C:\Users\Plazma\Desktop\309\McAuley_Paul-Fairyland.PDB

PDB Name: McAuley_Paul-Fairyland
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 6.8.2004
Modification Date: 6.8.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Paul J. McAuley
FAIRYLAND

NAKLADATELŮV DOVĚTEK:
Vzhledem k tomu, že kniha, kterou držíte v ruce, je ve své podstatě kyberpunková, tak její český název ŘÍŠE VÍL nám na obálce připadal poněkud zavádějící.
Proto jsme se rozhodli, že na obálce ponecháme originální název FAIRYLAND a v záhlaví celého románu najdete český ekvivalent, který je používán i v textu.
Vaše nakladatelství

.....Bohyně zahajuje svou poslední hru v Británii,
kde jí nikdo nevěnuje pozornost..."

Fraser Clark, srpen, 1994

1

KLUZÁCI

1
NÁDRAŽÍ KING'S CROSS
MÍSTNOST JE PLNÁ DUCHŮ
.
Průhlední jako medúzy, odění do šatů z doby krále Edwarda, poletují v párech i samostatně po nově restaurovaném Dámském kuřáckém salonku Grand Midland Hotelu na St. Pancrasu. Obratně se přitom vyhýbají všem cestujícím, kteří tu čekají na příjezd Trans-evropského expresu. Jedinou osobou v místnosti, která věnuje duchům nějakou pozornost, je Alex Sharkey; aby zabil čas, snaží se odvodit algoritmus, jenž určuje směr jejich zdánlivě čistě náhodné promenády.
Dorazil už před dvaceti minutami, takže teď jsou, podle hodinek, které si koupil cestou sem, přesně tři hodiny dvanáct minut, a jeho klient má zpoždění.
Alex je podrážděný a cítí se dost nesvůj, úplně novou košili z nebílené afghánské bavlny má celou propocenou. Hrubá látka posetá malými žmolky ho škrábe na kůži. Sako mu je těsné v ramenou, a ačkoli ho prodavač přesvědčoval, že se mu ten kostkovaný zelený tvíd dokonale hodí k vlasům, Alex má dojem, že v něm vypadá trochu jako Oscar Wilde.
Ostatně, kdo by se cítil přirozeně uprostřed těchto nádherně restaurovaných dekorací Dámského kuřáckého salonku, mezi těmi lososově růžovými a smetanovými zdmi, mramorovými sloupy a pohodlnými, červeným plyšem čalouněnými křesílky, mezi palmami v květináčích a poletujícími postavami edwardovských duchů.
Alex je napasován do nízkého, snad až příliš měkkého křesla, kouří jednu cigaretu za druhou a vychutnává příjemný občerstvující pocit z druhého šálku espressa. Jedna z věcí, na které dnes přišel, je, že tady dělají vynikající espresso, husté a hořké, podávané ještě téměř vařící v patřičně tlustých, jako náprstek velkých šálcích, s kouskem citronu na elegantní stříbrné lžičce, hořkou mátovou čokoládou, a k tomu sklenku filtrované vody.
Kofein je tak prostá, lahodná, potřebná droga - Alex si připomene jeden obrázek od Garyho Larsona v knížce Daleké kraje. Legrační lvi rozvalení kolem stromu a kus v dálce za nimi nalévá nosorožec šálek kávy svému druhovi, který říká: "Dóóóst, to stačí." Titulek zněl Africké ráno, a Alex se musí usmát při vzpomínce, jak vybuchl, když tuhle kresbičku viděl poprvé. Což bylo kdy? Jedny Vánoce tenkrát na konci dvacátého století, mohlo mu být tak pět šest let. To bydleli ve dvanáctém patře ve vlhkém, mravenci zamořeném pronajatém bytě na Isle of Dogs, s výhledem na Temži. Lexis mu k Vánocům pokaždé dávala nějakou knihu. Aby se vzdělával. A teď je tady, obklopený hologramy duchů tu čeká na svého člověka, snaží se neupozorňovat na sebe svým oblekem a splynout se zámožnými turisty, kteří tu čekají na expresní vlak, který je odveze z téhle prokleté země. Většina z nich štěbetá ve francouzštině, v té lingua franca elity stále více izolacionistické Evropské unie. Zeny jsou vyzývavě opálené, mají lehoučké blůzky a velice krátké šortky nebo minisukně s umělecky roztřepenými okraji. Některé jsou podle poslední módy BodiConu zahaleny do zvláštní látky tvořené několika vrstvami průhledného sifonu pošitého grafickou fólií, na níž se odrážejí podivné obrazy a proměnlivé vzory, které chvílemi odkrývají a zase zahalují ňadra, křivky boků, jemnou opálenou pleť kolem klíčních

kostí. Muži jsou oděni do volných obleků v přírodních barvách, mají spousty zlata kolem zápěstí a na tváři nenápadný make up. Jak spolu mluví a navzájem se na sebe* ohlížejí, blýskají se ve vysokých pozlacených zrcadlech za barem jejich náušnice. Je poněkud zneklidňující, že zrcadla neodráží také obrazy duchů. U mahagonového barového pultu hlučí asi tucet Ukrajinců v leskle černých oblecích. Připíjejí si navzájem rundami whisky.
Jedna z žen má u sebe svého mazlíčka - loutku. Ta sedí tiše vedle majitelky, oblečená do růžovo-purpurového stejnokroje lemovaného zlatou stužkou. Kolem krku má upevněný psí obojek s řetízkem jako vodítko. Její modrá tvářička s vystouplou spodní čelistí je docela nehybná. Jen oči jí jezdí ze strany na stranu. Temné, vodnaté, smutné oči; jako by věděla, že hluboko v každé buňce jejího těla je cosi špatného, jako by věděla o břemeni hříchů, které na ni bylo naloženo.
Alexovi je jí líto - je odvržená matkou přírodou, omámená
násilnými zásahy do genomu. Je to ale neforemné stvoření, pomyslí si, dokonalé ztělesnění jeho přesvědčení, že nemá smysl pokoušet se v gen-inženýrství o cokoli složitějšího než kvasinky, protože čím složitější organismus, tím nepředvídatelnější vedlejší efekty.
Alex si zapálí další cigaretu a znovu zkontroluje hodinky. Má nejasný znepokojivý pocit, že něco není, jak má. Vždycky nenáviděl čekání a nutnost být všude načas. Pro tuhle speciální příležitost, kdy skutečně záleží na tom, aby byl přesný, si dokonce koupil hodinky, jenže ty ho teď jedině ještě víc znervózňují. Je to jeden z těch recyklovatelných polských šmejdů, prodávaných jen tak na ulici, který ho stál méně než tenhle šálek espressa, obyčejná grafická fólie na šestiúhelníku lakované lepenky, s jasně oranžovým látkovým řemínkem. K provozu jim stačí slabé myoelektrické pole vytvářené svaly Alexova zápěstí - je to vlastně jen parazit, který ukazuje čas. Na ciferníku hodinek je vyražený černý orel, který zamává křídly a vychrlí oheň, kdykoli Alex natočí zápěstí, aby se na něj podíval. Ručičky, obyčejné černé čárky, pohání stejný čip jako orla. Grafická fólie se už trochu pomačkala: orel má zlomené křídlo, hodinová ručička je ohnutá. Jsou tři hodiny a osmnáct minut.
Alex míval pravé starodávné vzduchotěsné Rolexy z nerez oceli; dokonce i s certifikátem, že byly vyrobeny ve Švýcarsku, v roce 1967. Dal mu je Čaroděj - v době, kdy Alex patřil k nejbystřejším a nejlepším z jeho učedníků, mu Čaroděj často dával podobné věci. Jenže o ty Rolexy Alex přišel, když ho společně s čarodějem i celým zbytkem jeho skupiny zabásli. Šlohli mu je buď poldové, nebo některý z těch Lexiných zatracených milenců. Alex tenkrát přišel o hodně, což je taky jeden z důvodů, proč spadl do jedné díry s Billym Rockem a uzavírá teď riskantní, zoufalé obchody s bezvýznamnými indonéskými diplomaty.
Za dvě minuty půl. Sakra. Alex kývne na číšníka a objedná si další espresso. Musí vyslovovat pomalu a zřetelně, protože ter vysoký stříbrovlasý muž je albánský utečenec, který s angličtinou zatím nemá příliš bohaté zkušenosti.
Než číšník Alexovi espresso přinese, je za dvacet minut čtyři. Už ohlásili příjezd Trans-evropského expresu a cestující začínají pomalu odcházet. Alex zaplatí kreditní kartou, na níž chybí jeho jméno, obrátí do sebe kávu a přejde k ženě s uvá-
zanou loutkou. Zastaví se a prohlíží si ji. Je to pošetilé a on si uvědomuje, že si tím vůbec neuleví, ale musí to udělat.
Opálená žena kolem čtyřicítky má na čelistech napjatou kůži, která vypovídá o liftingu. Když konečně vzhlédne, Alex k ní prohodí: "Jen mě napadlo, aby se ta věc, co máte na vodítku, moc neopila tím campari," a obrátí se k odchodu.
Projde přímo skrz dvě průsvitné ženské postavy v denních šatech s vyšněro-vaným pasem, které se kolem něj rozplynou v tříšti laserového světla.
Po mohutném vyřezávaném schodišti od Gilberta Scota sejde do rušné hotelové haly. Vytáhne černý klobouk se širokou střechou (jasně, Oscar Wilde) a narazí si ho na hlavu. Snaží se o nonšalantní výraz, ačkoli se mu v břiše začínají ozývat žaludeční šťávy. Dveřník ve švestkově modré uniformě a cylindru mu otevře nablýskané skleněné dveře a Alex vyjde ven do bronzového slunečního světla a hukotu dopravy na Eustonské třídě.
Na severu se kupí temná dešťová mračna, roztahují se a uhánějí oblohou. Vzduch je jako nabitý; navzdory parnu všichni někam honem spěchají. Každý druhý si nese deštník. Je období monzunů.
Alex se podchodem vydá na nádraží King's Cross. Při okraji chodníku stojí řada telefonních automatů, kolem kterých šmejdí babizna v dlouhé pláštěnce s kapuci, sešité z černých plastových pytlů na odpadky. Alex jí dá tuzér, vleze do budky zapáchající stejně tak močí jako průmyslovými deodoranty, se stěnami pokrytými telefonními kontakty na přední hvězdy pornoprůmyslu, a vytočí číslo, čaroděj ho naučil nikdy nevolat klientovi z mobilu - poloha zapnutých mobilních telefonů je neustále zaznamenávána ve vyhledávacích tabulkách, mikrovlnná spojení jsou nahrávána, UI trpělivě naslouchají a čekají na klíčová slova. Kdokoli v okruhu patnácti kilometrů se na vás může napíchnout jakýmkoli z běžně prodávaných snímačů.
Obrazovka telefonu je prasklá a někdo na její spodní čtvrtinu rozlil lahvičku černého laku na nehty. Na podlaze leží zakrvavená injekční stříkačka. Zatímco telefon vyzvání, Alex si s ní kope od nohy k noze, pak budku opouští s podivným pocitem rozjaření, pocitem lehkosti jako při volném pádu. Je úplně a nadobro odepsaný Dříve nebo později ho dnešní neúspěch dostane, ale teď mu připadá, jako by právě něčemu unikl.
Jakmile vyrazí k metru, spustí se déšť.
Rozprší se s děsivou zuřivostí, kapky se od země odrážejí snad metr vysoko do vzduchu. Alex zapadne do vchodu stanice zpola promočený. Střecha klobouku mu svádí všechnu vodu na záda. Déšť je tak intenzívní, že byste se v něm mohli utopit. Teplota vmžiku poklesne o deset stupňů. Počasí vyvádí poslední dobou příšerné věci. Je hrozně uspěchané. Jako by usilovalo o vyvolání nějaké velké změny.
Na všech černých taxících svítí najednou oranžové OBSAZENO. Nákladďáky rozrážejí na zatopené vozovce vysoké vlny, které zaplavují průhledné, pastelové střechy mikrovozů. Alex spatří nahoře na Pentonvillské třídě modré blikání a ztuhne. Ne, to bude jen nějaká nehoda.
Prudké závany větru obracejí deštníky i slunečníky naruby, strhávají klobouky z hlav. Na ostrůvku uprostřed

dopravního uzlu u King's Cross je rozložený malý tábor utečenců. Dehtová a umělohmotná plátna provizorních stanů a bivaků, přivázaná zkříženými lany k zábradlí a sloupům semaforů, se ve větru nadouvají a práskají. Náhle se do bubnování deště utrhne kus černého igelitu, zatřepetá se nad dopravou jako obrovský netopýr, až se zachytí na předním skle jednoho nákladňáku. Vůz začne na zaplavené vozovce brzdit, chrlí ohromná oblaka černého dýmu, který páchne jako přepálený, rok starý olej. Auto zablokuje oba východní pruhy. Troubení, zuřivé záblesky brzdových světel: rudé body v temném houstnoucím ovzduší.
V dálce se v dešti točí modré majáky. Rozezvučí se sirény, ale jejich ječeni je hned zase frustrovaně uťato. Alex vidí někoho vběhnout mezi stojící vozidla, malého chlapíka sledovaného dvěma hromotluky v uniformách, kteří ho popadnou za ruce a strhnou zpět. Jeden z těch mužů zahrozí kusem laminátového plastu na blízký taxík, který na něj troubí.
Ach Bože, to je přece jeho kontakt. Alex si je náhle jistý, že v tomhle má prsty Perse. Perse mu na to přišel a takhle mu to zmrvil.
V zácpě vozidel za stojícím náklaďákem jsou lapeny dvě policejní hlídky. Dveře jedné z nich se otevřou a ven se škrábe policista ve žluté pláštěnce.
Na Alexe najednou dolehne vědomí bezpečnostních kamer rozmístěných všude kolem. Stáhne si promočený klobouk ještě víc do tváře a vtlačí se do zástupu na nádraží. Jakýsi pobuda v zašpiněném dlouhém plášti opásaném kusem provazu se na něj zašklebí, čelo mu zdobí nachová a žlutá rána pokrytá strupem. Když zjistí, že upoutal Alexovu pozornost, povídá: "Jeden z těchhle chlápků mi na to dneska ráno dal nějakej šmejd, abych si to sám ošetřil. Nalil jsem si to rovnou na čelo a ani kapka se mi nedostala do očí. To je, co?"
Alex vyndá z vnitřní kapsy kabátu své pouzdro - rýhy černého plastového povrchu jako by se trochu prohnuly, když ske-nují Alexovy otisky - a podá jej muži. "Před čtvrt hodinou jsem mohl být v pěkným balíku," řekne. "Nikdy nevěř fízlům."
Pobuda zírá na pouzdro, které připomíná matně černý CD přehrávač, a zeptá se: "Si myslíš, že mám chuť tady tancovat? " Přesto si nabízenou věc vezme, a o to tu šlo. Dotek neznámých prstů aktivuje sebedestrukční mechanismus a během několika vteřin pouzdro zničí svůj obsah.
Alex už spěchá pryč. Zvuk dešťových kapek na skleněné střeše se nad ním rozléhá jako netrpělivě bubnující Boží prsty. Protlačí se řadou cestujících, kteří tu čekají na příjezd jednoho z těch nových vlaků do Skotska, které jsou chráněny proti radiaci, a zamíří po schodech dolů do stanice metra. Nezdržuje se, dokonce ani aby se pokusil o obchod s prodavačem použitých jízdenek, nakrmí prostě automat pětilibrovou mincí, popadne lístek a rozběhne se po eskalátorech a dlaždičkami vykládanými chodbami. Ozónem přeplněný vzduch ho při běhu škrábe v hrdle, toho tlustého mladíka v obleku s jasně zelenými kostkami, poněkud malém na jeho postavu, mladíka s tváří růžovou jako tuleň čerstvě stažený z kůže a s širokým kloboukem naraženým na hlavu, mladíka, který spěchá, aby se co nejrychleji dostal někam úplné jinam.

2
CESTA DOMŮ

V RACHOTÍCÍ STARÉ METROPOLITNÍ LINCE SI ALEX konečně na chvíli vydechne. Košili má celou promáčenou potem, úplně cítí, jak se mu hrubá látka lepí na tělo a zase odlepuje podle toho, jak sebou vlak v temnotě hází. Vagón je přecpaný k prasknutí a Alex stojí namáčknutý na jedny ze dveří. Na bezpečnostní tabulce nad jeho hlavou stojí: Opírání o dveře způsobuje prodlevu a může být nebezpečné. Alex téměř věří, že sem toto varování dali právě kvůli němu.
Ve Whitechapelu přestoupí na Východolondýnskou, sveze se kousek do Shadwellu, kde po schodech vyleze z metra a dlouho čeká na mokrém, větrném nástupišti, než se dočká vlaku do přístavní čtvrti. Poté, co Liga radikálních monarchistů vyhodila do povětří jednu z železničních linek, stalo se cestování z centra Londýna do East Endu opět děsivě nepohodlnou záležitostí.
V přední části se jakýsi muž ve středních letech, nejspíš novinář, hrbí nad svým bookmanem; utahané ženy z East Endu tu sedí s nákupními taškami mezi koleny; malý černý kluk s kapuci pláštěnky přes hlavu a vrchní částí obličeje skrytou pod duhovým kšiltem povídá cosi do mobilního telefonu, čas od času se opře loktem o zadní opěradlo své sedačky a obrátí se na Alexe, kterého hned napadne, že tomu klučinovi nejspíš připadá jako polda.
To ho rozesměje, celý se roztřese tichým potlačovaným smíchem. Protože, pro Krista, on je teď opravdu v pořádném průšvihu. Není si ani jistý, jestli je vůbec bezpečné chodit domů, ale kam jinam může jít? Leroy by mu asi nepoděkoval, kdyby mu do putyky přitáhl svoje problémy, a nedokáže si představit, že by do toho měl znovu zatahovat svoji matku. Když šla tenkrát policie po Čarodějovi, vyrážel ozbrojený tým dveře Lexina bytu pneumatickým kladivem.
Na Westferry Alex vystoupí. Přestalo pršet. Syrové sluneční paprsky prohřívají vzduch. Z povrchu vozovky stoupá pára. Ovzduším se nese vůně čerstvě upečeného chleba. Světlo se tříští na každé loužičce vody. Je slyšet pištění moskytů. Přestože dostal injekce proti žluté horečce i různým druhům malárie, spustí si Alex ze svého velkého černého klobouku před obličej závoj.
Pamatuje se na léta po tom, co vymřeli ptáci, na mračna kobylek, mšic, okřídlených mravenců a much, na nedostatek potravin a dlouhé fronty před supermarkety. Na ten malý svět, který kolem nich obou Lexis uzavřela. Už je to dávno - měl by se za ní zase jednou zajít podívat; až bude po tomhle všem, až to bude bezpečné. Teď se jí nevede špatně. Její současný přítel je dokonce mladší než Alex; to jsou věci, že? Až bude v bezpečí, určitě se za ní půjde podívat. Bere to jako jakousi modlitbu. Domov, bezpečí a svoboda. Když si jako malí hrávali na babu na schodištích věžáků, měl Alex vždycky strach, že na něj zapomenou, že ho nevezmou mezi sebe - už tehdy trpěl nadváhou, ačkoli dovedl běhat stejně rychle jako většina ostatních dětí a většinu z nich dokázal také dostat na lopatky. Jemu navíc nadváha slušela - dodnes si to rád namlouvá. Vzpomíná si na jednu dívku, která vždycky předběhla všechny ostatní. Vysoká, kolenatá Najma,

doslova se vznášela nad zemí a za ní vlál tlustý černý cop. Teď je pryč, pryč. Její rodinu dostali při jedné repatriační čistce a poslali do Indie i přesto, že se všichni narodili už tady. Jestli ještě žije, jak se jí dnes asi daří? Možná že v porovnání s ní na tom Alex ještě není tak zle.
Všechno tohle mu táhne hlavou, zatímco prochází podchody pod rušnými ulicemi a obchází ubohý akr trávy uprostřed sídliště rozpadajících se paneláků, kde děcka hrají fotbal mezi vyhořelými vraky aut. Je tu tolik opuštěných vozů, že to vypadá jako parkoviště. Mezi bloky domů se objevuje a zase mizí pyramidovitý monolit na Canary Wharf. Slunce praží, Alex cítí, jak se mu pod černým kloboukem peče vršek lebky.
V zanedbané aleji za dvorkem se starým železem, který se rozkládá pod tratí do přístavní čtvrti, prožívá Alex horkou chvilku, ale z těch dvou postav na konci aleje se nakonec vyklubou jen dealer s koksem a jeden z jeho poslíčků. Alex zná dealera od vidění, je to ten nadělaný Nigeríjec, co nikdy nesundá černé brýle. V podpaží má zastrčenou baseballovou pálku,
aby měl pokoj od svárlivých zákazníků. Dealer mdle kývne hlavou a zeptá se Alexe, jak se mu vede, ještě pořád dělá do těch divnejch šmejdů?
"Nechtěl bys pro mě nějaký prodávat?"
"Kdepak, kámo, z těchhle věcí nejde žádnej zisk. Moji zákazníci přesně vědí, co chtěj. Na takovej sortiment by ses měl zaměřit, chlape. Ukuchti pro mě nějaký SNP, to udám bez problémů. Dělal jsi přece pro Čaroděje, člověče. Cokoliv dáš dohromady, to se prodá, za to ti ručím. Lidi dokážou ocenit kvalitní zboží."
Rozhovor na podobné téma už jednou vedli, ale Alex není šílený ani natolik zoufalý, aby do podobného kšeftu šel. Aspoň zatím. Prohodí ještě: "Ne, já do průmyslový chemie zkrátka nedělám," a odchází.
"No, ještě si to promysli," houkne za ním dealer. "Tohleto je stálej obchod, a já slyšel něco o tom, že zákon má s tím divným šmejdem, co děláš, brzo skoncovat. Ale nemám čas se tu teď s tebou vybavovat, chlape, lidi za chvíli vypadnou z práce a poletěj pro svou dávku. Možná později, jo?"
Za tratí nadzemní dráhy začíná řada zchátralých dílenských jednotek, kde Alex bydlí, stojí jich tu půl tuctu a shora na ně shlíží vybrakovaný vrak žlutého cihlového bloku bývalých kanceláří z osmdesátých let, jeho modré a červené plastikové parapety vybledly a rozlámaly se, všechna okna má vymlácená. V asfaltu příjezdové cesty začíná vykukovat plevel; na plochých střechách se uchytily okrasné keře. Ostrý zápach rozpouštědel ze skladu s dřevotřískovým nábytkem na konci ulice. Prank, ten starý obejda, co prodává použité kancelářské vybavení, si vysedává na sluníčku v černém koženém otáčecím křesílku, a když ho Alex míjí, kývne mu na pozdrav. Alexe napadne, že si s Frankem dosud vyměnili dohromady asi deset slov, a to už jsou sousedi celé tři měsíce. Z druhé strany sem doléhá upracovaný sbor průmyslových šicích strojů Malika Aliho: tři z nich používají Bangladéšané pro výrobu koberečků. Alexe opět polije horko, když sehnutý projde nízkými vstupními dveřmi přímo naproti své vlastní obytné buňce -někdo by na něj mohl čekat v temnotě - pak ale cvakne vypínačem zářivek a nikdo tu samozřejmě není. Rychle do sebe hodí pár tabletek Cool-Z na uklidnění, které zapije LulanDžusem z dnes ráno otevřené krabice. Objevil tenhle pomerančovo-skořicový nápoj na trhu v pasáži na Tottenhamcourtské třídě. Vydržel tam v jednom šíleně neuspořádaném stánku úplně v koutku jen asi týden, snad pro svůj název, ale Alex vystopoval dodavatele, ještě než stačil zmizet, a poslední exempláře LulanDžusu na světě jsou teď napěchovány v jedné z jeho tří ohromných ledniček.
Pokud jde o to ostatní, má tu lisovanou kuchyňskou linku z nerez oceli, zcela prázdnou až na velký automat na cappu-cino a mikrovlnku, v níž si ohřívá konzervované potravinové zásoby malajské armády - má toho vzadu v dílně uskladněnou asi tisícovku neoznačených balíčků - a jídlo, které si objednává z pouličního stánku v Hongkongských zahradách. Vzadu, za čínskou stěnou z lakovaného papíru, má navíc postel, a v bývalé kanceláři si vybudoval malý záchod a čtvercový sprchový kout. Zbytek místa je vyplněn laboratorními stoly s poházenými skleněnými nádobkami, odsávačem nečistot, ul-traodstředivkou, sublimační sušičkou, osobním počítačem, zaběhlým bioreaktorem, kovově orámovanou deskou připojenou k počítači, kterou Alex využívá při sekvencovém modelování a pro chod ekosystému svého umělého života, a konečně uprostřed, na holé betonové podlaze, přístroj, za který zaprodal svou duši: Černá Betty. Hladký, supermoderní chicagský jaderný sekvencer a assembler s argonovým laserem.
Zápach tohoto místa, mocná směs rozpouštědel doplněná výpary kyseliny chlorovodíkové, zklidní Alexův mozek. Žije tu už tři měsíce a tuhle vůni má stále rád. Černá Betty přede a tiše cvaká, minigraf, který pomocí překladače zaznamenává její činnost, právě kreslí rovnou čáru. Betty vyrábí další dávku látky, které se právě zbavil na King's Cross, ale on nemá to srdce ji uprostřed práce vypnout. Samozřejmě by si sám nikdy nemohl dovolit ji koupit, musel se nechat naverbovat rodinou Billyho Rocka, protože to byl jediný způsob, jak se dostat k penězům. Ale co může dělat? Zamiloval se do Betty na první pohled.
Alex zkontroluje poštu, nic mu však nepřišlo. Jeho on-line démon mu sdělí, že pro něj uložil pár zajímavých diskuzních skupin, a zeptá se, jestli si přeje novou databázi dodavatelů chemikálií, ale Alex mu odsekne, že má teď moc práce. Démon - elegantní rudý ďáblík s rozeklaným ocasem a vidlemi - si poklepe na rohaté čelo a pomalu se rozplyne.
Právě teď možná Alexův kontakt klopí božskou ve výslecho-
vé místnosti na nějaké policejní stanici, ačkoli pokud má diplomatickou imunitu, mohl by se z toho vykroutit a neprozradit nic, i kdyby ho právě to mělo usvědčit. Alex nad tím rozvažuje a ví, že by odsud měl vypadnout, a to i v případě, že ten chlap neřekne ani slovo. Vlastně ale neudělal nic nezákonného, a kromě toho, nemůže tu přece nechat všechny svoje věci.
Cool-Z začíná zabírat, obklopuje ho clonou mrazivého klidu. Zachoval se na King's Cross, jak se zachovat musel, nezpanikařil při pohledu na policejní vozy. Vytočí číslo detektiva seržanta Howarda Perse.
Perse zvedne sluchátko hned po prvním zazvonění, jako by na zavolání už čekal. Sedí přímo před kamerou telefonu, vystavuje Alexovu pohledu svou mohutnou, neštovicemi podobanou tvář. "Vypadáš nějak schlíple," prohlásí.
"Však ty víš proč."

"Jo, slyšel jsem, že se něco seběhlo na King's Cross," odvětí Perse. Zdá se, že se usmívá, ale těžko říct. "To byl tvůj kšeft, Sharkey?"
"Ty dobře víš že jo, ty hajzle," utrhne se na něj Alex, teď i navzdory dávce Cool-Z dopálený.
"Ale, ale." Perse se tváří pobaveně. "Můžu ti jen říct, že to snad zas tolik nevadí, Sharkey, všude najdeš fůry dalších klientů. Tohle bys chtěl slyšet? Co ses to vůbec snažil prodat? HyperPřízrak? Ty jsi ale zlobivý chlapec, Sharkey. Že ty ses zase moc díval na televizi?"
"Není to nelegální."
"Ale dobře víš, že bude. Zákon se během dvou týdnů dostane do konečnýho čtení. Proto jsi se toho chtěl zbavit tak rychle?"
"Jo, a když si konečně něco najdu, vždycky se objevíš ty, abys mě shodil, aby sis mě udržel na uzdě, že jo? Asi s tebou přestanu spolupracovat, Persi."
Perse na to nic neřekne.
"Musím si promluvit s Billym Rockem. Nemám peníze ani na to, abych si tenhle měsíc zaplatil výpalný," dodá Alex.
"Být zadobře s Billym, to se vždycky vyplatí, co?" nadhodí Perse.
A Alexovi to konečně zapne, tohle mu mělo dojít hned na začátku. Persova noha. Perse mu podělal ten dnešní obchod kvůli tý svý zatracený hnáte!
"Tobě jde o víc než jen udržet mě pěkně dole, že jo? Máš nějaký zkurvený plány, jak mě dostat co nejblíž k Billymu Roc-kovi. Řekli ti, aby ses od Billyho držel dál, řekli ti, aby ses mu vyhejbal. Takže teď chceš využít mě."
Perse se ani nesnaží nějak jeho obvinění vyvracet. Každý ví, že si chce s Billym Rockem vyřídit účty od té doby, co mu ten malý bastard zpřelámal chodidlo. I když to byla náhoda. Ale Perse se jen zeptá: "Jak na tom vůbec s Billym jsi?"
Alex se zhoupne dopředu a dozadu. Vzduchové pérování křesla pod jeho váhou zaúpí. "S tou půjčkou jsem musel zároveň vstoupit pod jeho ochranu," odpoví. "Neměl jsem na vybranou."
"Napadlo tě někdy, že v tom, jak se ti poslední dobou nic nedaří, by mohl mít prsty právě Billy Rock?" zeptá se Perse s tím úsměvem, který Alexe stále dohání k šílenství, těsně před čočkou telefonní kamery.
"Copak může svolat policejní hlídky? Protože ty dneska na King's Cross byly."
"Sharkey, ten si kurva může zavolat samotnýho vrchního inspektora, když na to přijde, protože jeho rodina má na výplatní pásce minimálně dva. Dobře víš, jak to chodí, tak si přestaň hrát na pitomce."
Alex ví, jak to chodí. Je to jakýsi věčný trojúhelník. Trojice rodin, k nimž patří i Rocková, si vydržuje jak svoje poskoky, tak poddajné fízly. Poskoci zastanou nezbytnou práci na ulicích a policie si je přitom drží pod kontrolou. Každý, kdo by mohl tyhle vztahy narušit, je okamžitě odstraněn nebo přijat do spolku.
"A co mám dělat, jestli mi ten kšeft fakt podělal on?" zeptá se Alex s nepříjemnou pachutí v ústech.
"Proč si s ním o svým problému nepromluvíš, proč ho nenecháš, ať s tím začne něco dělat? Možná ti něco proflákne."
"Jo." Alexe napadne, že jestli to byl skutečně Billy Rock, někdo mu o tom obchodu musel v první řadě říct.
"Když Billy Rock půjčí někomu peníze, aby se mohl rozvíjet, synku, pak musí nutně následovat, že chce z každý jeho akce něco mít. Tak to chodí."
"Proč bych se já měl chtít rozvíjet?"
"No, jak se jmenuje ta břečka, který ty říkáš pití? Máš toho plnou ledničku."
"LulanDžus?"
"Jo, tak nějak. Už jsi přemejšlel o tom, že ti jednoho dne
dojde?"
A Perse přeruší spojení. Alex pořád neví, kdo mu zmrvil dnešní obchod, ale zato ví, že v jedné věci má Perse pravdu. Měl by zavolat Billymu Rockovi.
3
BILLY ROCK
EXPERTNÍ SYSTÉM VYPARÁDĚNÝ NA OBRAZOVCE TE-lefonu do podoby uhlazené recepční s pneumatickým poprsím, spoře zakrytým lehkou blůzkou, si zaznamená Alexovu zprávu a slíbí, že ji panu Rockoví předá. Zatímco čeká, až mu Billy Rock zavolá zpátky, tráví Alex hodně času sledováním posledních změn, které nastaly v ekosystému jeho u-života, a ještě víc času na webovém bulletinu, který si blázni do u-života vedou, kde s nějakým profesorem biologie z Havajské univerzity debatuje o kluzácích. Zdá se, že kdosi, kdo v éteru vystupuje pod přezdívkou Alfred Edgar Wallace, má nové řešení problému parazitů, díky nimž se kluzáci blíží vyhynutí.
Od Billyho Rocka stále žádná odpověď, ten je v tuhle noční dobu asi někde výš než samotný Měsíc. Do hajzlu s ním, pomyslí si Alex. Už je dostatečně pozdě na to, aby se zašel mrknout za svým přítelem Rayem Azizem, který vede multimediální noční klub zvaný Nulový bod, a Alex se potřebuje aspoň pokusit uzavřít tam nějaký kšeft a pokrýt tak ztrátu, kterou dnes utrpěl na King's Cross.
Dostane se tam akorát včas na druhý nulový výbuch té noci, obrovský zářivý záblesk a dunění otřásající zemí, které přechází do hologramového hřibovitého mračna, jež jako by se chystalo protrhnout široké videoobrazovky i střešní nosníky klubu, a uprostřed všeho toho světla se v tepotu rytmu tech-noraga svíjejí jako zatracené duše jednotliví tanečníci. Tenhle klub se nejmenuje Nulový bod pronic zanic.
Alex si jde promluvit s Rayem nahoru do mixovací místnosti nad tanečním parketem, kde se tři tech-jockeyové starají o muziku, světla a efekty. Ray je podnapilý padesátiletý feťák extáze, hladinu serotoninu má tak nízkou, že ho vůbec nic nemůže rozhodit. Řídí scénu tohohle klubu už dlouhou dobu a ví, na co lidi zabírají. Je to také už od nepamětí Alexův dobrý zákazník, ještě z doby před krachem, který odrovnal
Čaroděje a většinu jeho učedníků. Alex byl jedním z prvních gen-hackerů, který naboural kód Serenity, a jeho vlastní psy-choaktivní RNA virus, rozdílně nazývaný Přízrak, Pohasíná-ní nebo Světlo plamene, je v MNK velice populární,

protože zvyšuje mihotavý efekt televizních obrazovek a holosystémů, dodává jim zdání nějakého tajemného významu - v elektronickém blikání odhaluje přízraky. Návštěvníci klubů do sebe rádi dostávají největší hustotu vjemů, jaká je možná, společně s pocitem, že jsou přeneseni kamsi do jiného rozměru, a Přízrak jim to umožňuje. Kdyby si byl Alex mohl Přízrak patentovat, byl by si asi přišel na pěkné peníze, jenže být gen-hackerem znamená se od téhle možnosti odříznout. A díky Persovi nebo Billymu Rockoví je teď jeho naděje, že by mezinárodně proslul novou verzí Přízraku, než budou psychoaktivní viry postaveny v Británii mimo zákon, doslova jako spláchnutá do záchodu.
Uzavřít obchod s Rayem chvíli trvá. Je třeba uspokojit spoustu nároků, projít si rituálem skoro stejně složitým, jako je japonský čajový obřad. Když se Alex konečně vrátí do své pracovny, je už pozdě pomýšlet na spánek. Navíc tu najde zprávu od expertního systému Billyho Rocka, který mu oznamuje, že v deset ráno se pro něj staví limuzína. Billy Rock očividně čekal, že se mu Alex ozve. Chce se s ním setkat.
Naplněný amfetaminy a paranoiou zavolá Alici, své oblí-benkyni z řad prostitutek, jež pracují na půl úvazku u Ma Nakome, té ospalé, kypré Alici, která ho dovedně zbaví zbytečného napětí a zůstane až do rána na snídani. Má Alici rád -jejich vztah je čistě komerční, ale oba zároveň tiše předstírají příjemně důvěrnou familiérnost.
Zatímco čeká na příjezd limuzíny, zapne si Alex cyklus ranních zpráv na BBC a přepíná sem a tam mezi třemi největšími metropolitními zpravodajskými kanály, ovšem o žádném indo-néském diplomatovi zatčeném na King's Cross není nikde ani zmínka. Ne že by nějakou očekával. Místo aby odvážel dodávku HyperPřízraku do Paříže, sedí teď ten chlápek nejspíš ve stratosférickém letadle na cestě zpět do Jakarty. Ubohý pěšák ve hře o odrovnání Alexe Sharkeyho.
Alex chvíli neposedí klidně. Přeje si, aby byl Billymu Roc-kovi nikdy nevolal, ale na to je teď pozdě. Vyjde ven do horkého, oslepivého slunce a chvíli si poklábosí s Frankem, který už vysedává na obvyklém místě před skladem nábytku.
Konečně dorazí limuzína.
Rockův poskok je šestnáctiletý černý kluk se šrámem po žiletce na tváři, vytahaným bílým tričkem, širokými modrými džínsy rozřezanými na stehnech, zářivě novými botami značky Nike a nepřátelským postojem k ostatním. Alex se s ním už párkrát potkal: říká si Doggy Dog, po nějakém mrtvém rape-rovi. Je to malý mazaný fracek, který se teď rozvaluje na sytě modrém čalounění z hovězí kůže, jako by mu ta limuzína patřila; těmi botami Nike přitom ani nedosáhne na modrý kobereček na podlaze. V podrážkách má malé žárovičky, rudá světýlka se mu jedno za druhým prohánějí kolem chodidla. Všimne si, že na ně Alex civí, a zašklebí se - v jednom z předních zubů má vsazený odštěpek diamantu.
Limuzína se odpíchne z místa. Alex si vyndá cigaretu a bez dovolení si ji zapálí.
"Dostaneš rakovinu," povídá ten fracek a věnuje Alexovi pohrdavý přimhouřený pohled. Vidí jen plešatícího tlouštíka v modrých džínsových montérkách přes pomačkaný purpurový svetr s vydřenými lokty a v okopaných, nevkusně oranžových botách.
Alex vyfoukne obláček kouře a vrátí frackovi pohled. "Možná, že dřív nakazím tebe."
"Si jenom myslíš, kámo. Dostal sem na to injekce." "Že by Billy Rock takhle pečoval o zdraví svojich poslíčků?"
"Hovno poslíčků. S tím sem skončil už před dvěma měsíce-ma. Eště budeš litovat, že si ke mně neměl větší úctu."
Limuzína obloukem vyjede na Východoindickou magistrálu. Alex se opře do plyšového polstrování, pokuřuje cigaretu a sleduje, jak se od bloku mrakodrapů v přístavní čtvrti odrážejí sluneční paprsky. Kouřová skla vozu vše zabarvují domod-ra. V noci Alex vůbec nespal. V bdělém stavu se udržuje jen pomocí kávy a amfetaminů, cítí podivnou nervovou otupělost. Skoro už se chce Doggy Doga zeptat, jak mu to Billy Rock dělá nejradši - jestli do pusy nebo zezadu, a jestli mu říkají Doggy Dog proto, že u toho musí klečet jako pes? - jenže důvod, proč se tu ten prcek může tak klidně rozvalovat na sedadle je ten, že má za pasem džin zastrčenou pistoli.
Limuzína prosviští rotherhitským tunelem, za norským kostelem odbočí a zajede do úzké uličky zastrčené mezi vysokými skladištními budovami někde u kanadských doků. Ještě obje-
de širokou blátivou jámu, v níž pracují malé žluté elektrické buldozery, a zastaví ve stínu prázdného skladiště.
Ten fracek Doggy Dog si počká, až vystoupí řidič a otevře mu dveře. Alex musí Doggy Doga následovat a vysoukat se ven do toho ubíjejícího vedra. Řidič, vysoký mohutný chlap v ustřiženém tričku, které zdůrazňuje černé diamantové ostruhy implantované do svalnatých předloktí, nastoupí zpět do limuzíny a odjede. Doggy Dog vede Alexe do skladiště. Alex má znepokojivý pocit, jako by ho vedli na porážku, a Doggy Dog to nejspíš vycítí, protože mu sevře těsně nad loktem ruku, snad aby mu nikam neutekl.
Uvnitř skladiště je rozlehlý, vysoký a prázdný prostor. Na jeho vzdáleném konci, v ostrém jasu obloukových světel rozestavených na věžích lešení, stoj! kruhová aréna, obehnaná dřevěnými deskami, za nimiž se svažují řady laviček. Billy Rock sedí na okraji ringu, nohy hozené na dřevěné palisádě.
Billy Rock - je mu kolem pětadvaceti, je malý a šlachovitý, ne o moc větší než Doggy Dog. Na sobě má hrubý lněný oblek, do tváře stažený panamák a na kolenou si pohrává s vycházkovou hůlkou. Bílé rukavice, boty ze pštrosí kůže s kubánskými podpatky. Kabát má přehozený přes záda jako kápi a hrbí se do něj, zatímco očima sleduje arénu pod sebou. Nedůtklivou, hladce vyholenou tvář maskují sluneční brýle. Alex chová podezření, že Billyho vystouplé lícní kosti jsou výsledkem plastické operace, ale na to by se pochopitelně nikdo neodvážil zeptat.
Jakmile se Alex opře o palisádu a pohlédne do ringu, ta věc tam zavřeští, vyrazí a praští sebou na záda, když ji krátký řetěz strhne nazpět.
Alex sebou trhne a Doggy Dog se zasměje; takové pohrdavé uchechtnutí.
Podlaha arény je vysypána pilinami. Uprostřed je na železném pilíři ukotven řetěz. Věc na konci řetězu vyryla do pilin hluboké rýhy až na podklad šedého písku. Teď znovu vyskočí na nohy, velice pružně, mrštně. Je to loutka s modrou kůží, silně upravená selektivní somatickou mutací nebo chirurgickým zákrokem. Nejspíš obojím, pomyslí si Alex. Je nahá - a ženského pohlaví, i když jí poprsí tvoří jen o něco větší bradavky. Široké mohutné čelisti připomínají kus kmene starého stromu zasaženého bleskem a nakaženého plísní a hnilobou, s vrstvami rozežraných sukovitých

výrůstků. Loutka má na vrcholu lebky
hřeben svalů, kterými ty ohromné čelisti ovládá, pod nimi nos tak zploštělý, že z nozder zbyly jen nepatrné štěrbiny a malá černá očka, posazená blízko u sebe pod rozeklaným obočím.
Billy Rock hledí na Alexe. Za skly slunečních brýlí lze rozeznat jeho oči ve tvaru mandlí. "Líbí se ti?" zeptá se. "Nechceš si s ní rozdat pár kol?"
Pokrčené nohy roztažené, loutka dupe a škube řetězem při-vařeným ke kovovému kroužku, který má navlečený kolem levého kotníku. Nehty na nohou i rukou jsou silné a zažloutlé. s ostrými hroty. Kolem krku má límec černých diamantových ostnů a jakási ostnatá hříva se jí při každém pohybu vlní i na zádech. Stvoření se sykotem útočí do vzduchu. Mezi špičatými zuby vytékají husté sliny.
Alex si všimne, že dřevo palisádové hradby kolem arény je celé zahnědlé krvavými cákanci. Zašmátrá v kapse po cigaretě a prohodí: "A to má bejt jako co, holka tadyhle tvýho poskoka?"
Doggy Dog zavrčí. "Ty mě moc neser, tlusťochu." Billy Rock se zasměje. "Vždycky, když se ji někdo pokoušel ohnout, měl do minuty venku vnitřnosti. Vyrve ti játra a plíce a sežere ti je přímo pod nosem, ještě než ti dojde, že se něco děje. Neví, kdy přestat. Proto je tak dobrá. Má za sebou už tři zápasy a ve všech vyhrála v čase pod dvě minuty. Ještě tři další, pak ji pošlu na odpočinek a nechám si ji na chov."
Tohle šokuje Alexe ještě víc než samotný pohled na onu
věc. Vykucká kouř a zeptá se: "Ono se to může rozmnožovat?"
"Ještě ne," odvětí Billy Rock, "ale dá se to zařídit. Kdybych
ji nechal svázat, možná bys mi s tím mohl píchnout, co říkáš?
Teď si ale na chvíli sedni. Vypadáš bledě."
Věnuje Alexovi nechutný úsměv. S Billym Rockem je jedna potíž: je to tupec a mizera zároveň. Je nejmladším z pěti bratrů, jenže tři z nich přišli o život při vendetě, díky níž získala jeho rodina kontrolu nad touto částí Jižního Londýna, když se sem přistěhovala z Hongkongu. Čtvrtý sice přežil kulku do hlavy a ztrátu značné části předního mozku, ale veškerý svůj čas teď tráví ve sklepení rodinného domu, kde se honí za imaginárními nepřáteli a vyje jako vlk. A protože jejich otec zemřel na Creutzfeld-Jakobovu nemoc, znamená to, že Billy Rock je de facto hlavou rodiny.
O většinu každodenních záležitostí se starají Billyho strýč-
kové a jemu nezbývá na práci téměř nic jiného, než si vybírat, kterou drogu si šlehne tentokrát. Většinou je to koks, podle něhož také dostal své pouliční jméno; a ještě podle své vášně pro rychlá kola. Když musel Alex s Billym Rockem mluvit naposledy, což byla snad nejhorší půlhodina jeho života, rozvaloval se Billy Rock v zadní části své limuzíny, pokuřoval dýmku s koksem a perořízkem si vyrýval vzorky do vlastní holé hrudi, zatímco z beden vyřvávali Bad Brains svůj ztřeštěný rock tak hlasitě, že se velký vůz na pérování jen tak pohupoval.
Dnes ale vypadá Billy Rock čistý, až přehnaně plný života. Bezmála čtvrt hodiny vydrží povídat o bojových loutkách, což je, jak se ukáže, poslední projekt jeho rodiny, nebo aspoň zpoloviny. Billy Rock už do bojových loutek dělá něco přes rok, pobírá procenta z uzavřených sázek, jenže teď staví novou velkou arénu, kde budou sázkaři moci lovit neupravené loutky a doopravdy je zabíjet. Vysvětluje Alexovi, že to chce nazvat Mortal Kombat, boj na život a na smrt, po nějaké počítačové hře, kterou hrával jako malý chlapec, i když o život tu půjde samozřejmě jen loutkám. Ty budou vyzbrojeny neškodnými laserovými puškami, zatímco sázkaři dostanou zbraně skutečné. "Mortal Kombat, takový jméno by k tomu sedělo, ale moji podělaný strejcové to chtějí nazvat po nějakým starým filmu." "Vražedná pole," ozve se Doggy Dog. "Tak nějak. Takový vyměklý jméno. Možná bysme do toho mohli zamíchat ještě nějaký gladiátory. Postavit proti těm loutkám chlapy s mečem a sítí, nebo něco na ten způsob. Aby to bylo napínavější. Co ty na to?"
Alex si zapálí další cigaretu. Napadne ho, že tímhle musel Billyho někdo nakrmit. Na takovou věc by sám od sebe nikdy nepřišel. A ten fracek Doggy Dog na Billyho kouká jako učitel na těžko vzdělavatelného žáčka, který se napodesáté pokouší zarecitovat nějaké verše. Tak na tohohle Doggy Doga si bude muset dát Alex pozor.
Dole v aréně zahání sekundant loutku dlouhou bambusovou tyčí. Má na sobě tlustě vycpaný oděv, drátěné rukavice a jakousi protinárazovou helmu s mříží před hledím. Asi po minutě dorážení vytrhne loutka náhle muži tyč z rukou a zakousne se do ní: tři centimetry tlustý bambus se přelomí s prásknutím podobným výstřelu z pistole. Loutka odhodí tyč, plive třísky a zírá na sekundanta s tupou, triumfální zlomyslností.
"Řekl bych, že loutky vyhrajou," pronese Alex.
Billymu Rockoví se ta odpověď líbí. "Jasně že jo," odvětí vážně. "Otázka je, kolik jich kdo dokáže zabít, než ho dostanou. Něco takovýho do toho vnese opravdový napětí, nemyslíš?"
"Pokud se ti podaří najít lidi dostatečně omezený na to, aby se proti tomuhle postavili."
"To je ten nejmenší problém," ujistí ho Billy Rock.
"Koukej, šéfe, co abys mu konečně řekl o tom kšeftu?" vloží se mezi ně Doggy Dog. "A pak by bylo dobrý, aby ses šel se mnou mrknout na něco venku na stavbě."
"Hele," otočí se Billy Rock a zaměří na Doggy Doga svoje sluneční brýle. "Kdo to tady vlastně vede, co?"
"Jde o ten beton, co nalijou..." "Seru ti na beton. Vidíš tyhle boty?"
Alex i Doggy Dog pohlédnou na Billyho boty, vystavené na palisádě.
"Stály mě tisíc liber," řekne Billy Rock Alexovi, "a tenhle malej smrad čeká, že v nich vlezu do toho podělanýho bahna, abych se šel podívat na nějakou zasranou jámu plnou mokrýho betonu. Tohle sou boty z pravý pštrosí kůže. Myslíš si, že sem si je vzal, abych se v nich promenoval těma sračkama? To bych se oblík jako ty, Dogu."
"Sakra, chlape," ozve se nedůtklivě Doggy Dog, "dyť oni tě tam okrádají. Přesně jak sem ti to říkal, když si skočil po tý nejlevnější nabídce. Copak si myslíš, že by vydělali něco na tom, co jim platíš, kdyby tě neobírali jinde? A přesně tak to je, šiděj tě, kde to jde, a vůbec si z tebe dělaj dobrej den. S tím musíš něco udělat."
"Tak jim prostě řekni, ať to daj do pořádku, nebo že je přidáme do základů," odpoví mu na to Billy Rock. Pak se obrátí k

Alexovi: "Detaily - na to si přece platím lidi. Všichni říkaj, že nedokážu rozjet žádnej kšeft, ale tohle bude revoluce v zábavním průmyslu, to mi věř. Budou sem chodit celý rodiny, kupovat popcorn a trička, budou přede mnou smekat až na zem. Možná bych to pak mohl rozjet ve velkým. Co ty na to? Chceš do toho jít se mnou hned od samotnýho začátku?"
"Jasně, kdyby to šlo," souhlasí Alex. Cítí se teď o něco lépe. Billy Rock po něm bude chtít udělat něco, co mu pomůže s tímhle vším pohnout. S tím by mohl vyžít na hodně dlouho. "Vážně si myslíš, že bys mohl mít loutky na chov?"
"Bylo by to proti zákonu," prohodí Doggy Dog.
"Přesně tak," přitaká Billy, "ale to neznamená, že se to nedá zařídit. Tohle je úplně samostatná záležitost, chápeš, s Vražednýma polema to nemá nic společnýho. Cistě moje osobní věc, o který moji strýčkové vůbec nemusej vědět."
"Bude to pro sportovní typy, co si budou chtít vyšlechtit vlastní plemeno, jako u závodních koní," vysvětluje Doggy Dog. "Takový šlechtění, to je umění, to si nemysli, a lidi platěj mnohem víc za umění než za technologii. Loutky, co prodá-vaj ty všiví Korejci, jsou všechny mužskýho pohlaví a všechny zaručeně sterilní. Ale všechny mají potřebný vybavení, jen to není úplně vyvinutý. Potřebuje to dotáhnout do konce."
Alex by rád věděl, kde vzali tu ženskou loutku, jenže za těchto okolností je lepší se na podobné věci neptat. "A vy po mně chcete, abych vymyslel způsob, jak to udělat? To bude asi pěkně mastný," řekne.
"No, když se chceš bavit o penězích," pronese Billy Rock unaveně, "mohli bysme začít tím, co nám dlužíš. Slyšel sem, žes včera zase zmrvil nějakej obchod, že snad ani nebudeš mít tenhle měsíc na zaplacení. Člověk v tvojí pozici by měl děkovat za každou příležitost něco si přivydělat."
Takže Billy Rock má s tím zahozeným obchodem skutečně cosi do činění. A Alex si je jistý, že Perse si nějakým způsobem našel cestu, jak o něm dát Billymu předem vědět. Možná, že Doggy Dog za Billovými zády tajně spolupracuje s Persem.
"Když to pro vás udělám, smažeme všechno, co vaší rodině dlužím?" zeptá se Alex.
Myslí přitom na Billyho strýčky, rozvážné, důstojné muže, kteří vypadají jako advokáti nebo bankéři a chodí v neposkvrněných hedvábných proužkovaných oblecích z Jermyn Street. Jistě by neschvalovali, že Billy Rock vyvádí na ulicích takové vylomeniny. Nesvědčí to rodinné reputaci. Jestli to ale nevyjde, Billymu Rockoví to nijak neublíží.
Billy nad tím jen mávne rukou. Další detail. "Přijď na ten večírek, co pořádám," nabídne Alexovi. "Pustíme za pár dní celou tuhle věc s Vražednýma polema do světa."
Alex odhodí špaček cigarety a zašlápne ho patou své okopané boty. "To mě těší, že mě zveš. Samozřejmě přijdu," slíbí opatrně.
"Máš za úkol vyřešit problém syntézy hormonů," připome-
ne mu Doggy Dog. "Heleď, my můžeme získat ženský loutky, ale ty sou stejně sterilní jako ty mužský. Tvoje práce je vytvořit nějakou látku, která by je trošku rozehřála. Jasně, že bysme to mohli zadat nějaký opravdový biotechnologický společnosti, ale ta by to hnedka předala těm korejskejm vymaštěncům, co loutky delaj."
"To bude asi chtít víc než jen správný hormony," soudí Alex.
"O to ty se už nestarej," zarazí ho Doggy Dog. "Ty máš za úkol udělat ten hormon."
"Protože," pokračuje dál Alex, "všechny věci, který jste provedli, abyste tu věc tam dole proměnili v bojovou loutku, byly somatickýho původu. Takže je nikdo nemůže zdědit."
"Ale existuje přece způsob, jak provést změny na blastulár-ní úrovni," namítne se zápalem Doggy Dog, "ještě před oddělením tělesný tkáně a... jak se to jmenuje?"
"Tkáně rozmnožovací." Alex v duchu vrtí hlavou nad tím, odkud ten malý gangster všechny tyhle věci zná.
"Jo, tak nějak. Prostě, aby se ty změny potom daly předávat dál."
"Provádět genetický zásahy do rozmnožovací tkáně je proti zákonu," ozve se Alex. "Dokonce už i v tyhle zemi. A tím chci říct, skutečně proti zákonu."
Doggy Dog se nad tím může ztrhat smíchy. Chláme se tak, že se skoro ani neudrží na nohou, a když se konečně trochu uklidní, povídá: "Tak tohle je ta nejmenší z tvojich starostí, kámo."
"Nemusíš se vůbec ničeho bát," přidá se Billy Rock, "aspoň tak dlouho, dokud pracuješ pro mě."

4
SCHŮZKA

NÁSLEDUJÍCÍ DEN MÁ ALEX V JEDNÉ HOSPŮDCE NA Whitechapelu sraz s Howardem Persem. Perse právě pracuje na dvojité vraždě; toho rána byli v rohu Bethnalského hřbitova nalezeni dva Uzbekistánci, svázaní zády k sobě a s prostřelenými hlavami.
Perse to komentuje se znavenou ironií v hlase: "Hledáme pachatele jen proto, abysme je mohli naverbovat do vlastních služeb. Ty oběti, to byl párek vychcanejch dealerů s heroinem ze starý vlasti. Ale takový věci jsou trošku moc drsný, abych s nima otravoval fajnovku jako jsi ty, nemám pravdu, Shar-key?"
"Pro tebe jsem pan Sharkey," odvětí Alex. Cítí se unaveně a podrážděně. Potí se v zeleném tvídovém obleku, usazený na nepohodlné židli u malého kulatého stolku s popraskanou mramorovou deskou v těžkém železném rámu. Na stolku se kupí hromada prázdných sklenic od piva. Od jedné sklenice ke druhé bzučí ospalá vosa. Stropní větrák jim sice nad hlavou rozhání vrstvy cigaretového dýmu, proti nesnesitelnému parnu však nezmůže zhola nic. Slunce, které proráží dovnitř zamaštěným oknem, doběla rozpaluje nikotinem zašpiněné, rudé tapety a lidem kolem baru nasazuje kolem hlavy svatozář, jako by to byli samí svatí, kteří se tu shromáždili v očekávání zjevení Mesiáše.
Alex je dnes od časného rána na nohou. Stihl už i navštívit matku, jak si předsevzal, když ho nezavřou za ten kšeft, co se mu podělal na King's Cross. Lexis má zas nového přítele, vychrtlého mladíčka, kterému je stěží přes dvacet. Po celou dobu Alexovy návštěvy se rozvaluje ve vedlejším pokoji, popíjí ležák z plechovky, kouká na interaktivní fotbal v televizi, netrpělivě přepíná z jednoho pohledu kamery na druhý a zvuk má puštěný tak nahlas, že se tenké papírové

stěny bytu celé klepou. A to je teprve deset ráno, u všech svatých.
Když měl Alex ještě peníze, když ještě pracoval pro čaroděje, koupil matce satelitní přijímač, novou sadu sedacího nábytku a větrák, který teď hučí nad šoupacími skleněnými dveřmi na uzounký balkon.
Nabízel se, že jí koupí dům na předměstí, ale ona žije v East Endu od malička a řekla mu, že se nikam stěhovat nechce. Veškerý život je přece tady. Venku na předměstích jsou všichni pohřbení zaživa, i když si to třeba neuvědomují.
Lexis Sharkeyová. Jeho matka. Peroxidová blondýnka, která - aspoň to tak Alexovi připadá - má na sobě neustále vrstvu make upu, pudru, rtěnky a maskary, dnes ráno k tomu všemu levné nylonové kimono, nedbale uvázané, takže jsou pod ním vidět její povadlá pihovatá ňadra v černých krajkových košíčcích podprsenky. Nedůtklivá osmačtyřicetiletá coura, která se všemožně snaží udržovat v dobrém stavu. Okamžitě je jí jasné, že Alex má problémy - nikdy se jim nedařilo cokoli před tím druhým zatajit.
Alex vyrostl v panelákovém bytě značně podobném tomuhle, s černou plísní na zdech, kuchyní plnou mravenců faraónů a s oknem, do něhož se neustále opíral vítr a z nějž byl přes třpytivé zákruty Temže výhled na terra incognita Jižního Londýna. Panelák časem zbourali, aby se tu dala postavit příjezdová cesta k městskému letišti, ale levný odřený nábytek jeho dětství zůstal, stejně jako tucty stále oprašovaných keramických figurek, plastikových suvenýrů a umělohmotných květin v košících upletených z imitace slámy, prázdná klec s malým zrcátkem a zvonečkem po andulce, porcelánový pivovarský valach s ulomenou zadní nohou, přilepenou na místo rychleschnoucím lepidlem - Alex ho shodil z dřevěné poličky nad elektrickým sporákem, když mu bylo čtyři nebo pět let - a kožená sedačka s prořízntutým otvorem na jedné straně, jehož vznik se datuje ke dni, kdy se do ní Alex pustil s nožem v přesvědčení, že uvnitř musí být schované peníze. Živě si pamatuje, jak našel jen žluté a zelené kusy pěnové gumy. Peněz nikdy moc neměli, i když se stále snažili nějaké získat. Lexis se dokázala s životem poprat.
Dnes mu řekne, že kdyby od ní něco potřeboval, stačí si o to říct, a Alex jí na to odvětí, že je všechno v pořádku, že má rozjetý kšeft, načež se ona usměje a zapálí si další cigaretu - přinesl jí celý karton značky Benson and Hedge, který připomíná cihlu zlata, a láhev Lambova námořnického rumu.
"Stačí si jen říct," opakuje mu Lexis, když vyfoukne obláček kouře. "A jestli se dostaneš do problémů, přijď se mi svěřit. Hoši dole z klubu ti to pomůžou urovnat. Přátelé jsou přece od toho, aby si pomáhali."
Tím klubem má na mysli Leroyovu putyku, v současné době umístěnou ve sklepení opuštěné administrativní budovy, kde davy Jamajčanů ve středních letech tráví noci hrou kulečníku a domina a poslechem starých reggae melodií. Bob Marley a Wailers. Burning Spear. Max Romeo. Lexis je svým způsobem také jakýsi dealer v malém, teď prodává většinou jen doma vypěstovanou trávu, ale za starých dobrých časů v devadesátých letech chodila po mejdanech a klubech třeba i s extází a různými methamfetaminy, když si jako svobodná matka snažila trochu přilepšit ke stále se scvrkávajícím sociálním dávkám.
Alex se zapřísáhl, že jí nikdy nedá ani jedinou, byť i neúčinnou dávku psychoaktivnich virů, které vyrábí, a ona ho o to nikdy ani nepožádala.
"Tvůj problém," poučuje Lexis syna, "spočívá v tom, že nemáš žádný přátele. Myslíš si, že lidi na nic nepotřebuješ, jenže to se pleteš. Do čeho jsi to spadnul tentokrát?"
Alex pár přátel má, jenže jsou bezpečně rozmístěni po celé hyperkonektivní rozloze Sítě. Libuje si v klábosení a vychloubání stejně jako kterýkoli jiný gen-hacker, jen se s lidmi, s nimiž se baví, nechce setkávat. Při představě schůzek naživo, kde by se s ostatními hackery potkal tváří v tvář, přeběhne Alexovi po zádech mráz.
Ujistí Lexis, že všechno bude v pohodě, že spolupracuje jen na takové malé show. Co víc jí také může říct?
Jenže matka se na něj zadívá a prohlásí: "Alexi, vždyť jsi vůbec nespal. Nemysli si, že to na tobě nepoznám. A co ten příšernej oblek, co máš na sobě. Vypadáš v tom jako Oscar Wilde. Co tě to popadlo, koupit si takovou hrůzu? Od tý doby, co jsi šel do lapáku, ses strašně změnil."
Alex nemůže její slova popřít. Probral se časně ráno a zjistil, že stojí u stolku s počítačem, zmáčený potem a přesvědčený, že právě s někým mluvil. V uších mu dosud zněla ozvěna hlasu. Rozsvítil světla a prohledal celý byt, aby se ujistil, že mu dovnitř nevlezla nějaká krysa. Zkontroloval dokonce i bezpeč-
nostní kamery, ale ty neukazovaly nic než asfalt zalitý měsíčním světlem.
V dusné přeplněné hospodě zamačkává právě teď detektiv seržant Howard Perse cigaretu do přetékajícího plechového popelníku a zapaluje si novou se slovy: "Ať mě chceš požádat o cokoli, Sharkey, udělej to radši hned. Tlačej na mě, abych s tím svým případem pohnul."
"Copak někomu záleží na dvou dealerech?" "Dvou dealerech, který si za zboží nechali platit speciálně vyztuženou elektronikou. Takovou, co se používá v naváděcích střelách, takovou, co vydrží vystřelení z děla a pak se postará, aby se raketa trefila přesně do terče. Laskavě nezapomeň, že tohle všechno jsou přísně důvěrný informace."
"Všechno, co mi říkáš, jsou přísně důvěrný informace." Perse zhluboka natáhne z nové cigarety a lokne si guinesse. Je to podsaditý muž kolem pětačtyřiceti, se značným pivním panděrem, které mu nadouvá pruhovanou košili, a s tváří posetou dolíčky po neštovicích a starých akné. Díky černým vlasům sčesaným dozadu z čela a krutému ďábelskému pohledu připomíná nezdařenou napodobeninu hraběte Drákuly. Když zvedá k ústům sklenici, rozevře se mu sáčko, pod nímž lze v podpaží spatřit pouzdro s pistolí. Zahledí se kamsi Alexovi přes rameno. Alex se otočí na židli, aby viděl, co tak upoutalo Persovu pozornost.
Hospoda je narvaná staříky ve slamácích a čistých, pohodlných oděvech. V jednom koutě sedí místní dealer. Každých pět minut k němu někdo přistoupí, položí před něj na bar peníze, dealer mu předá balíček, zákazník se obrátí a prodere se davem ven na slunce. Vzadu postává partička povalečů, všichni mají vlasy spletené do tenkých copánků s korálky a povykují na sebe neznámým jazykem. Pod nohama se jim motají psi uvázaní na vodítkách. Kouří trávu a s teatrálními gesty si přihýbají z malé láhve s průzračnou tekutinou, kterou si posílají dokola. Perse si však místního cvrkotu nevšímá - kdyby začal na Whitecha-pelu se zatýkáním, neskončil by s tím ani do Vánoc. Upřeně sleduje televizi

zavěšenou v rohu nad barem, v níž právě běží záběry z helikoptéry, která se vznáší nad oblaky černého dýmu; vzdouvají se a stoupají k oslepivé modři oblohy od shluku mrakodrapů ze zrcadlového skla.
"Kde to je?" zeptá se Perse. "Houston?"
"Řekl bych, že Atlanta. Houston armáda opustila už před čtrnácti dny."
"Díky Bohu za náš systém," poznamená Perse. "Amíci byli vždycky strašně zranitelný. Nikdy si nevybudovali pevnou centrální vládu."
Alex si pomyslí, že Perse plácá kraviny. U nás je stejně nepokojů jako kdekoli ve Státech - americká populace je jen lip organizovaná a lip vyzbrojená. Vládnoucí koalice musela v Houstonu nasadit dokonce nervový plyn a těžce ozbrojené vrtulníky.
"Tvrdě vynucovat zákon a pořádek, to je podle tvýho gusta, co?" prohodí, přestože předem ví, že to Perse nebude nijak komentovat.
Perse se jen trpce pousměje. "Dneska mi dali ještě jeden moc příjemnej případ. V podstatě jsem se od něj musel utrhnout, abych sem mohl přijít. Našli nehezky zřízenýho chlápka, kterej někdy brzo ráno zastavil u benzínový pumpy, aby si natankoval. Z dodávky na něj vyskočili tři muži, pobodali ho, rozmlátili mu lebku, pak se po něm třikrát nebo čtyřikrát projeli v jeho vlastním autě. Zpřelámali mu nohy. Jeden z nich nakonec odjel v jeho mercedesu, zbylí dva ho následovali v dodávce. Na nadjezdu u Chiswicku ztratili nad dodávkou kontrolu, takže teď už sedej za katrem, ale co se stalo s tím medákem, to zatím nevíme."
"A co má to všechno dělat s tebou?"
"Ten vyřízenej nebožák měl u sebe půl kila SNP. Kvůli tomu si ho ale do parády nevzali. Víš, proč to udělali? Byl to černoch, a tihle parchanti viděli, jak se ze záchodků u benzínky vrací jeho bílá holka. Žijeme v kouzelným světě, co? Takže mám teď práce až nad hlavu, Sharkey. Řekneš mi teda konečně něco o svým setkání s Billym?"
"Ten kšeft jsi mi podělal ty, že jo? Je mi jedno, jestli tam ty hlídky poslal hlavní inspektor placenej Billym Rockem - někdo o tom Billymu musel v první řadě říct. Zařídil jsi to tak, abych s ním spadnul do jedny díry. Přiznej konečně, Persi, že po něm zase jdeš."
"I když mu třeba splatíš všechno, co ti půjčil, Sharkey, celej dluh mu nesplatíš nikdy. Víš to stejně dobře jako já. Navíc máš takhle dokonalou ochranu. Tak proč si na mě sakra otvíráš hubu?"
"Každej ví, že máš na Billyho Rocka spadeno."
Perse se do Alexe vpije svým nezaměnitelným služebním pohledem a Alex ví, že uhodil na správnou strunu. Byl zatažen do boje, v němž jde o pomstu Persovy zkurvený nohy.
"Drž laskavě hubu, ty smrade," usadí ho Perse. "Vůbec si neuvědomuješ, kolik už jsem toho pro tebe udělal. Tak si přestaň stěžovat a vyklop mi konečně, co po tobě Billy Rock chce."
Alex tedy Persovi poví všechno o Billyho plánech na chov loutek a o práci, kterou dostal. Nic jiného mu ostatně nezbývá, a kromě toho si nemyslí, že by dělal něco špatnýho, když Billyho takhle práskne. Poldové jsou součástí obchodu s informacemi jako každý - existuje dokonce bulletin se stránkou nazvanou Pod dohledem, která informuje o policejních operacích a nových technikách. Vzhledem k tomu, že ho založila skupina anarcho-liberacionistů, kontroluje jeho obsah policie častěji než kdokoli jiný.
"Billy Rock musí mít ještě někoho dalšího, kdo pro něj pra-cuje," prohlásí Perse, když si to nechá pořádně projít hlavou. "Nejspíš nějakou ničemnou biotechnologickou společnost. Je známý, že Billy Rock ještě nikdy na nic nepřišel vlastní hlavou."
"Samozřejmě, že má ještě někoho dalšího. Víceméně mi to sám řekl."
Nebo spíš ten fracek Doggy Dog. O svých podezřeních ohledně Doggy Doga se však Alex Persovi ani slovem nezmíní.
"Uvidím, co se mi povede vyštrachat," kývne Perse. "Mohl by to bejt způsob, jak se mu dostat na kobylku. Ty by sis pak s tím člověkem promluvil, jako jeden hacker s druhým."
"Proč bych ti vůbec měl pomáhat, Persi?"
"Musíš přece Billymu platit, nebo ne? Tak pět táců měsíčně?"
"Tak nějak," potvrdí Alex. Zalije ho pot, protože Perse se málem trefil přímo do černého. "S tím, co jsem ti prozradil, to má Billy Rock spočítaný. Copak to nestačí? Společnost Hyundai Magic Doll nebude mít zrovna radost, když se nějakej hac-ker pustí do patentovanýho genomu jejich loutek. To je jasný porušování autorskýho práva a určitě i fůry dalších biotechno-logickejch předpisů."
"Háček je v tom, jestli mu to můžeme dokázat," namítne Perse, zatímco si zapaluje další cigaretu. Kouří značku Craven A - už podle toho lze usoudit, že to není člověk, který by rád v něčem ustupoval. Kotníky ukazováčku a prostředníčku pravé ruky má potřísněny zažloutlými nikotinovými skvrnami. Když si Alex vyndá jednu ze svých Benson and Hedge, jen se ušklíbne a prohlásí: "I kdyby se přišlo na to, co ti Billy zadal za práci, napaří mu za to nanejvíš pokutu a plácnou ho přes ruku, aby to víckrát nedělal. Pokud vůbec. Ale kdyby se ti podařilo přiblížit k někomu dalšímu z lidí, který do toho Billy zatáhl, byl by tu slibnej výhled na spiknutí. Já jsem jen obyčejnej pouliční polda, díky Bohu za to, ale jsem si jistej, že hochům, co mají na starost dohled nad dodržováním obchodních předpisů, bys tím případem udělal radost."
"Jo, a já bych ti posloužil za hlavního svědka. Tak na to ti pěkně seru, Persi." Alex ví, jak končí lidé, kteří svědčí proti Velké trojce.
"Bez tvýho svědectví se obejdu," odvětí Perse chladně.
Alex si připálí cigaretu. "To budeš muset. Navíc stejně zůstanu pořád zadluženej u Billyho rodiny nebo u toho, kdo ty papíry dostane, tak co bych tím získal?"
"Vždycky jsem se o tebe postaral, Sharkey. Nikdo se nedozví, že jsi v tom měl prsty."
"Ale já tady nepotřebuju zůstávat, abych se nechal vysávat Billyho rodinou," řekne Alex. "Můžu vypadnout, můžu pracovat kdekoli. Jediný, co mi chybí, je trocha peněz do začátku."

Alex už o všem důkladně přemýšlel. Ten problém s hormony je naprosto jasný. Nemá strach, že by to nezvládl; má strach, že jakmile Billyho lidi všechno odzkouší, Billy rozhodne, že se bez Alexe Sharkeyho může nadále dost dobře obejít.
"Ale ty jsi kluk Londýna, stejně jako já," namítne Perse. "Kam jinam bys chtěl jít?"
"Někam do zimy," odpoví Alex. "Třeba do Finska."
"Ve Finsku dneska řádí malárie."
"Tak do Švédska. Na Island. Copak na tom záleží?"
"Ve Švédsku zas mají lepru. Pozůstatek ještě ze středověku. Jediný místo, kde se ji nikdy nepodařilo zničit. Navíc tam máš silnou radioaktivitu. Neměj strach, Sharkey," uzavře Perse a típne cigaretu. "Postarám se o tebe. Teď se už ale musím vrátit k práci. Začíná to tady smrdět."
Alex se s ním vydá na místo vraždy. Slunce nesnesitelně pálí, a když si Alex nasadí svůj černý klobouk, Perse se rozesměje
a řekne mu, že v něm vypadá jako převlečený za jeptišku. Perse nepatrně kulhá, na pravou nohu našlapuje velice opatrně. Je to ta, kterou mu přejeli, když asi měsíc poté, co ho přeložili na protidrogové, zastavil limuzínu Billyho Rocka, aby ji nechal prohledat. Billy Rock se tomu jen zasmál a nařídil řidiči, ať pokračuje v jízdě. Řidič byl nejspíš nějaký nervní, uspěchaný pirát silnic, protože vyrazil tak rychle, že za sebou na asfaltu nechal dýmající stopy pneumatik, tak rychle, že mu Perse nestihl dát nohu z cesty. Limuzína mu ji přejela zadním kolem a zpřelámala dvanáct kůstek. Navíc se mu do rány dala sněť, takže ztratil dva prsty. A co je ještě horší, ztratil i tvář, protože se tak dlouho snažil Billymu Rockoví něco přišít, až mu to jeden z Billyho ochočených hlavních inspektorů musel zarazit a naložit mu na záda náklad nevyřešených vražd, při nichž sehrály nějakou roli drogy. A teď, po dvou letech, to všechno začíná nanovo, s Alexem v roli návnady.
Po obou stranách ulice stojí zaparkované vozy se zbožím vyrovnaným na kapotách; televizory, mobilní telefony, pašovaná CD a kazety, oblečení, bedny s počítači, VCR, CD-ROMy. Najdou se podnikavci, kteří dokáží otevřít krabici, rozříznout igelitový obal, vytáhnout zboží, nahradit ho kusem betonu o stejné váze a zapečetit obal i krabici tak dokonale, že nic nepoznáte, dokud si zboží nekoupíte. Na rohu parkuje bílá dodávka, v jejíchž dveřích zeje u podlahy díra o velikosti dlaně. Stojí před ní fronta nakupujících lidí, kteří se jeden po druhém shýbají, aby dovnitř škvírou prostrčili peníze a dostali za ně svůj balíček nebo ampuli. S tou se hned loudají na nějaké klidné místo, kde si budou moci šlehnout. K Alexovi s Persem se přitočí plešatý chlapík s koženou bundou v ruce a nabízí jim, že za deset liber je jejich, klidně za pět, prostě jen potřebuje na jízdenku domů, to je všechno... Na oranžovém límci z umělé kůže je dosud nezaschlá krev.
"Jeden z tvejch klientů?" nakloní se Perse k Alexovi.
"Leda jeden z bývalejch klientů Čaroděje."
"Ty nejsi moc tvrdej chlap, Sharkey, vid? Ty si na něj jen hraješ. Možná bys to měl zabalit, dokud je čas."
"Nedělám nic protizákonnýho."
"V tuhle chvíli třeba ještě ne, ale za pár tejdnů se psychoak-tivní viry mimo zákon dostanou. A kdysi jsi přece testoval nějaký nový narkotikum pro vyhlášenýho distributora marihuany,
kterej ještě teď bručí v base za přechovávání omamných látek. Měl jsi štěstí, že u tebe nic nenašli, a ještě větší, že na tebe nikdo nic neprásknul."
"Drželi mě ve vazbě šest měsíců, a pak mě museli bez soudu propustit."
"To ale vůbec neznamená, že jsi nevinnej, Sharkey. To dobře víš."
"Pro tebe není nevinnej nikdo."
"Jak je na tom vůbec dneska čaroděj?"
"Vyrábí methamfetaminy z chemikálií pro domácnost. Vyjde ven bohatší, než když šel sedět. Jednou se mi svěřil, že lidem, se kterýma kšeftoval, vždycky říkal: 'Tohle tě jednou zabije. Zničí ti to život i celej svět, ve kterým žiješ.' A oni si to i tak kupovali. SNP se prodává dodneška i přesto, že pro každýho, kdo včas nepřestane, znamená jistou smrt, jenže člověk se s ním prostě dostane do fantastickýho rauše. Když se něco jmenuje Smrt na pochodu, feťáci si stejně myslí, že jinak to ani skončit nemůže. Já bych ale s takovým šmejdem nikdy nekšeftoval."
Alex skutečně nemá tvrdé drogy zrovna v lásce. Problém s látkami jako například heroin je v tom, že účinkují jen na osoby s klinickými nebo subklinickými depresemi. Obyčejný člověk necítí po své první dávce nic než žaludeční nevolnost a apatii a nedokáže pochopit, jak může mít někdo chuť zkoušet to podruhé. Jedna malá žába ale Alexovi prozradila, že když to svinstvo kouřila prvně, cítila, jako by jí v hlavě něco cvaklo a před ní se otevřely dveře do světa prodchnutého slunečním jasem. Psychotropní viry, na nichž Alex jako hacker pracuje, jsou mnohem rafinovanější, zasahují jen velice specifické oblasti vědomí a hlavně nejsou návykové. Vláda se na to bohužel dívá trochu jinak.
"Nicméně," prohodí Perse, "říká se, že se o tebe někdo začal zajímat. Zaslechl jsem, že na tebe snad i nasadili pár lidí. Taky znovu oprášili tvoje spisy, ale buď v klidu, jsi čistej."
Alex se zasměje. Přijde mu to jako jediná rozumná reakce. "Jakejch lidí? Tajný agenty?"
Perse se tváří vážně. "Teď tudy. Je to ještě kus podél trati."
Dorazili na místo činu. U ambulance, která tu čeká s dokořán otevřenými dveřmi, se baví dva uniformovaní příslušníci. Hned za vraty na hřbitov je natažená žlutá páska; ohraničuje široký prostor mezi zčernalými náhrobními kameny. Steve Cryer, Persův mladičký parťák, pozoruje při práci soudního znalce, který ohledává dvě těla položená na igelitové plachtě.
"Snaží se nám sem v poslední době zase vecpat Kolumbij-ci," řekne Perse. "Fakt nechápu, proč by se měl právě teď někdo starat o takovýho amatéra, jako jsi ty, Sharkey, pokud ovšem nejsi namočenej do něčeho velkýho. Řekl jsi mi všechno?"

"Jestli jsou moje spisy v pořádku, tak co by na mě mohli mít?" zeptá se Alex.
"Mají svý fígle. Ty nic z toho neznáš? Třeba ti zavolají a na obrazovku promítnou nějaký podprahový signály. Přijdeš k sobě s příšernou bolestí hlavy a nemáš přitom ani tušení, žes někomu před chvílí kápnul božskou."
Alex si okamžitě připomene, v jakém stavu se dnes ráno probudil. "Jestli chceš, abych ti píchnul s Billym Rockem, zjisti mi něco víc o těch tajnejch agentech."
"Tomu říkám přístup, Sharkey. A kdybys ty zaslechl o někom, kdo se snaží zbavit půl kila SNP, dej mi vědět. Pořád ještě nemáme toho hajzla, co frnknul v tom mercedesu."
Perse nadzdvihne žlutou pásku, protáhne se pod ní a zanechá Alexe kousek od Steva Cryera. Cryer je vytáhlý, přívětivý ' čahoun, leckdy drsný, ale upřímný. Alexovi připadá mnohem I sympatičtější než Perse. Cryer se dnes oblékl přiměřeně k panujícímu vedru do volných modrých šortek a šedého trička s dlouhým rukávem. Řídnoucí světlé vlasy má schované pod furiant-sky nasazeným slamákem s širokým okrajem. "Slyšel jsem, že teď děláš na něčem velkým, Alexi. Proto si můžeš dovolit takový fajnový hadry, co?" prohodí.
"Mám problémy s tvým parťákem," odvětí Alex.
Cryer se na něj zadívá bledýma modrýma očima. Působí neustále dojmem jakéhosi znaveného pobavení, jako by už viděl všechno, co mu svět může nabídnout, a nic víc ho nezajímá. "To si s ním budeš muset nějak vyřešit sám."
"Jde o Billyho Rocka. Perse už s tím zase začíná."
"Má na to právo."
"Mluvil o tom s tebou?"
"I kdyby, je to čistě mezi ním a mnou."
"Mrzelo by mě, kdyby tě do toho zatáhl."
"Kam tím míříš, Alexi? Chceš mi něco důležitýho říct?"
Chtěl bych se jen zeptat, jestli ti můžu cinknout, kdybych potřeboval? Kdyby se mi věci vymkly z rukou"
"Jsem ti kdykoli k dispozici, Alexi. Ale ted me omluv. Musím se věnovat pár mrtvolám."
5
HLOUBAVÉ HACKERSKÉ NÁLADY
ZBYTEK DNE STRÁVÍ ALEX SEPISOVÁNÍM SEZNAMU, co všechno bude potřebovat k uskutečnění rozkazů Billyho Rocka. Když spustí prohledavač, který porovná předpokládané složení hormonů loutek s knihovnou možných náhražek, rozhodne se, že jediný způsob, jak se úkolu zhostit, je nakoupit běžně dostupný druh bakterií, které byly předem geneticky upraveny k produkci směsi hormonů využívaných při léčbě hormonální výměnou - tajemství nezvyklého post-menopau-zálního elánu ministerské předsedkyně - a podrobit je úsekové mutagenezi, díky níž dojde k přeměně plazmidů, které do nich byly přidány.
Je to starý trik, jeden z těch, jež využívají nespoutané proměnlivosti bakteriálního metabolismu. S bakteriemi, nepatrnými sluhy biosféry, není vzhledem k jejich jednoduché genetické struktuře příliš těžké manipulovat. Na rozdíl od rostlin a živočichů, kteří uchovávají své genetické informace ve stovkách oddělených chromozómů, tvořených ohromně dlouhými, složitě propletenými řetězci DNA, mají bakterie deoxyribonuk-leovou kyselinu stočenou do jednoduché smyčky, která je dále obklopena menšími satelitními smyčkami, plazmidy. Plazmidy si bakterie vyměňují bez rozdílu mezi sebou. Přirozeně se vyskytující plazmidy přenášejí různé vlastnosti, jako například zvýšenou odolnost proti antibiotikům; do bakterií však mohou být vpraveny i plazmidy umělé, které bakterii následně přemění v jakousi autorecyklační továrnu, jež syntetizuje jednoduchý, předem určený výrobek. Úseková mutageneze pozmění určité oblasti DNA plazmidů u geneticky upravených bakterií, které Alex hodlá nakoupit, a to tak, že začnou místo lidských hormonů vyrábět hormony specifické pro loutky.
Úseková mutageneze a vložení plazmidů zpět na jejich místo zabere jeden den. Po protřídění vypěstuje pak ve svém malém bioreaktoru várku příhodně transformovaných bakterií a za
tři nebo čtyři dny už bude mít dostatek vhodných hormonů na testy.
Je už pozdě v noci, když má Alex všechnu práci hotovou, ale v porovnání s jeho osobním projektem byla tohle naprostá trivialita. Podstatou genového hackerství není nic jiného, než umění měnit posloupnosti bází nukleotidů ve šroubovici DNA. Jakmile jednou přijdete na to, které geny chcete modifikovat, spočívá zbytek už jen v obyčejné nezáživné chemii, která využívá technologie tak staré a vyzkoušené, jako je výroba enzymů pro biologické prášky na praní. Zato navrhovat psychoaktivní viry a drogy, to je nepoměrně složitější záležitost.
Jako malý kluk četl Alex klasiku George Gamowa: Pan Tompkins zkoumá atom. Knihu mu zapůjčil učitel, který v nevrlém a tichém otylém chlapci, jenž se s nikým moc nebavil a žil většinu času spíše myšlenkami ve své vlastní hlavě, snad spatřil jakousi jiskru. Kniha dokonale zapadla do Alexova vnitřního světa. Pomohla mu vytvořit si přesnou představu, čím by chtěl jednou být. Jednou z myšlenkových pomůcek, kterou využívá při svých hloubavých hackerských náladách, podobných zenovému buddhismu, bez nichž by nebyl schopen žádnou komplexní syntézu vypracovat, je představa sebe sama jako jádra v srdci atomu, kterak tam k sobě tlustý, mocný a šťastný poutá roje elektronů a pozoruje jejich vzájemné reakce.
Organická syntéza zůstává nadále černou magií připomínající alchymii, protože stejně jako v ní jsou zde všechny úkony prováděny s přesností a precizností, která se blíží až rituálu, a to často z tolika komplikovaných důvodů, že je není možno ani všechny spočítat. Mnoho psychoaktivních molekul je velkých a značně spletitých a jejich účinky nezřídka závisejí na způsobu, jakým jsou řetězce a cykly uhlíku, kyslíku a vodíku pospojovány s jednotlivými atomy fosforu a síry. Přijít na to, jak dostat ony atomy na to pravé místo, vědět, kde se taková pravá místa nacházejí, intuitivně porozumět křehkým vzájemným vazbám, pomocí nichž lze ohýbat a překrucovat molekulární struktury novými úchvatnými způsoby - přesně v tom je Alex dobrý, mnohem lepší než kterýkoli z takzvaných expertních systémů využívaných velkými továrnami na léčiva. A to vše je jen polovina problému, protože po vlastní syntéze je třeba ještě

odstranit rozličné nečistoty. Z běžně dostupných chemikálií si dokáže LSD vyrobit každý inteligentnější školák — skutečné mistrovství spočívá v umění vyčistit výrobek od všech druhotných produktů, které by mohly způsobit cokoli od nečekaných výpadků paměti až po pseudo-Parkinsonovu chorobu.
Rozdíl mezi účinky psychoaktivních molekul a složitými metabolickými a ionickými procesy, které udržují v chodu lidské vědomí, je naprosto nepatrný, silně závislý na nespočtu vstupních podmínek. Před přelomem tisíciletí bylo dokonce možno lidské vědomí hrubě poškodit, například léky typu Prozac, které nabourávaly křehkou rovnováhu při metabolismu se-rotoninu. A většina psychoaktivních drog se nechová o nic lépe. Jenže dnes existují i psychoaktivní RNA viry, jež dokáží na členitém povrchu našeho vědomí stimulovat pouze jednotlivé dané body.
Psychoaktivní viry, stejně jako viry způsobující HIV nebo opary, jsou silně specifické. Oproti kobercovým náletům drog pracují s chladnou přesností ostřelovačů. Viry HIV například napadají pouze T-lymfocyty; herpesviry zas jen epitelové buňky kolem úst a genitálií; psychoaktivní viry se zaměřují jen asi na tucet specializovaných neuronů. Jako všechny RNA viry zavádějí do cílové buňky řetězec kyseliny RNA a enzym s reverzní transkriptázou. Obyčejně funguje RNA jako přena-šeč informací mezi kyselinou DNA, která genetickou informaci kóduje, a buněčným aparátem, který jí překládá informaci do formy proteinů. Jediné vlákno RNA je zrcadlovým obrazem kódu nukleotidů daného vlákna dvoušroubovice DNA. Reverzní transkriptáza pak uvádí celou mašinérii ve zpětný chod, vytváří DNA z virové RNA: DNA, která se sama dokáže vřadit do genornu hostitelské buňky a tím narušit její aparát tak, aby ve chvíli, kdy ji nějaký podnět zvenčí probudí k životu, začala vyrábět nové viry.
Nicméně DNA vytvářená psychoaktivními viry sama nové viry produkovat nedokáže a do hostitelského genomu nevstupuje. Namísto toho se soustředí na tvorbu enzymů, které obratem syntetizují chemikálie přítomné obyčejně pouze v okamžicích, kdy je hostitelský neuron v aktivním stavu, čímž zákonitě zvyšují činnost jisté části lidského vědomí, ovládané právě napadenými neurony. Protože viry nejsou schopny se množit a protože účinnost volné DNA, kterou produkují, je pomíjivá, musí si zákazníci koupit novou dávku, kdykoli si chtějí šlehnout. Když
se hackerovi povede stvořit psychoaktivní virus, který se zaměřuje na nějakou zajímavou oblast gestaltu vědomí, může si v krátké době vydělat slušné peníze.
Alex byl dosud úspěšný se dvěma kmeny virů. Jeden z nich, Serenity, ve skutečnosti stvořil někdo jiný; Alex jen jednoduše nabourál jeho kód a ukradl ho. Do druhého, Přízraku, se zas brzy dostali jiní genoví hackeři jemu, takže Alex dal veškeré podrobnosti o něm jako shareware na bulletinovou stránku s prosbou o malý příspěvek od každého, kdo informací využije. Zaplatila mu možná polovina. Byl to sice pakatel, ale užitečný pakatel, protože Alex veškerý svůj kapitál vyčerpal na tvorbu ještě účinnější varianty viru, HyperPřízraku. A teď se tedy mají všechny psychoaktivní viry stát nelegálními. Jen kvůli tomu se pustil do té otravné práce s geny pro Billyho Rocka, místo aby si hleděl svých vlastních projektů.
Alex ještě uloží poznámky o hormonové syntéze a nařídí svému démonovi objednat minitaxi. Řidič je Bengalee, s nímž se Alex trochu zná. Sedadla minitaxi jsou potažena červeným plyšem se zlatým lemováním. Z palubní desky visí na korálkových řetízcích malé tretky. Hned vedle taxikářovy zalamináto-vané ID s fotografií je hologram Sivy Ničitele, a přes horní část předního skla se táhne nápis Bůh mi dává křídla, čaroděj by si s podobným Bohem přišel na pěkné peníze, pomyslí si Alex, když si nábožné chvástání přečte.
Matná plastiková stěna oddělující pasažéry od řidiče je polepená pohlednicemi s náboženskou tematikou. Taxikář ve stěně otevře šoupací okénko, aby se mohl s Alexem bavit. V minitaxi je vedro jako v peci. Z vonné tyčinky zasunuté do větracího otvoru po řidičově pravé ruce stoupá hustý nasládlý dým, vůně Alexova mládí. Lexis byla jako svobodná matka, ne o mnoho starší, než je Alex dnes, do podobných post-hippie sraček Nového věku zblázněná. Mohl by tohle minitaxi klidně považovat za jakousi malou bublinu říše vil.
Zachváceno Velkým převratem klimatu, nebo jak tomu říkají, vypadá londýnské Staré město podivně cize a exoticky. Za okny minitaxi se míhají světla jako hvězdy pozorované z kosmické lodi, která se pohybuje nadsvětelnou rychlostí. Pouliční lampy, roztříštěné záblesky z paneláků za bariérami rozložitých platanů a jinanů, osvětlení pyramidovitého vrcholku věže na Canary Wharf, tyčící se proti sodíkově oranžovému nebi.
Od západu na východ po obloze pomalu přelétá helikoptéra jehlice jejího laserového reflektoru se přerušovaně zabodává do plochých střech domů s terasami.
Taxikář vypráví Alexovi o poslední silniční přestřelce na Whitechapelu. "Celá banda skinů se tam s řevem prohánělа ve starý sieře, tam, co se scházejí mladý napraný koksem. Znáte ten bar?"
"Myslíte Gunga Din?" Alex to tam zná, rodina Billyho Rocka v téhle oblasti zásobuje koksem polovinu bengálských feťáků. "Vždycky mi přišlo, že majitel toho podniku musí mít celkem smysl pro humor, ale vevnitř jsem nikdy nebyl," dodá.
"Slušnej člověk tam nevkročí," přitaká taxikář. "Mladý s těma svejma gangama snad úplně zešíleli. Lepší držet se od nich dál, od všech se držet dál."
"No, nevím, jestli zrovna já se můžu považovat za slušnýho člověka, ale stejně bych tam nešel. Nepřipadá vám za nocí, jako je ta dnešní, že by se člověk mohl projíždět městem navždyc-ky?"
Alex se cítí velmi čile, nadopovaný tabletou whizzu, starého dobrého mathamfetaminového sulfátu, jaké kdysi vyráběla jeho matka. Čaroděj ve své cele oprášil téměř zapomenuté procedury a chrlí to ve velkém pro pobavení spoluvězňů. Alex si připomene Čarodějův pátravý pohled, arktickou modř za silnými čočkami brýlí, jeho nezměrný a chladný intelekt bez soucitu.
často si teď připadá provinile, že čaroděj sedí v lochu, zatímco on je na svobodě - ale čaroděj vždycky tvrdil, že se cítí svobodný, ať je kdekoli, svobodný uvnitř v mysli. Když ho zatkli, musel své syntetické postupy prozradit policejním expertům - jakmile k němu přijeli, rozdal jim dokonce okamžitě potřebné ochranné masky. Bral to jako součást hry, hrdě těm břídilům ukázat, co jim tak dlouho provozoval přímo pod nosem.

"Nedostávám dostatečně velkej příděl, abych si mohl jezdit, kolik by se mi líbilo, pane Sharkey," ozve se taxikář.
"Vždyť si všimněte, jak jedu opatrně a plynule. To abych ušetřil palivo. Zajímalo by vás, kde bere benzín ta zkurvená bílá chátra, co? Kriminálníci jsou to, jeden jako druhej, a kriminálníci by neměli dostávat benzín vůbec. A přesto ho mají víc než já, poctivě pracující člověk. Mají ho tolik, že si můžou celej den vozit prdel a vyhlížet si oběti."
"Jo, já vím," řekne Alex.
"Pět ran. Beng beng! Přesně takhle!" Řidič sundá ruce z volantu a dvakrát bouchne pěstí do dlaně. "Vypadá to, že ten mladej to nepřežije. Dostal to do hlavy. Zraněný jsou ještě další dva, ale ti se z toho dostanou, a snad si vezmou ponaučení pro příště. Držte se tam od těch míst teď radši dál, pane Sharkey. Není to pro bělocha zrovna bezpečný místo."
"Svoje zvyky nikdy neporušuju," odpoví Alex.
Taxikář ho vysadí v ulici naproti podniku Ma Nakome.
"Budu se snažit chytnout nějakýho pasažéra kolem Ald-gatu," řekne poté, co mu Alex zaplatí. "Zastavte se tam a po-ohlídněte se po mně, platí?"
"Jasně," odvětí Alex, přestože ví, že si nechá zavolat taxík přímo sem k Ma Nakome, kde je i teď, kolem půlnoci, stále dost lidí. Posedávají u umělohmotných stolků rozestavených venku na chodníku nebo se baví v nacpaném baru, kde jim nad hlavami do dusné noci vřeští Hi Life Dub.
Alex je tu pravidelným zákazníkem, takže ho z kuchyně přijde přivítat Ma Nakome osobně. Usadí ho ke stolku na okraji vyvýšeného pódia zahaleného v temnotu, na výsadní místo, odkud vidí vše kolem a sám zůstává neviděn. Ma Nakome je tlustá žena, ještě silnější a kulatější než Alex, oděná do červeno-zlaté bavlny, s úsměvem zvýrazněným zlatou rtěnkou v lesklém černošském obličeji. Stejně jako polovina jejích zákazníků je i ona Somálka, členka nevelké komunity, která se ve Východním Londýně za posledních dvacet let utvořila. Dají se tu najít i novější komunity emigrantů: Nigerijci, Tongánci, Albánci nebo utečenci z potopené Polynézie. Na počátku minulého století to byli Poláci, bílí Rusové a litevští Židé. East End vždycky sloužil jako jakási vstupní brána pro vlny válečných emigrantů směřujících do Londýna.
Somálcům se nevede špatně. Většina z nich jsou školení odborníci - právníci, učitelé, vědci, smetánka intelektuální elity jejich vlasti. Dokonce i když muži propadli letargii a aby unikli drsné realitě Brick Lane, dali se na žvýkání omamných listů keře kat, ženy pracovaly a organizovaly dál. Vytvořily těsně svázané, avšak široké společenství, které ochotně přijímá britskou kulturu, avšak zároveň si stále uchovává, byť třeba v pozměněné podobě, to nejlepší z kultury vlastní.
Alex si nechá přinést obrovský talíř jehněčího s dušenými
zelenými fazolkami, servírovanými na sušených banánových listech, s bamjou a batatami jako přílohou, k pití pak litr ledově studeného piva značky Sappora. Drogové obluzení ho pomah opouští a zanechává příšerné sucho v ústech. Zrovna se propracovává pohárem chlazeného okmínovaného jogurtu z kozího mléka, když mu kdosi položí ruku na rameno. Otočí se a před ním stojí poskok Billyho Rocka, Doggy Dog. Hned za ním se tyčí jeho mohutný řidič, holé paže zkřížené přes černou koženou vestu, aby ukázal ostruhy vsazené ve svalnatých předloktích.
"Ty sráči," oboří se na Alexe Doggy Dog, "jak to, že ne-makáš, co? Když děláš pro nás, chlape, tak budeš dělat, a ne vysedávat tady a válet se ve žrádle jako prase."
Doggy Dog namočí prsty do Alexova jogurtu, trochu si nabere, a než mu všechno skape dolů, strčí prsty rychle do pusy. Palec mu zdobí prsten ze surového neopracovaného zlata; zatímco si ocucává prsty, má ho přitisknutý k tváři.
"Chutná to fakt jak ňáká šlichta pro prasata," pronese hlasitě.
Ostatní hosté k němu vzhlédnou, ale hned uhnou pohledem jinam. L
"Neseš mi vzkaz od Billyho?" zeptá se Alex. f
"Billy, Billy, není to pro něj špatný jméno, pěkně si vybílil mozek tím svým koksem, pořád se jen kroutí jak červ na čalounění z pravý hovězí kůže do rytmu tý svý satanistický hudby."
"A nejsi taky tak trochu vybílenej, že takhle plácáš?"
Alex hovoří s tichým, klidným odstupem, v němž není ani známka strachu. Nevěří, že by si tady Doggy Dog cokoli začal.
"Já se bez těchdle šmejdů klidně obejdu, kámo," odvětí ten fracek s povýšeným opovržením.
Alex vidí, že mluví pravdu. Doggy Dog si vystačí se svou vlastní potřeštěností. Má na sobě dlouhé tričko se zelenými, rudými a zlatými pruhy a tytéž široké modré džínsy jako včera. Na rozcuchaných vlasech sedí malá kožená čapka. Alex si všimne obrysu automatické pistole narýsovaného pod tričkem. Doggy Dog ji má zastrčenou za opaskem džínsů.
Mladík se nakloní, až se tváří téměř dotýká Alexovy. S Alexem to ani nehne.
"Vím, že máš ze mě strach," řekne Doggy Dog. "To je v pořádku. Sem mocnej člověk. Billy Rock patří do starýho železa. Klidně se nechává ochcávat svýma dodavatelema, věřil bys tomu?"
"Z Billyho Rocka asi fakt strach mít nemusíš," připustí Alex s pohledem upřeným do Dogových krví podlitých očí. "Horší je to s jeho rodinou."
"O žádný rodiny se starat nepotřebuju. Ta banda dědků v nóbl hadrech ze starobylý vily v Hampsteadu? Nemaj páru o skutečným životě na ulici, hošane. Stejně jako ty, jasný?"
"Jasný."
"A ten tvůj kšeft s Billym Rockem? " pokračuje Doggy Dog. "Chce loutky, který spolu budou píchat, aby z toho měl malý na chov. Nepřemejšlels o tom, co všechno by se dalo s píchajícíma loutkama dělat? Že by s nima třeba mohli píchat i lidi? " Zabodne Alexovi tři prsty do hrudníku a napřímí se nad ním. "Tak o tom trochu přemejšlet začni," řekne a odkráčí.
Řidič na Alexe chladnokrevně kývne a vydá se za Dogem.
Přijde Ma Nakome, aby se omluvila. Slibuje Alexovi, že

nedovolí, aby se ten malý skřet v jejím podniku ještě někdy
ukázal. Nechá mu donést nový jogurt a kávu a posadí se k jeho
stolku.
"Přišel si pro výpalné," vysvětlí Alexovi. "Myslím, že pro Billyho Rocka už dlouho pracovat nebude," poznamená Alex.
"Jestli si ten kluk myslí, že může pana Rocka obírat o peníze, tak to nemůže mít v hlavě v pořádku." Alex souhlasně přikývne.
Problém s poskoky vlivných osob není v tom, že by to byli hlupáci, ale v tom, že jsou naprosto pomatení. Neuznávají žádnou hierarchii kromě té odkoukané z filmů s dominantními mužskými hrdiny, žádné teritorium kromě toho, kam si zašantročili ženské, žádné skutečné plány. Většina jejich násilí je čistě impulzivního charakteru a většinou se jím častují sami navzájem. Jejich představa plánované akce znamená udělat za doprovodu fůry střílení nájezd na doupě nějakého drogového dealera, zabavit veškeré zboží i peníze a vypařit se. Neexistuje taková věc jako zestárlý poskok, kromě několika málo velmi krutých, velmi bohatých a velmi prohnaných výjimek. Doggy Dog se pohybuje po stoupající křivce a bude si po ní razit cestu
vzhůru tak dlouho, dokud ho někdo úspěšnější, mazanější nebo hladovější neoddělá.
Alex se svěří Ma Nakome se svým posledním projektem, i když samozřejmě zamlčí jeho účel. Podobné věci jí nikdy říkat nemusí. Na to si jí příliš váží. Pracovala jako výzkumný technik v nemocnici královny Marie, dokud zdravotní služby nepřešly pod správu velkých pojišťovacích společností, které okamžitě zkrátily rozpočet na výzkum na nulu. Dnes je ráda, že si má s kým zasvěceně popovídat. Řekne Alexovi, že kdysi používala stejné postupy jako on, a Alex jí ihned nabídne spolupráci, kterou ona se smíchem odmítne - má přece kopu dětí, Alex by si měl najít svou vlastní ženu, která by se o něj starala. Jako všichni ostatní muži.
Alex jí dá za pravdu a myslí přitom na svou matku, na ča- i sy, které spolu prožili ve věčném průvanu nad Temží. Jen oni I dva, kterým město doslova leželo u nohou. Sedávali při zhasnuté lampě a pozorovali světla za okny, zatímco Lexis pomalu uvadala pod vlivem rumu a koksu. Říše vil, říkávala svému [synkovi. Tam venku najdeš všechno, na co si pomyslíš, úplně f všechno. Alex ji musí zbavit toho mladého zkurveného parazita a postarat se, aby si Lexis konečně našla pořádného, poctivého chlapa. Protože přinejmenším tohle si opravdu zaslouží.
Ma Nakome poznamená, že jí Alex připadá ztrápený. Nechce, aby mu poslala některé ze svých děvčat? "Může se u tebe stavit ještě dnes, nebo zítra. Jak se ti to hodí, Alexi."
"Zítra," odvětí Alex s nejasným svíravým pocitem v žaludku. Sex nebude v jeho životě nikdy hrát zásadní roli, tím si je jistý, proto se snaží moc o něm ani nepřemýšlet.
"Pošlu Alici," rozhodne pevně Ma Nakome. "Tu máš nej-radši. Vím, že u tebe byla i tuhle v noci." "Jo, byla," přitaká nesoustředěně Alex. Je sice pravda, že si potrpí na zaběhlou rutinu, jenže právě teď v sobě začíná pociťovat nespoutanou energii, jakýsi vítr v zádech, stejný pocit, jaký prožíval před zatčením, když stále rychleji projížděl nočním městem, žádný semafor ho nedokázal zastavit, všechno mu uhýbalo z cesty a on stále přidával plyn, hnal se rychleji a rychleji a rychleji, ve své rychlosti nepřemožitelný. Pak ho ale přesto chytli a poslali za mříže, dokonce aniž by ho z něčeho obžalovali. Svět je neúprosný - nedá se mu uniknout.
Nicméně, Alici má opravdu rád. Je o něco starší než zbytek Nakominých dívek, z nichž většina sotva odrostla pubertě. Alice po nocích spíše obsluhuje u stolů, pracuje jen pro několik vybraných zákazníků. Když je po, vykládá jí Alex různé nesmysly a ona ho vleže poslouchá, nebo se aspoň tváří, že poslouchá, a to ho nesmírně uklidňuje.
"Někdy si přeju, abych byl katolík," řekne Alex.
Ma Nakome se zasměje, šťouchne ho do ruky a podobna rozvážnému horolezci se začne zvedat od stolu. "Stejně jsi cvok,"
prohodí.
Alex zaplatí účet, najme si soukromý taxík řízený mladým Arménem, kterého musí navigovat, aby cestu k jeho doupěti vůbec našel. Nakonec se mu taxikář ještě pokusí prodat balíček SNP a nedokáže pochopit, proč se mu Alex vysměje do tváře.
6
SEN ALFREDA RUSSELA WALLACE
ALEX SE VYMANÍ Z NÁRUČE SPÁNKU. STOJÍ U POČÍ-tače, bosé nohy na chladné, drsné betonové podlaze. Až na tričko je úplně nahý. Po špekaté, neochlupené hrudi a tučných : bocích mu stéká pot. Je tři třicet tři ráno. Osudové znamení. Přepadne ho pocit, že právě s někým mluvil, a v té chvíli zařinčí do temného ticha teJefon.
Alex se opatrně rozhodne hovor přijmout a co nejmenší sílou ťukne do číselníku. V první chvíli se nic neděje, na malé obrazovce telefonu tančí vločky statického zrnění, reproduktor šumí jako moře, jako jeho vlastní krev, jež se žene tepnami vnitřního ucha. Pak se vločky začnou roztáčet a vzdouvat, jako by je rozháněl jakýsi elektronický vítr, a pomalu se objevuje zrnitá černobílá tvář mladinké dívčiny, která se postupně vybarví.
"Znám tě," řekne dívka. "Ty jsi Kapitán zázraků." Může jí být tak dvanáct, kulatou, vážnou tvář jí lemují rovné černé vlasy. Má slabý středoevropský přízvuk.
"Zázračný muž," opraví ji Alex. Je to přezdívka, pod kterou vystupuje na bulletinové stránce u-života.
"Já jsem Alfred Edgar Wallace," sdělí mu holčička. "Už jsme se spolu párkrát bavili na netu. Taky jsem tě nenápadně sledovala, když jsi mluvil s ostatními. Proto tě znám. Proto jsem se rozhodla tě využít."
Alex se neubrání smíchu. Alfred Russel Wallace, který přijal jméno po přírodopisci, jehož teorie přirozeného výběru nakonec přiměly publikovat samotného Darwina, je přezdívka proslulého geniálního hackera, který se na scéně poprvé objevil asi před rokem. Téměř jistě jde o nějakého samotářského akade- t mika, je nepředstavitelné, že by jím skutečně mohla být tahle f malá dívčina.
"Někdy mi připadá, že jsem si tě jen vysnila," prohlásí holčička. Tváří jí probleskne téměř neznatelný úsměv. Temné oči

zůstávají vážné a jasné, upřené kamsi do nekonečna. "V nějakém horečnatém snu."
Alex si vzpomene, že myšlenka přirozeného výběru prostřednictvím přežití těch nejschopnějších jedinců napadla Wallace, když sebou házel a převracel se v houpací síti spalován bahenní horečkou v džungli Bornea. Také Darwin trpěl opakovanými horečkami. Teorie evoluce je jen horečnatým snem, který se propálil na povrch zkostnatělou hierarchií viktoriánské éry.
"Máš problém s kluzáky," řekne dívka. "Jo, ale s kluzáky má problém každej." Alex tuhle záležitost probíral na bulletinu u-života hned, jak se v noci vrátil od Ma Nakome. Kluzáci obývají okraje ná-horních planin, na nichž tradiční u-živé ekosystémy běží. Donedávna vedli svůj skromný život bezmála zapomenuti, jenže pak okrajové oblasti napadl kmen parazitů, kteří se na kluzáky pověsí a postupně jim odčerpávají energii. Tito parazité se vyvinuli ze záškodnických organismů, jež pronikají do ohromných společenstev trsovců, do nenasytných, amorfních kolonií, živících se svými vlastními mrtvými stejně jako informační energií, kterou všechny u-živé organismy potřebují k tvorbě algoritmů nezbytných pro přežití a reprodukci. I když riskují, že budou pohlceni vlastními hostiteli, požírají parazité na proměnlivých hranicích obrovských aglomerací trsovců zbloudilé kousky informační energie. Oba druhy u—živých organismů dosáhly vyváženého vztahu, nutného k tomu, aby se trsovci nerozrostli přespříliš a nepohltili celý ekosystém u-života, jako se to stává kupříkladu s řasami zaplavujícími chovné rybníky. Jenže křehcí kluzáci těmto parazitům vzdorovat nedokáží, a dosud nikdo nepřišel na způsob, jak bránit kluzáky před zdecimováním zá-škodníky, aniž by při tom byli vyhubeni i trsovci a nabourána tak síť vzájemných vztahů, která celé u-živé ekosystémy stabilizuje.
"Můžu ti pomoct," povídá holčička Alexovi. "Můžu ti nahrát něco, co celý tvůj problém vyřeší." "Proč se mnou ale mluvíš po telefonu?" "Ber to jako zkoušku," odvětí mu. Její obraz se začne rozpadat do vánice bílých pixelů. "Tak chceš to? Nemůžu už zůstat připojená moc dlouho."
Alex si rychle stáhne dívčin program do paměti počítače.
"Ber to jako zkoušku," řekne mu dívenka ještě jednou. "Používat se to naučíš už sám, tím jsem si jistá."
Pak zmizí.
7
HYPERKONEKTIVITA
DETEKTIV SERŽANT HOWARD PERSE PODÁVÁ ALEXO-vi složený kousek papíru a říká: "Bylo to tak lehký, že mám až podezření, jestli to není nějaká léčka."
"Co s tím mám udělat, přečíst a sníst?"
Perse zhluboka natáhne z cigarety. "Dělej si s tím, co chceš, ale dávej si bacha," odpoví.
"Máš vážně strach, nebo se mi to jen zdá? Proto jsi mě vytáhl sem?"
Oba stojí pod stromy na okraji parkoviště u břehu řeky, ve stínu londýnského Toweru. Pokuřují cigarety schované v dlaních - zvyk, který si Alex přinesl z vězení. Vypadají jako spiklenecký párek starých kriminálníků z jednoho z dávných Ea-lingových filmů, jež se nedávno zase dostaly do módy společně s vlnou nostalgické touhy po návratu nevzrušeného pohodlí bezpečné a stabilní minulosti, která však bezpečnou ve skutečnosti nikdy nebyla. Na druhé straně parkoviště stojí trpělivě ve frontě turisti a čekají, až se dostanou na řadu u detektoru kovů zabudovaného v bezpečnostním oplocení. Kolem potících se beefeaterů, uniformovaných stráží Toweru, postává ve ztuhlých pózách jakási rodinka a otec si je natáčí. Je teprve deset ráno, ale pod mléčně bílým nelfcem už začíná být horko na omdlení. Řeka se za odlivu líně táhne mezi páchnoucími bahnitými břehy podobna nahnědlému rosolu. U opačného břehu problikává v mlze loď Jejího Veličenstva Belfast.
Perse se zahledí na starobylou zeď, která se tyčí nad parkovištěm. Má na očích zrcadlovky, v nichž se leskne sluneční světlo. "Byl jsi někdy vevnitř?" zeptá se.
"V Toweru? Proboha, ne. Proč bych měl?"
"Jo, přesně tak."
"Už to není, jako když tam ještě bývaly korunovační klenoty. Myslíš, že je něco na tý historce o havranech?"
Perse pokrčí rameny. "Neřekl bych, že odletěli. Spíš pochcí-pali. Vtip je v tom, že bys tam nešel, ani kdyby se vrátil král a měl tam mít slavnostní projev. Nikdo z Londýna by tam nešel. Proto je to tak bezpečný místo na schůzky."
"Koukám, že toho asi využíváš často."
Perse to nijak nepopře.
Mine je houf turistů; valí se od lodi, která před několika minutami přirazila k molu. Jsou to Američané, všichni dávno v důchodovém věku - Alex potlačí nutkání zeptat se některého z nich, jak doma pokračuje válka. Aspoň polovina mužů je oděna do hybridního kostýmu složeného z tartanové skotské čapky, trička a bermud, což je ani v nejmenším neochrání před UV zářením; ženy mají o něco moudřeji na hlavách schlíplé slamáky nebo nesou v ruce slunečníky jako stárnoucí jižanské krásky. Jedna z nich, která musí vážit aspoň dvě stě kilo, takže dokonce i Alexovi připadá tlustá, vězí v jakémsi exoskeletu z uhlíkových vláken. Jak se žena pohybuje po cestě nahoru, motory exoskeletu se rozječí tak, že naprosto přehluší veškerý hovor jejích společníků.
Alex naposledy natáhne štiplavý kouř cigarety a típne ji o zeleně natřené železné zábradlí. "Odkud máš tu adresu?" zeptá se.
"Ze složky Billyho Rocka. Mysli si, co chceš, ale i Billy Roclt má u nás svoji složku."
"A to ti k ní povolili přístup?"
"O to ty se nestarej, Sharkey. Radši poslouchej. Tahle adresa je jediná věc, která tam zbyla z loňskýho roku, jen tahle nepatrná maličkost mezi všema starejma záznamama. Musel jsem chvíli hledat, ale stejně si myslím, že si někdo přál, abych ji nakonec našel."
"Skoro mi to nahání husí kůži, Persi. Tvoje paranoia je nakažlivá."
Perse si sundá zrcadlovky a promne si hřbet nosu mezi palcem a ukazováčkem. Alex si všimne, jak je detektiv unavený.

Místo očí má dvě hluboké jámy plné otlačenin.
"Však máš taky proč mít nahnáno," řekne Perse. "Rodina Billyho Rocka usiluje o to, aby se začala chovat podle zákona. A jestli se jim to fakt povede, budou se snažit dokonale zamést stopy po celé své minulosti."
Alex nadzvedne černý klobouk a otře si čelo a tvář kapes-
níkem. "Je toho na tebe v poslední době v práci moc. Možná vidíš věci horší, než ve skutečnosti jsou."
Připomene si, co mu řekl Doggy Dog u Ma Nakome. Persovi to však raději zamlčí - třeba se mu bude určitý náskok před detektivem hodit.
"Mluvil jsem včera večer s několika Uzbekistáncema," pokračuje Perse. "Většina z nich ani neuměla anglicky. Nebo se tak aspoň tvářila. Musel jsem čekat tři hodiny na tlumočníka, a ani ten si nebyl v angličtině zrovna jistej. Každej z těch parchantů mi tvrdil, že ví, kdo zabil ty dva na hřbitově, a každej z nich mi napsal úplně jiný jména. Taky jsme už našli ten ukradenej mercedes, jenže vyhořelej, řidič dávno v tahu a jeho komplicové mlčej. A kvůli tomu výbuchu na Heathrow si nemůžeme ani povolat žádný pomocný síly."
"Jakýmu výbuchu?"
"Středně velká nálož na střeše terminálu číslo čtyři. Včera v noci. Bez varování; je obrovský štěstí, že to nikoho nezabilo. Už se k tomu přihlásili Monarchisti a Brigáda za svobodu zvířat, a protože se najde spousta dalších vygumovanejch kreténů, který by se k tomu kvůli publicitě přihlásili taky, nebylo o tom zatím ve zprávách ani slovo, a až se to pustí ven, vysvětlí se to jako obyčejná exploze transformátoru. Ať to udělal kdokoli, musel se dostat minimálně přes deset bezpečnostních pásem. Mám už toho sakra až po krk, tak si to držkování nech laskavě od cesty, Sharkey. Aspoň, když se ti snažím pomoct. Dávej bacha. Jsem si proklatě jistej, že se tady chystá nějaká bouda. Možná to má na svědomí Billyho rodina. Nemůžou se Billyho zbavit jen tak. Musí to šikovně narafičit, aby přitom neztratili tvář. Podobná léčka by to vyřešila dokonale."
Perse si palcem a ukazovátkem natáhne kůži vnějších koutků očí, až z nich má jen nepatrné škvíry. "Vychcaný jak Číňa-ni."
"Nestojím o to posloužit jako návnada k odstranění Billyho, Persi. Proč to nenechat na jeho strýčcích, když o nic jinýho jim stejné nejde?"
"Protože ho chci dostat sám," odvětí Perse. "Chci mít jeho skalp ve svý sbírce."
"S tím jdi do prdele, Persi. Já ti pomáhat nebudu."
"Ale budeš, Sharkey. Nebo máš jinou možnost? Když s tebou nezatočí Billy, pořád ještě to můžu udělat já. Každej den přesně v osm ráno si sednu a postarám se, aby sis celej den nikde ani neškrt, dokud nezajdeš za Billym a nepoprosíš ho, ať to tvoje trápení nějak milosrdně ukončí. Sakra, nechci po tobě nic víc než trochu spolupráce, a to není moc po celejch dvou letech, kdy se starám o tu tvou tlustou prdel a poslouchám tvoje chvastounský hackerský kecy."
Alex rozbalí útržek papírku. Je na něm jediná řádka, jméno ulice a číslo.
"Kontroloval sis to někde?" zeptá se.
"Co si sakra myslíš, že jsem? Nějaký soukromý očko?" Perse si znovu nasadí zrcadlovky. "Buď opatrnej, Sharkey. Jde tu o velký věci."
Adresa zní na ulici Bridle Lane, jednu z těch malých uzounkých uliček mezi obchody a divadly kolem Piccadilly Circusu. Alex, celý zpocený a s vědomím mocných sil, které se mu kupí { nad hlavou, zaplatí taxikáři - drobné mu nejprve propadnou mezi prsty - a následujících deset minut stráví hledáním domovního čísla.
Je to vysoká úzká budova, vmáčknutá jako poslední kousek dortu mezi zadní stěny kanceláří a vchody pro obchodní dodavatele.
Čtyři patra, okna zaslepená bílými bezpečnostními okenicemi. Okraj střechy lemuje zábradlí, Alex zahlédne i kus zeleně, nejspíš je tam nahoře nějaká zahrádka. Dveře tvoří poškrábaná dubová deska se železným kováním za zamčenou bezpečnostní brankou. Nikde není vidět žádnou jmenovku ani kameru, jen starodávné mosazné tlačítko zvonku.
Na okraji silnice si rozložilo pár bezdomovců svoje ležení, ubohé kusy molitanů opřené tu a tam o zeď. Nikdo z nich o domě nic neví, informace, za jejíž získání zaplatí Alex až na jednu všemi cigaretami, které má.
Kus cesty dál je uzavřené nakládací molo, kam se Alex na [chvíli posadí pod hučící otvor ventilace. Ovívá se kloboukem a doslova cítí, jak se mu v záhybech tuku vzadu na krku hromadí pot. Na obou koncích uličky se míhají světelné odlesky dopravy. Naproti pracuje ve druhém poschodí kancelářské budovy nějaký muž u modelovacího stolu. V zeleném světle, které mu zespoda ozařuje bradu, vypadá jako by byl pod vodou. Ze vstupních dveří malého obytného bloku se vyštrachá postarší žena ve vdovském smutku. Než se odšourá, věnuje Alexovi j mrzoutský, podezřívavý pohled, záda ohnutá pod stařeckým hrbem.
Alex má zatracenou chuť na cigaretu, ale kdyby vykouřil tu svou poslední, musel by si odskočit koupit nový balíček a něco důležitého by mu mohlo uniknout. Jak tam tak sedí na nakládacím molu, jasně si uvědomí jednu věc. Je lapen mezi praštěnými nápady Billyho Rocka, Persovou žízní po pomstě a možná i jakousi tajemnou léčkou, a jestli nepřijde na to, jakým způsobem a kdy se z toho vyvléknout, je po něm veta.
A zároveň si je jistý, že ta dívenka, co mu volala včera v noci, do toho všeho nějak zapadá. Co se týče zásilky, kterou mu nahrála, není takový blázen, aby ji byť jen otevřel. Nejspíš se vůbec nejedná o žádnou malou holčičku, ale o nějaký expertní systém nebo někoho, kdo používá morphingový program, kterým mění na obrazovce svůj vzhled. I Alex využívá podobný, aby se učinil trochu štíhlejším a o trochu méně plešatým. Dá se sehnat i balení, které z vás udělá Elvise, Elle, Freda Flintstona nebo kohokoli si budete přát.
Do uličky zabočí limuzína. Prosvištící kolem Alexe v rozvířené vlně starého papíru a sáčků, v nichž se prodává rychlé občerstvení - tak těsně, že Alex zahlédne svou tvář mihnout se na zrcadlových oknech a černém lakování kapoty - a zastaví přímo před úzkým domem. Vystoupí vysoký muž - Billy Roc-kův řidič - a otevře dveře spolujezdci. Alexe nijak nepřekvapí, když spatří Doggy Doga oblečeného v tričku s Bobem Mar-leym, červených šortkách a pleteném

klobouku, který mu sedí na hlavě jako splácnuta mísa.
Alex se přitiskne ke kovovým dveřím pod hučícím větrákem. Z limuzíny vystoupí ještě někdo. Ta malá žába, co mu volala včera v noci.
Dívenka si vymění s Doggy Dogem několik slov a oba se rozesmějí. Zatímco odemyká vnější bezpečnostní vrátka a pak i dveře samotného domu, opírá se mohutný řidič zkříženýma rukama o střechu limuzíny. Holčička pošle Doggy Dogovi vzdušný polibek a zmizí uvnitř. Mladík společně s řidičem nasednou do vozu a za okamžik se vypaří jako nevtíravý tichý sen.
Alex se zvedne ze svého pochybného úkrytu a přejde k mřížovým vrátkům. Palcem stiskne tlačítko a zaslechne, jak se v hlubinách domu rozezní hlasité zvonění.
8
BLÍŽÍ SE TAJFUN
KDESI ZVONÍ ZVONEK, ELEKTRICKY A NEODBYTNĚ, Alex stojí před velkou olejomalbou v těžkém pozlaceném rámu, je tak blízko, že se nosem téměř dotýká jejího žmolkovitého nalakovaného povrchu. Kdosi ho vezme za ruku a zdvořilým, avšak nesmlouvavým tónem mu přikáže, aby o krok ustoupil. "Ustupte, pane," požádá ho hlídač znovu. Jeho stisk zesílí, druhou ruku má položenou na ochromovací pistoli, připoutané u boku.
Alex zamumlá omluvu a překročí mosazné zábradlí na prošlapaný, kaštanově hnědý koberec. Ostatní lidé v galerii se odvrátí, drobný incident je už přestal zajímat, přestal je zajímat i tenhle tlouštík se zastřeným pohledem, v montérkách a oranžových pracovních botách, který upřeně zírá - na co vlastně?
Najeden z Turnérových obrazů rozbouřeného moře. Zapadá na něm slunce v oslnivých rozostřených barvách červeně a zlata a uprostřed se zmítá ztracená loďka.
Otrokářská loď háže přes palubu všechny mrtvé i umírající - Blíží se tajfun.
Alex věnuje hlídači nejkyselejší ze svých úsměvů a prohlásí: "Je to tak úchvatná malba."
Hlídač je vysoký muž kolem padesátky, upjatě napřímený v naškrobené světle modré košili a šedých kalhotech. Jeho ochromovací pistole je toho typu, které zanechávají trvalé jizvy jako po popáleninách.
"Tuhle olejomalbu vytvořil uprostřed svého nejlepšího období. Zůstaňte však na této straně zábradlí, pane, jinak vás budu muset dát vyvést."
"Už si dám pozor," slíbí mu Alex.
Rád by se ještě zeptal, jak se tady vůbec ocitl, ale jen by si tím koledoval o problémy.
Jak si razí přeplněnými prostorami galerie cestu ven, pro-šátrá si kapsy a v jedné nalezne útržek vstupenky. Je na ní razítko s časem 14:32. Zatracená práce, ztratil víc než tři hodiny.
Venku je šílené vedro. Vzduch je přesycený odpařenou vlhkostí, nebe čisté jako list papíru. Doprava se šine téměř krokem po obou stranách Trafalgar Square a roztříštěného pahýlu Nelsonova pomníku, na němž jsou dosud znatelné černé šmouhy po výbuchu, který jej před pěti lety strhl na zem. Pod vznešeným dohledem jednoho z bronzových lvů Edwina Landseera protestuje skupinka asi dvaceti studentů. Jsou maskováni jako karikatury ministerské předsedkyně nebo červenými a černými látkovými kápěmi s nahrubo vytrhanými otvory pro oči. Zpovzdálí je sleduje policie. Jeden ze strážníků shromáždění neskrytě natáčí kamerou. Policisté převyšují demonstranty počtem přibližně v poměru dva ku jedné. Alex je příliš daleko, aby zaslechl nijak nezesilované skandování studentů nebo si přečetl slogany na jejich tričkách. Jeden student drží nad hlavou plakát s modrou, opičí tváří loutky přetištěnou obrazem přetržených pout. Alex se musí té ironii usmát.
Bojová loutka nadaná zuřivostí imbecila. Milovaný domácí mazlíček bohatých. Černé postavy, které se topí v rohu Turnérova obrazu, ruce a nohy jim trčí z rozbouřených vln, v nichž ryby z nočních můr zápasí o každé sousto čerstvého masa. Sakra, vždyť Turner se mu vlastně vůbec nelíbí.
Začíná mu kručet v žaludku, takže si najde stánek s pizzou a sní šest kousků naditých cibulí, ančovičkami a feferonkami. Může si být jistý, že pokud za poslední tři hodiny něco zanedbal, pak to byl oběd, na druhou stranu z^e ale vykouřil svou poslední cigaretu. Koupí si nový balíček, projde kolem zátarasů, které mají za úkol ochraňovat večerní West End, pokračuje v parnu, vlhku a nepříjemném zápachu až nahoru na Charing Cross a pak zpět kolem knihkupectví, kde z dřevěných regálů pějí knihy bělostné hosanna o svých výhodných cenách, kolem zavřeného divadla na Cambridge Circusu, kolem řad zabedněných nebo vyrabovaných obchodů, v nichž mezi dekami a nákupními vozíky naplněnými stohy hadrů, které drží pohromadě cáry černého igelitu, přežívají bezdomovci a vyděděnci.
Kdosi šacuje kapsy mrtvého dítěte, které leží tváří v blátě. Pod hlavičkou je rozlitá louže krve - dítě ulice zastřelené buď členy Výboru bdělosti, nebo jiným dítětem ulice. Muž s podivnou něhou převrací tělo z boku na bok, aby zkontroloval všechny kapsy. V polorozbořeném vstupu do zničeného obcb du si tři trampové zřídili jakési jednoduché ležení. Posedávají na bobku v chladivém stínu a pozorují kolemjdoucí. Když se na ně Alex zadívá, ukáže mu jeden z nich vztyčený prostředník. Druhý se chraplavě rozkašle do kusu papíru: virová tuberkulóza.
V dalším vybrakovaném obchodě funguje putyka, rádio tu na plné pecky vyhrává poslední pekingský popovy hit. Alex si od vyholeného nervózního kluka u rohového stolu koupí dvě tabletky Cool-Z. Každá z nich je zvlášť zabalená do kousku zamaštěného mikroténu. Alex je spolkne nasucho obě najedná a pokračuje v cestě. Netrpělivě čeká, kdy zaberou. Potřebuji si něčím pročistit hlavu.
Pamatuje si, že viděl Doggy Doga s tou dívenkou, pamatuje si, jak vstal, když se rozešli, jak se mu ve vlhkém vedru motala hlava. Jakmile si vzpomene na svou malátnost, vynoří se společně s ní i vzpomínka na čistě bílý pokoj, v němž po podlaze pochodují sem a tam hračky a uprostřed stojí jakási žena. Pak mu někdo něco řekl. t
Nějaké jméno.
"Nanny Greystokeová," vysloví teď to jméno nahlas, okouší chuť jeho slabik na jazyku.
Nikdo mu nevěnuje pozornost, vždyť v okolí nejbližších dvaceti metrů jsou jen tři hokynáři, kteří vyvolávají své zboží,

stařenka, jež hrozí roztřesenou rukou na hrůzu nahánějící proudy dopravy a muž, který močí u pouliční lampy a cosi si pro sebe tiše mumlá. Hlava se mu třese tak nekontrolovatelně, až mu slepené vlasy šlehají do prázdně zírajících očí. Jeho mozek patrně připomíná houbu prožranou posledním stádiem Creutzfeld-Jacobse.
Vším tím marastem se s královskou přezíravostí prochází nádherná žena oblečená do luxusního průsvitného pláště, následovaná ozbrojeným osobním strážcem a loutkou s modrou pletí. Loutka má na sobě červené hedvábné kalhoty a trepky s nahoru ohnutými špičkami přímo jako z Pohádek tisíce a jedné noci. V plochých černých bradavkách se jí třpytí ozdobné kroužky. Jde kousek za majitelkou a stále se kolem sebe rozhlíží. Její hnědé oči vypadají smutně a velice lidsky.
Určitě jsi nezešílel, přesvědčuje se Alex. Tímhle si je jistý, protože skutečné šílenství by si nedokázal takhle vnitřně uvědomit, nedokázal by si uvědomit tu jeho osvěžující rychlost i nenapadnutelnou sílu. Je snad trochu zmatený, ale šílený rozhodně ne. Jen se mu něco stalo a on si nedokáže vzpomenout, co to bylo. Jako by kamsi odešel a zase se vrátil zpět.
Snad ho někdo nakazil nějakým nebezpečným druhem toho, čemu lidé začali říkat femboty, malými roboty složenými z pidikoleček a pidiválečků ze slitin vzácných kovů. Skutečná nanotechnologie, kterou však její výrobci nanotechnologií nazývat nemohou, protože jistá americká společnost, vyrábějící neohrabané mechanické potvory aspoň desetkrát tak velké, si už ten název nechala patentovat. Existují femboty, jež jsou schopny vyvolat falešné vzpomínky. Možná ten matně se vynořující záblesk hraček, které pochodují kolem ženy v bílém pokoji, je právě takovou falešnou vzpomínkou, vytvořenou z dávky RNA vložené do jeho kortikálních neuronů. Nebo je to možná halucinace, kterou v něm probudily drogy, jež v něm zůstaly od dob, kdy ještě pracoval s Čarodějem - ale tohle vysvětlení Alex ihned zavrhne, protože ví, že je příliš velký profík na to, aby něco takhle zmrvil. Čaroděj ho vyučil dobře. Jediná kapička některých látek, které pomáhal vyrábět, by ho v syrovém stavu stačila zabít desetkrát, možná i dvacetkrát. Vzpomíná si, s jakou pečlivostí Čaroděj osobně rozděloval dávky, jak k nim přimíchával rozdílné příměsi, aby se nedalo ^>znat, že pocházejí z jedné laboratoře.
Alexe napadne, že by se měl nechat podrobně vyšetřit na klinice a nechat si oscanovat nervový systém, zda se v něm nenacházejí větší shluky vzácných kovů, které by ukazovaly na přítomnost fembotů, a pak si šlehnout nějakou univerzální protilátku, aby se jich zbavil. Jenže právě teď si podobnou věc nemůže dovolit ani náhodou.
Zapadne do zalidněné stanice na Leicaster Square, vyhledá v davu dealera a po krátké slovní potyčce si od něj koupí použitou cestovní kartu za dvacet procent její nominální ceny. Tady dole je to samý bezdomovec: dělníci, jejichž schopností již není potřeba; lidé, kteří ani nikdy žádnou práci neměli, mnozí z nich dnes už na pokraji důchodového věku; ztroskotanci ze střední třídy, zničení buď smůlou nebo špatným zdravím. Na nejednom z nich lze spatřit žlutočernou značku kontaminovaných uprchlíků ze Sellafieldu, i když značná část z nich jsou navzdory realisticky vypadajícím mokvavým vředům ve tváři
i na rukou jen profesionální žebráci, kteří se vydávají za oběti radiace.
Alex si proklestí cestu až k nehybným eskalátorům. N(i dosáhne prvního mezipodlaží, koupe se v potu. Stanice na Lei caster Square patřila k prvním, do nichž se bezdomovci ba zábran nahrnuli. Dnes už žije ve stálých doupatech po chodbách spousta lidí, a na samotných nástupištích snad ještě více.
Hluk kolem je neuvěřitelný, zápach ještě horší. Alex se zhluboka nadechne ústy, aby aspoň na chvíli vyřadil čichové buňky Pasažéři se musí prodírat mezi obyvateli metra, kteří vůbec nedbají okolního chaosu a chovají se, jako by svět byl jedna velká televize a oni ji sledovali v soukromí vlastních domovů. Z jejid brlohů stoupají spletené dráty a kabely a táhnou se do skříní s nelegálními přípojkami na elektřinu, telefon a linky kabelových televizí. Ti podnikavější pak prodávají telefonní hovor; na větší vzdálenosti za procentní sazby, kazety se špatně nahranými filmy či pašované hry a data, která by si rozumí; člověk do počítače nikdy nenahrál. Na Templu jsou obě nástupiště Okružní linky lemována kabinkami, jež slouží černé burzs s penězi.
Tady si značné množství obyvatel prostorů metra vztyčilo kolem svých několika čtverečních metrů na nástupišti provizorní zástěny, přestože jimi jen stěží mohou skrýt svůj život před očima veřejnosti: žena kojí dítě; stařenka si lžící láduje kukuřičnou kaši do bezzubých úst; rodina posedává na umělohmotných židlích kolem blikající obrazovky jako kolem táboráku; drobounká dívenka se koupe v plastikovém lavoru, mí tak bledou pleť, že téměř vidíte, jak jí v nafouklém břiše pulzují orgány. Když se jakýsi starý muž oděný do potrhaných cárů začne přehrabovat v koši na odpadky, rozeběhnou se z něj všemi směry malé černé myšky; pod nástupištěm mezi zamaštěnými kolejemi se jim podobných hemží ještě mnohem víc.
Vlak dlouho nejede.
Alex si prohlíží zářivé reklamní plakáty vylepené na stěně na opačné straně kolejiště a snaží se ignorovat děti, které mu čas od času strčí před obličej své ušpiněné pracky. Jakmile jednou začneš rozdávat, už nikdy neskončíš. Od doby kolapsu veřejné sociální péče a útěku lidských mas ze severu se snad polovina populace Londýna skládá z uprchlíků bez stálého domova, kteří přežívají na stanicích metra, jen tak na ulici nebo
v opuštěných činžácích, s nimiž si nikdo nehodlá dávat tu práci, aby je boural.
Lexis se aspoň vždycky snažila, aby mohli s Alexem zůstat pohromadě, jako dva trosečníci plavící se nepřátelskými vodami. Alexe přepadne patetický pocit vděčnosti: Cool-Z začíná
zabírat.
Do stanice vburácí vlak, který před sebou žene vlnu horkého smrdutého vzduchu. Všechny vagóny jsou nacpané k prasknutí. Alex se chytne držadla, ale jak se dovnitř valí další zástupy lidí, ztratí i tuhle poslední oporu. V tlačenici doslova ztrácí půdu pod nohama. Kdesi ve vagónu se rozječí nějaká žena. Nejspíš ji tam někdo znásilňuje nebo okrádá, ale co proti tomu můžete dělat?
Na další stanici vlak sice zastaví, ale dveře zůstanou zavřené. Lidé mručí, tiše po anglicku reptají na systém, na

všemocná tajná spiknutí bez tváře, která ovládají každou složku jejich životů. Alex zaslechne, jak někdo říká cosi o výbuchu v Aldgatu; kdosi další dodá, že v sídle BBC v Portlandu došlo k sabotáži, že jim tam nějaké auto naplněné výbušninami vrazilo do dveří.
Alex si připomene, co mu Perse vyprávěl o bombě na Heathrow. Několik centimetrů od jeho tváře se jakýsi vyděšený muž snaží otevřít dveře tím, že silou rve za gumové lemování. Následuje dutý zvuk, muž vrazí obličejem do skla a ze zátylku mu vytryskne krvavá hmota. Díky Cool-Z Alexovi všechno připadá jako nezdařený filmový trik, příliš náhlý, aby působil přesvědčivě.
Policista, s tváří schovanou za černým zrcadlovým hledím, zabuší na dveře pažbou své pistole. Všichni lidé uvnitř, včetně Alexe, se tlačí pryč. Vlak se s trhnutím dá do pohybu a s táhlým rostoucím řevem se vnoří do tunelu.
Polovina cestujících kolem Alexe předstírá chladnou neteč-nost Londýňanů, kteří to všechno už někdy zažili; ostatní živě diskutují, rozhořčení, vyděšení, rozrušen! kolujícími pověstmi. Kdosi senzacechtivým autoritativním hlasem prohlásí, že hromadné popravy jsou pro teroristy ještě příliš dobré, policie by je měla vykastrovat a vydat do rukou lidu.
Alexovi se v hlavě vynoří vzpomínka na mrtvé dítě ležící v bahně na ulici. Ve žlutém osvětlení vagónu má krev s mozkem, rozstříknutá na skleněných dveřích, temně černou barvu. Tak už to dnes chodí.
Na King's Cross přestoupí Alex na Metropolitní linku. Vlál je stejně natřískaný a pomalý jako ten na Picadilly, jen me zi jednotlivými stanicemi nezastavuje jednou nebo dvakrát ale hned třikrát. Alex přestoupí ještě na Východolondýnskoi a v malé železnici do přístavní čtvrti si konečně i sedne. Předl dvěma dny jel v dešti domů tím samým vlakem, celý skleslí a nazlobený. Zloba v něm od té doby zůstala, jen se ještě smísili se strachem a je teď lapena pod ledovým povrchem Cool-Z.
Když Alex prochází podchody a volnými prostranstvíi směrem ke své pracovně, zapadající slunce ozařuje lesklý Canary Wharf. Na zapleveleném asfaltu parkuje limuzína Billyk Rocka. Alexe to ani nijak nepřekvapuje. V téhle chvíli se li nemůže dotknout vůbec nic. Zrcadlovými skly limuzíny otřási hlasitá hudba. Alex nakoukne dovnitř předním oknem a zahlédne Billyho Rocka, jak sebou mlátí na zadním sedadle, nohami kope do vzduchu jako brouk přetočený na záda.
Alexův soused Malik Ali pracuje za dokořán otevřeným dvojitými dveřmi své dílny. Na podlaze hučí větrák a rozhání po místnosti horký vzduch. Malik Alexovi řekne, že viděl dva muže, jak lezou do jeho bytu, vlastně, jeden z nich byl ještě skoro dítě, takový ten gangsterský typ ostrého hocha.
"A ten druhej vypadal jak?"
"Vysokej. Samej sval."
Malik sešívá dvě půlky kožené bundy. Ani během řeči nepřestává, protože to je práce na zakázku. I přes silné podráží; pracovních bot cítí Alex vibrace průmyslového šicího stroje Jeho hluk dočista pohltí vzdálené dunění hudby z limuzíny.
"Znáš je?" zeptá se Malik.
"Jo, znám."
"člověče, Alexi, nechceš tu zůstat na šálek čaje? Možní zatím odejdou. Už jsou uvnitř skoro přes půl hodiny. Dorazí hned po tý ženský."
"Po jaký ženský?"
Pak si Alex vzpomene na slib Ma Nakome, že k němu pošli Alici. A sakra.
"Zapomněl jsi zaplatit výpalný?" zeptá se Malik Ali s úsmé vem.
Alexe napadne, že by se teď Malik nejspíš podělal do kalhot kdyby věděl, že venku v té limuzíně sedí Billy Rock.
"Něco takovýho," odpoví. "Snad si s tím nějak poradím, ale kdybych během hodiny nevyšel ven, zavolej policii."
Dá Malikovi číslo na Perse.
Kdyby na to přišlo, Perse stejně nejspíš nic nepodnikne, ale nic víc Alex nemá.
Vstupní dveře jsou odemčené. Jakmile Alex vejde do bytu, Doggy Dog na něj namíří pistoli. Vysedává na židli u počítače. Mlaskne jazykem a škubne pistolí jako při zpětném nárazu. "Jsi mrtvěj muž," řekne. Pistole je automatická devítka, vyzkoušená a otestovaná zbraň, doporučovaná všem poskokům vlivných osob.
"Doufám, že ses tu ničeho nedotknul," opáčí Alex, "jinak jsi mrtvěj ty."
"No jen si ho poslechni, tlusťocha," zvolá Doggy Dog.
Řidič má ruce zkřížené na prsou a opírá se o nerezovou kuchyňskou linku. S nezájmem pokrčí rameny.
"Myslím to vážně," pokračuje Alex. Cítí se obdivuhodně klidný. "Je tu fůra nebezpečnejch krámů. Kde je Alice?"
"Ta děvka? No, asi někde tam vzadu," odvětí lhostejně Doggy Dog. Zhoupne se na židli. Má na sobě tJbéž tričko s Bobem Marleym a červené šortky, v nichž ho Alex viděl ráno, jen klobouk chybí. "Nemusíš o ni mít strach, kámo. Nikdy bych se nedotknul ani tvojí holky, ani ničeho, kolem čeho ses ochomej-tal se svým prašivým bílým ptákem."
"Radši se na ni zajdu podívat. Nevadí?" obrátí se Alex na řidiče, který opět jen pokrčí rameny.
Alice sedí na posteli za čínskou stěnou, zády opřená o mosazné čelo. Přes ústa má omotanou stříbrnou lepicí pásku, tlustý uzel pásky jí svazuje i zápěstí, připoutané k rámu postele. Alex jí opatrně strhne pásku z pusy a Alice si odplivne.
"Ti sráčové mě přepadli, donutili mě otevřít dveře."
Alex úplně zapomněl, zejí dal kopii karty, kterou se odemyká jeho zámek. "To mě mrzí," řekne jí. Určitě na ni vyplácali celou roličku pásky; bude se muset podívat po něčem, čím ji přeřezat. "Promluvím si s nima," dodá ještě.
"Ten prcek mi osahával prsa, ale nic víc mi neudělali. Ten vysokej mi řekl, že když budu zticha, nic se mi nestane. Sebral mi můj pager. Dostaneš ho z něj, vid? Nesmí mi s ním odejít."
Alice se usměje a ukáže mezeru mezi předními zuby. Je asi o dva roky mladší než Alex a zdá se, že vůbec nemá strach. Přehodí nohy přes rám postele a řekne: "Pojď sem ještě, třeli bys mi mohl prokázat malou službičku."
"Tebe to snad rajcuje? Proboha, Alice, ti hoši to myslí a traceně vážně." Přesto i Alex pocítí ve slipech náhlý tlak. Svýi

způsobem to vzrušující skutečně je.
"Jsou to nuly," odvětí Alice. "Kromě toho, Ma Nakome»í kam jsem šla. Když se jí včas neozvu, někoho sem pošle. Toho by se dalo využít, co říkáš? Mně to nijak vadit nebude, jsits přece se mnou, a tebe to nebude stát dvakrát tolik co obyčejni. Tak jo?"
"Za jak dlouho sem tvůj kámoš dorazí?"
"Deset, možná patnáct minut. Pořád s nima mluv a sns se je zabavit. V tom jsi jednička, Alexi."
Doggy Dog se hrabe v jedné ze tří ledniček, v té prostředí! v níž Alex uskladňuje zásoby LulanDžusu. "Ty tu nemáš šád nou kolu," oboří se na něj. Automatickou pistoli už zasunula pásek červených šortek.
"Příště nějakou určitě donesu."
"Když budeš dělat, co se ti řekne, ani žádný příště beji nemusí," prohodí řidič.
"Což znamená, že se budeš držet stranou od tý malý čub-ky," přidá se Doggy Dog. Zabouchne dveře lednice. "Jak ja zjistil, kde bydlí?"
"Volala mi," odpoví Alex.
"Mrcha jedna," ozve se řidič.
"Pusť rádio, Delberte," přikáže řidiči Doggy Dog, a pak dt vysílání Londýnského rozhlasu pokračuje: "Vidíš, Delberte, jí ti říkal, že něco takovýho zkusí. Ona není jako obyčejný lidi snaž se to už sakra pochopit. Je strašně zvědavá, do všeho strkí nos. Ale jestli volala tady tlustoprdovi, chtěla jen vědět, s kýa bude pracovat. To je všechno."
"Já nevím, Dogu. Začíná se nám to vymykat z rukou," pro nese rozvážně a zamyšleně Delbert.
"Co je ta holka vůbec zač? " zeptá se Alex.
"To je jedna z věcí, do kterejch ti nic není," opáčí Doj gy Dog, "nestarej se ani co je zač, ani co dělá. Ty máš jenoi vyrobit ten šmejd; co po tobě chce Billy Rock. Jasný?"
"A dát ho pak vám. No skvělý. Jestli vy hoši nejste úplni blbí, tak já mám mezi nohama koule jak nadrženej slon. Billyk může každou chvíli ta jeho muzika přestat bavit. Nebo unavit. Může přijít rovnou sem, a co mu pak asi řeknete?"
"Ten je teď úplně mimo," odvětí řidič Delbert. "Před chvílí si šlehnul, takže se eště nejmíň hodinu nevyhrabe. Pracuju pro něj už tři roky a myslím, že ho znám lip než ty."
Doggy Dog zase vytáhne pistoli. Namíří na Černou Betty a popořadě i na každou ze tří ledniček. Alex s Delbertem ho pozorují. V rádiu dohraje písnička a následuje vtipná, úderná reklama na domácí virtuálně zábavný systém Sanyo.
"Myslíš si, jak na mě vyzraješ, co? Já mám lidi, jako jsi ty, dobře přečtený. Všichni si myslíte, že ste lepší než někdo jako já. Delberte, předveď mu, jak na mě vyzrál."
Řidič se odlepí od linky. "Nic osobního," řekne a udeří Alexe do tváře.
Alex vidí, jak se pěst blíží, ale stihne před jejím dopadem jen o kousek otočit hlavou. Rozsvítí se mu před očima. Pak najednou sedí na podlaze s ústy plnými pachuti krve, protože si předními zuby prokousl spodní ret.
Nad ním se tyčí Doggy Dog. Alex vzhlédne přímo do ústí pistole. Je to kulatá černá díra uprostřed obdélníkového průřezu. Doggy Dog drží prst na spoušti.
"Dej ten krám někam," procedí Alex.
"Třeba teď konečně zapomeneš na svoje bělošský způsoby a začneš se ke mně chovat zdvořile. Dole na podlaze nejsi o nic lepší než kdokoli jinej. Slyšíš mě?"
"Stačí, když kejvneš," ozve se bodře Delbert.
Alex přikývne. Mohl by teď Doggy Dogovi podtrhnout nohy, jenže než by stačil sebrat pistoli, už by na něm ležel Delbert. Alex má pravděpodobně větší sílu než Doggy Dog, ale je si téměř jistý, že vysoký řidič si do kůže píchá některý z komerčních synaptických vybuzovačů. Dělá to většina bodyguardů.
"Tvoje jediná práce je vyrobit tu látku," opakuje Doggy Dog Alexovi. "Billymu ale neřekneš, že už ji máš hotovou, a když se bude ptát, vymluvíš se na ňáký potíže. Ty už si něco vymyslíš, oblbnout Billyho Rocka moc práce nedá. Požádáš ho o další den."
"Rozumíš, Alexi?" zeptá se Delbert. "Hele, mrzí mě, že jsem ti musel jednu vrazit, ale překročil jsi určitý hranice. Praštil bych tě do žaludku, jenže to je u chlapa s tvojí postavou trochu riskantní."
"Smím už vstát?"
Alex myslí jen na to, kdy dorazí Alicin ochránce, a jest! bude ozbrojen. Vlastně, samozřejmě že bude ozbrojen.
"Jen zůstaň hezky na zemi," odvětí Doggy Dog. "Líbíšs mi tak mnohem víc, panděro se ti nadouvá, jak kdybys hi těhotná ženská před porodem."
"Vy dva jste hotoví cvoci," řekne Alex. "Jestli vás zatt nezabije Billy Rock sám, postarají se o to jeho strejdové."
"Jo, a jak by se to dověděl, pokud mu to ty neřekneš? Cd neš a je z tebe mrtvola. Si myslíš, že my s Delbertem jsm jediný, kdo v tyhle věci jede? Jestli se něco stane nám, taks něco stane i tobě. Tobě a tvý matce, jasný? Moc dobře vii kde bydlí, kámo. Pořádně si to rozmysli." Doggy Dog zastři pistoli za pásek šortek. "Dáme si na tebe pozor. Moc nezlob:
Odejdou. Alex zůstane dlouhou minutu jen tak ležet, zíti na zaprášené výztuhy pod plochou betonovou střechou a » chává ze sebe vyprchat strach. Teprve pak se dokáže zvednou a přeřezat Alici pouta.
Alice si ho prohlédne a prohodí: "Asi na to zrovna teď ne máš moc náladu, co?"
"Radši jdi odvolat toho svýho ochránce," řekne Alex, azi-: tímco Alice telefonuje, nakoukne dveřmi do dílny Malika Alii a sdělí mu, že je všechno v pořádku.
Alice uvaří čaj, posadí se s Alexem bok po boku na postu a popíjejí, jako by se právě domilovali. Alex si na pohmožděij spodní ret tiskne igelitový pytlík s rozdrceným ledem, kteří odkládá pokaždé, když si chce srknout sladkého čaje s mlékem Alice se zajímá, do jakých problémů se to Alex dostal, a onj: část té historie prozradí. Nic jí však neřekne o tom, jak Billyhi poskok s řidičem plánují podrazit svého šéfa, a už vůbec tt o jejich společnici. Alex si je jistý, že už ví, co je ta

malá zač. Tihle dva jsou příliš tupí na to, aby takovouhle boudu vymyslel úplně sami.
Alice si seškrabuje nitky lepidla, které jí na zápěstí zanechala lepicí páska. "Na takovou historku bys klidně mohl prodával filmový práva," poznamená.
"Když je člověk uprostřed toho všeho, zas až tak vzrušujíc mu to nepřijde."
Alice na něj zamrká dlouhými řasami. "Pořád jsi ještě zvadi lej? Ale no tak, chlape. Copak tě to ani trochu nevzrušuje?"!
"Proboha, před chvílí na mě mířili pistolí."
Alice se nečekaně rozčílí. "Jo? Tak hele, já to s pistolí u hlavy musela dělat. A ne jednou. Co se stalo tady, je úplný hovno. Ten prcek je úplný hovno. Tys nikdy nežil na ulici, tak nemáš představu, jak to chodí. Billy Rock by nedovolil, aby ti opravdu ublížili. Potřebuje tě natolik, že se postará o tvou ochranu."
"Tohle mi jako ochrana moc nepřišlo," namítne Alex.
"Tohle nic nebylo." Alici zlost přešla stejně náhle, jako ji přepadla. "Neber mě zas až tak vážně, lásko. Trochu mě to sebralo," dodá ještě.
"To je v pohodě," uklidní ji Alex, ale není to tak. Jejich příjemná hra na šťastnou rodinu je tatam. Zaplatí jí a ona mu slíbí, že Ma Nakome nic neřekne. Pak odejde.
9
UMĚLÝ ŽIVOT
ALEX NEDOKÁŽE CHVÍLI POSEDĚT V KLIDU. PŘECHÁ-zí po své rozlehlé dílně sem a tam, jednu chvíli se přistihne, že pracovními botami s ocelovými špičkami okopává škvárobeto-nové tvárnice ve zdi, plný vzteku, který se však vytratí stejně rychle, jako se vynořil. Musí se pustit do nějaké práce. Práce je univerzální rozpouštědlo na všechny starosti.
Zkontroluje, jak probíhá modelování částečně zmutovaných genů, pak nastaví inkubátor připojený k počítači. Do zítřka se díky reakcím v řetězcích polymeráz, řízených enzymy, které při správné teplotě stále dokola reprodukují tutéž DNA, vytvoří miliony identických kopií této kyseliny a v každé z nich bude zakódována typová řada enzymů schopných sestavit potřebné hormony. Alex tak získá dostatečné množství vzorků, aby mohl zaručit jejich úspěšnou implantaci do plazmidů, a ty následně vložit do buněk bakterie Bacillus subtilis. Jakmile se aktivní gen dostane na správné místo, přemění bakterii v chemickou továrnu produkující pouze požadovaný výrobek. Jakmile Alex nakrmí celou kulturu tryptofanem, rozvrátí specifický plazmid, který hodlá Alex použít, veškerou proteinovou výrobu bakterie. Namísto stovek rozličných proteinů, nezbytných k produkci nového organismu, bude bakterie vyrábět pouze enzymy schopné vytvářet složitě diferenciované pohlavní hormony loutek. Nanejvýš dva dny, a všechno bude hotovo.
Alex si otevře balíček malajských armádních zásob - do hajzlu, zase banánové kari - a vrazí ho do mikrovlnky. Zatímco se pak lžící vrtá v rýži se sladkokyselou kaší z banánové moučky, přemýšlí o souboru, který si od té dívenky stáhl do paměti. Řekla mu, ať se do něj naboural, a sám jistě přijde na to, jak se s ní znovu dostat do kontaktu.
Alex si otevře karton LulanDžusu, a i přes to, jak riskantní mu to připadá, pustí se do práce. Koneckonců - těžko se může
sebrat a jít té malé žábě zaklepat na dveře; rozhodně ne po tom, jak to dopadlo posledně.
Nabourat se do dotyčných dat se nakonec ukáže tak snadné, že to Alexe skoro urazí. Jakmile soubor rozbalí, nechá jej projet debuggerem. Ten odhalí, že husté řádky jeho kódu jsou nesporně algoritmickými geny jakéhosi u-živého stvoření. Je však mezi nimi skryt i jeden nefunkční řetězec. Alex si ho vytáhne a převede z dvojčlenného hexadecimálního kódu do ASCII. A máme tu webovou adresu.
"Alfred Russel Wallace, na to dám krk," zamumlá si Alex pro sebe.
On sám by dokázal adresu zakódovat půltuctem mnohem mazanějších způsobů. Buď je ta malá slečinka hodně naivní, nebo si přeje, aby si to o ní aspoň myslel. Alex nedokáže posoudit, která z těchto alternativ je pro něj méně nepříjemná. Přesto zůstává dívenka jediným jasným vodítkem k srdci zašmodrchaného klubka všech jeho trablů, o tom je Alex přesvědčen. A pokud je skutečně tím, za koho se vydává, není sporu, že ten u-živý tvor, kterého mu poslala, problém s kluzáky a jejich parazity vyřeší.
Dosud s jistými pochybnostmi nahraje Alex kopie nového organismu do vlastního ekosystému. Pro začátek jen pár jedinců a do omezeného prostoru, aby je stihl paralyzovat, než se dostanou příliš daleko, kdyby se ukázalo, že mohou být jeho systému nebezpeční. Pak si nasadí VR brýle, posadí se a pozoruje.
U-život lze monitorovat na mnoha úrovních. Alex si nastaví globální pohled, kde jsou jednotlivé organismy reprezentovány rozličně tvarovanými ikonami, jejichž barva odpovídá množství energie, kterou daný tvor vlastní. Připadá mu, že se vznáší nad zelenou, slabě zvrásněnou deskou světa, na níž se hemží tetelivé barevné skvrny. Hrany zeleného světa se ostře rýsují na pozadí černé prázdnoty. Skvrny pulzují a mihotají se, jak se u-živé organismy s každým úderem hodin ekosystému zvolna mění vlivem hustého informačního proudu a konfigurací ostatních organismů ve svém okolí.
Je tu přes dvě stě druhů živočichů a rostlin, téměř maximum, při němž je tento typ ekosystému u-života dosud stabilní. Pokročilejší blázni do u-života dnes přecházejí na systémy PondLife, jakési virtuální kapičky vody, plné simulovaných prvoků, bakterií, řas a virů, v níž jsou veškeré procesy modelovány na molekulární úrovni. Alexův počítač nemá dostatečnou kapacitu RAM, takže by mu na něm něco tak složitého chodilo zhruba rychlostí geologických procesů, a kromě toho mu iluze dobrotivého Boha, vznášejícího se nad plochým mikrosvětem, dělá velice dobře.
Propastná část Alexova ekosystému se ustálila v podobě jakési otevřené prérie s malými, hustě rašícími pseudorostlina-mi, organismy, které vyživuje informační tok systému - stejně jako sluneční svit, voda a vzduch rostliny skutečné. Sem tam lze narazit na ostrůvek zakrslých, propletených útvarů připomínajících polštáře mechu, a pouze na místě kus od středu, kde je proud bitů příliš slabý, aby uživil prérii, vzkvétá oáza trojvrstvé džungle, tvořené rozmanitým kaleidoskopem obřích pseudorostlin.

Z globálního pohledu vypadá tato džungle jen jako chmýřo-vitý kopeček na jinak ploché desce ekosystému. Pseudozvířata jsou zmenšena do velikosti dvacetibitových ikon. Značná část z nich se pohybuje jen pomalu a ve stádech - to jsou býložrav-ci, jejichž přímou potravu tvoří pseudorostliny. Predátoři, kteří požírají informační prostor vymezující těla ostatních pseudo-zvířat, se přesunují po osamělých trajektoriích. Tu a tam pulzují kolonie trsovců - v barvách od zářivě rudé na okrajích ekosystému, dál přes zelenou a indigovou až po temnou, mrtvolně černou ve středu. Nově vysazená pseudozvířata, žluté vločky na zahnutých nohou, se nereprodukují - aspoň zatím. Ani se ničím nekrmí - aspoň zatím. Místo toho se rychle vzdalují od místa, které jim Alex na mapě určil, rozbíhají se všemi směry k okrajům ekosystému.
Alex pro začátek zkopíroval čtyři exempláře.
První vběhne přímo do kolonie trsovců a je pohlcen. Ostatním se podaří dosáhnout okraje, který je v tomto případě skutečně nepřekročitelnou hranicí, a pohybují se podél něj. Několikrát narazí na chundelaté čmelouny, kteří si to bzučí taktéž kolem okrajů a sbírají zbytky, jež tu zanechali nějací činorodější jedlíci; ale těchto čmelounů si nové přírůstky vůbec nevšímají, přestože někteří z nich jsou sytě rudí energií. Dvakrát se nováčci vyhnou i roztaženým kosočtvercům zdravých kluzáků
- potom však jednoho z nich jistý kluzák polapí a pseudozvíře
zmizí, zatímco kluzák změní barvu ze zelené na oranžovou.
Zbývají dva exempláře. Alex začíná hloubat nad tím, co vlastně mají tahle stvoření dělat, když tu jednomu z nich zkříží cestu kluzák, na němž je přisátý parazit - a nově vysazený tvor zhltne jak kluzáka, tak parazita, rudě se rozzáří a rozdělí se na dva.
Když Alex vše pozoruje asi půl hodiny, během níž se na otáčecí židli stále vrtí ze strany na stranu, aby přehlédl celou plochu svého světa, je si jistý, že už ví, jak nová pseudozvířata fungují. Dokáží pozřít jedině kluzáky oslabené záškodnickými parazity. Sama se však zároveň mohou stát potravou kohokoli jiného, a protože jsou silně přitahována k okrajům virtuální mapy, kde jsou dominantními predatory právě kluzáci, nejčas-těji padnou za kořist některému zdravému jedinci z jejich řad. Populace nováčků se přesto rozrůstá, i když jen na úkor napadených kluzáků, a Alex je přesvědčený, že brzy nastane rovnováha, při níž budou počty kluzáků, parazitů a nových pseu-dozvířat kolísat kolem nějaké magické hranice v komplexních a dynamicky vyvážených vzájemných vztazích.
Alex si sejme VR brýle a pošle zprávu na adresu, kterou objevil skrytou mezi kódy. Snad přesně v okamžiku, kdy dopíše poslední písmeno, zazvoní telefon. Přijme hovor a z reproduktoru se ozve dívčí hlas: "Už bylo na čase."
10
LEROY
LEROYOVA PUTYKA JE SKORO PRÁZDNA. RUŠNO TA-dy začíná být, teprve když obyčejné hospody zavřou, a teď není ještě ani deset. U zadní stěny spoře osvětlené sklepní místnosti se pár stařiků sklání nad biliárem; jejich tváře se střídavě , vynořují ve světle lampy zavěšené nad jasně zeleným obdélníkem hrací plochy. Další dva zákazníci soupeří na umakartovém ; povrchu jednoho ze stolů v dominu; chřestění hracích kamenů [přehlušuje i mumlání televize nad barem.
Leroy Edwards postává za pultem, a jakmile spatří Alexe scházet po schodech, protřese láhev tomatové šťávy, odevrnkne uzávěr a aniž by se ptal, nalije šťávu do průhledné sklenice. "Tvoje máti dorazí pozděic," oznámí. "Chci si promluvit s tebou," odvětí Alex. Pikantní tomatová šťáva okořeněná trochou worcesterské omáčky okamžitě přebije pachuť krve z rozseknutého spodního rtu. Příjemně mu z ní zabrní čelistí.
"A co bys potřeboval, synku?" zeptá se Leroy žertovným tónem s přehnaně ostrovním přízvukem. "Přišel sis k nám koupit ňáký hulení? Trocha Holandskýho draka se tu najde dycky, ovšem pro tebe bych třebas vyštrachal i ňáký bylinky až z vyso-kejch hor samotný Džamejky. Tak mladej pán si dneska vyrazil na flám. Vzal sis na to i čistou košili, co?" "No jo, mám večer takový menší rande." "Ale nejdřív ses přišel podívat na starýho strejdu Leroye, & to ses hodnej. A v čem je problém? Koukám, že ti dal někdo přes hubu. No, už bylo na čase."
Leroyovi je něco přes šedesát, je bezmála tak tlustý jako Alex, ale dosud při síle a čilý, stále v něm žije cosi z místního hrdiny. Rukávy košile má vyrolované až vysoko přes bicepsy. Předloktí mu zdobí rozmazaná modrá věžeňská tetování, vytvořená inkoustem z plnicího pera za pomoci obyčejné šicí jehly. Prošedlé vlasy nosí ostříhané nakrátko - sestřih opisuje
I
tvar lebky -, nos má tak rozpláclý, že z nozder zbyly jen nepatrné štěrbinky. To ho kdysi někdo přetáhl pálkou na kriket a Leroy, zatímco krvácel a řičel jak zapíchla sele, dotyčnému chlápkovi tu pálku vyrval a zpřelámal mu obě ruce. Alex zná tuhle historku nazpaměť, stejně jako stovku dalších; Leroy se před Alexovým narozením blízce přátelil s Lexis, což je, když opomeneme zrzavé vlasy a sinalou bledost pleti, samo o sobě dostatečným důvodem, aby mu Alex věnoval náležitou pozornost.
Lexis prvně pracovala u Leroye, když měl ještě hospodu na Brixtonské třídě. Zbrojírna se to jmenovalo, funkcionalistický cihlový palác postavený v padesátých letech, s prokopnutým barem, holou prkennou podlahou a bílými tvárnicovými zdmi. Než se stal hospodským, dělal Leroy do muziky a dodnes má krabici dvanáctipalcových vinylových singlů se svým jediných hitem, rockovým slaďákem s rytmickými bicími v pozadí, který se v roce 1983 vyšplhal v žebříčku až na 26. místo. Právě za honorář z téhle písně si Leroy koupil Zbrojírnu.
V sedmdesátých a na počátku osmdesátých let hospoda sloužila jako velké shromaždiště fanoušků punku a ska - jedny ze svých prvních vystoupení si tu odbyli třeba Clash nebo Specials - jenže těsně před tím, než se jejím majitelem stal Leroy, přišla o hudební licenci. V polovině osmdesátých let se ocitla v centru výtržností, když se holé lebky z Národní fronty rozhodly uspořádat demonstraci po celém Brixtonu. Koncem devadesátých let tu pak došlo k dalším nepokojům poté, co se nepodařilo udržet v přijatelných mezích protestní akci proti ozbrojeným policejním složkám, a pěti tisícům

policistů se postavilo deset tisíc demonstrantů. To bylo v době, kdy měli stoupenci Britské nacionální strany ve zvyku projíždět se po Brixtonu v kradených autech a střílet po náhodných kolemjdoucích. V hospodě dvakrát vybuchla nálož a během oslav příchodu nového tisíciletí se ji někdo pokusil vypálit - v rámci více než deseti tisíc žhářských útoků, kdy horečka konce století hrotila navrátit Londýn do dob Velkého požáru.
Leroy se hospody držel zuby nehty po dvacet let. Jeho otec se do Británie přistěhoval v padesátých letech, kdy byli Ja-majčané najímáni v celých houfech, aby se tak aspoň trochu vyrovnal poválečný nedostatek pracovních sil, a byl zaměstnán v podzemní dráze až do doby, kdy ji dva roky před jeho odchodem do důchodu privatizovali. Leroyův otec věděl, co je to tvrdá dřina a vytrvalost, jenže se vším ostatním byl zprivatizován i jeho důchod, který se záhy scvrkl na směšnou žebráckou f částku. Brzy na to mu zemřela žena, a Leroyův otec, stejně jako mnoho Jamajčanů v té době, si znechucený vlnou veřejného rasismu koupil lístek a odcestoval domů.
Leroy se rozhodl zůstat. Stačil se od otce přiučit lecčemu o tvrdé dřině a vytrvalosti. Přesto to s ním začalo jít z kopce a bylo pro něj stále těžší a těžší platit výpalné požadované Trojicí velkých rodin, které se nastěhovaly do Jižního Londýna, když Čínská lidová republika znovu převzala správu nad Hongkongem. Nakonec Trojice provedla to, co už měl v úmyslu neznámý pyroman při oslavách tisíciletí, a jedné rušné sobotní noci hospodu vypálila. Zemřelo při tom pět lidí a Leroy šel na nějaký čas sedět.
Celou dobu, co ho Alex zná, přísahá Leroy, že se jednou vrátí na ostrovy. Ale zůstal dodnes, příští rok oslaví dvaašede-sátiny a mimo Londýn byl jen dvakrát v životě: poprvé, když ho museli převézt do věznice v Leedsu, protože někdo podpálil Zbrojírnu; podruhé cestoval na Jamajku na otcův pohřeb.
Dnes Lexis pracuje pro Leroye v jeho putyce, pijáckém doupěti bez licence, které za posledních pět let třikrát změnilo adresu. S každým přesunem s sebou Leroy bere jen těžký biliárový stůl s břidlicovým rámováním, dva jednoruké bandity a starobylý CD jukebox s nachově rudým neonem. Jeho klientelu tvoří povětšinou druhá až třetí generace brixtonských Jamajčanů střední třídy s nepříliš výnosnými zaměstnáními -provozovatelé minitaxi, obchodníci s oděvy, elektronikou nebo lihovinami, pronajímatelé garáží. Ale najde se tu dokonce i doktor a jeden nebo dva advokáti. Ti berou putyku jako jakýsi soukromý klub a pomáhají Leroyovi řešit problémy s policií. S většinou pravidelných hostů se Alex zná už odmala.
Leroy nalije Alexovi novou sklenici tomatové šťávy a prohodí: "Pověz mi něco o tý ráně přes držku, synku. Kdo ti to udělal? A nesnaž se mě oblbnout, že ses praštil o futro, protože až odsud vidím stopu po prstenu, co měl ten chlápek na ruce. Tys ho provokoval?"
"Jen se mi snažili nahnat strach. Dáš mi, prosím tě, pár těch chipsů s garnátovou příchutí? Jsi snad poslední člověk, kterej je ještě prodává."
"Má tvoje odrovnaná fasáda co dělat s ňákým odrovnaným kšeftem? Alexi, Alexi, myslel jsem si, že si v klídku a pohodě vydělávᡠprachy tím, že boháčům gumuješ palice. Myslel jsem si, že máš dost rozumu, aby ses vyhnul všem trablům. Tvojí ubohý matce by to zlomilo srdce."
"Právě o ní jsem si s tebou přišel promluvit."
Alex zdráhavě poví Leroyovi o hrozbě Doggy Doga.
Leroy se na něj rozzuřeně oboří.
"To jsi trochu posral, ne? Zatahovat ty všivárny až vlastní matce před práh."
"Ale já za to přece nemůžu," brání se Alex, i když si sám uvědomuje, jak to zní uboze. "Napadlo mě, jestli by nemohla pár dní zůstat u tebe. Brzo se to přežene, přísahám."
"Sliboval jsi, že se budeš držet na pravý straně zákona. Moc dobře se na to pamatuju, protože jsi to sliboval přesně ten den, co ses vrátil z lapáku."
Alex si hodí do pusy plnou hrst chipsů a během přežvyko-vání prohlásí: "Nedělám nic nelegálního. To je všechno, co ti můžu říct. Dobře víš, že jsem si vždycky dával pozor, abych se do ničeho vyloženě protizákonnýho nenamočil."
"Já pamatuju časy, kdy bejvala nelegální i tráva," odvětí Leroy.
"No jo, ale látky, co já vyrábím, nejsou drogy. Jen stejným způsobem stimulujou mozkový buňky. Mimochodem, kdy ty jsi naposled platil daně?"'
"Nehraj si na chytrýho, chlapečku. Eště nejsem tak starej, abych ti nemohl nakopat tu tvojí tlustou prdel."
Alex vysype poslední úlomky chipsů ze dna sáčku, olízne si mastnotu z konečků prstů a ty si pak otře do košile. "Na chytrýho si nepotřebuju hrát. Takovej jsem se už narodil. Proto jsem se taky dostal tam, kde dneska jsem."
"K rozsekanýmu spodnímu rtu a výhrůžkám vlastní matce? V tom případě jsem docela vděčnej za svou blbost." "To je poslední věc, kterou bych o tobě řekl, Leroyi." ‚Hele, mladej, tráva, to je naprosto přirozená záležitost. Je to rostlina, čili něco, co nám dal k užívání samotnej Pánbůh. Zato šmejdy, který vyrábíš ty, Alexi, to je dílo ďáblovo. Přesně kvůli takovejm věcem to jde s celým světem do hajzlu."
"Dej s tím pokoj, Leroyi. Svět šel do hajzlu dávno před tím, než já se vůbec narodil. Psychoaktivní viry nenutěj dělat buňky nic, co by normálně nedělaly, jen trochu víc koordinovaně. Copak může bejt něco přirozenějšího? Ty sám třeba prodáváš alkohol. A víš proč? Protože mikroorganismy ve tvejch střevech ho vytvářejí jako vedlejší produkt při metabolickejch procesech, a jedině následkem toho se u nás vyvinula schopnost zpracovávat právě i ten alkohol. Stejně můžou naše mozky bez problémů přijímat psychoaktivní drogy, protože aby vůbec mohly správně fungovat, potřebujou k tomu přirozeně vytvářený psychoaktivní chemikálie. Existuje teorie, že inteligence a jazyk se u člověka vyvinuly jedině díky tomu, že když naši lidoopí předkové sbírali potravu na africkejch pláních, zfetovali se nějakejma houbama, co tam rostly ve výkalech býložravců. Zmoudřeli, protože to byl jedinej způsob, jak si jejich mozek dokázal poradit s halucinacema po těch houbách. Takže moje viry nedělají nic proti přírodě. Jen zvyšujou účinnost něčeho, co už tu bylo dávno předtím."
"Těmhle věcem já nerozumím," prohlásí Leroy tvrdohlavě. "Já jen vím, že jsi zatraceně mazanej zmetek s pořádnou

vyřídilkou, ale svět už nijak nespravíš. Ty, ani nikdo jinej v tyhle zemi. Možná je na čase, abych se..."
".. .vrátil zpátky na ostrovy, jasně. Jen počkej, Leroyi, jednou uvidíš, že já dokážu víc než ostatní."
"Leda ve snu," odvětí Leroy. "I na chytrýho kluka jsi ještě moc hloupej, Alexi. Vždycky jsi byl. Myslíš si, že si můžeš brát, co se ti zachce, a nic za to neplatit. Jsi bystrej mladík, a protože ses potkal s pár gangsterama, už si myslíš, bůhvíjak neznáš život na ulici. Myslíš si, že si můžeš hrát na nějakýho boha, jenže tohle je skutečnej svět, chlapče, a ten tě rozseká na kousky, jakmile si na sebe nedáš pozor. Svět se totiž neřídí podle snů."
"Zatím. Dohlídneš teda na Lexis, postaráš se, aby se jí nic nestalo?"
"Může u mě zůstat. Pod podmínkou, že pustí k vodě toho svýho přítele."
"Jo, taky už jsem s ním měl tu čest."
"Něco na něm mi tě hnedka připomnělo, synku."
"Tak hele," ozve se Alex dotčeně.
Leroy zvedne ukazováček a upřeně se Alexovi zadívá do tváře. Nasadí svůj tvrdý, nesmlouvavý pohled proroka na poušti. "Pohlídám ji," slíbí, "ale tebe hlídat nemůžu. Jestli se ti něco
stane, zlomí to tvý matce srdce. Nedokážeš si představit, jak těžce nesla, když jsi byl za mřížema."
Alex dopije tomatovou šťávu. "Potřebuju ještě někam zajít. Neměj o mě strach. A neděs zbytečně Lexis, platí? Říkám ti, že nejedu v ničem nelegálním. Věř mi, Leroyi."
"To už jsem jednou udělal," křikne za ním stařík.
Leroy má pořád ještě vztek, ale Alex si je jistý, že se brzy uklidní. Nestihl se prostě změnit společně s okolním světem, proto je neustále tak naštvaný. Proto se také zahrabal ve sklepě, kde je jedna noc jako druhá a čas jako by se tu vrátil do starých dob na Brixtonské třídě, kdy se staré století teprve blíží ke konci a Leroy je dosud váženým panem hospodským, ne odsouzencem za dvojitou vraždu.
Když mu totiž vypálili Zbrojírnu, udělal Leroy jistou věc, díky níž si získal pověst místního hrdiny. Vystopoval dva poskoky, kteří v tom měli prsty, seřezal je do bezvědomí, zamkl do jejich stříbrného Mercedesu SL500 a ten zapálil. Leroy má poctivý, doslova biblický smysl pro spravedlnost.
11
DOKTOR LUTHER
ALEXOVI TEĎ NEZBÝVÁ NIC JINÉHO, NEŽ ŘÍDIT SE IN-strukcemi. Dívenka, jež vystupuje pod jménem Alfred Russel Wallace, mu v téhle věci nedala na vybranou. Je už skoro jedenáct a před bezpečnostní závorou u východu ze stanice metra na Charing Cross se táhne dlouhá fronta. Dvojice znuděných strážníků v kevlarových vestách přes košile s krátkými rukávy tu kontroluje občanky. Třetí postává za drátěným pletivem, malý samopal zavěšený přes rameno.
Alex, který má na sobě frajerský kostým složený z volných bavlněných kalhot a košile potištěné velkými vyobrazeními ptáků, odevzdá jeden ze svých falešných průkazů (dnes večer je Evanem Hunterem) a tváří se stejně znuděně jako strážník, který občanku zkontroluje a pokyne mu, že smí pokračovat v cestě. Je sobota a uvnitř chráněné zóny Strandu panuje čilý ruch. ozařovaný ze všech stran mrkajícími neony. Davy lidí víří elektronickými emporii sem a tam. Dusné, vlhké ovzduší pozvolna těžkne pachem smažených jídel. Kolem světelných reklam se rojí mračna moskytů a dorážejí na neonové trubice. Většina obchodů se nade dveřmi pyšní fialovou září hmyzo-lapek; všudypřítomný, téměř pcdprahový praskot škvařených hmyzích tělíček podtrhuje hluk davu a dusavé rytmy, které se linou z reproduktorů otevřenými dveřmi obchodů.
Alex obejde zadní stranu St. Martin-in-the-Fields a přes třídu Charing Cross se prodere na Leicester Square. V malém parčíku jsou tu v korunách platanů rozvěšena pohádkově zářící světla. Všude postávají fronty lidí, kteří čekají, až budou přes detektory kovu vpuštěni do kin a klubů. V přestávkách mezi reklamními bloky běží na ohromných videoobrazovkách ukázky z nejnovějších filmů. Hloučky vrávorajících dělníků pokřikují a halekají na prostitutky i prostituty všech pěti pohlaví. Kus dál klečí v blátě silný, plešatý muž v obleku s úzkými proužky a hlasitě dáví. Kolem obcházejí a hlídkují dvojice příslušníků soukromých ochranek, masivní ochromovací pistole v pouzdrech na boku. Pod kaskádou zlatých, bílých a růžových neonů je snad ještě větší parno než jinde, jako by se tu horko přiživovalo zápachem odpadků rozsypaných kolem černých igelitových pytlů. Skupinka ječících sekretářek nesměle pronásleduje křiklavě oděného transvestitu, který na jehlových podpatcích měří bezmála dva metry. Ten se otočí a ještě než se definitivně ztratí mezi svými přáteli ve frontě před kinem, zvedne sukni a zavrtí na sekretářky penisem. Ve vzduchu zaburácí helikoptéra, jejíž reflektor se jako prst nesmiřitelného boha přežene po hlavách davu. Ať si trpělivý a spravedlivý Leroy říká zpoza svého barového pultu co chce, jedině tohle je skutečný svět a Alex v něm, na rozdíl od Leroye, má své pevné místo.
Na rohu Garrandovy ulice, za červenou zamřížovanou bránou u vstupu do Čínské čtvrti, se srotil dav kolem dvou mužů s odhalenými hrudníky, kteří tu spolu bojují na nože. Jeden je již ošklivě pořezaný; krev smíšená s potem mu stéká po břiše. Vyčerpaně zaútočí. Protivník unaveně o krok ustoupí, aby se vyhnul bodnutí čepele: vypadá to, jako by oba v nedýchatel-ném vedru zpola usnuli.
Ze zadních řad davu je pozorují dva strážníci, a když jeden z nich lhostejně pohlédne k němu, Alex raději okamžitě sklopí hlavu. Náhle si s neodbytnou naléhavostí uvědomí přítomnost kamer a mikrofonů připevněných na zdech budov a na vrcholcích sloupků dopravních značek. Říká se, že se Trojice napíchla na bezpečnostní síť a využívá UI k vyhledávání obličejů v davu. Dobrá, tak teď ho tu mají, míří přímo do symbolického srdce jejich teritoria na schůzku s dívkou, kterou vlastně vůbec nezná.
Řekla mu jen tolik, že se setkají v pobočce Pizza Expressu na Dean Street, v reprezentativním podniku silně podporovaném médii. Přestože je uvnitř právě takřka prázdno, usadí se Alex jen k malému stolku nedaleko kuchyně. Skupinka mužů v oblecích, se saky pověšenými na opěradlech židlí s kravatami poněkud nakřivo, se hlučně baví u

dlouhého stolu pod velkým malovaným oknem. Alex si poručí láhev bílého vína a spořádá dvojitou porci tvarohového koláče s borůvkami. Zrovna se znovu rozhlíží po číšníkovi, když se nečekaně objeví ona a vklouzne na protější židli. Ve skutečnosti vypadá o něco starší, než jak ji odhadl po telefonu. Má na sobě po kolena dlouhé zelené šortky a bílé tričko bez rukávů, které jí odhaluje útlé paže v celé jejich délce. Oči pod hustým obočím, které splývá v jedinou linku, jsou velmi tmavé, téměř černé. Příměs genů odněkud od Středozemního moře, pomyslí si Alex. Husté černé vlasy si stočila do drdolu. Chová se naprosto přirozeně, objedná pro oba pizzu a pro sebe navíc pepsi, pak se pohodlně opře a zhodnotí Alexe přímým pohledem.
Alex se zeptá, jak jí má říkat. Jméno Alfred Russel Wallace mu nepřipadá příliš vhodné. Ona odvětí, ať ji nazývá třeba Milena, a když sejí zeptá, zda je to její skutečné jméno, odpoví mu: "Poslouží stejně dobře jako kterékoli jiné."
S pocitem, že nemá co ztratit, jí Alex prozradí všechno o výhrůžkách Doggy Doga; ona opáčí, že se nemusí ničeho obávat,
"Ten mladík je jistým drsným způsobem skutečně okouzlující, ale není pro nás důležitý. Takových jako on bys našel tisíce. Podle mého názoru by si měl pan Billy Rock nechat při výběru svého personálu lépe poradit."
V Alexovi pozvolna zvítězí zvědavost nad opatrností. Touží vědět. Touží pochopit. "Ten kluk s Delbertem pro tebe pracu-jou, že jo?"
"Když to říkáš."
Milena se přes rameno ohlédne za výbuchem smíchu společnosti u dlouhého stolu, ale hned se se škádlivým úsměvem otočí zpět na Alexe. Dokonalý obrázek rozpustilé malé holčičky, která tu flirtuje s cizím pánem, místo aby dávno ležela v posteli, jak by se slušelo.
Alex však nehodlá tohle téma jen tak opustit. "Delbert a Doggy Dog jsou příliš hloupí na to, aby je napadlo využívat loutky takovým způsobem, což se ovšem... o tobě říct nedá." Náhle si uvědomí, že o té slečince vlastně vůbec nic neví. "Ten dům - bydlíš tam u rodičů?" zeptá se.
"Ach ne," odvětí nevzrušeně Milena. "Já nemám rodiče. Mám společnost."
"Aha," přikývne Alex, i když tomu ani za mák nerozumí.
Dorazí pizza, a zatímco Milena usrkává pepsi a vybíravě uždibuje z jediného kousku, zhltne Alex většinu zbytku. Pak si zapálí cigaretu a dopije poslední sklenku křídově bílého Char-donnay.
Milena si nakonec otře rty do ubrousku a prohlásí: "Už nevyz vídej."
"Chci vědět, o co tu jde. Proto jsem sem přišel." Alex zamáčkne cigaretu. "Když se mi zachce, můžu nadělat spoustu problémů."
"Já vím, že můžeš, ale jsi příliš chytrý na to, aby ses o to pokoušel. Proto jsem si tě vybrala."
"Ty že sis mě vybrala? No, a, na co mě vlastně potřebuješ?"
"Protože nemám povoleno pracovat v oblasti, kterou se zabýváš ty. Potřebuji gen-hackera. Mou vlastní specializací jsou nanotechnologie. Nechal sis někdy šlehnout?"
"Myslíš jako ty věci? Femboty?"
"Teď se jim tak říká. Nejspíš ze stejného důvodu, proč se vysavači říká lux. Měl bys fembotům věnovat větší pozornost, Alexi. Dokáží totéž co tvé viry, jen je to mnohem ryzejší, intenzivnější a preciznější. Už jsem vyrobila první kmen. Můžeš se díky němu dívat na svět očima Madony - matky Krista, ne té populární zpěvačky. Pustila jsem ho volně do oběhu a Svzby-tek už se postarali hackeři. Pokud vím, existuje v současné době padesát osm kmenů, a všechny byly vyvinuty během posledního roku. Některé ti odhalí Elvise Presleyho nebo princeznu Dianu, jiné samotného Boha v oblačných výšinách nebo MZM."
"MZM?"
Alexovi vytane na mysli bílý pokoj - určitě se jí podařilo ho infikovat. Mozek mu pracuje na plné obrátky.
Milena se dychtivě pustí do vysvětlování. "Malé zelené mužíčky. Jako létající talíře, víš? Přímé mozkové halucinace. Je dokonce jeden kmen, Streiber, který ti zprostředkuje ucelený prožitek vlastního únosu včetně rozmazaných falešných vzpomínek na znásilnění. Je úžasné, co všechno se dá naprogramovat do hrstky kovem vyztužených, supravodivých mikrosoučás-tek."
"Kláta barada nikto, " odvětí Alex a nijak ho nepřekvapí, že mu dívenka nerozumí. Je nejspíš takový ten náruživý vážný typ, který poslouchá jedině Bacilův Dobře temperovaný klavír, tedy - pokud vůbec něco poslouchá, zatímco v kině nebyla za celý život ani jednou. "Nefungují ale napořád, nebo ano?"
"Zatím ne. Vytvořila jsem univerzální fág, který je schopen všechny femboty zlikvidovat, nejen ty v krvi, ale i ty, které se
uchytily na neuronech a v jejich synaptických uzlech. Společnost se mohla zbláznit radostí, když jsem jim to ukázala. Čas od času jim musím něco předhodit, abych si mohla nerušené hledět vlastní práce. Rozumíš tomu, co ti říkám?"
"Něco málo o fembotech vím. Ale přijde mi to jako... šílenej nevkus. A švindl."
Dívenka se rozesměje. "Jsi hrozně staromódní. Ale nesmíš si, prosím, myslet, že si z tebe dělám legraci! Naopak mi to připadá velice roztomilé."
"A navíc mě potřebuješ," prohlásí zarputile Alex.
"Jednou dokážu navrhovat femboty schopné dělat cokoli. Vytvořím assemblery, které vystaví v buňkách jater celé továrny, v nichž se budou vyrábět hormony pro pohlavní zralost, a také navrhnu efektorové femboty nutné ke zlepšení vzájemné propojenosti neuronů. Nicméně, dnešní femboty se zatím při své práci bez chemické podpory neobejdou."
"K tvorbě hormonů můžeš jednoduše využít genovou terapii založenou na přeměně DNA."
Milena náhle zvážní.
"Jistě, i genová terapie bude součástí mého programu, jenže je příliš pomalá a pokud se má přestavba uchytit nastálo, musí být stejně nezvratná jako třeba přechod mezi jednotlivými stádii v životě hmyzu. Není to jednoduché, Alexi. Lidé,

kteří vyrábějí loutky, si dali pořádnou práci, aby měli zaručeno, že jim jejich dílo nikdo nerozvrátí. Dopustili se však podstatné chyby: zbavili loutky pohlaví tím, že vymazali určité úseky jejich DNA. Chovní jedinci, ze kterých dnes získávají potřebné gamety, jsou v podstatě vykastrovanými prvotními modely. A co bylo z vykastrované loutky jednou odebráno, lze zase vrátit na patřičné místo. Pak je tu ovšem ještě otázka změny pohlaví. Všiml sis, že většina prodávaných loutek jsou původně samci? Měla jsem štěstí, že se mi vůbec podařilo sehnat pár samic, ale to teď není podstatné."
Alex se k ní přes stůl nakloní. "Nejde tu doufám jen o to udělat z loutek hračky k sexuálnímu ukájení, nebo jo?"
"Samozřejmě, že právě o to jde, jenže tohle je na tom všem to nejjednodušší. Ráda bych ti něco ukázala. Něco naprosto senzačního. Budeš ale muset zaplatit účet. Jsem příliš mladá, abych směla mít kreditní kartu, a nerada u sebe v tak pozdní dobu nosím hotovost."
Milena provede Alexe neonovým hemžením nočního Soha do krámku s komiksy. Znuděný skinhead ve středních letech jim od pokladny pokyne, že mohou vstoupit za závěs z volně visících proužků igelitu. Alex následuje Milenu po holých schodech, osvětlených syrovým jasem zářivky.
"Podobných míst je všude po Soho spousta," prohodí Milena. "Ale jen pár jich vypadá jako tohle. Doktor Luther je specialista."
Objeví se dlouhá chodba s podlahou pokrytou rozlámaným linoleem, jež Alexovi vrže pod nohama. Náhle si uvědomí těžkopádnost vlastní postavy; připadá si za touhle malou dívenkou jako zmatený a otupělý býk, vedený na smrt na jatka. Míjejí dveře s mléčně bílými skleněnými tabulkami, na nichž vybledlými zlacenými písmeny stojí jména dávno zaniklých dovozních a vývozních společností, finančních poradců a pochybných salonků nabízejících aromaterapii a 'uvolnění mysli'.
Za dveřmi úplně na konci chodby se svítí. Milena zlehka zaklepe na sklo. Záhy jim otevře vysoký, trochu shrbený muž, a hned je uvede dovnitř. Místnost je úplně prázdná až na pár umělohmotných zahradních židlí a psací stůl s mosazným kováním, na němž stojí starodávný počítač s klávesnicí. Pootevřenými dveřmi lze nahlédnout do vedlejšího pokoje, obloženého od podlahy až po strop bílými dlaždičkami, které se lesknou v záplavě světla. Alex tuší, co se za těmi přivřenými dveřmi skrývá. Chtěl by se přesvědčit, zda je jeho tušení správné, ale zatím nemůže.
"Doktor Dieter Luther," představí Milena neznámého muže. "Vyrábí přesně to, co jsi prve pojmenoval jako hračky k sexuálnímu ukájení."
"Já bych je tak sice nikdy nenazval, ale budiž," odvětí doktor Luther.
Táhne mu na padesátku a má mrtvolně bledou, přesto však svým způsobem hezkou tvář, jakou mívají stárnoucí herci neúměrně holdující alkoholu. Je oblečen do zeleného doktorského pláště se zapínáním na zádech a latexových rukavic na jedno použití. Rukavice zavržou a zaskřípou, když doktor sepne ruce pod bradou a měří si Alexe chladným pohledem.
"Doktor Luther dodává hned do několika vykřičených domů," řekne Milena. "Jeho práce se těší velké úctě."
Velice stroze a věcně se teď tahle stydlivá malá dívenka pusti do vysvětlování podstaty obchodních vztahů, které panují ve světě sexu.
Lutherovi probleskne tváří nepatrný úsměv. "Na mých službách je závislý značný počet skutečných znalců v tomto oboru, z nichž někteří, bohudík, patří k velmi dobře situovaným lidem. Abyste pochopil, nemohu si dovolit pracovat jako nezávislý chirurg. Kdo by ostatně mohl, v dnešní době?"
"Jednou budeš moci, Dietře. Jsem si tím jistá," ubezpečí ho Milena.
Doktor Luther si zapálí cigaretu, okázale z ní potáhne a kouř zadrží v plicích, filtr cigarety noblesně sevřený mezi palcem a ukazováčkem. "Mám jisté plány, to je pravda. Kupříkladu v Amsterodamu jsou velice liberální, velice chápaví. Zato tady se prosazuje stále víc a víc takzvaných mravnostních zákonů. Inu, mladíku, však víte, jak se věci mají. Vyrozuměl jsem, že jste svým způsobem také umělec, jako já."
"Dejme tomu," připustí Alex.
"Doktor Luther je placen rodinou Billyho Rocka," pronese Milena.
Alex se na doktora Luthera zadívá a ten mu pohled vrátí s mdlým, pobaveným úsměvem. "Co jste mi vlastně přišli říct?"
"Nepřišli jsme ti nic říct," odvětí Milena. "Jen jsem chtěla, abyste se seznámili. Vezměte si z toho oba, co uznáte za vhodné."
"Milena vás zkouší," prohlásí doktor Luther. "Ohromně se tím bavím. Zvláštní, tak bystrá mladá dáma, a tak brzo ji vše začne nudit."
Doktorův úsměv se ještě o milimetr rozšíří. Není to příjemný úsměv. Vzbuzuje dojem, že Luther dokáže Alexovi nahlédnout přímo do duše a není nijak nadšen tím, co tam vidí. "To vůbec není pravda!" brání se Milena. Doktor Luther prohodí k Alexovi: "Přesto je to bystrá mladá dáma, nemyslíte? Zcela jedinečná. Velmi mi pomohla s úpravami jednoho kontrolního čipu."
"Zvládl bys to stejně dobře i beze mne." "Mileno, drahoušku, i když se někteří mí zákazníci vcelku rádi spokojí s, řekněme, nehybnými partnery, většina z nich dává přednost tomu, když po jejich činech následuje nějaká reakce."
"Milena," obrátí se znovu na Alexe, "mi totiž ukázala, jak
daný čip přeprogramovat. Ovšem nyní, pokud prominete, čeká mě ještě dost práce... Mám velký obrat, jistě chápete."
"Takže vy předěláváte loutky na hračky k sexuálnímu ukájení," prohodí Alex. Přál by si mít to už všechno za sebou. Ve vlasech ho svědí pot.
"Tudy," ukáže Milena a vezme Alexe za ruku. Dotek její kůže je chladný a suchý. Odvede ho do bíle obložené místnosti, kde na ocelovém stole pod stojanem s oslnivě zářící lampou cosi leží.
Připomíná to holé dítě s modrou pletí. Loutka.
Nad červenou bederní rouškou má cosi, co vypadá jako nazelenalý obvaz, ale pak si Alex uvědomí nasládlý zápach a

spatří, jak z jednoho rohu stolu odkapává do bílého umělohmotného kbelíku krev. Domnělý zelený obvaz na břiše loutky je kusem látky, na níž se při operaci odkládají chirurgické nástroje z nerez oceli.
"Nic zajímavého," prohlásí doktor Luther. "Jen standardní přestavba vaginy, jaká vyplní ta nejtoužebnější přání každého* transvestity. Loutky mají kloaku, chápete, jako třeba ptáci, co je máte ve všech barvách na košili, pane Sharkey. Ovšem z pohledu většiny zákazníků není taková kloaka dostatečně uspokojivý vstup. Klidně se podívejte, jestli vás to zajímá."
Alex se obrátí k Mileně. "Nejspíš jsi čekala, že se tady z toho pozvracím nebo aspoň omdlím. Vážně mě mrzí, jestli jsem tě zklamal."
"Ale ale," ozve se doktor Luther, "tolik rozčilování, a tak najednou. Klobouk dolů, Mileno. Možná by si pán přál zůstat, až budu té věci vyřezávat nový řitní otvor."
V tom okamžiku už Alex klopýtá chodbou pryč a Milena za ním volá, aby se vrátil. Na schodech se málem svalí a zákazníci listující mezi regály v komiksech mu věnují udivený pohled, když se kolem nich žene. Venku Alex bez váhání vyzvrátí tvarohový koláč s pizzou do bláta. Odplivne si a otře ústa hřbetem ruky. Noční dusno se mu stahuje kolem čela jako těsný obvaz.
"Nebudu se za doktora Luthera omlouvat," ozve se mu za zády Milenin hlas. "Vyprovokoval jsi ho."
Alex se otočí.
Milena na něj hledí s chladným vzdorem a v póze, která daleko překračuje její věk. "Jestli chceš vědět, proč potřebuji právě jeho, pojď se mnou," vyzve ho ještě. "Nebo se vrať domů
a čekej si tam, až s tebou Billy Rock nebo Doggy Dog přijdou dokončit ten obchod."
Poté vykročí a Alex ji za okamžik následuje. Aniž by se ohlédla, prohodí Milena: "Doktor Luther opatřuje na objednávku loutky vagínami nebo jinými, mnohem neobvyklejšími otvory. Někteří zákazníci mají prapodivné chutě."
"Sám doktor Luther je prapodivnější než kdokoli, s kým bych se toužil potkávat častěji," odvětí Alex.
"Je to velice inteligentní člověk, ovšem zároveň částečný psychopat. Řekla bych, že chirurgie je jediná věc, která ho drž! pohromadě. Ale má zajištěné pravidelné dodávky loutek a dovoluje mi experimentovat s jejich kontrolními čipy. Na oplátku za jisté informace, pochopitelně. Dovolil mi přivést tě na návštěvu, protože jsem mu prozradila, že připravuješ tu správnou směs hormonů, které loutkám dodají druhotné pohlavní rysy - tukové polštáře pod kůží, opravdová ňadra a tak podobně. Má v plánu otevřít si vlastní nevěstinec. Zatím funguje jen jako dodavatel."
"Doggy Dog o tomhle všem nic neví, že ne?"
"Vždyť je to v podstatě omezenec. A Delbert, i když se na sobě snaží tvrdě pracovat, na tom není o moc lépe. Nemají vůbec ponětí o skutečných rozměrech zájmů rodiny Billyho Rocka."
"Co se nakonec stane s těma loutkama? S těma, co Luther upravuje."
Konečně se Milena obrátí k Alexovi tváří. Oba stojí na západním konci Gerrardovy ulice, u brány do Čínské čtvrti. Rváči s noži i dav se kamsi ztratili, zůstal jen plácek pokrytý krví nasáklými pilinami.
"Loutky se rychle opotřebují," odpoví Milena. "Klienti, které doktor Luther zásobuje, mají velmi zvláštní zájmy. Netvai se tak překvapeně. Chceš se zeptat ještě na něco?"
"Proč tohle všechno vlastně děláš?"
Milena opět zapózuje jako dospělá. Mihotavé světlo z nedaleké herny dodá její bělostné pleti modravý nádech.
"Abych jim dala svobodu. Přeješ si vidět Utopii? Mohu tě tam dovést. Základní prvky nastávajícího nového věku jsou všude kolem nás a já je chci poskládat. Mnozí musí trpět, aby byli druzí osvobozeni; tím ovšem nechci stavět loutky na úroveň lidí. Nikdy se na lidskou úroveň ani nedostanou, protože já
z nich rovnou učiním něco víc. Jsi se mnou, nebo nejsi?"
Alex si v té chvíli uvědomí, že jsou navždy svázáni nedělitelným poutem, poutem krve a žízně po vědění. Ví, proč si vybrala právě jeho, a ví také, že je ztracen. Jistě, mohla s ním během těch pár hodin od chvíle, co u ní zazvonil, něco provést, přinutit ho, aby se cítil přesně tak jak se teď cítí, proletí mu hlavou, ale ta myšlenka se záhy vytratí. Ostatně, co na tom záleží.
"Jsem. Jsem s tebou."
"To je dobře," odvětí Milena. Zažívá, krátce a nedbale jako kočka. "Už budu muset jít domů."
"Doprovodím tě."
"To není nutné. Vlastně bych byla radši, kdybys to nedělal. Sledují mne."
"Kdo? Doggy Dog?"
"Moje společnost. Nedůvěřují mi. Podezřívají mne, že pracuji na vylepšení kontrolního systému loutek. Kontrolních či-pů, které nutí loutky dělat to, k čemu jsou naprogramovány, a simulují inteligenci. Ach, můj milý Alexi, kdyby jen tušili!"
"Kdo vůbec jsi, Mileno?"
"Jsem něco nového, stejně jako loutky. Dalo by se říct, že mne stvořila moje společnost, i když si zatím neuvědomuje, co ve mně má. Jsem chytřejší, než se domnívají, a mám v úmyslu zajistit si věčný život. Jak jsi daleko se syntézou?"
"Ještě jeden den a budu ti moct dát, co potřebuješ. Zatím pracují bakterie. Pak musím sklidit a vytřídit jejich produkt."
"V pořádku," kývne Milena, "protože víc času možná ani mít nebudeme. Nechoď za mnou," dodá ještě a otočí se k odchodu. Brzy se ztratí mezi lidmi, kteří kráčejí kolem jasně osvětlených skleněných oken restaurací v čínské čtvrti.
12
ZNEUŽITÍ MOCI DNES UŽ NIKOHO NEPŘEKVAPÍ
"VYPADÁŠ ÚPLNÉ NA SRAČKY, ČLOVĚČE," OHODNOTÍ Alexe Ray Aziz. "A to jsem to řekl ještě hodně slušně."
"Byl jsem celou noc na nohou."
Je zrovna poledne, druhý den po schůzce s Milenou. Alex se vydal rozprodat HyperPřízrak. Má nejasné tušení, že brzy

bude potřebovat veškerou hotovost, kterou má šanci získat.
"Skočím ti pro něco k pití," navrhne Ray. "Na účet podniku. Vážně."
"Úplně postačí obyčejná voda. Vážně."
Ray se usměje. "Fajn, máme deset různejch druhů. Děcka jsou strašně žíznivý."
"Vezmi kterejkoli. Hlavně ať je to bez příchuti."
Ray obejde nápaditě tvarovaný ocelový barpult. Za denni-ho světla, které dovnitř proniká přivřenými okenicemi, vypadá Nulový bod zaprášeně a ponuře. Zvukové a osvětlovací aparatury se vznášejí jako obří černé hmyzí kukly nad řadou vy-brakovaných aut, obydlených odhozenými, krví potřísněnými zkušebními atrapami. Horkem zčernalé betonové zdi se stíny vypařených lidí, kapky přetaveného skla po celé podlaze.
Ray podá Alexovi modrou láhev ve tvaru miniaturní činky. Alex vytáhne plátek citronu, který Ray zarazil do hrdla, a zhluboka se napije.
Byl skutečně celou noc na nohou. Sklízel modifikované es-tradioly a thyreotropní hormony, vyloučené geneticky upravenými bakteriemi. Udělal spousty testů. Teď se hormony čistí v chromatografním systému a večer by už mohl mít dobrých padesát gramů produktu. Nejspíš by se měl cítit úplně v klidu, jenže místo toho jej naplňují samé neblahé předtuchy, jakési neurčité obavy, ještě zesilované postapokalyptickými dekoracemi Nulového bodu.
Když se ho Ray zeptá, jestli je s ním všechno v pořádku, prohodí Alex: "Nikdy jsem neviděl podobnej klub za denního světla."
Ray přikývne. "Bez virtuálních efektů to tady fakt vypadá kapku strašidelně... Bez požáru a pozemních výbuchů je to tu takový mrtvý, co? Pojď si na chvíli sednout ven do stínu, kamaráde."
"Měl bych už jít. Jen bych tě chtěl ještě poprosit..."
"Ale no tak, chvilka posezení tě přece nezabije. Víš, že na dnešní noc jsem musel přenechat svýho nejlepšího video-jockeye Billymu Rockoví?"
"Vážně?"
"Jo, pro tu novou show, Vražedný pole."
"Myslel jsem, že ty na Billyho vázanej nejsi, Rayi."
"Já jsem, chlapče, papírovej milionář. Jenže mám tu smůlu, že pracuju v tyhle směšný branži na samým okraji kultury."
"Přesně totéž jsem tě slyšel říkat před pár měsícema v londýnským rozhlase."
Ray pokrčí rameny. "Co jsem ovšem tenkrát neřekl je to, že čas od času se musím dát dohromady i s takovým mizerou, jako je třeba Billy Rock. I když - vlastně si nemám na co stěžovat. Na ten večírek mě totiž pozvali sami od sebe."
Oba sedí ve stínu betonové rampy, která kdysi sloužila jako nakládací molo, tenkrát, když ještě tahle dlouhá, ocelí vyztužená budova sloužila jako obchodní dům. Ray dřepí na bobku, padesátiletý zakrslík v těsných černých cyklistických šortkách a volném tričku, na němž je vytištěn Holzerův výrok: Zneužití moci dnes už nikoho nepřekvapí. Šedivé vlasy má stažené do ohonu, který mu visí do půli zad.
"Půjdeš tam? " zeptá se Alex.
"S tím nepočítej." Ray se odmlčí a po chvíli dodá: "Slyšel jsem, že máš s Billym Rockem nějaký problémy."
Alex usrkne trochu vody. "S něčím mu vypomáhám. Vlastně to má taky určitou spojitost s Vražednýma polema."
Ray se zahledí do dálky. Všude kolem bývalého obchodního domu, na někdejším parkovišti, stojí řady a řady vybra-kovaných aut, která čekají, až půjdou do drtiček a budou recyklována. Za nedalekou vodní úžinou manévruje u terminálu městského letiště stíhačka s krátkou rozjezdovou dráhou; její
obraz se mihotá ve vlnách horka čeřících vzduch nad rozlehlou betonovou plochou.
"Povídá se, že Billy Rock jde v poslední době dost nahoru," přeruší konečně nastalé ticho Ray. "Na předvedení toho veledí-la, co si nechává stavět tam za řekou, se přej přijedou podívat paďouři až bůhvíodkud."
"Myslíš arénu pro Vražedný pole?"
"Jo, hele, a věděl jsi, že Kubrick natočil ten svůj slav-nej vietnamskej film někde tady? Navozil sem umělý palmy a vůbec to naaranžoval, aby to tu vypadalo jako ve Vietnamu." Ray se uchichtne. "Měl si počkat třicet let, a svět by mu kulisy připravil sám. Zaslechl jsem, že pro Billyho Rocka pracuje i Michelle Rochová."
"Neříkej, vážně?" Alex se snaží zakrýt, že nemá ani páru, kdo Michelle Rochová je.
"Pamatuješ na ty výstřední kostýmy, co navrhla pro Mao a já? Prima numero uno. Billy Rock začíná sázet na kvalitu. Jde nahoru, však to povídám. Mocný lidi jsou vždycky na úrovni."
Alex si vzpomene na zprávu v telefonním záznamníku, která na něj čekala, když se vrátil z toho podivného, znepokojujícího setkání s dívenkou Milenou. Howard Perse mu vzkazoval, ať mu okamžitě zavolá - bez ohledu na to, kolik je hodin. A když to Alex udělal, byl Perse namol opilý a blouznil o jakémsi obrovském spiknutí.
"Řekl bych, že jde spíš o celou jeho rodinu než jen o Billyho Rocka samotnýho," prohodí teď Alex k Rayovi. "Jenže nemůžou vyložit karty, protože Billy Rock je syn číslo jedna. Nesmí dopustit, aby ztratil tvář, proto se chovají, jako by to Billy celý řídil."
Tak nějak mu to vysvětloval Perse. Mimoto mají ti lidé styky. Scénář, v němž budou loutky nefalšovaně zabíjeny ve skutečných soubojích na život a na smrt, poslouží jako výborná kontrapropaganda proti argumentům onoho nesourodého spolku militantních křesťanů, muslimů a bojovníků za práva zvířat, kteří, každý z jiných důvodů, usilují o zákaz využívání loutek jako pracovního nástroje.
"Strašně na mě tlačej," svěřil se mu Perse. Vypadal, že se cítí ještě hůř, než se v té chvíli cítil sám Alex. Přestože už bylo po půlnoci, seděl dosud v operační místnosti protidrogo-
vého oddělení. Zamáčkl cigaretu do umělohmotného pohárku v rozmazaném okraji zorného pole telefonní kamery a zapálil si svým zippem další. "Schyluje se tady k velkejm věcem, na který je našinec krátkej."
"Počkej, sám jsi mě do tyhle svý zasraný vendety zatáhnul. A teď to chceš prostě jen tak pustit k vodě?"

"Tak hele," pustil se Perse do řečnění s naléhavostí a ztěžk-lým jazykem silně opilého člověka, "všechno, co vím je, že Billy Rock se rozhodl vylízt s Vražednýma polema na veřejnost. Ten večírek, co ti o něm povídal, byl podle všeho plánovanej už tejdny dopředu. Bude tam polovina londýnskejch celebrit. Dokonce i jeden vládní ministr. To si myslíš, že tam můžu jen tak vpadnout a nechat toho malýho hajzla zatknout, když má za sebou takový lidi?"
"Takže jsi zase v prdeli, Persi."
Perse se odtáhl od kamery, zachmuřený a celý rozdrbaný. "Tak aby bylo jasno, Sharkey. Pořád mám ještě jednu nebo dvě možnosti, jak to navlíknout, ale o svou tlustou prdel se odteďka laskavě začni starat sám."
Než Alex stihl odpovědět něco ostrého, hleděl do prázdné obrazovky. Zůstala mu tedy jediná úniková cesta, proto také vydržel celou noc vzhůru a pracoval na syntéze.
S tímto rozhovorem na paměti řekne teď Rayovi: "Tohle je velká věc. Billy Rock se rozhodl udělat ze sebe poctivce."
"Někdo by měl toho vychcanýho smrada oddělat," odvětí Ray s důrazem, který Alexe zaskočí. Obyčejně se Ray chová jako kliďas, jako starý feťák, jemuž se synapse zatavily do lahodného stavu permanentního míru, lásky a porozumění.
Stíhačka na letišti se začne s dutým hukotem rozjíždět po rozžhaveném betonu. Náhle se ocitne ve vzduchu, opíše široký oblouk a zamíří k jihu, do Evropy. Ray s Alexem sledují, jak se pomalu zmenšuje směrem k bílým věžím jaderné elektrárny na břehu Temže.
Ray se postaví a poplácá si ztuhlá stehna. "Londýn," řekne, "člověka to ubíjí, co? No, abych se pomalu vrátil k práci. Ještě jednou dík za to zboží."
Konečně má Alex příležitost vyrukovat se svou prosbou. "Hej, Rayi? Tys tu míval pár dodávek, vid? Myslíš, že bych si mohl jednu půjčit?"

13

OBĚŤ OHNĚ

ALEX ŘÍDÍ PŘEPRAVNÍ DODÁVKU, KTEROU SI VYP0J-čil od Raye Azize, rezavou rachotinu, bezmála tak starou jako on sám. Míří do své dílny a není pro něj nijak zvláštním překvapením, když tu spatří čekat Delberta s Doggy Dogem. Opírají se o bílou limuzínu a přihlížejí, jak parkuje dodávku a škrábe se z ní ven.
"Dobrý fáro," procedí Delbert. Z koutku úst mu frajersky čouhá párátko, na sobě má černé kožené kalhoty a černou koženou vestu. Když si jako obvykle zkříží ruce na prsou, zachrastí o sebe diamantové ostruhy na jeho předloktích.
"Máš snad někam namířeno?"
"Musel jsem si oběhat pár kšeftů."
"Tak pár kšeftů," oboří se na něj Doggy Dog a odlepí se od limuzíny. Uhlazená mladá tvář mu pod širokým kšiltem čepice rudne vzteky. "Neříkal sem ti, ty hajzle, že si budeš hledět jedny jediný věci, a to, abys nám včas dodal naše zboží? Kde ho kurva máš? Říkals, že dneska to bude hotový."
"Však taky bude," odvětí Alex.
"Hej, Delberte? Myslím, že se trochu porozhlídnem po jeho doupěti, jestli nám ten špekoun něco nezatlouká."
"Hele, mám spoustu práce. Jestli jste mi přijeli vyhrožovat, tak dejme tomu, že už jsem celej podělanej strachy."
"Máme pro tebe vzkaz od Billyho Rocka. Chce tě dneska vidět na svým večírku."
Doggy Dog hodí Alexovi k nohám obálku se zlatou ořízkou, ale Alex mu nehodlá udělat tu radost, aby se pro ni shýbal.
"A radím ti, abys tam nechodil s prázdnejma rukama. Dost nám záleží na tom, abysme svý zboží dostali včas, jasný?"
"Nebo co? " zeptá se nevinně Alex.
"Žádný nebo co, prostě tam budeš," uzavře Doggy Dog, vleze do limuzíny, a než za sebou zabouchne dveře, věnuje Alexovi poslední ostrý pohled zpod kšiltu čepice.
Delbert zkušeně vycouvá s limuzínou ven ze dvorku; když se pak se skřípěním otáčí uprostřed dopravy, ozve se rozhořčené troubení. Starý Frank, který zas vysedává před svým příbytkem na rozbité otáčecí židli, jeho výkonu zvolna zatleská. Alex ho pozdraví mávnutím, sebere ze země obálku a jde dovnitř.
Pošle zprávu na bulletinovou stránku o u-životě, strčí do mikrovlnky pár balíčků s armádními zásobami a pustí se do náročné práce testování hotových hormonů. V době, kdy je se vším hotov k vlastní spokojenosti a má, po chvíli rozmýšlení, několik dávek namíchaných v sadě malých zkumavek, už se blíží večer a Milena se stále neozvala.
Zatímco čeká na zazvonění telefonu, vstoupí Alex do ekosystému svého u-života, aby zkontroloval, jak se vede novým pseudozvířatům. Spousta věcí se změnila. Kluzáci už se nezdržují jen v okrajových oblastech, ale potulují se po celé rozloze plochého virtuálního světa. Teprve když se jistý kluzák setká s tančícím dervišem, pochopí Alex, co se stalo. Kluzák na sobě totiž nese jednoho z Mileniných selektivních predátorů. Oba organismy vstoupily do symbiózy: predator se zakousne do tančícího derviše a rychle sníží hladinu jeho energie na takovou úroveň, aby se o zbytek mohl postarat sám kluzák.
Jak Alex vidí ze své božské perspektivy, rozšířili se kluzáci už úplně všude. Převyšují počtem veškeré ostatní druhy. Nastupují na vůdčí místo. Okraje požírají střed.
To je samo o sobě jakýmsi poselstvím, jen kdyby ho dokázal správně pochopit. Probírá se zprávami na bulletinové stránce a doufá, že se mu podaří objevit nějakou fintu, jejímž prostřednictvím mu Milena zanechala skrytý vzkaz, když tu se ozve telefon.
Je to Leroy, volá mu z budky.
"Měl bys hejbnout tou svou tlustou prdelí a naklusat sem," řekne Alexovi. "Ňáký smradi právě podpálili byt tvojí máti."
První věc, která padne Alexovi do oka, když dorazí v rachotící dedávce na místo, je ambulance před vchodem paneláku. Zadní dveře má dokořán a dva nemocniční zřízenci se u nich baví s policistou v košili s krátkými rukávy. Když se kolem nich Alex přeřítí a vrhne se nahoru po schodech, nikdo z nich se za ním ani neohlédne. Ve schodišťové šachtě je horko jako v troubě. Alex ucítí zápach kouře a čerstvého popela.

Za policejními páskami nataženými kolem místa činu postávají sousedé, živě diskutují a snaží se nahlédnout za zčernalý dveřní rám bytu. Když zaslechne jednu postarší ženu říkat, že uvnitř je i jeden mrtvý, zatočí se s Alexem celý svět. Nadzdvihne rudožlutou pásku a protáhne se pod ní. Uvniti bytu se mokrými, začazenými místnostmi prohrabává několik hasičů v helmách a žlutých pláštěnkách. Vtíravý zápach spáleného dřeva a plastiku štípe Alexe v nose i v očích. Jeden z hasičů na něj začne cosi křičet, ale v té chvíli se z obývacího pokoje vynoří Leroy s lepenkovou krabicí v náručí. V obyčejném denním světle vypadá mnohem starší a menší.
"Je to OK," uklidňuje Alexe. "Všechno je OK. Tvoje math je v pořádku."
O život přišel její mladý přítel. Policie i hasiči ztratí o Alexe zájem v okamžiku, co se od něj dozví, že tu nebydlí a mrtvého takřka nezná.
Leroy odvede Alexe zase po schodech dolů. Lepenková krabice v jeho náručí je načichlá kouřem; stejný pach ulpívá i na Alexovu oblečení.
"Jsou v tom věci, který chtěla tvoje matka zachránit," vysvětluje Leroy. "Jakmile poldové odejdou, lidi ten byt okamžitě vybílej."
"Všechno jí to nahradím," prohlásí Alex. Popotáhne nosem a cosi o velikosti ústřice jako by mu sklouzlo krkem. "Přísahám. Naprosto přesně vím, kdo to má na svědomí."
"Já taky," zachmuří se Leroy. "Tvoje matka byla celou dok u mě, ale zařídil jsem, aby mi lidi na ten byt dohlídli. Ten její pitoměj přítelíček se odsud totiž nechtěl hnout, tak jsme ho tam nechali. V duchu jsem docela doufal, že mladej udělá ňákou kravinu, že si tam třeba přivede holku nebo tak něco. Místo toho dva chlápci vyrazili okno u dveří, nalili dovnitř benzin a škrtli sirkou. Můj člověk to všechno viděl, naskočil do auta a sledoval je. Naštěstí měl u sebe telefon, takže mi hnedka brnknul. Dohnali jsme je teprve, když zastavili na rohu u jednoho krámu."
"Delbert a Doggy Dog."
"Jo tak ty je znáš! Nevím proč, ale ani mě to moc nepřekvapuje/'
"Řekni mi nejdřív, co se stalo, Leroyi, tohle proberem poz-děje."
"No, ten vyzáblej prcek nás viděl přijíždět a zdrhnul, ale ten druhej se zkusil dostat k autu, tak jsme ho drobet zmáčkli. Jméno jsme z něj nedostali. Jen nám furt dokola opakoval, že jsme v pořádným průseru. Až se vrátím, trochu ho zatahám za ty bodáky, co má na rukou, uvidíme, jestli mu to rozváže jazyk."
"Ty ho držíš v zajetí?" zeptá se Alex zděšeně.
"Pochopitelně, že ho držím v zajetí," odvětí Leroy. Odloží na chvíli krabici, aby mohl odemknout auto. "Ten chlap se pokusil zabít tvoji matku, chlapče. To jsme ho měli jen tak pustit?"
Alex zahlédne na vrchu hromady ožehlých, začouzených ce-tek keramickou figurku pivovarského valacha. Slepovanou nohu má znovu ulomenou; postroj je celý zuhelnatělý. "Musíš mě nechat si s tím zmetkem promluvit," řekne.
Leroy se narovná a změří si Alexe svým nelítostným panovačným pohledem.
"Nemusím nic. Já totiž, na rozdíl od tebe, myslím na tvou matku, chlapče. Pořádně ji to sebralo. Už bys mohl vědět, že si nemáš srát na vlastní práh. Kolikrát mě napadá, že bys třeba... Kurva, posloucháš vůbec, co ti říkám?"
"Hele, mám támhle zaparkovanou dodávku. Pojedu za tebou," řekne Alex, a přestože ví, jak to vyzní prázdně, dod<>:
"Je to důležitý, Leroyi. Věř mi."
"Jenže já ti nevěřím," opáčí Leroy tak zasmušilým tónem, že to Alexovi málem zlomí srdce.
"Jen tuhle jedinou laskavost, Leroyi. Já toho chlapa znám. Přinutím ho mluvit."
"To je naposledy, co ti pomáhám, Alexi. Přísahám, že naposledy."
"Je to naposledy," ujistí ho Alex. Milena. Jestli mu mezitím nezavolala, je všechno totálně v prdeli. Přesto je mu téměř do zpěvu. Je volný a běží závod, který neskončí, dokud nepadne mrtvý k zemi nebo se neztratí kdesi v dáli.
14
DELBERT
LEROY VĚZNÍ DELBERTA VE SKLADU SVÉ PUTYKY. Vysoký bodyguard je připoután elektrickou šňůrou k umělohmotné židli. Sedí tu pod poblikávající fluorescenční lampou hrdě a vzpřímeně jako nějaký zajatý král, mezi basami s pivem a krabicemi chipsů a slaných oříšků, sudy ležáku a černými tlakovými bombami s oxidem uhličitým.
Alex přejde přímo k němu, udeří ho přes ústa otevřenou dlaní a prohodí: "Nic osobního. Jen jsem to prostě potřeboval udělat."
Alex má právě za sebou bolestnou půlhodinku s Lexis. Snažila se syna z onoho žhářského útoku neobviňovat, ale Alex jasně viděl, kolik ji to stojí přemáhání.
"Vždycky se na mě budeš moct s čímkoli obrátit, Alexi. Ty to dobře víš."
"Vždycky jsem mohl. Pamatuješ, jak jsi mi ukazovala večerní osvětlený město a vyprávěla mi, že je to pohádková vílí říše? Všechno jsem ti to tenkrát věřil."
"To jsi byl ještě malej kluk, Alexi, a já byla nejspíš trochu mimo. Neměl jsi brát svou starou mámu tak vážně."
"Jenže já tě vážně bral," namítl Alex, a přestože Lexis smyslu jeho slov pořádně nerozuměla, usmála se a pak si na něm vyžádala slib, že se nenechá znovu zavřít.
"Tváříš se divně, Alexi," řekla mu. "Úplně stejně, jako ses tvářil tenkrát."
"Vážně? Neměj strach. Tentokrát mám policii na svý straně."
Trpělivě Alexe vyslechla, když jí vykládal, jak jí všechno vynahradí, pak se jen usmála, usrkla trochu koly s rumem a poprosila ho, ať na sebe dává pozor.
"Nikdy nevěř poldům. Jsi přece kluk z East Endu, Alexi. Tohle bys měl dávno vědět sám."
Nejhorší na tom všem bylo, že jí ještě nikdo neřekl o smrti jejího přítele. Leroy se svěřil Alexovi, zejí tu zprávu chce sdělit teprve, až se trochu sebere ze šoku po žhářském útoku.
Teď k Alexovi obrátí zrak Delbert. Alexe dosud svědí dlaň po rázném úderu. Řidič má celou tvář oteklou, kolem nosu

zaschlou krev.
"To jsem měl o tobě lepší mínění," prohodí Delbert chladně.
"Proč jste zapálili ten byt?"
"Jdi se zeptat Doggy Doga. Já s tím nemám nic společ-nýho."
" Viděli tě, Delberte."
"Sakra, chlape, už se trochu moc dlouho taháš s policajta-ma, nezdá se ti? Tuhle staroušovi jsem před chvílí jasně řekl, zeje v pěkným průseru, mám to znovu opakovat i tobě, Alexi? Jestli se chceš bavit o porušování zákona, mužem začít třeba únosem."
"Nech mě s ním dvě minuty o samotě, Alexi," ozve se Leroy. "Postarám se, aby zpíval."
"Víš co, Alexi? Řekni tady staroušovi, ať si laskavě ráčí vysrat voko."
Alex se na Delberta dlouze zahledí. Dětinsky vzdorovitý obr se šňůrou zařízlou do hypertrofovaných svalů na rukou, který se na Alexe dívá, jako by mu milostivě dával svolení udělat další tah. Jenže Alex žádnou Delbertovu hru hrát nehodlá.
Dobře si vědom faktu, že ho od dveří sleduje Leroy, Alex prohlásí: "Víš, čím si vydělávám na živobytí, že jo, Delberte? Vyrábím psychoaktivní viry. Většinou slouží jen tak pro zábavu, ale mám i takový, že tě odepíšou navždycky. Můžu ti píchnout látky, který ti udělají z mozku tvaroh. Jedna dávka a do konce života budeš pobíhat po ulicích a vyřvávat na autobusy. A jestli mi okamžitě neřekneš, jak to přesně bylo, píchnu ti to klidně hned teď."
"Mysleli jsme si, že je ten byt prázdnej, vážně. Dyť jsme ještě čekali, až ta ženská odejde. Dřepěli jsme tam půl dne. Fakt nemůžem za to, že byl vevnitř ještě někdo další."
Alex obejde žiďli, snaží se zachovat klid. Má v kapse tabletu Cool-Z, jenže Leroy se pořáď ďívá. "O co vám jde, Delberte?" zeptá se. "Přece jsem vám všechno slíbil, tak co ještě chcete?"
"Jen jsme chtěli mít jistotu, nic jinýho. Potřebovali jsme záruku, že nás neprásknes Billymu Rockoví. Varovali jsme tě, kámo, ale ty ses netvářil, že bys nás bral nějak zvlášť vážně. Jen jsme chtěli upoutat tvojí pozornost."
"O co tu vlastně běží, Alexi?" vloží se mezi ně Leroy. "Co abys mi to konečně vysvětlil?"
A tak mu Alex popíše, jak spadl do jedné díry s Billym Rockem, jak slíbil, že pro něj připraví nějaké zboží, i jak se Delbert s Doggy Dogem snaží svého šéfa obrat. Napůl čeká, že Leroy teď spustí, jak mu dávno říkal, že to s ním špatně skončí, ale Leroy jen potřese hlavou. Což je možná ještě horší, protože zrovna tentokrát by Alex uvítal, kdyby ho někdo za to, jakou udělal pitomost, pořádně seřval.
"Šlo jen o kšeft, přece to chápeš, ne?" ozve se Delbert se snahou o rozumný tón. "Tak proč mě tu držíte takhle sváza-nýho? Když budu chtít, tak vás vážně můžu zažalovat za únos, to si nemyslete. To je vlastně to nejmenší, co bych mohl udělat. Měli byste si v těch svejch palicích konečně uvědomit, že jste oba v pořádným průseru."
"Ještě mi řekneš všechno, co víš o tý holce," přikáže mu Alex.
Delbert se nad tím zamyslí, zírá do kouta místnosti a cosi si pro sebe mumlá. Pak se usměje a prohlásí: "Hergot, a proč ne? Stejně nemáš žaludek na to, abys mě oddělal, že ne? A dřív nebo pozdějc se ti to všechno vrátí. To ti garantuju. Tak s chutí do toho. Co by sis přál vědět?"
"Začnem třeba jejím telefonním číslem."
"Ahoj," pozdraví Alex, jakmile Milena zvedne telefon, a ona odpoví: "Skvělá práce, Alexi. Co potřebuješ?"
"Delbert a Doggy Dog jsou venku ze hry," oznámí jí Alex. "Jestli chceš to zboží, budeš mi muset ukázat, jak to bude fungovat. A to ještě dneska v noci."
"To by bylo moc fajn, Alexi, jenže nemám žádný objekt. Nebylo v plánu rovnou se takhle do něčeho pouštět."
"Tak teď to v plánu je." Alex jí sdělí, kde na ni bude čekat, a zavěsí dřív, než mu Milena stačí odpovědět. Ať si pro změnu láme hlavu zase ona.
Z druhé strany baru se ozve Leroy: "Dojdi políbit matku na rozloučenou, Alexi. Nejsem si zrovna jistej, že tě ještě někdy uvidíme."
15
VRAŽEDNÁ POLE
JAKMILE SE MILENA VYNOŘÍ Z VÝCHODU STANICE metra na Aldgatu, zabliká na ni Alex předními světly dodávky. Dívenka přejde ulici a vyšplhá se na sedadlo vedle řidiče. Má na sobě růžovou džínsovou bundu a pod ní usedlé modré šaty s dlouhými rukávy a volnou mašlí kolem krku; podobné oblečení, jaké nosí japonské školačky, oblečení zdůrazňující neposkvrněnost a nevinnou bezelstnost. Pod hubenou paží tiskne batůžek z bezešvé stříbřité látky.
Alex začne přímo k věci: "Nařídila jsi těm dvěma idiotům, aby mi sebrali všechny hotový hormony."
"Nesmíš se na to dívat tak, že bych nedůvěřovala tobě osobně, " brání se Milena. "Ve skutečnosti nedůvěřuji vůbec nikomu. Co ode mě chceš, Alexi? Tahle schůzka mne stojí skutečně hodně. Má společnost počítala s tím, že se dnes večer zúčastním zasedání ohledně plánů do budoucna."
"Máš strach, viď? Naprosto tě chápu, protože já ho mám taky."
Alex se zařadí do proudu dopravy. Je právě ona neurčitá večerní doba, kdy polovina aut jezdí s rozsvícenými světly, polovina se zhasnutými. Rudě zapadající slunce je uvězněno mezi temnými mračny.
Milena si prohlíží panenky voodoo, přivázané k popraskané vinylové palubní desce, smyčky korálků s křížky, zavěšené na zpětném zrcátku, křiklavou laminovanou 3-D pohlednici ukřižovaného Ježíše s trnovou korunou.
"Tohle není tvůj styl, Alexi," prohodí. "Co tě to popadlo?"
Z jejího hlasu je cítit napětí - fajn, jen ať se trochu bojí.
"Jedeme na večírek," odpoví Alex.
"Myslíš na ten večírek Billyho Rocka? Proto máš na sobě tohle?"

Alex si vzal přes bílý bavlněný rolák svůj zelený kostkovaný oblek. Na večírek by se spíš hodila černá kravata, ale protože
ho pozvali na poslední chvíli, nic lepšího nesehnal. V posledním okamžiku se vyhne muži v hadrech, který stojí ve vozovce a pořvává na projíždějící vozy. V přerušovaném osvětlení míjejících reflektorů k tomu mává psí hlavou nabodnutou na kusu klacku. Na staveništi za mužem se krčí několik postav kolem ohně. Nejspíš si opékají zbytek psa.
Alex si vzpomene, jak se mu podařilo vystrašit Delberta, a zasměje se. Milena na něj pohlédne, ale hned se zas odvrátí.
"Máš s sebou kontrolní čip?" zeptá se Alex. Dívka poklepe na stříbrný batůžek na svém klíně. "Všechno, co potřebuji, je tady. A ty máš hormony?"
Alex nechá otázku bez přímé odpovědi. Zabočí do Commercial Street. Většina obchodů je neprodyšně zabedněná. Před osvětleným vchodem do supermarketu s elektronikou stojí ozbrojená stráž. Nad kostelem adventistů sedmého dne, který kdysi sloužil jako kino, se pomalu otáčí hologram kříže. Alex počká, dokud nemusí zastavit ve frontě před semafory, teprve pak se obrátí k Mileně a sdělí jí, že Delbert s Doggy Dogem podpálili matce byt.
Milena hledí předním sklem ven na podomního obchodníka se zeleninou, který se zastaví před jejich vozem, pozvedne sí-ťovku s pomeranči, pokrčí rameny a pokračuje dál ve své cestě. "Nenařídila jsem jim udělat něco takového," řekne nakonec.
"Svět nemá moc velkou logiku, co?" poznamená Alex. "Je to něco úplně jiného než ekosystém u-života. Je příliš skuteč-nej. Zahráváš si s pomatencema, Mileno, a to si piš, že jestli Doggy Doga jen napadne, že ho taháš za nos, ublíží ti."
"Chceš říct, že mě zabije?" otáže se Milena. "Ach, Alexi, ty toho o mně opravdu moc nevíš, vid?"
Alex jí odpoví jménem společnosti, která ji zaměstnává. "Patří jim ten dům."
"Klidně by se dalo říct, že jim patřím i já sama," odvětí Milena, "ačkoli by to nebyla tak úplně pravda, přestože oni si přesně tohle myslí."
"Delbert mi prozradil, že s tebou něco provedli." "Ano, provedli, dali mi život," usměje se Milena. "Ale tomu ty nemůžeš rozumět, Alexi. Jsem jediným úspěchem celého programu - ostatní zešílely."
Naskočí zelená. Alex zařadí rychlost a dodávka se pohne z místa. "Protože tebe udělali chytřejší," prohlásí.
"Možná. Ale nejspíš bych byla stejná tak jako tak - neexistuje žádný speciální gen pro inteligenci, což ovšem nedokáže společnost odradit od pokusů vytvořit si vlastní výzkumné týmy dětských supergéniů. Nemám žádné rodiče, jen dárce původních gamet. Dobře vím, kdo to je, zjistila jsem si to, když mi byly čtyři. Ale také jsem zjistila, že mě to v podstatě vůbec nezajímá.
Zatímco jsme vyrůstaly v tělech svých hostitelských matek, podávali mně i mým sestrám látky urychlující růst neuronů. Zvýšená neurální pojivost - to je jediné, čeho se mi od nich dostalo, a to ještě, dle mého názoru, velice primitivním zásahem do chemie mého organismu. Mé vlastní vynálezy by podobnou práci zastaly mnohem účinněji. Vyrůstaly jsme v naprosté izolaci, zajistili nám speciální výchovu odpovídající našim schopnostem, s níž začali, ještě jsme ani neuměly pořádně chodit, a neustále nás testovali. Testy, testy a zase testy. Většina mých sester trpěla obrovskými psychózami. Vytvořily si v hlavě svůj vlastní svět a uchýlily se do něj. Zbytek se neukázal o mnoho inteligentnější než průměrní obyčejní lidé.
Jsem jediná, kdo zbyl, Alexi, a často mi připadá, že i já sama jsem šílená. Šílená, ale přesto provozuschopná. A nikdo netuší, že jsem mnohem inteligentnější, než se psychologové společnosti domnívají. Už dávno jsem přišla na to jak zfalšovat ty jejich testy. Mám všechny kolem sebe pod kontrolou. Obzvláště Nanny Greystokeovou."
"Neřekl bych, že jsi šílená," namítne Alex, ale v tom okamžiku si vzpomene na svůj výpadek paměti.
Bílý pokoj. Žena v bílém pokoji, stojící s prázdným pohledem mezi hračkami. Možná nejde o žádnou halucinaci. Možná to skutečně viděl.
"Kdybys byla šílená, nikdy bychom se nedostali takhle daleko," ujišťuje Milenu a doufá, že to nezní příliš ustrašeně.
"Ale neměla ses mě snažit zneužívat, jak jsi to dělala."
"Jsi chytřejší, než jsem si myslela, Alexi. Jsem ráda, že jsem si vybrala právě tebe, aby ses stal mým Merlinem."
"To beru jako kompliment."
Milena se na chvíli odmlčí. Alex odbočí z Commercial Street a proplétá se nějakou dobu postranními uličkami, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje. Když se pak dostanou na Cable Street a směřují k rotherhitskému tunelu, zeptá se ho Milena, co má
teď v plánu. Jakmile jí to vysvětlí, dívka se rozesměje a řekne mu, že zatímco ona může, ale také nemusí být šílená, on bezesporu je.
Alex zaparkuje dodávku na konci jedné úzké uličky u řeky, ve stínu opuštěného paneláku, postaveného v proměnlivých časech osmdesátých let ve stylu Legolandu. Jak společně kráčejí vstříc surreyským dokům a večírku Billyho Rocka, pozorují Alex s Milenou záblesky bílých laserových paprsků, které se v nastávajícím soumraku kříží a vytvářejí ve vzduchu jakýsi ohromný stan. Ten se náhle rozostří deštěm; těžké, hutné kapky začnou pleskat Alexovi do vlasů. Milena si přetáhne přes hlavu svou růžovou bundu a starostlivě tiskne v náručí stříbrný batůžek.
Brána na staveniště je osvětlena reflektory, v jejichž záři se žlutá cihlová fasáda bývalého skladiště na protější straně ulice leskne jako máslo. Z šoférovaných BMW, mercedesů a jaguárů vystupují pasažéři. Ozbrojení sluhové v livrejích kontrolují vstupenky. Jakmile se Alex s Milenou zařadí do fronty, přitočí se k nim Howard Perse.
Persova tvář je bledá a neoholená, oči zapadlé a vroubené stíny. "Co tady kurva děláš, Sharkey?" zeptá se.
Alex pocítí nezvyklý klid. "Zdravím, pane Persi. Tohle je moje sestřenice Milena. Vzal jsem ji s sebou na večírek."
Milena se na policistu široce zazubí, ale ten jí sotva věnuje jediný pohled. "Máš tady schůzku s ním. Že jo, Sharkey? Proto jsi tady?"
Lidé ve frontě se k nim začínají obracet.

"Vy tu máte něco na práci, pane Persi?" otáže se Alex.
Perse přistoupí ještě blíž, je celý nasáklý whiskou. "Provádíme tu takový pozorování, nic víc. Sbíráme užitečný informace. Dobře si hlídej svojí tlustou prdel, Sharkey."
"Je úplně mimo," poznamená Milena zamyšleně, když si Perse vratkým krokem prorazí cestu hloučkem mužů ve srno-kincích.
Bezpečnostní stráž projede Alexovu pozvánku scannerem, který přečte vsazený čip, načež Alexe s Milenou nechá projít ještě detektorem kovů. Pak pokračují po zastřešeném chodníčku kolem vybagrované jámy až ke skladišti. Před ním stojí v chýši z pravých palmových listů vyrovnaná řada loutek odě-
ných do černých zvonových kalhot a plantážových klobouků a klaní se procházejícím hostům.
Uvnitř ve skladišti pulzují a duní osvětlovací a zvukové aparatury Raye Azize. Nad hlavami davu se prohánějí paprsky laserů. Muži s černými kravatami a smokinky; ženy v kok-tejlových šatech - oblíbený je zejména nahodile prostříhaný pomačkaný samet, ale značné množství jich má přes spodní prádlo jen průsvitné hávy, které je halí od hlavy až k patám, nebo šaty z grafické fólie nebo vůbec nic. Alex rozpozná televizní star, která hraje panovačnou ženu v jednom nekonečném seriálu, jistého video-jockeye s natupírovanými vlasy, kterého si pamatuje ještě z dob, kdy jako kluk sledoval MTV. Televizní štáb natáčí rozhovor s vládním ministrem, kterému po každém boku stojí jedna dívka. U baru se nad společnou lahví Jacka Danielse sklání zpěvák s klávesákem kýčovitě estetické du jour kapely Liquid Television. Mezi celebritami šmejdí šik-moocí Číňané ve vypůjčených večerních oblecích, pěšáci rodiny Billyho Rocka. Alex nepochybuje o tom, že minimálně polovina z přítomných žen jsou prostitutky.
Loutky oděné jako číšníci se po klikatých drahách neúnavně proplétají davem se stříbrnými podnosy plnými pamlsků. Alex si vezme kulatý krajíček namazaného černého chleba s bílým kaviárem, pepřené kousky olihni v průhledném aspiku a pikantní chaluhové pyré podávané na neslazených sucharech. Milena trochu opovržlivě a trochu pobaveně sleduje, jak tyto delikatesy pojídá. Odkudsi zpoza arény na druhé straně skladiště začnou vycházet loutky a Alex tam okamžitě zamíří.
Od vysokého stropu se spustí velké obrazovky z tekutých krystalů. Ukazují lidi v nafouklých oranžových kombinézách a černých neprůstřelných vestách, kteří se v padajícím dešti míhají ze světla do stínu, proplétají se mezi vraky aut a pobořenými zdmi a podlézají se. Pronásledují loutky v černých zvonových kalhotech. Jedna loutka, lapená v křížové palbě, je roztrhána mlaskavými nárazy kulek; když po zásahu do hlavy vystříkne mozek s krví, najedou kamery na detail.
Bezmála všichni účastníci večírku obrazovky napjatě sledují-
Alex pevně drží Milenu za ruku a vede ji tlačenicí k aréně. Přibližně na polovině cesty spatří Doggy Doga. Na okamžik se jejich pohledy setkají. Pak se mezi nimi mihne číšník, a Doggy
Dog je pryč. Alexovi přeběhne mráz po zádech. Razí si cestu davem a svírá ruku Mileně, která na něj volá, ať zpomalí.
V horní řadě sedadel, která se tyčí kolem arény, sedí Billy Rock, po každém boku jednoho ze svých nažehlených strýčků. I on je celý v černém, od plstěného klobouku se zvednutým okrajem po kovbojské boty z kobří kůže. Zrcadlovky mu zakrývají téměř polovinu obličeje. Pod ním zaplňuje řady sedadel dychtivý zástup lidí, jejichž hlavy se ostře rýsují proti světlu reflektorů namířených do arény.
Milena překvapí Alexe tím, že se rozběhne napřed a složí poklonu jak Billymu Rockoví, tak jeho strýčkům. Billy Rock, který se zas jednou vznáší někde v oblacích, se ušklíbne, tleskne rukama a ukáže přes Alexe do arény.
Na dvou protějších stranách pilinami vysypaného kruhu drží dva sekundanti v tlustě vycpaných oděvech, silných rukavicích a helmách se zamřížovaným hledím každý jednu bojovou loutku. Davem proběhne krátká vlna vzrušení a peníze putují z ruky do ruky. Ozve se zvonec, mezi rytmickým dusotem z reproduktorů sotva slyšitelný, a sekundanti se současně zbaví svých břemen.
Bojové loutky se proti sobě vyřítí doprostřed arény. Svalí se do jednoho chumlu, převalují se z boku na bok, navzájem do sebe zaklesnuté rukama i nohama. Diváci vestoje sborově povy-kují. Náhle získá jedna z loutek převahu a rychlým škubnutím mohutných čelistí roztrhne soupeři hrdlo. Okamžitě ji potřísní proudy temně rudé krve a přes sukovitou hlavu se smýknou dvě drátěná oka, pomocí nichž ji oba sekundanti společnými silami odtáhnou.
Billy Rock hlasitě zatleská a pokyne rukou k obrazovkám. "Zkus si to taky, Alexi. Pojď sem a ulov si loutku. Není na tom nic těžkýho a je to naprosto bezpečný. Skvělej večírek, co? Na ten nikdy nezapomeneš."
"To určitě ne."
"Co je zač ta tvoje holka?" zeptá se Billy Rock.
"Moje sestřenka," odpoví Alex. Je si ostře vědom chladného, nevyzpytatelného pohledu Billyho strýčků. Oba se pozoruhodně podobají dávným vyhynulým ropuchám, s vlasy sčesa-nými dozadu z věkem zvrásněných čel.
Billy Rock se zasměje. "No, když to říkáš, Alexi. Ať si to klidně zkusí i ona. Je to přece zábava pro celou rodinu." Potměšile se na Milenu zašklebí. "Pojď se mnou, holčičko, užijem si trochu legrace."
Strýc po pravé straně chytne Billyho za rameno a cosi zamumlá, ale Billy Rock starcovu dotěrnou ruku setřese a hlasitě prohlásí: "Chci tady svýmu kámošovi předvíst ňákou srandu. Na tom přece není nic špatnýho. Jdem, Alexi. Pojď se mnou, a ne abys tu zapomněl svou malou sestřenici."
Za vysokou zástěnou z bambusu a černého lakovaného papíru v zadní části arény je široký, jasně osvětlený prostor plný vyrovnaných beden s kombinézami, helmami a pistolemi. Na ocelovém řetězovém vozíku kolem projede mrtvá bojová loutka. Tři její živé společnice, vyburcované zápachem krve, lomcují tlustými ocelovými mřížemi svých klecí.
Úplně vzadu v ohradě apaticky posedávají geneticky neupravené loutky v černých zvonových kalhotech. Pach zvířecího pižma a pilin připomene Alexovi časy, kdy chodil do potrhaného cirkusového šapitó v Southwark Parku, vzpomíná na zestárlého, díistojné-ho slona, který s absolutním nezájmem o potlesk těžkopádně odváděl zaběhlou rutinu; vlažné klauny; ledabylé vystoupení na visuté hrazdě, jehož aktéři dublovali nejen za akrobaty, ale později i za

vrhače nožů. To bylo ještě před přelomem století, zvláštní na to pomyslet, ještě předtím, než park padl do rukou organizovanému kmenu bezdomovců.
Zatímco je kolem sekundantem ve vycpané kombinéze vlečena vítězná bojová loutka, přistoupí Milena ke klecím. Loutky v černých zvonových kalhotách v ohradě k ní všechny otočí pohledy. Jedna jako druhá mají tutéž vystouplou čelist, tytéž blízko u sebe posazené hnědé oči pod rozcuchaným obočím.
Sekundant, mřížové hledí ochranné helmy zdvižené, stáhne loutce kolem krku drátěnou smyčku a vyťukáním číselného kódu na klávesnici otevře zámek na dveřích jedné klece. Druhý sekundant, který stojí o kousek dál s odjištěnou pistolí, požádá zdvořile Milenu, aby se tolik nepřibližovala. Ona se na něj zářivě usměje a odvětí: "Ale vždyť jsou tak roztomilé!"
Alex to vše sleduje s útrobami staženými úzkostí. Už se však nezlobí. Zlost ho dovedla až sem a nechala ho tu na holičkách, s Persem u vrat a Doggy Dogem někde v davu.
Billy Rock si nechá jedním zřízencem přetáhnout přes šaty soupravu oranžové kombinézy. Odložil černý plstěný klobouk i zrcadlovky. Zhluboka si přihne z nevelké láhve do poloviny naplněné průzračnou tekutinou, usměje se od ucha k uchu a pobídne Alexe, ať sebou hodí, nebo přijde o všechnu srandu. Zorničky nemá větší než špendlíkové hlavičky.
"Ale já se tu stavil jen tě pozdravit, Billy. Vážně." "Odvaž se sakra trochu," namítne Billy Rock a hřbetem ruky si otře nos. "Dyž se budeš furt schovávat v tý svý špinavý, pustý a nudný díře, nikdy si nic neužiješ."
Pak vyrazí mrštně jako úhoř, aby přikryl Alexovi ústa dlaní a vrazil mu svou láhev pod nos.
Jak se ho Alex snaží setřást, nechtě se nadechne a rázem si připadá, jako by mu v lebce explodovala oslepující záře. Na okamžik vůbec nic nevidí. Mžourá skrze slzy a vyfrkne snad půl litru hlenu najednou. Náhle ho prostoupí pocit bláznivého štěstí, cítí se šťastnější než kdykoli v životě.
Billy Rock pokyne velitelským gestem a jeden ze zřízenců Alexe usadí na židli, natáhne na něj oranžovou kombinézu, připne mu neprůstřelnou vestu. Alex podvědomě tuší, že by se měl bránit, ale raději se soustředí na závratný pocit duševní pohody, který mu proniká až ke konečkům prstů.
Billy Rock drží v ruce pistoli. Uchechtne se, zamíří na Alexe, pak na bojové loutky v klecích, na lidi, kteří - již také v kombinézách a vestách - postávají u vstupu do herní arény. Billy Rock se rozesměje, a Alex se rozesměje s ním. "Bude sranda!" zajásá Billy a pozvedne obě ruce vysoko nad hlavu jako vítězný boxer.
Zřízenec toho momentu čile využije, aby mu pres hlavu přehodil neprůstřelnou vestu.
Druhý zřízenec ještě upevní Alexovi kolem pasu pouzdro s pistolí a mechanicky mu vysvětluje: "Vaše zbraň vystřelí jedině v okruhu herní arény, pane, a jedině v okamžiku, kdy je namířena na terč s povrchovou teplotou dvaačtyřiceti stupňů Celsia. To je teplota kůže loutek. Na nikoho s ochrannou vestou nebude vaše zbraň účinkovat. Při střelbě mačkejte spoušť pomalu a pravidelně; maximální frekvence palby je nastavena na jeden výstřel za pět sekund. Loutky jsou vyzbrojeny nízkoener-getickými laserovými pistolemi. Jakmile dostanete tři zásahy, přestane vaše zbraň automaticky fungovat. Je to tak mnohem sportovnější, pane. Zde je vaše helma, pane. Průzor vám naprosto bezpečně ochrání zrak, ale dovolte mi vás ještě ujistit, že všechny používané náboje jsou gelové, a není proto třeba se obávat střepin ani žádných odražených střel. Přeji vám příjemnou zábavu, pane, a úspěšný lov."
Alex se jen usměje, protože mu to vůbec nedává smysl. Zřízenec ho ještě poklepe po zádech a začne se věnovat dalšímu účastníkovi, muži s postavou kulturisty, který je svlečen jen do černých slipů.
Náhle se před Alexem vynoří Milena. Pohlédne na Billyho Rocka a křikne: "Nemají tu žádnou kombinézu mé velikosti." Její hlas se na Alexe řítí ze všech možných úhlů. Nezmůže se na víc než tu šťastně sedět a zírat na ni. Srdce mu bije ve stejném rytmu jako hiidba z reproduktorů, doprovázená trhavým mihotáním vějířů červených a zelených laserových paprsků nad hlavou.
Milena se k němu nakloní tak blízko, aby mu mohla zašeptat: "Odblokovala jsem zámky na klecích, tak koukej trochu vystřízlivět a připrav se," a odtáhne se dřív, než Alex stačí cokoli odpovědět.
Billy Rock se s výskáním a máváním pistolí nad hlavou připojí k davu, který čeká u vstupu do arény. Alex se pokusí udělat krok, ale hned upadne na kolena, což ho náramně rozesměje. Jakási vzdálená část jeho vlastního já mu našeptává, že je ve všech směrech totálně na plech. Ozve se náhlá rána. Alex se překulí na záda, aby viděl, co se to děje.
Jedna z bojových loutek rozrazila dveře své klece. Stvoření udělá krok a rozhlíží se. Potřese robustní hlavou, rozevře mohutné, znetvořené čelisti k bezstarostnému zívnutí. Mezi špičatými hroty zubů se zalesknou chuchvalce slin.
Zřízenci i zákazníci se snaží přikrčit mezi bedny s kombinézami a neprůstřelnými vestami, ale bojová loutka jim nevěnuje pozornost; prostě se otočí a rozběhne se přímo do hlavní části skladištní budovy. Jakási žena se rozesměje. Nejspíš je zfetova-ná toutéž látkou, jakou dal Billy Rock Alexovi.
Teď se ze svých klecí derou další dvě loutky. Jeden ze se-kundantů ve vycpaném obleku se je nemotorně snaží zahnat zpět. Když zvedne pistoli a vypálí rychle za sebou tři výstřely, loutky se k němu otočí. Jedna je sražena k zemi. Druhá vyrazí rovnou na Billyho Rocka, který se zašklebí a opile na ni zamíří svou zbraň.
Stiskne spoušť, ještě jednou, ale pochopitelně se nic nesta-
Bojová loutka ho strhne na zem a jediným trhnutím čelistí mu serve z lebky většinu obličeje, pak znovu vyskočí a rozběhne se k lidem u vchodu do herní arény. Výkřiky, panika. Sekundant zacílí a padnou dva výstřely. Loutka klesne, párkrát ještě škubne křivýma nohama a znehybní. Billy Rock leží tváří k zemi. Piliny pod ním se barví krví.
"Jdeme," zavelí Milena.
Popadne Alexe za ruku. Za zády jí stojí jedna loutka z ohrady. Je nachlup stejně vysoká jako Milena. Vyvede je oba s Alexem nouzovým východem na vzduch.
Venku stále prší. Alex zakloní hlavu a nechá si kapky dopadat na tvář, zhluboka vdechuje vlhký, prohřátý vzduch,

vdechuje a vdechuje. Srdce mu dosud uhání tryskem, ale přesto se cítí mnohem klidnější. Lidé prchají směrem k bráně. Nad nimi protínají zatažené nebe jehlice laserových světel. Bodyguardi si s vytaženými pistolemi razí cestu davem ke skladišti. Z dálky sem doléhá slabé vytí sirén.
"Tak jsi dosáhl, čeho jsi chtěl. Co hodláš dělat teď? " zeptá se Milena.
Za zády jí dosud postává loutka, hledí temnýma očima zpod rozcuchaného obočí.
Alex si začne rozepínat neprůstřelnou vestu. "To ti povím později. Tohle půjde s námi?"
"Samozřejmě. Její kontrolní čip rozumí jednoduchým povelům."
Alex odhodí vestu a stále oblečený ve volné oranžové kombinéze přistoupí k loutce, poklekne a svlékne jí černé zvonové kalhoty. Loutka se vůbec nesnaží bránit - je to jako starat se o spící dítě. Modrá kůže je na dotek horká: dvaačtyřicet stupňů Celsia. Z dechu loutky je slabě cítit zápach acetonu jako z dechu diabetika. Má plochou hruď a hladký, bezpohlavní rozkrok, nediferencovanou postavu malého dítěte.
"Za mnou," přikáže jí Milena a loutka za nimi poslušně ťápe na dlouhoprstých plochých nohách po celou dobu, kdy se prodírají davem k bráně.
Ulice je ucpaná luxusními vozy, které na sebe navzájem blikají a vztekle troubí. Na střechu jedné limuzíny náhle vyskočí uprchlá bojová loutka, dupe a divoce mává rukama.
Od tlamy jí odletuje pěna. Přední sklo limuzíny roztříští výstřel, klaxon se nepřetržitě rozvřeští. Loutka se ztratí. Kdosi otevře přední dveře auta a na asfalt vypadne mrtvý řidič.
Alex s Milenou a loutkou zamíří kolem toho všeho do deštivé noci.
"Teď by se nám hodilo mít s sebou kola," prohodí Alex, ale Milena jeho pokus o žert nepochopí.
Alex cítí pod kůží slabé mravenčení; reakce na výron en-dorfinů vyvolaný drogou Billyho Rocka. V deštivé polotemnotě, prozařované reflektory aut prchajících z večírku, se začíná cítit nesvůj. Je přece jenom sám se dvěma cizinci uprostřed zóny
soumraku.
Téměř by se byl vsadil, že dodávku už nenajde na místě, ale dosud tady stojí, na konci zastrčené uličky. Za řekou se třpytí světla Wappingu, poněkud zmatněla neustálým deštěm. Alex si už pomalu začíná myslet, že má všechno za sebou, když vtom se dodávce rozsvítí reflektory.
Otevřou se dveře a se znatelnými obtížemi se z nich vyštrachá Howard Perse. Je zpitý pod obraz. "Teď jsi v prdeli," oznámí Alexovi.
"Běžte radši domů, pane Persi."
"Bránění policistovi ve výkonu služby. To by pro začátek úplně stačilo."
"Billy Rock to má za sebou."
Perse na něj zamžourá jako ospalá sova, a vzápětí se hurónsky rozesměje. Přihne si z placaté čtvrtlitrové láhve whisky a prohlásí: "Pořád ještě chci tebe, Sharkey. Zajímá mě, co máš za lubem."
"Udělal jsem, co jste po mně chtěl. Tím to pro mě skončilo."
"Jo, tím si právě chci bejt jistej."
"Nemáte na nic právo, pane Persi. Mezi náma dvěma je
konec."
"Přesně tak," ozve se nový hlas a zpoza dodávky se vynoří Doggy Dog. Zašklebí se na Alexe, ukáže na něj svou pistolí a poznamená: "Je na čase, abys mi odevzdal mý zboží, parchante."
Perse jako mávnutím kouzelného proutku vystřízliví. Narovná se a pohlédne Doggy Dogovi přímo do očí. "Schovej tu hračku, synku," řekne.
"My se přece známe," prohodí Doggy Dog.
"Přesně tak. Koukej radši tu bouchačku schovat, než se dostaneš do průšvihu."
Doggy Dog se rozesměje a Perse k němu vykročí. Následuje ohlušivý třesk, který se ozvěnou odrazí od opuštěných okolních domů. Perse zavyje a začne poskakovat po pravé noze, zatímco levou svírá oběma rukama. Mezi prsty mu kape krev.
"Já jen, aby to tý přejetý hnáte nebylo líto, víš, Persi?" ozve se Doggy Dog.
Mrštně, jako útočící had, otočí pistoli v dlani a udeří s ní Perse do hlavy. Policista se sesune na bok dodávky, příliš omráčený, aby se zmohl na obranu proti dalším ránám. "Hej," křikne Alex, "to by snad stačilo, ne?" Doggy Dog se otočí. Chvíli si nemůže vybrat, zda mířit na Alexe, nebo na Milenu, až se nakonec rozhodne pro dívku. "Ty nejsi tak nebezpečnej," vysvětlí Alexovi.
"Já vím, ona totiž umí čarovat," odvětí Alex. Třese se najednou po celém těle. Neškodilo by, kdyby mohla odčarovat i Doggy Dogovu pistoli.
Jenže Milena si Doggy Doga téměř nevšímá. Projde klidně kolem něj, vyskočí na nevysokou zídku na břehu řeky a zahledí se dolů do černých vod. Kolem ní zlehka dopadají dešťové kapky. Nahá loutka se vydrápe nahoru za ní, otočí se a pohladí si rukou temeno holé hlavy.
"Docela ses vytáhla, ukrást ji Billymu Rockoví rovnou pod nosem," řekne Doggy Dog. Podle hlasu je stejně vystrašený jako Alex. "I když nechápu, proč ses namáhala. Mohl jsem ti jednu z těch věcí přivízt, kdykoli by sis přála."
"Právě proto," opáčí Milena. V ruce se jí náhle objeví baterka.
Doggy Dog se rozesměje. "Snad mě tím paprskometem nechceš zastřelit, mrně?" stihne se ještě zeptat, než vyšlehne mihotavý záblesk rudého světla a Alex zjistí, že leží na břiše na mokrém asfaltu. Těsně vedle obličeje mu s pleskotem dopadají kapky do velké louže.
V prvním okamžiku ho napadne, že Milena Doggy Doga skutečně zastřelila, ale pak toho fracka spatří plazit se uprostřed silnice. Hledá svoji pistoli, jenže tu drží Milena. Usměje se na Alexe a prohodí jen: "Kouzlo."

Doggy Dog se postaví na nohy a natáhne ruku. Má v ní nůž. "Vrať mi to a já ti neublížím," navrhne Mileně.
"Zmiz odsud a já neublížím tobě," odvětí Milena.
To říkat neměla. Doggy Dog se na ni vrhne, divoce sekne
nožem, a po mihotavém záblesku rudého světla Alex shledá, že opět leží na břiše jak široký tak dlouhý. Tentokrát si navíc prokousl jazyk, takže zatímco se zvedá, plive krev.
Doggy Dog sedí v podřepu, upřeně hledí na Milenu. "Ty děvko," zvolá, ale hlas se mu třese strachy.
Milena chvíli drží nůž tak, aby se na čepeli odráželo světlo reflektorů dodávky, a pak ho bezstarostně odhodí.
"Hlupáčku,"
řekne Dogovi.
Ten vyrazí cosi mezi výkřikem a zaječením a znovu na ni zaútočí. Milena zvedne pistoli. Ve tváři má chladný, odhodlaný výraz.
Ohlušující třesk prvního výstřelu se hlasitě rozlehne úzkou uličkou. Doggy Dog je vržen na bok dodávky. Milena vypálí ještě třikrát, každý výstřel přesně pět centimetrů od předchozího, a Doggy Dog se skácí na zem.
Alex klečí v dešti, ruce sepnuté na tučném panděru. Celý se třese. Schválně toho fracka vydráždila, napadne ho, aby ho
mohla zabít.
Milena zatím nařídí loutce, aby si vlezla do dodávky. "Ty také," obrátí se k Alexovi. "Neumím totiž řídit."
"Co uděláš, když tě neposlechnu? Zastřelíš mě?"
"Můžeš klidně jít," odpoví Milena. "Přežiju i bez tvé pomoci. Teď už jsem si tím jistá. Přežiju cokoli. Můžeš jít, Alexi. Klidně můžeš jít, jestli chceš. O mě už se starat nemusíš."
Jenže on nemůže. Jsou společně svázáni poutem krve a viny. Kromě toho, Alex touží vědět. Touží vidět. "Pojď," řekne, "vypadnem odsud."
16
NA ÚTĚKU
NECHAJÍ PERSE LEŽET ZPOLA V BEZVĚDOMÍ NEDALE-ko těla Doggy Doga, s Dogovou pistolí v ruce, ale Alex ví, že takhle by to bylo příliš snadné. Když se s dodávkou dostane na Brunelovu třídu, obrátí se k Mileně: "Doufej, že nikdo neviděl, jak jsi toho spratka exnula."
Milena pozoruje oranžové pouliční lampy, které míjejí. Na klíně drží stříbrný batůžek. Pod palubní deskou se jí u nohou krčí loutka. "Jestli má ten polda aspoň trochu rozumu, tak vezme to zabití na sebe," odvětí. "Ale na tom už brzy stejně nebude záležet. Předpokládám, že se máš kde na nějakou dobu schovat."
To Alex sice nemá, aspoň ne tak docela, ale i o téhle eventualitě už přemýšlel. Míří zatím na západ a srdce se mu divoce rozbuší pokaždé, když je míjí nějaký policejní vůz, pak přes Tower Bridge na druhý břeh řeky, objede Square Mile, kde se dokonce i v tuto hodinu zvedá opona světel až k vysokým věžičkám, osázeným mrkajícími rudými signálními ma-jáčky, a zabočí podél Embankmentu. Budova Parlamentu se blýská v pavučině bíle zářících reflektorů nad svým vlastním odrazem v temných vodách Temže. Oblouk Westminsterského mostu, spojujícího South Bank Plaza a Waterloo, vystupuje z temnoty jako pohádkový náhrdelník.
Projedou kolem Victorie a Hyde Parku, obkrouží reflektory ozářený Marble Arch, který je tak nazdobený, že připomíná svatební dort. Alex musí zastavit, aby nabral benzin, a při té příležitosti nakoupí pod modrým baldachýnem čerpací stanice u neprůstřelného pokladního okénka tucet čokolád, pár plechovek koly a sendviče v průhledných igelitových obalech. Prožitým strachem pořádně vyhladověl.
Zrovna svléká oranžovou kombinézu, když se Milena s bledou tváří a vodnatýma očima vrátí z toalet. Vysvětlí mu, že je jí zle od žaludku. Svým způsobem se Alexovi při tomto projevu dívčiny slabosti uleví. Koneckonců, i ona je jen člověk.
Milena beze slova nastoupí zpět do dodávky. Loutka nehybně sedí na místě, které jí bylo přiděleno, tichá, beze slova výčitky.
Alex se láduje po celou cestu chaotickou spletí uliček Pad-dingtonu, z níž nakonec vyjede do bludiště tábořišť pod železničními a silničními nadjezdy na Westwayi.
Dodávka se pomalu kodrcá po bahnité silnici, zatímco Alex se snaží najít v téhle největší kongregaci utečenců v Londýně nějaké volné místo.
Lidé zde přežívají už od poloviny minulého století, kdy tu vznikl oficiální tábor cikánů, a pomalu se do všech stran rozrůstal o nové a nové přírůstky z řad bezdomovců a utečenců ze Sellafieldu. Dosud tu lze narazit na pár karavanů, ale většina obydlí je improvizovaná: dodávky a auta na špalcích; stany a napnuté plachty; chatrče pokryté zplacatěnými plechovkami od oleje na způsob šindelů nebo opřené o nosné sloupy nad-jezdů; rozparcelované přepravní kontejnery; ohromné betonové roury předělena hrubými dřevěnými příčkami. Jeden dvoupatrový autobus bez kol má na střeše dokonce zeleninovou zahrádku.
Tu a tam svítí zelené bioluminiscenční lampy, jednotlivě i v celých hroznech. Ovzduší štípe kouřem z vysokých vater, kolem nichž tancují stovky lidí do surfařských rytmů skupiny freestylových bubeníků.
Když Alex konečně najde místo k zaparkování, objeví se statný černoch s vlasy spletenými do copánků, které mu na zádech dosahují až ke kříži, a s kolozubým přívětivým úsměvem a znatelným birminghamským přízvukem se zeptá, jestli se Alex nechce připojit na rozvod elektřiny nebo na telefon, tatáž cena za oboje. Alex odmítne, ale podaruje muže pětilib-rovou mincí a požádá ho, zda by mu nedal pozor na auto. Byla to jeho téměř poslední hotovost; a Milena nemá peníze vůbec žádné. Vlastně si prý za celý svůj dosavadní život sama nikdy nic nekupovala.
Černoch cvrnkne mincí do vzduchu, chytí ji a schová do kapsy, pak se nakloní k bočnímu okénku. "My si tady na svý věci dáváme pozor každej sám," prohlásí. "Ste v nějakým prů-seru? A ona je tvoje dcera?"
"Sestra," odpoví Milena. Náhle má slzy na krajíčku. "Na-

ši rodiče úplně zešíleli, jsou pořád pod drogama. Prosím vás, neříkejte jim, že tu jsme."
"Nikdo vám nebude dělat potíže," řekne muž Alexovi, "dokud vy nezačnete dělat potíže jemu. Jasno?"
"Naprosto," odvětí Alex.
"Támdle je potrubí s vodou," muž ukáže směrem podél cesty. "Chlápek, co to tam vede, má férový ceny. Vzadu je pak dešťová stoka k hygienickejm potřebám. Ať vás ani nenapadne vysrat se nám tu z okna a pak frnknout. Jo, a jestli máte hlad, tak kolem druhý hodiny choděj samaritáni, teda pokud vám nevadí ňáká ta modlitba. Humanitáře z předměstí ste už propásli, ale samaritánská strava bejvá stejně lepší."
Alex mu nabídne tabulku čokolády, ale muž zavrtí hlavou. "Tyhle šmejdy sou samá chemie. Až budete chtít něco přírodního, ptejte se po mně. Říkaj mi Benny. Vařím samý přírodní jídla, jedině z darů země. Každej mě tady zná, přicházej sem dokonce i lidi zvenku, aby se u mě najedli. Kdybyste támdle zatočili doleva místo doprava, dojeli byste rovnou ke mně. Stavte se za chvíli na snídani."
A vykročí do stínu mezi přístřeškem z černého polyetylénu a nepojízdnou sierrou, jíž se za předním sklem mihotá svíčka.
"Král hory," podotkne věcně Milena. Stáhne okénko na své straně, vystrčí ven hlavu a rozhlíží se kolem. "I když zrovna tady žádnou nevidím," dodá. Zdá se, že už je zase ve své kůži. "Tak, Alexi, co abys mi konečně prozradil, jaké máš plány?"
Alexe najednou přepadne strach. "Chtěl bych vidět, jak to funguje," kývne hlavou pod palubní desku.
Milena se rozesměje a natáhne se, aby pohladila loutku, která se jí tam krčí u nohou. "Nikdy dřív jsem to nedělala. Ale myslím, že teď není špatný okamžik."
Tak odvedou loutku do zadní části dodávky, kde Alex rozlomí zelenou bioluminiscenční pochodeň a upevní ji do střešní podpěry. Milena si nasadí brýle s vypouklými výsuvnými čočkami, které samy zaostřují, a na čelo si připevní malou lampičku s optickým vláknem. Nařídí loutce, aby se posadila na podlahu z překližky, a Alexovi poradí, aby zavřel oči, jinak se dostane pod vliv impulzů.
"Nasadila jsi mi něco do hlavy, tenkrát u tvýho domu, že jo? A Doggy Dogovi to samý," řekne Alex.
"Není to můj dům. Patří společnosti. Všechno patří společnosti."
"Všechno ne. Společnost není celej svět." "Zavři už oči, Alexi. Tohle byl tvůj plán." Alex udělá, co je mu nakázáno, a asi o třicet vteřin později mu Milena dovolí zas prohlédnout. Loutka leží na zádech, oči doširoka otevřené, nezaostřené.
"Samozřejmě, že jsem s tebou něco provedla," vrátí se Milena k jeho otázce. "I s Delbertem a Doggy Dogem. Jestli ti Delbert bude dělat potíže, stačí na něj stroboskop s dvěma sty impulzy za sekundu a poslechne tě na slovo. Všem jsem vám nasadila stejný kmen fembotů. Upraví oční nervy, aby reagovaly na světelné podněty - stejně jako kontrolní čipy loutek. Vyvinula jsem je, abych mohla pracovat bez vědomí své dohlí-žitelky."
"Nanny Greystokeové." Bílý pokoj - žena - její prázdný pohled. "Řekněme, že život Nanny Greystokeové je v poslední době naplněn neobyčejně bohatými fantaziemi," odvětí Milena.
Vysvětlí mu, že jakmile prošel dveřmi, použila na něj aerosolový sprej s femboty uzavřenými v mikroskopických fluoro-uhlíkových kapičkách. Na šíji mu femboty vstoupily do krvinek, a zatímco s ní seděl u čaje, propracovávaly se krevním řečištěm do mozku. Jakmile upravily zrakové nervy, vymazaly mu z paměti všechno, co se udalo v několika posledních hodinách - nikdy si nevzpomene na věci, o nichž se v té době s Milenou bavil, nebo na chuť čaje, který pili.
"A co to bylo za čaj?" "Earl Grey. Záleží na tom?" "Nejspíš ne."
Milena se zapřísahá, že v něm nevypěstovala náchylnost k jakýmkoli podvědomým příkazům, ale Alex jí to příliš nevěří. Jasně u ní vypozoroval touhu někoho ovládat, někým manipulovat. Její nutkání všechno každému vysvětlovat je toho jen důkazem - jak jen pro ni muselo být těžké udržet před svou společností všechno v tajnosti! Milena je cosi nového, přesně tak. Měla by chodit se symbolem biohazardu vytetovaným na
čele.
Úprava loutky zabere tři hodiny. Milenin stříbrný batůžek obsahuje všechny potřebné pracovní pomůcky. Vztyčí kolem hlavy loutky jakési lešení, ukotvené k podlaze dvanácti posuvnými šrouby. Kápne jí do pravého oka kurarin pro znehybnění a vsune mezi oční kouli a důlek cosi podobného kávové lžičce. Lešení má na bocích připravené mikrochirurgické nástroje, ovladatelné pomocí palců. Milena se usadí nad loutkou a pomocí výsuvné čočky brýlí, která zaostřuje podle potřeby, se jí mikrochirurgickými nástroji podaří odpojit a vymontovat kontrolní čip.
Alex se zeptá, proč ho nemůže prostě přeprogramovat, a Milena mu odpoví, že je to čip typu PROM, čili paměťový čip určený pouze ke čtení, na nějž lze nahrát data jen jednou jedinkrát. Jakmile je pak zapečetěn ochranným kódem, dají se z něj informace už jen číst. Z dat - tedy softwaru - se stává hardware, který definuje řídící schémata chování loutky. Pokaždé, když loutka mění své pracovní působiště, musí být stávající čip nahrazen jiným.
Zatímco tohle všechno Alexovi vysvětluje, usadí Milena pomocí jemné pinzety na mikrochirurgickém lešení do loutčina očního důlku nový čip. Alex rozlomí další bioluminiscenční pochodeň, aby mohla čip správně připojit. Z dřepění na bobku ho pomalu začínají bolet záda a stehna, ale Milena je stále zabrána do práce, i když se za poslední dvě hodiny téměř nepohnula. Jakmile je čip zapojen, otevře dívka ampulku s mléčnou tekutinou, hustou polévkou plnou nano-assemblerů, a do každého oka loutky kápne jednu kapku. Pak jí dá ještě injekci se směsi umělých hormonů od Alexe, a je hotovo.
Alex se natáhne na předních sedadlech dodávky, jak nejpohodlněji to jde, sako zmuchlá do oranžové kombinézy místo polštáře. Milena se stočí do klubíčka vedle loutky. Je tu horko a velmi málo místa, navíc se dovnitř dostal moskyt. Jeho bzučení, které připomíná nalétávající bombardér, se Alexovi prožene kolem ucha aspoň tucetkrát, než mu moskyt konečně usedne na zápěstí. Nechá ho ještě zabodnout jehlovitý sosák do kůže, a pak ho zamáčkne. Na palci mu zůstane nahnědlá krev -jeho krev. Bubeníci už dávno dohráli, jen dunění dopravy na konzolovém nadjezdu neustává. Kdesi monotónně štěká pes, jako by štěkot byl tím posledním, co mu na světě ještě zůstalo.

Vyčerpaný Alex upadne do neklidného spánku. Jednou se
na chvíli zpola probudí a matně si uvědomí obraz nevýrazně oranžového nočního nebe za předním sklem, rozťatého vedví tlustou linkou nadjezdu, z něhož visí konstelace zelených bio-luminiscenčních lampiček.
Pohádková vílí říše.
Vzadu v dodávce dřepí loutka s watchmanem na klíně, zaujatá kosočtvercovou obrazovkou, na níž se mění barvy. V uchu má zastrčené sluchátko a pohybuje rty, jak se mumlavě snaží napodobit neslyšnou řeč.
Milena sedí v zenové pozici na podlaze a pozoruje počínání loutky. Obrátí se k Alexovi a v polotmě uvnitř dodávky se na něj usměje. Pak náhle vyšlehne mihotavé červené světlo.
17
BÍLÝ POKOJ
KDYŽ SE ALEX PROBERE, JE CELÝ ULEPENÝ STARÝM potem a ospalé oči skoro ani neotevře. Cítí nepříjemný zápach včera čistých šatů. Nad silnicí spatří čistě bílé ranní nebe; věští další parný den. Zadní dveře dodávky jsou dokořán. Milena zmizela i s loutkou.
Probudilo ho vlastně cvrlikání jeho mobilního telefonu. Alex se posadí a vytáhne tu věc z pouzdra. Do ucha mu zazní Persův hlas: "Tys měl pořádně rušnou noc, co, Sharkey?"
"Hele, já pro tebe už nemůžu nic udělat, Persi," odpoví Alex.
"To jsem jako neslyšel. Jestli si myslíš, že smrtí Billyho Rocka to pro tebe skončilo, tak to se sakramentsky pleteš. Jeho poslíček, kluk jménem Doggy Dog, byl nalezenej mrtvěj, a otisky pneumatik souhlasej s otiskama dodávky, kterou jsme vystopovali až k Rayovi Azizovi. Pan Aziz má ale neprůstřelný alibi a tvrdí, že dodávku půjčil tobě."
Z Alexe opět lije pot. "Byl by tě zabil, Persi. Tak co ode mě sakra chceš?"
"Chci vědět, jak to všechno bylo, Sharkey. Ty ses na něj vysral, vid? Nedal jsi mu, co po tobě chtěl. Potřebuju nějakýho očitýho svědka a všechno ukazuje na tebe."
Alex přeruší spojení, pozdě si uvědomil, jak snadno lze mobilní telefony vystopovat. Natáhne na sebe sako a jde se porozhlédnout po Mileně. Doufá, že jen vzala loutku napít se k vodě. Dorazí po cestě až k potrubí, kde jakási žena, zahalená od hlavy až k patě do mastných hadrů, plní modrý umělohmotný kbelík.
Po Mileně nikde ani památky. Alex se vrací, mine dodávku a pokračuje v chůzi. Necítí vůbec žádnou paniku, jen vyrovnaný, zamlžený klid jako po tabletě Cool-Z.
Na okraji tábořiště, u povaleného drátěného plotu, stojí chatrč. Stěny i střechu má obloženy zplacatěnými plechovkami od oleje. Kolem vyhořelého ohniště s rožněm leží poházené lavičky a umělohmotné židle; v drátěné ohradě pro slepice pře-žvykuje poklidně několik koz kapustové listy. Jakmile se Alex přiblíží, vlčák přivázaný řetězem ke kůlu nedaleko ohrady se rozštěká.
Z chatrče vyleze muž, drbe se ve vlasech spletených do copánků a ospale mžourá. Je to Benny. Alexova návštěva ho, zdá se, nijak nepřekvapuje. "Vaše sestra tu byla asi před hodinou," prohodí.
"Byl s ní někdo?"
"Ne, kámo. Koupila si ode mě malou snídani a hned vypadla. Povídala, že musí stihnout spojení do města. Fakt roztomilá. Pořád škemrala, abych dal tý její opici ňáký ovoce, tak sem vyštrachal pár banánů. Že přej mi je zaplatíte. Odkaď ste vy dva zdrhli, od cirkusu nebo co?"
Stanice metra na Landbroke Grove se právě otevírá, když sem Alex dorazí, v zeleném tvídovém saku je celý upocený a úplně bez dechu. Poslední dvě pětilibrové mince použije na nákup jízdenky - vytáhnout některou z kreditních karet, které má u sebe, si netroufne - a nechá se dovézt až do centra Londýna.
Za dvojitou žlutou čarou před vysokou úzkou budovou v Bridle Lane parkuje černý elektromobil aerodynamického kapkovitého tvaru. Dveře domu jsou otevřené. Alex vejde dovnitř a po schodišti, na které si ještě matně vzpomíná, se vydá nahoru za zvukem mužského hlasu.
Místnost na konci schodiště tvoří bezpochyby celé první patro. Je vymalována bíle. I přes okna jsou staženy bílé papírové rolety. Podlaha ze světlého jasanu se blýská leštidlem, všude spousta hraček. Všechny stěny září jakoby vlastním vnitřním
světlem.
V pokoji jsou dva lidé. Muž v černém obleku přechází mezi hračkami a jednu po druhé je popisuje do mobilního telefonu. V rohu stojí štíhlá žena ve středních letech, oblečená do prostých bílých šatů, a hledí na muže prázdným pohledem.
Alex ví, že tu ženu již jednou viděl, přestože se na to přesně nepamatuje. Vysloví její jméno a muž v černém se k němu okamžitě otočí, zaklapne telefon a zeptá se: "Kde je?"
"Ona není tady?"
"Nanny Greystokeová je přesvědčená, že tu je, ale s Nanny se očividně něco stalo. Tak kde je?" "Já nev -"
Alex je nečekané zády přitlačen ke zdi. Muž mu jednou rukou svírá hrdlo. Má na ní černou rukavici, pravděpodobně vyztuženou myoelektrickou pseudosvaJovinou. Má neuvěřitelně silný stisk. Z dechu je mu cítit vůně hřebíčku. Oči má šedé. Panenku levého oka zdobí v horní čtvrtině hnědá tečka.
Alex si nedokáže přestat všímat těchto drobností. Všechny nervy má naprosto obnažené strachem.
"Kde je?" opakuje znovu muž monotónním hlasem. Alex sevře ruku v pěst, ale muž mu pohlédne zpříma do očí a řekne: "Jste sice chlap jako hora, jenže zrovna trochu z formy a tahle práce je můj denní chleba. Takže na to vůbec nemyslete, pane Sharkey."
Alex se zasměje. Byl to citát z jednoho starého filmu. Měl by teď na toho muže zaútočit a následně být zraněn. Jenže on se žádným scénářem řídit nemusí. Je volný. Jakmile Milena osvobodila loutku, řekla mu přece, že může jít, pokud chce.
Trochu se v mužově sevření uvolní a zadívá se mu přes rameno na Nanny Greystokeovou, která dosud stojí a upřeně

hledí kamsi skrz protější zeď.
"Dvě stě impulzů za vteřinu," poznamená Alex. "Taky jsem si to prožil."
Muž ho konečně pustí a o krok ustoupí. Hračky na zemi se před jeho černými botami s ozdobnými cvočky rozutečou do všech stran.
Jsou jich tu po celém pokoji tucty, a všechny amniotronické. Opička ve zlaté vestě a červeném fezu břinká činely a kývá se u toho do rytmu. Kolem podlažního soklu se opatrně potácí malá želva. Několik závodních aut se s blikáním předních světel navzájem honí mezi ostatními hračkami.
Plyšový medvídek rozmrzelým, naříkavým hlasem stále dokola opakuje: "Vrať se. Prosím, vrať se. Vrať se k nám zpátky." Když ho muž zdvihne z podlahy, medvídek poplašeně zakrouží pahýlovitýma rukama jako lopatkami větrného mlýna a rozhořčeně prohlásí: "Se mnou si nesmíš hrát. To není dovolené." "Pokusíme se je vyslechnout," prohodí muž, zatímco pokládá medvídka na zem, "ale myslím si, že nám toho moc ne-
řeknou. Leda by se nám podařilo něco stáhnout z jejich čipů. Všechny mají takovou kapacitu, že se na ně vejde týden nepřetržitého obrazového a zvukového záznamu. Skutečně nevíte, kde je, pane Sharkey?"
"Ne, nevím." Mluví se mu jen ztěžka.
Muž si protáhne prsty v rukavicích. "Musím si dávat větší pozor. S tímhle bych vám mohl jediným cvrnknutím ukazováčku udělat díru do hlavy. Tak radši mějte rozum a povězte mi, kde je."
U jednoho zataženého okna se v pozlacené kleci rozezpívá kanárek. Nečekaný výtrysk trylků rozechvěje v Alexovi nějakou sentimentální strunu, takže pocítí, jak ho v očích svědí tvořící se slzy. Vzpomene si na andulku, kterou doma chovala Lexis. Vydržela jim ještě celý týden poté, kdy z oblohy začali padat holubi, vrabci a špačkové. Až pak jednou časně zrána ji Alex objevil mrtvou. Dosud si zřetelně pamatuje tu křehoun-kou lehkost ptačího tělíčka, drobounké, korálově červené nožky s malinkými, průsvitnými drápky. Kanárek, lapený v paprsku světla pronikajícím roletou, otáčí hlavičkou sem a tam a zpívá a zpívá.
"Taky jen hračka," poznamená muž. "Není opravdový." "Z těch čipů se dozvíte, že jsem tu už jednou byl," ozve se Alex, "dozvíte se, že se mnou Milena něco provedla, totéž, co provedla i s Nanny Greystokeovou. Já ale nevím, co to bylo. Možná byste mi to pak mohl prozradit, myslím to, co se mnou udělala."
"Já jsem jen pěšák, pane Sharkey. Hračky bude vyslýchat někdo jiný. Já se tu jen snažím na něco přijít, než stopa úplně vychladne. Tak kde je?"
"Nevím, jsem kvůli ní jak vygumovanej, sakra," odsekne vztekle Alex.
Celý se třese zlostí a nemá daleko k slzám. Je to přesně ten pokoj, tenhle bílý, zatraceně bílý pokoj. Pohled na něj mu v hlavě rozvíjuje matné vzpomínky, ale ani přesto si za nic na světě nedokáže vzpomenout, co s ním Milena provedla. Ne, prostě si nevzpomene.
Neznámý muž, neúprosný v anonymním černém obleku a černých rukavicích, stojí uprostřed veškeré té bělosti a s profesionální trpělivostí se rozhlíží. Alex obchází pokoj v malých kruzích. Náhle si všimne, že všechna závodní auta se táhnou
v jeho stopách. Vykopne proti nim nohou a auta se rozprchnou do všech čtyř koutů místnosti.
"Potřebuju to vědět."
Muž jen pokrčí rameny.
"Vy to víte. Vy víte, co se mnou provedla."
"Víme všechno až do chvíle, kdy vypustila na svobodu bojové loutky. Pak se vám dvěma podařilo ztratit se ve zmatku a později jsme našli jednoho z našich agentů mrtvého."
"On pro vás Doggy Dog pracoval?" zeptá se Alex.
"Nebyl sice nijak zvlášť spolehlivý, ale i tak jsme z něj vždycky dostali, co jsme potřebovali."
"A dál? Co Billy Rock? Nebo doktor Luther?"
"Doktor Luther pracuje pro Billyho rodinu. Billy sám, než mu ta bojová loutka roztrhala obličej, byl jen nespolehlivý gangster silně závislý na tvrdých drogách." Muž upřeně hledí do jednoho místa. "Co se s ní stalo, pane Sharkey? Doprovázel jste ji na jejím útěku. Společnost to tak chtěla. Můj nápad to nebyl. Já navrhoval nechat ji zatknout, jenže já tu mám na starosti jen špinavou práci na ulici. Přehlasovali mě. Nechcete mi to trochu ulehčit? Řekněte mi, co se stalo."
Alex mu všechno vypoví. Proč taky ne? Teď už nemá co ztratit. Ani to nezabere moc času. Zatímco vypráví, procházejí kolem další muži a vynášejí věci z místností v horním patře. Pak jeden přijde i k nim a začne uklízet hračky; polapit závodní auta mu dá pořádně zabrat. Další odvede Nanny Greystokeo-vou.
"To není její pravý jméno, že ne? Myslím Greystokeová," otáže se Alex.
"Jeden z Mileniných žertíků," odpoví muž. Ohýbá ruce uvnitř černých rukavic. Nebo možná rukavice ohýbají a pohybují jeho rukama samy od sebe, protože muž si je zvedne k očím a upřeně pozoruje, jak se mu ohýbají a zase narovnávají prsty. "Ona si na podobné neškodné vtípky potrpěla."
"Co byla vůbec zač?"
"To vám nemohu říct."
"Prozradila mi, co s ní lidi ze společnosti provedli. Myslela si, že je lepší než my všichni ostatní. Pokládala sama sebe za nějakou vyšší bytost vychovanou zvířaty, něco jako Tarzan mezi opicemi nebo Mauglí mezi vlky. Ale podle mě to byla jen
malá holka, hodně chytrá, to je fakt, ale taky hodně labilní, a vy jste ji teď pustili do světa, ať si s ním hraje."
Minimálně o tomhle je Alex nezvratně přesvědčen. Možná mu to ale všechno Milena sama našeptala, když byl mimo. Ať už tady, v tomhle bílém pokoji, nebo venku v dodávce.
"Myslím, že zatoužila po rovnocenný společnosti, tak se snaží proměnit loutky," uvažuje nahlas Alex. "Proměnit je stejně, jak byla proměněna ona."

"Těžko se můžeme dohadovat, co má v úmyslu," pokrčí rameny muž.
Kdosi vejde do místnosti, další hladce oholený, robustní tý-pek v drahém černém obleku. Nese videokameru. "Ještě minutku," zarazí ho první muž. Pak se obrátí k Alexovi: "Běžte teď domů, pane Sharkey. Pokud vás budeme potřebovat, ozveme se."
"Fajn."
"Většinu vašeho příběhu už známe. Zbytek pro nás nejspíš stejně není důležitý. Jste pozoruhodný člověk, pane Sharkey, bohužel se v současné době musíme starat o jiné věci. Můžete jít, ale nesnažte se nám působit nějaké potíže."
Takže se tu Alex vlastně nic nového nedozvěděl, snad jen, že Milena skutečně zmizela. Ta dívenka je ještě mnohem bezohlednější a důmyslnější, než si její stvořitelé kdy pomysleli. Alex ji viděl v akci a může to posoudit, protože o bezohlednosti ho Čaroděj naučil všechno. Je si také naprosto jistý, že ví, kam Milena odešla. To když zjistí, že doktor Luther znenadání opustil své pracoviště.
"A to mi dlužil nájem za dva měsíce," stěžuje si postarší skinhead v obchodu s komiksy. Zpod spodního okraje trička mu leze chlupaté břicho a vytváří těsně nad pasem kalhot tučný záhyb. "Byl to váš kámoš?"
"Potkal jsem se s ním jen jednou v životě," odvětí Alex a odmítne nabídku na odkoupení doktorova operačního stolu z nerez oceli.
Celou cestu do Leroyovy putyky musí Alex jít pěšky. Aspoň tucetkrát se zastaví, aby zkusil zavolat z mobilu, až se mu nakonec přece jen podaří sehnat Persova parťáka, Stevieho Cryera.
"Chci celou tu věc nějak uzavřít, můžeš to vyřídit Persovi?"
"Radši přijď sem a vyříkej si to s ním sám."
"Chce mi přišít tu vraždu."
"Kterou vraždu, Alexi?"
"Přece Doggy Doga, ale já ho nezabil. Byl jsem u toho, neříkám, že ne, ale nezabil jsem ho."
"No, o tom bysme si možná mohli promluvit."
Alex Cryerovi řekne, kde bude k zastižení. "Stačí mi pár minut a vydám ti Doggy Dogova parťáka. Ten už ti poví sám, o co tady šlo."
"Fajn, ale slíbit nic nemůžu," uzavře Cryer.
Když se Alex konečně dostane až k Leroyovi, čeká už venku neoznačené policejní auto. Alex projde kolem, ani se neohlédne, aby se podíval, kdo sedí uvnitř.
Přemluvit Leroye, ať ho nechá promluvit si s Lexis, je ještě těžší než přesvědčit ho, ať mu vydá Delberta. Rozmluva s Lexis není nijak jednoduchá, zejména proto, že mu všechno tak snadno odpustila. Ujišťuje syna, že všechno bude zase v pořádku, a on jí slibuje cokoli ho jen v té chvíli napadne, ač nemá nejmenší tušení, zda bude své sliby schopen splnit.
Nakonec se Alex zeptá: "Pamatuješ, jak jsi mi ukazovala osvětlený noční město? Uvědomil jsem si, že říše vil není žádný určitý místo, aspoň zatím, spíš jen taková představa."
"Ty jsi nad vším vždycky zbytečně moc hloubal, Alexi," odvětí matka, dá mu trochu peněz a požádá ho, ať jí čas od času napíše.
Pak Alex osvítí bodyguarda starým stroboskopem, který si Leroy schovává jako památku na doby, kdy dělal do hudební branže, a nařídí mu, ať všechno, co tu prožil, zapomene a ať vyjde na ulici.
Asi po minutě se vydá za ním. Venku už na Delbertovi klečí tři policisti, zatímco čtvrtý mu spoutává ruce za zády. Z neoznačeného policejního vozu vystoupí Cryer a Alex zamíří rovnou k němu.

18
S TÍM DÍRU DO SVĚTA NEUDĚLÁŠ

ALEX UŽ ČEKÁ V OŠUNTĚLÉ VÝSLECHOVÉ MlSTNOS-ti New Scotland Yardu pěknou chvilku. Obvyklá zelená barva na zdech, obvyklé velké zrcadlo, o němž stejně každý ví, že je z druhé strany průhledné, obvyklý prošoupaný koberec. Levné umělohmotné židle, otlučený dřevěný stůl s kazetovým magnetofonem a přeplněný popelník. Dokonce i čaj je přesně takový, jak si jej Alex pamatuje, vlažný a zředěný mlékem, s nanicovatou chutí, která zůstává v ústech i dlouho po vypití.
Během čekání už vykouřil dvě krabičky cigaret. Šaty, které neměl příležitost si vyměnit už déle než den, se mu lepí na tělo. Původně ostré puky na zeleném kostkovaném obleku jsou už sotva patrné. Zřetelně si uvědomuje, že každou minutou se mu Milena víc a víc vzdaluje. Po nějaké době se kolem otevřených dveří probelhá Perse o berlích, levou nohu v bílém obvazu. Alexovi nevěnuje jediný pohled.
Alex musí vydržet ještě notnou chvíli, než konečně dorazí Stevie Cryer. Zapálí si jednu z Alexových cigaret a prohlásí: "Máš den na to dostat se ze země." "Potřebuju prodat svý věci."
Cryer si Alexe přeměří unavenýma modrýma očima. "Stejně jsi to nejspíš všechno nakoupil za peníze z prodeje drog. Zejtra v poledne ti to přijdeme zkonfiskovat. To je poslední termín."
"Že by to byl nějak zvlášť výhodnej obchod, to se fakt říct nedá," odvětí Alex.
"Chceš si snad stěžovat?" "Radši ani ne."
"To je od tebe moudrý rozhodnutí." "Asi jsem chytřejší, než sis myslel."
Cryer vydechne obláček modrého dýmu. Vypadá vyčerpaně, jeho čistá, chlapecká pleť dostává v ostrém fluorescenčním světle nažloutlý nádech. "Být příliš chytrej - s tím díru do světa neuděláš. Za prvý, vždycky se najde někdo ještě chytřejší. A za druhý, začneš nebezpečně podceňovat ostatní. Začneš mít dojem, že je můžeš využívat. A jak vidíš, využili zatím jen oni tebe. Vítej na zemi, Alexi." Zamáčkne cigaretu. "Teď pojď, napíšu ti propušťák."

Cestou k přijímací kanceláři minou místnost, v níž asi půl tuctu policistů, mezi nimi i Perse, sleduje velkou televizní obrazovku. Zrovna se výborně baví při pohledu na vyděšeného tlouštíka v oranžové kombinéze, který se s funěním probíjí tmou a deštěm za malou dívenkou a nahou loutkou s modrou pletí. Kamera najede na jakousi hranatou, rozmazanou bílou krabici. Přepravní dodávka. Alex si uvědomí, že bezpečnostní kamery musely přece celou událost zachytit.
Pohlédne na Cryera, který se usměje a zaťuká si ukazováčkem na spánek. "Zajímalo by mě, kam teď zamíříš," zeptá se Alexe.
Alex mu úsměv vrátí. Možná nutkání hnout se z místa, veškerá jeho náhlá neposednost, touha následovat Milenu, možná je to všechno jen naočkovaná nemoc, kterou by mohl snadno vyléčit Mileniným univerzálním fágem. Ale ví, že přesně tohle ani za nic neudělá. Musí se dostat na jedno místo, pokud se mu vůbec podaří je nalézt, pokud vůbec takové místo existuje. Snad nejde o nic víc než o pouhou představu, jenže dnes jsou i pouhé představy stejně skutečné jako obyčejná rýma. A čas téhle představy přichází. Pomalu se dere na světlo světa.
"Vydám se hledat Říši vil," odpoví.
2
ROZSÉVAČI LÁSKY
1
EVROPOU
EVROPA V RANÝCH LETECH TŘETÍHO MILÉNIA NENÍ místem, kde by se snadno hledala nadpřirozeně inteligentní dívka, která za sebou navíc pečlivě zametá stopy. Alex Sharkey se vypraví na dlouhou cestu přes Francii, Německo a malá království a republiky Východní Evropy. Stráví hledáním celých dvanáct let. Přestože ho výtvory Mileniny obrazotvornosti obklopují na každém kroku, za celý ten čas se jí přiblíží jen jednou jedinkrát.
Loutky už dávno nejsou pouze módní hračkou pro bohaté. Využívá se jich jako levné, všestranné, počítačem řízené pracovní síly v průmyslových odvětvích s tradičně nebezpečnými pracovními podmínkami - v chemických rafinériích, uhelných dolech, intenzivním zemědělství, jaderných elektrárnách. Postupně nahrazují lidské složky i v čerstvě vznikajícím odvětví nanotechnologického průmyslu: řízeny implantovanými čipy a fembotickými neurálními sítěmi, dokáží loutky dvacet hodin denně bezchybně vyrábět elektronicky leptaná schémata primárních fembotických obvodů o velikosti bakterie. O licenci k provozu Vražedných polí už zažádaly Rotterdam, Hamburk, Budapešť i Moskva. Každý den je do arén po celé Evropské unii naháněna více než tisícovka loutek a pro povyražení zúčastněných pobíjena. Existují specializované arény pouze pro ženy, arény pro důchodce, arény, kde si mentálně labilní pacienti jako součást léčebné kúry vybíjejí vražedné fantazie svých supereg.
Nastává věk přebytku.
V Evropě Prvního světa si většina obyvatelstva užívá nesmírně vysokých mezd a neomezené doby volného času, to vše díky prudkému ekonomickému nárůstu, podporovanému novými technologiemi, vedle nichž se postupy masové produkce, které tu beze změny přetrvávaly už od dob Henryho Forda, ukazují náhle jako zastaralé. Lidé žijí v okrajových částech někdejších městských aglomerací, v pásových arkokulturách, rozlehlých, částečně vystavěných, částečně vypěstovaných seskupeních činžovních domů, zábavních parků a nákupních center. Více než padesát procent populace Evropy Prvního světa přesahuje věkem osmdesát let: generace silných ročníků z minulého století vstupují do post-mileniálního ráje. Nanotechnologie společně s genovou terapií minimálně polovině z nich zaručuje, že nezemřou před dosažením stého roku života.
Je tu však také Evropa čtvrtého světa, Evropa vyděděnců, lidí z periférie. Patří k nim více než polovina populace zemí bývalého komunistického bloku, která upíchla během občanských válek z vlasti, a jejich počet nadále narůstá díky utečencům z ekonomicky a ekologicky postižených oblastí Afriky, emigrantům, kteří se přes Itálii stahují do srdce Evropy jako vlaštovky. Jejich počet se nedá přesně určit, jen díky značkovacím metodám statistických týmů EU se lze dohadovat, že uprchlíků je zhruba stejně jako všech oficiálních obyvatel kontinentu. Někdy, zejména v létě, to vypadá, jako by se celá Evropa dávala do pohybu, připomíná obryni, která se neklidně převaluje ve spánku (přestože nikdy se neprobudí úplně), a narušuje a nabourává přitom mapy, které ji celou pokrývají.
Po pěti letech putování se Alex na nějakou dobu usadí ve světě kaváren a pivnic rádoby mondénní Prahy, v níž dvě generace amerických emigrantů založily vlastní bezstarostnou bohémskou čtvrť. Je tu plno vil - pokud víte, jak rozpoznat jejich tajuplné stopy, zjistíte, že v této době už jsou víly všude - ale jsou podivínské, divoké a nepolapitelné. Navíc je počtem stále silně převyšují jejich lidští stvořitelé a spolupracovníci.
Alex se dá dohromady se stárnoucí punkerkou, která si říká Darlajane B., což prý bylo umělecké jméno, pod nímž vystupovala jako zpěvačka ve východoněmecké trash-metalové skupině Thalidomide Babies. Po čtyřech letech hraní v pololegálních klubech Východního Berlína byla skupina uvězněna východoněmeckou tajnou policií Stasi. Propustili je rok nato, akorát včas, aby hudebníci stihli oslavy při příležitosti pádu Berlínské zdi. Darlajane B. má dodnes schovanou rozmazanou nahrávku, v níž tančí na vrcholu Zdi ve světle reflektoru, v tričku a lycrových cyklistických šortkách, promočená vodou z hasičských stříkaček.
Během několika měsíců si Darlajane B. přišla prodejem kusů zdiva lehkověrným americkým a japonským obchodníkům na pěkné peníze ("Prodali jsme toho tolik, že by se z toho dala postavit zeď ze Stockholmu až do Pekingu."), kromě toho obchodovala také s mučícími pomůckami Stasi, sovětskými vojenskými uniformami, odznaky a dokonce i zbraněmi. Nechala toho až ve chvíli, kdy po ní v Petrohradě kdosi vystřelil z ma-lorážky, když přecházela po mostě několik minut po opuštění hotelového pokoje, v němž jí dva Ukrajinci nabízeli dva kilogramy vysoce kvalitního plutonia.
S jistou ztrátou pochopení pro Zeitgeist konce dvacátého století emigrovala Darlajane B. krátce po rozpadu Československa do Prahy. Zařídila tu první mincovou samoobslužnou prádelnu ve městě, ovšem o výdělek záhy přišla při riskantním podniku s vývozem piva, takže pak musela začínat znova. Našla si práci barmanky ve folk-rock café a

dnes je spolumajitelkou ambientního klubu Zone Zone, skrytého v bludišti úzkých uliček a průchodů Starého Města. Vyrábí také čipy, pomocí nichž lze loutky přeměňovat ve víly.
Celé dva roky obývá Alex dva pokoje nad sálem Zone Zone. Musí kvůli tomu spát přes den, ale to mu zase tolik nevadí. Užívá si života a začíná doufat, že okouzlení Milenou ho pomalu opouští. Připravuje psychoaktivní viry pro návštěvníky klubu a dávky thyreotropních loutkových hormonů pro liberacionisty. Nikdy se mu však nepodaří zjistit, kdo společníci Darlajane B. ve skutečnosti jsou, ani kde ona sama získala své dovednosti a odkud zná fembotové vzorce.
"Tyhle věci," vysvětlí mu Darlajane B., když se jí na to zeptá, "vůbec nepotřebuješ vědět."
Ale Alex se nepřestává vyptávat. Nakonec se mu Darlajane B. svěří, že je ve styku s buňkou organizace radikálních muslimů, o níž se soudí, že má po celé Východní Evropě na svědomí sabotáže na podniky, které jsou nějak zapojeny do výroby loutek, včetně bombardování líhní v Budapešti, při němž společně s tisícovkami čerstvě narozených i dosud nenarozených loutek zahynu! také ředitel a čtyři technici. Z těchto spojitostí nemá Alex zrovna dvakrát dobrý pocit. Existují tucty liberacionalis-tických skupin, od politicky nátlakových sdružení až po organizace vystupující pod jmény jako Dcery Morlockovy či Uctívači Modré hvězdy (tedy, pokud vůbec nějaké jméno mají), jenže muslimové nejsou zastánci osvobození loutek ani jejich přeme-
ny ve víly; naopak, jsou odhodláni kompletně vyhladit tato ďábelská stvoření s modrou pletí z povrchu zemského.
Darlajane B. Alexovy obavy nesdílí. Tvrdí, že se bude bavit, s kým se jí zachce. Informace by měly být přístupné všem: není to informace samotná, co zabíjí, ale lidé, kteří ji zneužijí. Pravda je ta, že Darlajane B. strávila téměř čtvrtinu svého života na internetu. Pohlíží na něj bezmála jako na nějaké evangelium.
Nakonec se Alexovi podaří setkat se se dvěma z těchto muslimů. Jeden je marocký student s až hrozivými znalostmi molekulární biologie, druhý je vysoký, atletický padesátiletý bubeník. Alex se s nimi sjede na ostrém, silném horském hašiši z Tuniska, který pokuřují vodní dýmkou s mentolovým olejem, a dozví se při tom, že jako mladík hrál bubeník kdysi dávno s Rolling Stones a že studentův dědeček pracoval v hotelu Minzah v Tandže právě v době, kdy tam zavítal Brian Jones.
"Všechno je spolu navzájem propojeno," prohlásí Darlajane B. "Tohle je vážně děsně zamotanej svět."
Všichni se rozesmějí - jsou tak zfetovaní, že jim k smíchu přijde už úplně všechno. Když student poznamená, že jednoho dne vyčistí veškerá doupata hříchu, včetně Zone Zone, zasmějí se bouřlivě i tomu.
"V tý době už budu tak stará, že za něco takovýho budu snad i vděčná," odvětí Darlajane B.
"čím je člověk starší, tím více neuronových spojení se mu v mozku vytváří," podotkne student. Má na sobě nákladný, pečlivě upravený jednodílný oblek - je to první muž s vlastnoruční manikúrou nehtů, kterého Alex v životě potkal. "A sama lidská civilizace je už také značně stará. Proto je v ní všechno tak propojeno. Ty sama jsi toho důkazem, Darlajane B., vždyť si vezmi, kolik znáš osobně lidí."
Darlajane B. předá dýmku dál a pronese: "Když jsem ještě žila v Berlíně, znala jsem jich dvakrát tolik, jenže polovina z nich byli informátoři Stasi. Dneska už si dávám větší pozor, s kým se dám do řeči."
O něco později, jakmile muslimové odejdou, nezdá se náhle Darlajane B. sjetá ani trochu.
"Jsou to pitomci," řekne Alexovi, "jejich společnost nechce nic mít s tím, co dělají, nicméně pro nás jsou to užiteční pitomci. Je sice fakt, že chtějí zničit líhně i každou živou loutku, na
druhou stranu ale mají přístup k surovinám, které potřebuju k výrobě čipů. Kromě toho chci využívat loutky, v nichž dosud žádné čipy nejsou, takže pro mě ani přístup do líhní není tak docela k zahození. Loutky bez čipů se proměňují ve víly nej-snáz, protože se jim do mozků zatím nevepsala žádná rutina. Je to totiž právě rutina, co nás všechny tak strašně svazuje, Alexíčku."
"Tím chceš naznačit, že i já mám svou rutinu." "Ty jsi v podstatě typ pohodlného člověka, Alexi. Jen kvůli tomu, čeho chceš dosáhnout, se nikdy neudržíš na jednom místě. Já jsem to vzdala už hodně dávno. Nehodlám se vůbec na nic vázat."
Darlajane B. při řeči významně gestikuluje. Její pokoj je nízký a bez oken, připomíná bunkr s matově černými stěnami. Na betonové podlaze zaprášený drnovitý koberec. Bublá jí tu několik akvárií plných duhově zabarvených rybiček, které se prohánějí v nafialovělém světle, a vedle nich svítí řada televizních obrazovek. Na některých lze spatřit rozličné pohledy do prostorů klubu, jiné automaticky přepínají mezi více než tisícem přístupných televizních kanálů a jedna dokonce zobrazuje noční oblohu, jak ji zachycuje dvaceticentimetrový zrcadlový teleskop instalovaný na střeše domu. Darlajane B. si hoví v hnízdečku z polštářů; je to malá postarší dáma v černé kůži, s vlasy natuženými do hřebene pěticentimetrových ostnů, který jí běží z čela až do týla jinak vyholené hlavy, s černě orámovanýma očima a spoustou prstenů. Hraje pasiáns s velkými, výrazně malovanými tarotovými kartami, které před sebe pokládá s energickým pleskáním.
"Jednou to tu všechno nechám a vypadnu odsud," prohlásí. "Jestli se ve svých hermetických buňkách můžou dožít dvou set let buržousti, proč bych nemohla já."
"Chceš tím naznačit, že bych odsud měl vypadnout i já?" "Už jsi tu dva roky, Alexi. Copak jsi dočista zapomněl na svou temnou paní?"
Alex pověděl Darlajane B. o Mileně i o roli, jakou sehrál při zrodu první víly, hned krátce poté, kdy se nastěhoval nad Zone Zone, ačkoli si nikdy nebyl tak úplně jistý, kolik mu z toho uvěřila. "Třeba si ona najde mě," odvětí.
"Zbožné přání." Darlajane B. vybuchne nakřáplým, chraplavým smíchem. Před dvěma lety ji postihla rakovina hrdla a přestože zabijáčka femboty zlikvidovaly nákazu do poslední stopy, má Darlajane navždy narušené hlasivky; zní jako Věrná Mariana po půlce lahve bourbonu. "Pořád ti ještě teče mlíko po bradě. Když chce člověk přežívat na periférii, musí nejdřív poznat svět."
"Neřekl jsem, že bych tu chtěl zůstat navždy," brání se Alex. "Každej den projíždím Síť. Dřív nebo pozdějc se Milena

ukáže."
"Pche. To je totéž, jako kdyby ses snažil vyčíst špatný znamení z vnitřností holoubě te."
"Rád se nechám poučit, Darlajane," prohlásí Alex s vážnou tváří, bez jakékoli stopy po něžné náklonnosti, kterou k téhle hašteřivé staré ženské ve skutečnosti chová. "Ukaž mi svět. Poděl se o něj se mnou. Jak dlouho třeba budu muset pracovat pro ty liberacionisty, než mi začneš důvěřovat natolik, abys mě s nima seznámila osobně?"
"A kdo říká, že já s někým osobně spolupracuju? Mám styky, to je pravda, ale spolupráce s ostatními? Ani náhodou. Kromě toho, kdybys býval chtěl, mohl sis je najít sám. Jsou všude kolem. Jenže kdyby všichni chodili přestrojení za staré punkery jako já, byla by pro Mírovou policii hračka všechny nás pochytat. Ne, oblékají se jako ženy v domácnosti, jako studenti. .." Darlajane B. se rozesměje. "Tobě to vážně nedochází, viď že ne? Jsi ve svém věku v podstatě pořád ještě dítě. Tak prostý, tak přímočarý, tak soběstačný, až to hraničí s autismem. Právě to je ta nejhorší choroba nového tisíciletí. Posedlost sebou samým, posedlost technologiemi, které nás navzájem odcizují. Možná bys byl šťastnější, kdybys mohl žít v jednopokojové bytové jednotce v pásové arkokultuře někde kolem Paříže nebo Mnichova."
"Zkus mi předpovědět, co mě v budoucnosti čeká a nemine."
Darlajane B. promíchá karty, které jí zbývají v ruce, a nechá Alexe jednu vytáhnout:
Muž, oděný do pestrobarevných kalhot, kazajky a čepce s rolničkami středověkého dvorního šaška, se chystá vykročit přes okraj útesu do modré, jasným slunečním svitem prozářené prázdnoty. V jedné ruce drží růži, již natahuje ke slunci, druhá spočívá na konci hrubé hole, kterou má přehozenou přes rameno. Na opačném konci hole je zavěšena kožená mošna, jejíž
1 okraje zdobí znamení oka a gnostické pyramidy. Na rozvázané ' tkaničky mužových velkých bot doráží psisko, ale on jako by si to vůbec neuvědomoval, naopak upřeně pozoruje sírově žlutého motýla, který se mu vznáší před obličejem. Pak Darlajane B. kartu nakloní a postavy pod laminátovým povrchem jako by se daly do pohybu. Pes zavrtí hlavou; motýl zatřepotá křídly, takže na jejich spodní straně lze spatřit obraz lidských očí; muž se usměje a zvedne nohu k poslednímu kroku, který pro něj zároveň znamená počátek pádu.
Darlajane B. sdělí Alexovi, že tahle postava je on, moudrý Blázen, tulák živořící na okraji společnosti, opovrhovaný, považovaný za šílence, ve skutečnosti však génius, který s sebou přináší jiskru, jež nadobro změní celou tuto společnost. Právě on je tím prvotním impulzem, ani dobrý ani zlý, vnímavý ke všem divům světa a nedbalý jeho nebezpečenstev; zároveň je však čtverákem, který neustále vyhledává extravagantní kratochvíle a nijak si neuvědomuje zmatek ve svém počínání, protože je naprosto pohlcen radostí každého jednotlivého okamžiku.
Alex prohlásí, že ten popis sedí spíš na samu Darlajane B. než na něj. Tento souhrn lidského chování, vtěsnaný do hrstky jungovských archetypů, se ho nijak zvlášť nedotýká, ačkoli zároveň s podivným ostnem neklidu cítí, že ve všem, co právě vyslechl, jistý díl pravdy skutečně je. Konec konců, pomohl přece Mileně přivést na svět první vílu. Sám na tom trval, tak mu teď nezbývá než se s tím nějak vypořádat.
Darlajane B. připustí, že má Alex svým způsobem pravdu, což je ostatně také důvod, proč ho u sebe trpí.
"Jenže já jsem na konci své cesty, zatímco ty jsi na začátku. Proto má pro nás oba všechno značně rozdílný význam."
"A co znamená pro tebe?"
"Pro mne ta karta platí obráceně. Naznačuje mi problémy, které vzniknou z impulzivního, neuváženého jednání. Tobě předpovídá nečekaný vliv, který zapříčiní nějakou významnou
změnu."
Později, až Alex o všechno přijde a ocitne se zase bez domova, ho často napadne, jak se Darlajane spletla. Ve zpětném pohledu se vše jeví vždy mnohem jasnější, protože člověk si pamatuje jen to důležité: mozek si vytváří určitá schémata, a dokonce i když jsou tato schémata nepravdivá, neuchová si z minulosti nakonec nic jiného než právě je.
Možná zůstane Alexovi tento rozhovor v paměti tak dlouho díky tehdejšímu nepatrnému vlivu hašiše či snad díky události, k níž dojde o dva týdny později, kdy Mírová policie podnikne v klubu šťáru a Alexe zatkne. Byly vybombardovány ubytovny loutek u chemické rafinérie na východě České republiky; k činu se přihlásil muslimský džihád; Darlajane B. zmizela beze stopy.
Po téhle cestě jako by Alex už jednou šel. Teď je mu jasné, proč se Darlajane B. zdráhala cokoli mu říct a také, proč mu umožnila schůzku s těmi dvěma muslimy. O spiknutí samotném neví Alex zhola nic, může Mírovou policii upozornit jen na tyhle dva. Po šesti týdnech je se zrušeným vízem propuštěn na hranici. Je šťastný, že českou republiku opouští; může si totiž být jistý tím, že ti příslušníci džihádu, kteří zůstali na svobodě, by si ho brzo našli.
Darlajane B. už Alex nikdy nespatří. I když o sedm let později se s ní mine skutečně jen o vlásek. Je ironií osudu, že díky svému uvěznění získal značnou prestiž mezi liberacionalisty. Po dobu pěti let přestupuje napříč Francií a Španělskem od skupiny ke skupině, vyrábí dávky thyreotropních hormonů a učí se vše, co je třeba znát k přeměně loutek ve víly. V Barceloně prožije krátký milostný románek s mladou, nadanou neurolož-kou, která poněkud flirtuje s radikálním křídlem. Alex se od ní dozví spoustu věcí, ale brzy ji omrzí. Je z dívek, které by chtěly změnit svět, zatímco on je přesvědčený, že něco podobného má sám už dávno za sebou.
Po celý tento čas neobjeví jediný záchytný bod, jedinou stopu po Mileně.
Jakmile se pak se svou milenkou rozejde, opustí zároveň i li-beracionisty, i když je samozřejmě těžké uniknout jim úplně. Vydobyl si jistou proslulost, která jej ve chvíli, kdy se s nimi vzdá pravidelného kontaktu, promění téměř v cosi jako živoucí legendu. Začne pracovat pro tajnou biolaboratoř, která obchoduje na šedém trhu, ale když v Albánii testuje psychotropní viry určené k dezorientaci vojska, jeho řidič špatně odbočí. Alex díky tomu stráví dva měsíce jako válečný zajatec v Makedonii, v malé vesničce v údolí vysoko v horách.
Je léto, ze zahnědlé trávy se ozývá hmyz, modrozlaté dny prosycuje vůně mateřídoušky. Alexovi únosci jsou ovčáci, jejichž rodiny žijí v těchto místech už tři tisíciletí, šlachovití starci s tvářemi zbrázděnými hlubokými vráskami, kteří

snad-
no propuknou v hlučný smích, snadno propadají zlobě, avšak zapomínají stejně pomalu jako postupující ledovec. V celé vísce nejsou žádní mladí lidé: muži odešli do boje nebo už padli; děti a mladé ženy, terče vhodné k vydírání, znásilnění či krvelačné pomstě, se ukrývají v horách a nesejdou dolů, dokud si zima ne vy nu ti příměří.
Alex, připoutaný k řetězu, který mu nedovoluje vzdálit se od rozpadajících se, těsně vedle sebe vystavěných kamenných domků dál než na sto metrů, má spoustu času přemýšlet o kurzu, jaký jeho život nabral. Když je konečně propuštěn za výkupné (směšně malou částku), odpracuje si své závazky k bio-laboratoři a odjede do Amsterodamu. Tam narazí na doktora Dietera Luthera, který tu provozuje lukrativní a naprosto legální erotický zábavní podnik, jenž exkluzivně nabízí chirurgicky upravené loutky.
Doktor Luther se nejprve snaží předstírat, že Alexe nepoznává, vyjde však najevo, že i on pátrá po Mileně. A stejně neúspěšně. Alex se při té příležitosti dozví, co se přihodilo Lutherovu poslednímu asistentovi, který prý propadl kouzlu vil. Existuje údajně jakýsi nový druh vílího společenství, jehož činnost nese zřetelnou Mileninu stopu.
Alex se pak doslechne, že v ubytovně na pobřeží dole u Scheveningenu pracuje Darlajane B. Přestože v době, kdy se tam dostane, není Darlajane B. právě přítomna, Alex tu doslova zakopne o Milenin nový plán na přeměnu světa. Koluje tu zvěst o jakémsi podvrženém dítěti, chlapci, který několik týdnů naprosto ovládal virtuální klub Nekonečná přílivová vlna, sousedící s ubytovnou, v níž Darlajane B. pracuje; zkazky o novém druhu fembotů, které šíří nákazu lásky a vyvolávají stavy permanentní extáze.
Alex je přesvědčen, že Milenu konečně znovu našel. Když se však pokusí konfrontovat její vílí přisluhovače, sotva vyvázne holým životem. V té době se k němu donesou novinky z Paříže, z místa, kde se poprvé ve skutečném světle ukázala Říše vil, pomalu prorůstající do mapy světa, do jeho historie.
Deset let poté, co se potřetí a naposled dostalo pod nucenou -správu, probouzí se tu Království magie opět k životu.
2
SALOON POSLEDNÍ NADĚJE
DVOJČATA OBJEVÍ ARMANDA V HRANIČNÍ ZEMI.
Schovává se za vrakem stojící pianoly v prodejně rychlého občerstvení, upravené ve stylu starodávného saloonu z Divokého západu. Ukrývá se tu už od časného rána, od chvíle, kdy se vrátily krysy. Jakmile se jejich feromony rozšířily hnízdem, probudil se Armand ze zlého snu a s vědomím, že bylo objeveno další podvržené dítě zralé ke sklizni, se okamžitě vydal na povrch.
Ve vyrabovaném saloonu je chladno, ale přestože se všude kolem povaluje spousta dřeva, vlastně většinou spíš shnilé dřevotřískové lepenky, Armand si nehodlá rozdělat oheň. Dvojčata ho nakonec najdou, vždycky ho najdou, ale on pokaždé udělá vše, co je v jeho silách, aby se před nimi dokázal skrývat co nejdéle.
Náhle ho přepadne pocit, jako by jej ze všech stran obklopilo hromové dunění. Brzy se stane něco špatného. Bude probuzen Pan Mike, a to se pak vždycky stane něco špatného. Armanda brní jazyk, v periferním vidění mu tančí cáry světla, útržky Říše vil. Nutně potřebuje sómu. Tím to pokaždé začíná, nejdřív je nasycen speciální sómou z úst některého příslušníka Národa, a potom povstane ze snů Pan Mike, jehož hlad spaluje všechno děsivým žárem.
Armand dosud cítí psychické tkanivo snu, z něhož se probudil. Ví, že se ho nezbaví celý den, je to jako kocovina. Někdy ho napadá, zda sny nejsou ve skutečnosti dávné vzpomínky, probuzené zákeřnými chemikáliemi a živené obrazovými zpravodajstvími o válkách v Somálsku, Libérii, Súdánu a ostatních afrických zemích, které by prý měly skončit do dvaceti let od počátku nového milénia. Ty sny jsou totiž velice skutečné -přestože v nich Armand nikdy není sám sebou. Ve svých snech vystupuje jako Pan Mike.
j Sedí teď za rozbitou pianolou a snaží se vyvolat z paměti
své snění, snaží se mu porozumět. Pokud by prostřednictvím snů dokázal Pana Mika pochopit, snad by se mu pak podařilo donutit ho odejít. Pochopitelně si tím nemůže být jistý - dnes si už nemůže být jistý ničím - ale stále mu zbývá naděje. A právě naděje je tím posledním, co ještě má.
Krčí se za rozbitou pianolou, zády opřený o zeď, límec za-špiněného saka zvednutý přes uši, ruce tiskne mezi stehna, aby se trochu zahřál. Vzpomíná.
Vzpomíná na běžící postavy.
Podivné bronzové světlo a oprýskaná ocel. Vzduch horký a vlhký jako v parní lázni. Pohyblivé a zmatené řady světel. Jiné světlo se prohání rozbořenou ulicí, kde se na popraskaný beton zřítilo hned několik dvoupatrových budov z nepálených "m cihel. Francouzské a arabské nápisy nad obchody. V dálce zbě-•|*' sile hoří oheň vysokými, třepotavými jazyky oranžových plamenů. Postavy prchají mezi stíny, které oheň vrhá.
V tom snu Armand cítí, jak ho cosi tiskne, srdce mu divoce buší, hruď má sevřenou tak, že mu dá nesmírnou námahu byť jen zalapat po dechu. Postavy tančí, vysmívají se mu. Z temnoty se postupně vynořují neznámé věci, zmítají se mezi řadami světel, škubají sebou a na ulici mezi hromadami trosek vybuchují mohutným plamenem. Armand pocítí bodnutí strachu, zvedne zbraň, pak náhle stojí nad uzlíkem hadrů, pálí do něj, kropí ho kulkami, a chomáč tančí, jako by kulky byly větrem, který jej roztáčí po zemi, do stran odlétají krvavé cáry. Pak se uzlík obrátí a odhalí vyhladovělý dětský obličejík, tmavou kůži napjatou na kostech lebky, rty obnažují dlouhé zuby, vlnité vlasy zarudlé počátečním stádiem kwašiorkoru.
Armandovi je z toho vzpomínání zle. Pokud jsou tohle skutečně vzpomínky Pana Mika a ne pouhé noční můry, musel se Pan Mike dopustit strašlivých věcí, snad ještě horších, než páchá, když se vrací na svět teď. Armanď si otře nos do šátku - a ztuhne, protože na rozvrzané podlaze zaslechne blížit se kroky. Dva páry kroků. Dvojčata jsou tu.
Vždycky ho najdou, ať se schová kamkoli. Je to podivné. Pokaždé se ukryje na jiném místě - a že je tu různých úkrytů skutečně spousta, v nadzemí i podzemí - ale Dvojčata ho vždy objeví. Armand je vmáčknutý za těžkou pianolou, u zadní stěny rozlehlé, temné místnosti, není možné ho zvenku spatřit a Dvojčata přesto zamíří přímo k němu, s něžným

voláním:
"Loup Loup Loup."
"Loup Garou."
"Loup Loup Loup."
Na vršek pianoly dopadnou dva páry rukou. Nástroj se zhoupne dopředu a s hrozivým disharmonickým rachotem dopadne na bok. Armand vyskočí, zalyká se vírem štiplavého prachu.
Dvojčata se na něj podívají, otočí hlavy, pohlédnou na sebe a rozhihňají se jako při vzpomínce na nějaké společně sdílené tajemství. Jsou malá, vyzáblá, oděná do svých obvyklých otrhaných pouštních bojových uniforem. Bundy i kalhoty, pocákané hnědými a šedými skvrnami, jsou jim příliš velké, místo opasků mají kolem pasu omotané ocelové řetězy, na nohou vysoké baseballové boty. Jedno růžové, druhé modré. To je jediný znak, podle něhož lze od sebe Dvojčata odlišit. Jejich naprosto identické, kruté obličeje zpola zakrývají černé, zubatě ostříhané vlasy, dlouhé akorát po ramena. Mají modře nalíčené tváře a zpod masivních obočí jim blýskají hrozivě bělostné oči. Armand je nezná jménem - to ale vůbec nevadí, protože Dvojčata se od sebe nikdy nehnou ani na krok. Jsou jedinou myslí ve dvou tělech. Usmějí se na něj, vycení malé bílé zoubky v bledých, masitých dásních.
"Ty jsi ale zlobivý chlapec," řekne jedno.
"Moc zlobivý chlapec," dodá druhé.
Armand si přitiskne ruce na uši a začne sténat. Nechce nic z toho slyšet, jenže Dvojčata se jen rozesmějí, roztančí se kolem něj a s rostoucí škodolibostí na něj pokřikují.
"Pan Mike přichází -"
"Pan Mike si přichází hrát -"
"Je to jen malá dívenka -"
"Ubohá malá -"
"- miloučká malá -"
"- malá černá dívenka bez domova -"
"- ale Pan Mike jí hrozně ublíží -"
"- hrozně ošklivě jí ublíží -"
"- pokud ho necháme. A my ho asi necháme -"
"- aspoň protentokrát -"
"- asi ho necháme -"
"- udělat, co bude chtít, a protože se nechováš jako hodný chlapec -"
"- nemáš nás rád -" "- a nás to mrzí -" "- proto my teď ublížíme tobě!"
Dvojčata začnou do Armanda kopat a prozpěvují při tom: "Jestli se nepolepšíš, nedostaneš žádnou sómu!" Armand se vyškrábe na nohy. Jakkoli se snaží zůstat klidný, Dvojčata ho pošťuchují tak dlouho, až mu nezbývá, než dát se na útěk. Baví je ho pronásledovat, a když je to unaví, pošlou za ním skřety, kteří ho vždy přivedou nazpět.
Armand se pustí po Hlavní třídě směrem k hradu, jehož zčernalé, špičaté věže strmí k šedé obloze. Proběhne kolem řad pobořených stánků, kolem domů se zatlučenými okny, se zdmi strupovitými polosloupanou omítkou. Podél okraje vyvýšeného chodníku se vrší hromady mokrého, černého listí. Všude kolem grafitti, vyumělkované klikyháky, stále se opakující slogan A bas le Mouche!, vířící obrazy Národa, na něž si Armand netroufá ani pohlédnout, protože kdyby tak učinil, vysály by mu duši z těla.
Zaslechne za sebou volání Dvojčat. Zastaví se, otočí a spatří v jejich rukou pistole. Opravdové pistole: na opačné straně ulice se roztříští na kusy okno, z křivého sloupu odlétne několik shnilých třísek. Nejhroznější na tom je, že Dvojčata jsou tak mizernými střelci, že ho pravděpodobně zasáhnou spíš náhodou, než kdyby se o to snažila úmyslně. Dvojčata vybuchnou smíchy a navzájem se jedno před druhým předvádí, odfukují kouř od hlavní svých zbraní.
Armand pokračuje v úprku. Přesvědčuje se, že se mu nic nemůže stát. Dvojčata mu nesmí ublížit, nebo aspoň ne nijak vážně, protože přece potřebují Pana Mika. Jednoho dne ho sice možná opravdu zabijí, ale dnes to ještě nebude.
Nemá smysl se ukrývat, proto běží Armand pořád dál, dokud se nemusí zastavit díky bolesti u srdce, která se mu jako nůž zařezává do hrudi. Nemá smysl se ukrývat, proto zamíří na návštěvu v Alžířanům, kteří už rok žijí ve vyschlé nádrži jednoho z jezer.
Obývají ponorku, nastálo ukotvenou v kolejích. Vlastně díky řadě okének po každé straně připomíná spíš tramvaj než ponorku, a to i navzdory zubatým ploutvím a velitelské věži
opatřené periskopem. Její předchozí obyvatelé, parta postarších hippies, ji z neznámých důvodů natřeli na žluto. Museli však odejít; upadli u Národa v nemilost. Na Armanda přesto ponorka působí veselým dojmem - jako jakési tropické ovoce, usazené do malého betonového bazénku mezi vybledlé sádrové koraly, falešné obří lastury a umělohmotnou mořskou trávu.
Alžířanů tu bydlí asi tucet, i když všichni pohromadě se tu nesejdou asi nikdy. Jako téměř každý, kdo propadl kouzlu Národa, jsou to lidé ze spodiny společnosti. Protože nejsou oprávněni, aby pobírali Všeobecnou bezpracnou mzdu, živí se almužnami Červeného kříže a vlastním důvtipem. Vyrábějí šperky z odpadu oceli a mědi těžené v Království magie, a jezdí je prodávat do města; ovšem skutečný důvod, proč se na cestu do města vydávají, je samozřejmě jiný. Jsou zasažení, změnění. Plně náležejí Národu.
Čas od času je jim povoleno vzít si k sobě ženu nebo jedno dvě děti, ale nikdy ne na moc dlouho. Smutně říkají, že žen není nikdy dost, protože v jejich vlasti se dává přednost narození chlapečka. Je to sice proti Alláhovi ovlivňovat pohlaví dítěte, ale věci už se mají tak, že to dělá v podstatě každý. Přesto jsou tu Alžířané poměrně šťastní. Nebo je Národ aspoň nutí se tak cítit. Pracují na svých špercích, pokuřují hašiš, sledují u toho v televizi vysílání satelitu Saudi Makkah 2 nebo poslouchají v rádiu rai, skladby zpívané vysokými hlasy, které se vlní a svíjejí ve spirálách jako drát z

ryzího stříbra. Někdy v noci hrávají celé hodiny na bubny a jejich strakatí psi je doprovázejí vytím, jež se rozléhá celým opuštěným zábavním parkem.
Alžířani vezmou Armanda dovnitř, nakrmí ho gulášem z nikdy neuhasínajícího kotle, načež mu do drobného měděného šálku nalijí silnou, slazenou kávu. Armand už si navykl zouvat boty, než vstoupí do těsných obytných prostor ponorky, jíst tu jen pravou rukou, srkat kávu, aby tím dal najevo svou spokojenost, a vypít vždy více než jeden šálek, i když na něj zrovna nemá chuť. Je tu koneckonců hostem, proto je třeba, aby se choval tak, jak se od něj očekává. Nic ho to nestojí a Alžířané si toho cení.
Kdysi měl Armand mezi Alžířany zvláštního přítele: Hassa-na, nejmladšího, se smutnýma hnědýma očima a tlustým, povadlým knírem. Byl to právě Hassan, kdo objevil, že Armand kdysi musel sloužit u Cizinecké legie - ta červená tečka na zá-
pěstí je vojenský identifikační čip. Hassan, který si rád pohrával s různou elektronikou, upravil scanner z jednoho velkoobchodu a pokusil se jím přehrát data z čipu do svého přenosného počítače. Většina údajů byla však nějak poškozená; jediné, co jim čip poskytl, bylo datum a místo Armandova narození. Narodil se nedaleko Lyonu v městečku Chambéry. Nic si však z těch míst nepamatuje. A je přesně stejně starý jako samo nové tisíciletí, je jedním z takzvaných Půlnočních dětí. Přestože, jak Hassan jednou podotkl, uplynulo od počátku skutečného milénia už téměř pět set let, pohlížejí Alžířané na tuto podivnou shodu v Armandově narození jako na šťastné znamení. Možná právě to je stejně silný důvod, proč ho mezi sebou tolerují, jako jeho zdvořilé vystupování. Hassan tvrdil, že kdyby měl k dispozici lepší dekódovací pomůcky, snad by se mu podařilo odhalit i některé další podrobnosti - jenže brzy nato zmizel.
Armand jeho společnost postrádá. V Království magie to není nic neobvyklého někoho postrádat, lidé přicházejí i odcházejí velice rychle, ale Hassana pohřešuje Armand více než jiné; snad proto, že by se o sobě rád dozvěděl víc. Ze svého života z doby před příchodem Národa si toho pamatuje málo. Vlastně jen tolik, že byl kdysi nemocný a žil někde nedaleko. Pak přišla ta žena, přivedla Dvojčata a shromáždila Národ. Ale teď je pryč a místo ní vládnou Dvojčata.
Po chvíli, když uspokojí rituály pohostinnosti, rozejdou se Alžířani po své práci. Armand propadne bezesnému spánku, z něhož ho probudí až vytí strakatých psů.
"Přišli si pro tebe," řekne mu nejstarší z Alžířanů. Na stařeckém rameni mu sedí bílá krysa. Jak čenichá ve větru, pohazuje hlavičkou; drápky zatíná do červené příze mužova pleteného svetru. Armand by ji nejraději popadl za ocas a rozbil jí o něco hlavu. Donašeči a udavači jsou to, tyhle krysy.
"Afrýti," dodá jiný Alžířan. Usmívá se, ale zároveň se třese po celém těle a na tvářích se mu lesknou slzy. "Jsme vděční, že jsi nás poctil svou návštěvou, Armande, ale teď nastal čas, kdy musíš jít," pronese s námahou, v obličeji dosud příšerný, ztuhlý úsměv.
Armand poděkuje Alžířanům za pohostinnost a se srdcem plným úzkosti vyleze velitelskou věží ven. Blíží se západ slunce. Mezi umělými koraly a mořskou trávou vyjí a poštěkávají na napjatých řetězech psi. Jejich pozornost poutají postavy
rozestavené podél okraje nádrže. To si Národ přišel pro svého vlkod a.Wa

3

ZTRACENÉ DĚTI

POJÍZDNÝ TÝM PRVNÍ POMOCI KONEČNĚ V POZDNÍM zimním odpoledni dorazil k Bidonvillu, půl tuctu osobních aut a dodávek se za doprovodu vytí sirén a blikání modrých majáků potácí hlubokými rozježděnými kolejemi cesty. Doktor Science vztyčil na střeše svého starobylého, metanem poháněného Citroenu 2CV dvojici stroboskopů, jejichž mihotavé bílé světlo omračuje svými záblesky děcka, která se k nim ženou jako do cirkusu. Na okraji Bidonvillu zabočí vozem z cesty, aby otevřenou střechou 2CV vystřelil světlici. Záhy se vysoko na setmělém nebi rozevře paraple zeleného světla.
Morag Grayová, která se zrovna souká ven ze zadní části pojízdné lékárny, sebou při spatření záře instinktivně trhne. Světlice na nočním nebi kdekoli za ohrazeným obvodem uteče-neckého tábora bývaly téměř vždy následovány palbou z pušek pohraničních stráží, které pronásledovaly lidi nakažené epidemií věrnosti, pokud se snažili dostat přes řeku. členové týmu jsou vmžiku obklopeni hordou dětí. Morag rozdává do sápajících se hvězdicovitých ruček cucavé bonbony tak dlouho, dokud nemá kapsy svého pod kolena dlouhého, prošívaného kabátu dočista prázdné. Umouněné děti rozčileně brebentí jedno přes druhé, ztěžka oddechují. Doktor Science, jenž v bundě z ovčí kůže a těsných modrých džínsech připomíná zrzavého bukanýra, rozhazuje do rychle rostoucího davu kolem sebe hrsti sterilizovaných cukrátek a kráčí k mladému knězi, který čeká v osvětlených dveřích provizorní kaple.
Jules s Natálií spěchají k zadním dvířkům pojízdné lékárny, aby zapnuli reflektory na střeše. Jules podá Morag černou brašnu a společně vyrazí po úzké pěšině do středu Bidonvillu.
Pod lávkou, sbitou z kusů plastiku, protéká špinavý potůček. Jedna těsně vedle druhé tu stojí chatrče a chajdy, některé vystavěné z přepravních beden a zploštělých barelů od chemikálií, jiné nejsou ničím víc než pouhou pytlovinou napjatou na
rozviklaných konstrukcích. Bioluminiscenční světla a lampy rámují scény bídného života místních domácností: muž skloněný nad stolem potahuje se znavenou rozkoší z cigarety; žena koupe nahé batole, jež celé roztřesené stojí v umělohmotném lavoru; siluety dětí, ozařované mihotavým jasem televizních obrazovek.
A všude jasně patrné známky paměťových infekcí, záplavy stovek kultů a posedlostí zakódovaných do fembotů a rozšiřovaných dál infikovanými utečenci příliš chudými na to, aby si mohli dovolit univerzální fág, který by je proti zlomyslným žertíkům paměťových hackerů či bezohledným útokům různých kultů chránil. Lze tu nalézt stejně tak modlitebny nenarozenému Mesiášovi jako svatyně omšelých uctívačů UFO; poutače lákající k dávkám extáze; ledabyle načmárané nápisy prohlašují, že Elvis žije! nebo Bob tě vidí! (Morag až zamrazí, když na stěně jedné chatrče spatří sprejem nastříkanou siluetu Papa Zumiho s cylindrem na hlavě a masivními čelistmi); vzdálené dunění bubnů.

Studený vzduch je prostoupen hnilobným zápachem z nedaleké skládky a kolem poletují útržky papírů. Na hřebeni hory napěchovaných odpadků, která se tyčí v pozadí nad střechami městečka chatrčí, pilně pracují buldozery; motory pronikavě ječí a chrlí oblaka černého dýmu. Těsně před buldozery ustupují pozpátku lidé, kteří hbitě prohrabávají veteš právě odhrnutou mohutnou lžící. Je to nebezpečná práce. Řidiči buldozerů, izolovaní v klimatizovaných kabinách, nezastaví, pokud někdo klopýtne. Zrovna minulý týden pomáhala Morag amputovat obě nohy jednomu patnáctiletému chlapci, kterého přejel pás. Za jemně zaoblenými obrysy kopců s odpadky protínají věže Království magie neonový svit Pomezí, zóny volného obchodu, kde se průzkumníci velkých korporací, různí zvědavci, pomatenci i obchodníci na šedém trhu snaží vydělat něco na předmětech, které tu prodávají či jen tak odhazují víly.
Morag s Julesem se rozdělí.
Zastavují se, kdykoli na ně někdo zavolá. Spousta lidí je zná jménem; pokud jsou s to, snaží se jim mnozí dokonce za jejich služby zaplatit a Morag si pokaždé vše, co je jí nabízeno, vezme, protože ví, že v opačném případě by urazila důstojnost dárců. Většina obyvatel Bidonvillu pochází původně z Afriky; ti, kdo se dozvěděli, že Morag dříve pracovala v Súdánu, často žertují, že se stejně jako ona dopustili pošetilé chyby, když se v domnění, že tím uniknou epidemii věrnosti, uchýlili právě sem.
Je neděle a je třeba udělat spoustu práce. Lze tu nalézt obvyklé dětské choroby, diabetiky, kteří si nikdy nebudou moci dovolit genovou terapii, dále nemocné rakovinou či rozvinutými stádii AIDS, lidi s tuberkulózou či mozkomíšními a krevními infekcemi, jež vzdorují léčbě antibiotiky. Běžné jsou i záněty očí a kůže; stejně tak astma. Bidonvillem se teď navíc šíří nezkrotný kmen virové tuberkulózy a jedním z Moraginých úkolů je vyšetřit a naočkovat každého ubohého tvora v tomto městečku, ať už se mu to bude či nebude líbit.
V některých případech ji to stojí spoustu přesvědčování. Různí psychotici jsou například skálopevně přesvědčeni, že všechno, co pochází z injekční stříkačky, musí být nějaký druh fembotů, které jim rozežerou mozek - není to tak úplně neopodstatněná obava, když vezmeme v úvahu tu spoustu paměťových hackerů a rozsévačů lásky, kteří postupují v podstatě stejnými metodami jako lékaři. Sama Morag byla zasažena jedním z takových rozsévačů jen před několika týdny, brzy poté, co se vrátila do Paříže. Zničehonic spatřila, jak se k ní snáší zlatavá koule a zalévá ji rojem světel a pocitem nesmírné pohody a míru. Tato přechodná stimulace naštěstí během třiceti vteřin odezněla, ovšem zanechala ji ve stavu podivné otupělosti, pro kterou se na toho pitomce, který ji pro své vlastní obveselení infikoval, ještě dlouho v duchu zlobila.
A jako by tohle všechno nestačilo, musí navíc o sobotních večerech sloužit zvláštní služby. V sobotu totiž bývají nejvyšší výdělky z žebroty, takže se v ten den ke všemu ostatnímu přidávají ještě menší poranění nožem či střelnou zbraní, zlámané kosti, otravy alkoholem, následky nezdařených tripů a neurologická poškození způsobená chybně pracujícími paměťovými infekcemi.
Jedna dospívající dívka tu trpí častými záchvaty, protože si ji v Pomezí kdosi najal k sexuálnímu pobavení a namísto toho ji infikoval novým druhem fembotu. Takové věci ostatně nejsou v Pomezí nijak řídkým jevem. Morag dívku prohlédne a po telefonu se dohodne s řidičem taxiambulance, vysokým lakonickým Polákem jménem Kristoff, o jejím odvozu, slíbí dívčině matce, že se tu během dvaceti minut někdo staví, aby dceru převezl do nemocnice, a vydá se dál.
Je už tma a mezi chatrčemi se převaluje mrazivá mlha smíšená s kouřem z večerních ohňů. Jakmile Morag vykročí ven, mlha se rozevře jako opona a ona spatří uprostřed cesty stát malou holčičku.
"Někdo mě vzbudil," stěžuje si dívenka.
Jistě jí není víc než tři čtyři roky. Má leskle černou pleť a do pevně spletených copánků vsazené korálky, kroužky těsnění a kousky drátů. Choulí se do oranžové deky, jaké se zdarma rozdávají sociálně slabším.
"To se ti jen něco zdálo," uklidňuje ji Morag.
Dívenka zavrtí hlavou a důležitým tónem prohlásí: "Já se bojím."
"Jen se ti něco zdálo," opakuje Morag. "Pojď, vezmu tě k mamince."
"K tatínkovi," namítne rázně holčička. "A taky ke Gabrielovi."
"Tak je pojďme najít," a Morag stiskne teplou, upocenou ručičku.
U cesty sedí na převrácené bedně mladík s nakrátko ostříhanými vlasy a upřeným pohledem zaostřeným kamsi do nekonečna pozoruje noční nebe. Náhle se zadívá na Morag s dítětem a blaženě pronese: "Už jsou tady. Viděl jsem jejich světla."
Dívenka zavede Morag do nízké chatrče, či spíše jakéhosi doupěte. Venku stojí vozík naložený pečlivě vyrovnanou hromádkou lepenky. Uvnitř, v koutě obloženém týmž materiálem, spí dívčin otec. Je plně oblečený, dokonce i boty má obuté; nachlazení nohou není v Bidonvillu nijak řídkou chorobou. V jeho náručí pochrupuje buclatý chlapeček v šedém potrhaném svetru.
Morag muže probudí. Je opilý nebo snad zfetovaný, stěží si uvědomuje, kde se právě nalézá. Přesto pohotově ukáže občanku. Nejspíš je na ni dotazován nejméně tucetkrát denně, snad dokonce i víckrát, když se poldové zrovna rozhodnou, že nemají na práci nic lepšího než dělat těžkosti obyvatelům Bidonvillu.
Morag protáhne průkaz svou čtečkou a dozví se, že dívčino jméno je Grace; chlapec, Gabriel, je její dvojče. Jsou to uprchlíci kmene Tutsi, kteří se sem dostali po předposledním státním převratu v Burundi. Matka dětí zemřela loni.
Morag uloží dívenku vedle otce s bratrem a přitáhne jí přikrývku až těsně pod bradu.
Holčička se na ni vážně zadívá. "Chtěly, abych s nimi odešla!" špitne vystrašeně.
"A kdo, drahoušku?"
"Víly."
Morag se usměje. "To se ti zas něco zdálo, maličká."
"Vypadaly jako opice," dodá dívenka a zívne, takže odhalí bělostné mléčné zoubky v růžových dásních. "Nejdřív poslaly myšky. Malé bílé myšky."

"Tak to se ti vážně jen něco zdá, srdíčko. V téhle oblasti žádné bílé myšky nejsou. Teď zkus znovu usnout."
Nech si zdát o roztomilých bílých myškách s živýma červenýma očkama, rozkošnými růžovými čumáčky a maličkými, měkounkými tlapkami. Nech si zdát něco moc krásného.
Asi o hodinu později se v chatrči na opačném okraji této části osady Morag opět sejde s Julesem. Jules, utahaný Alžířan, jenž sotva opustil lékařskou školu, právě zašívá zranění na hlavě majitele tohoto obydlí, starého černocha, který věří, že kdysi vládl celému světu. Podobné halucinace se loni díky jistému kmenu fembotů značně rozšířily.
Stařec sedí na proutěné židli a listuje výtiskem Vogue, zatímco mu Jules při světle tužkové svítilny připevněné na čelo stahuje ránu těsnými, úhlednými stehy. Po jeho ošetření nikdy nezůstávají jizvy. Bere to jako věc největší cti. Jak muž obrací stránky časopisu, ozývá se šepot a zpěv reklam. V chatrči jsou magazínů celé stohy, stejně jako balíků vyrovnaných fólií, svázaných zářivými modrými nebo žlutými nylonovými páskami. Kromě židle je jediným kusem nábytku v místnosti postel ze zkrabatělé překližky na škvárobetonových tvárnicích a nástěnná televize s vypnutým zvukem, která právě přenáší nejnovější záběry z expedice na Mars. Podlouhlý šíp lodi, která visí nad začazeným povrchem Phobosu; krátký pohled na růžolící, rozbrázděnou tvář Marsu; vychrtlá, nakrátko ostříhaná žena v kombinéze, jež se pozvolna odvrátí od řady přístrojů a pomalým pohybem zamává do kamery. Plastiková obrazovka televize je silně poškrábaná a kolem hran veškerých pohybujících se předmětů prosvítá solarizace.
Otřískané rádio, položené na zmuchlaném spacím pytli na posteli, vyhrává jakýsi rai dub. Stařec si podupává - dokonale se dokáže trefit do pětiosminového taktu a aby byla nějaká změna, čas od času vybubnuje nějaký složitý rytmus na starou
lepenkovou krabici vedle fotografie vstupu do metra na Les Halles.
Morag ani nenapadne, aby se posadila na postel - vši -raději si místo toho dřepne ve dveřích. Ráda by se napila kávy ze své termosky, ale protože nemá dost, aby mohla nabídnout i starci, musí s tím počkat, dokud Jules neskončí.
Muž sebou náhle cukne. "Odvahu, příteli. Už to nebude trvat dlouho," uklidňuje ho Jules.
"Bej val bych s tím mohl jít do nemocnice," zamumlá stařec. "Za starejch časů... Ale odpouštím ti, synu. Až znovu usednu na svůj nebeskej trůn, vzpomenu si na všechny, kdo mi kdy prokázali nějakou laskavost..."
"Je nám potěšením, že vám můžeme být k službám," odvětí Jules a mrkne na Morag. Jeho snad nikdy nic neunaví.
Stařec zabodne prst do obrázku ženy s ušlechtilým profilem a dlouhou elegantní šíjí a prohlásí: "To byla moje manželka. Žila na nebesích v paláci z mramoru a perel."
Je to fotografie Antoinetty, virtuální topmodelky, kterou před dvěma lety objevili právě v Bidonvillu, ani ne půl kilometru od tohoto místa, a která vypověděla společnosti InScape smlouvu, aby se mohla pustit do jakési nejasné politické kampaně. Před šesti měsíci toho byla plná Síť, ale od té doby o ní mnoho slyšet není.
"Je to skutečná perla, přesně tak. Snová královna nalezená na smetišti." Jules ještě podváže černou stěhovací nit, poklepe muže po rameni a poradí mu, ať jde spát, a příště, až se mu ve městě zase něco stane, ať s tím jde rovnou do nemocnice.
"Nesnáším fronty," odvětí stařec. "Schválil jsem zákon, kte-rej je zakazoval, abyste věděli, jenže nepřátelé obrátili všecku mou záslužnou práci naruby. Kromě toho jsem věděl, že sem dneska přijdete."
"Jenže i jediným dnem, který tu strávíte s otevřenou ranou, riskujete infekci, příteli," odvětí Jules a prohodí k Morag: "Nějací mládenci ho přepadli, aby ho obrali o drobné. Věřila bys tomu?"
"Byli to amatéři," ozve se muž. "Ukradli jen tržbu za poslední hodinu, dokonce se ani nezajímali, jestli nemám někde něco ulitýho. Příště už je budu čekat s nožem v ruce."
"A co když s nožem v ruce přijdou i oni?" namítne s vážnou tváří Jules. "Tady moje kolegyně vám teď ještě dá injekci a budeme s vámi hotovi. Necháme vás se dívat na tu expedici, jj ať jste u toho, když se píšou dějiny."
í
"Ono je to doopravdy? Já myslel, že je to jen nějakej film." " Venku už začíná mrznout; Morag je vděčná za výhřevné vrstvy, které nosí pod džínsy a prošívaným stříbrným pláštěm. V ústech cítí pachuť smetiště. Spláchne ji vlažnou kávou z termosky a snaží se zahnat touhu po cigaretě.
Jules drží v ruce leták. Zatřepe s ním a z miniaturního reproduktoru zachrčí hrubá hrozba, vytištěná ve francouzštině a arabštině tučnými červenými písmeny na leskle černém povrchu.
Oznamujeme, že během týdne budou ze skládky odvezeny všechny odpadky.
"Někdo tu toho v pátek vylepil spousty," podotkne Jules. "Lidi jich většinu strhali. Tvrdí, že to sem přinesl kdosi z Pomezí, ale jak to dokázat?"
"Předpokládám, že doktor Science na to upozorní policii." "Jistě, jenže není vyloučeno, že ty letáky vylepili právě poldové."
Morag poví Julesovi o infikované dívce, ale Jules jen pokrčí rameny. "Nic nového." "Ne, to vážně ne."
"Přicházejí sem vždycky v noci," prohodí Jules, "aby na těchto ubohých lidech testovali svoje nejnovější zboží. A my to tu po nich musíme čistit. Čím komplexnější fembot použijí, tím větší část paměti je paralyzována a tím větší je následné poškození. A vymýšlejí si čím dál tím mazanější kousky. Minulý měsíc, těsně předtím, než jsi k nám přišla, jsem tu měl chlapíka, který byl přesvědčený, že celá Paříž je obydlena dinosaury."
"Moje spolubydlící chová doma mikrosaura," podotkne Morag.
"Jo, sem tam je vídám běhat v parku," kývne Jules. "Když děti přestane bavit si s nimi hrát, prostě je nechají jít si po svých. Jenže mikrosauři nikdy v přírodě dlouho nepřežijí, protože jsou závislí na speciálních druzích potravy. Ale pojďme se už vrátit. Není ti zima?"
"Určitě tu nemrzne tak jako v Edinburghu, ale v Africe mi zřídla krev."
Uprostřed ulice kdosi stojí a huláká na celé kolo. Kolem něj se převalují chuchvalce mlhy s kouřem. Morag zprvu napadne, že je to onen pozorovatel UFO, ale pak pozná, že se jedná o otce té malé dívenky. V černém kabátu, ztuhlém

špínou natolik, že kolem něj vytváří jakýsi pevný zvonovitý krunýř, připomíná ohromného medvěda.
"Kde jsou? " zvolá, když spatří Morag. "Jen klid, příteli," přistupuje k němu Jules. "Moje děti," opakuje muž. Má krví podlité, rudě opuchlé oči; promodralá jizva na levé tváři mu křiví oční víčko. Z jeho dechu čpí silný zápach acetonu.
"Moje děti. Vy jste mi je vzali. Vzali jste mi Grace a Gabriela. Okamžitě mi je vraťte!"
Začínají se scházet lidé, aby se podívali, co se tu děje, osvětlené otvory dveří do chatrčí zakryjí stíny postav. Jedna z nich na muže křikne, že tohle jsou dobří lidé, kteří sem chodí pomáhat.
"Vzali mi děti," stojí si na svém muž, ačkoli jeho bojovný tón trochu zeslábne.
"Vaše dcerka měla nějaký ošklivý sen," vysvětluje Morag muži a zároveň i Julesovi. "Postarala jsem se o ni. Možná je náměsíčná a bratra vzala s sebou."
"Poohlédneme se po nich," prohlásí Jules a uchopí muže za paži.
Morag zatím není nijak znepokojená: koneckonců tak malé děti jistě nemohly dojít moc daleko. Jenže pak se z mlhy vynoří mladý nakrátko ostříhaný pozorovatel UFO. "Dostali je," pronese a v záchvatu smíchu ukáže kamsi směrem ke smetišti. Morag s Julesem si vymění pohled a ihned se tam rozeběhnou. Otce dětí nechají za sebou klopýtat mezi chatrčemi, vyvolávat jména svých ratolestí a vracet nadávky lidem, kteří na něj odevšad pokřikují.
Morag v běhu vytáhne baterku, jejíž světelný paprsek se roztančí po brázdách a hromadách navršeného odpadu, v nichž jako prchavé hvězdy pableskují a třpytí se kousky skla a kovu. Zběžné se ohlédne za kolem se mihnuvšími stíny, a když namíří baterku před sebe, spatří malé, vzdálené postavičky, jež směřují do tmy a kouře.
Jules už se za nimi žene. Morag ho následuje s voláním dívčina jména. Vlasy se jí uvolnily z drdolu a teď ji šlehají do tváře.
Přestože jsou odpadky shrnuté buldozery a udusané jejich pásy, tvoří značně zrádný, nerovný povrch. Morag se na pod-
jíždějících svazích zapotácí, uklouzne v hromadě uvolněných igelitových pytlů a zřítí se po zádech do mazlavé jámy, z níž stoupají dusivé metanové výpary. Když se pokusí vzepřít, ruce se jí zaboří do čehosi mokrého, musí z prstů otřepat mastné kapky. Vpředu proběhnou dvě, čtyři, šest postav ozařovaných jasem z kupy doutnajících pneumatik. Jen kolem nich zavíří štiplavý černý dým a jsou pryč.
"Chceš podat ruku? " zeptá se samolibě Jules. "Díky," odvětí Morag a ušklíbne se, když pak společník před lepkavým dotekem ucukne. "Viděl jsem je." "Já taky."
"Mohly by nadělat problémy." "Určitě unesly ty děti, Julesi. Pojď."
Na okraji skládky stojí drátěný plot, ale Jules brzy objeví místo, kde byl kus pletiva odtržen. Morag se protáhne jako první a seběhne po strmém svahu na železniční trať.
Je to stará elektrická linka do Království magie. Morag se co nejrychleji postaví mezi betonové pražce a namíří kužel světla baterky po směru lesknoucích se kolejnic. Kus vpředu vbíhá trať do tunelu.
Morag počká, dokud ji Jules nedohoní. "Třeba se až sem dolů vůbec nedostaly," zadoufá. "Neměli bychom zavolat policii?"
"Přišli by pátrat po dvou ztracených dětech bez domova, Julesi?"
"Za pokus by to možná stálo. Kromě toho, blíží se vlak. Cítíš ten průvan?"
Z tunelu skutečně vane studený vítr. Je prosycený olejem a elektřinou. Zrovna když se Morag s Julesem otočí k návratu, zaslechnou výkřik. Vysoký a strašidelný. Jako by ho ani nevydala lidská bytost.
Morag vyrazí po hlase, do tunelu. Jules je jí v patách. Světlo baterky zmateně tančí po odpadcích mezi kolejemi a po mastných kabelech, připevněných podél prohnuté zdi tunelu. Sem tam se míhají bílé myšky, cupitají po zažloutlých stránkách novin a kupkách vlhkého listí. Osamělá plechovka od koly zazáří jako nějaký šperk.
Morag spěchá proti stále silnějšímu větru. Kolem nohou jí víří a rotují útržky papírů. Jules ji chytne za rameno a přitiskne
ke stěně okamžik předtím, než se z temnoty vyřítí vlak, který na kratičký moment osvětlí scénu na druhé straně kolejí. Vagóny duní kolem, duní a duní v nekonečném mihotání prázdných ozářených oken, jež Morag doslova vyráží dech. Začne do neustávajícího dunění strachy ječet.
Náhle se hluk rozplyne v pouhý vítr. Vlak je pryč.
Jules zapne vlastní baterku právě včas, aby ještě stihl zachytit postavy, které se právě rozprchly od ranečku mezi kolejemi. Půl tuctu dětí, za nimi se žene jakýsi muž. Děti pelášejí v předklonu, běží, co jim síly stačí. Muž se otočí, tvář má ve světle baterky čistě bílou. Pak se ozve duté prásknutí, od kolejnice odletí sprška jisker a cosi prosviští tunelem.
Morag slyšela dost střelby z pušek na to, aby okamžitě poznala, co to bylo, a vrhne se na mastný štěrk mezi kolejemi. Jules se přikrčí k ní. Baterku už má zhasnutou. Ozve se další výstřel, pak dlouhé ticho.
"Devítimilimetrový poloautomat," zašeptá Jules, který vyrůstal v La Gouette d'Or, přímo uprostřed pouličních válek mezi gangy dávno zdomácnělé alžírské populace a novou vlnou alžírských přistěhovalců na útěku před džihádem.
"Musíme jít dál a podívat se tam," odvětí šeptem Morag.
Raneček mezi kolejemi býval tělem té dívenky. Je vysvlečená donaha a leží bezstarostně pohozená pod jakýmsi symbolem načmáraným bílou barvou na špinavou betonovou zeď tunelu. Ten symbol nadlouho upoutá Moraginu pozornost. Je to podivná skvrna připomínající pavouka, složitá propletenina dvou zubatých mandal, která jako by tvořila vír, jako by se uzavírala sama do sebe.
Morag se přinutí odvrátit pohled. Dívenka má přes hlavu přehozenu svou deku, na odhaleném břiše lze spatřit krvavý květ. Krev se pomalu rozlévá i pod tělíčkem, ve zdejší polo-temnotě leskle černá.
Jules začne s masáží srdce a umělým dýcháním. Morag ho zanechá pod bílým pavoučím znakem a sama běží dál. Když se vynoří na opačném konci tunelu, ozve se praskavý vyzváněcí tón jejího telefonu. Bez dechu informuje doktora Science o všem, co se přihodilo, udá mu místo činu a poprosí ho, zda by nezavolal policii.

Na jedné straně železniční tratě se k neonově oranžovému nebi tyčí věže pohádkového hradu Království magie; na druhé se zdvihá opona světel z Pomezí. Hřejivě žluté obdélníky hotelových oken, kostrbaté shluky pastelových reklam velkých společností, přízračná záře holografických log. Jak tak klopýtá podél trati, zaslechne Morag vzdálený vřískot tuctů navzájem se přeřvávajících zvukových aparatur a nepřerušovaný bílý šum obrovských výtlačných ventilátorů. Ty vytvářejí vzduchovou clonu, která dělí Pomezí od zamořeného ovzduší Království magie.
Kdosi na Morag zavolá. Odhrne si vlasy z obličeje a rozhlédne se. Spatří muže, který na ni gestikuluje z vrcholku náspu. Zatímco stoupá po svahu porostlém dlouhou mokrou trávou, křikne na něj zpět, zda si nevšiml několika lidí, kteří tudy běželi před ní.
"Měli s sebou malého chlapce. Neviděl jste je? " "Neměl jsem čas se koukat." Je to vysoký kostnatý mladík, tvář má bezmála celou zakrytou černou maskou s tlustými brýlemi. Oblečen je do kožených džínsů a černé péřové bundy, v níž připomíná nevybuchlý ruční granát. K brýlím má drátem připojený přenosný počítač zavěšený na opasku. Je to nejspíš nějaký průnikový žokej nebo pohraniční špeh, prostě kluk, který využívá tajných dálkových kamer, aby mohl strkat nos do ochranných mechanismů vil, ať už se tomuto pozorování oddává čistě pro vlastní zábavu, nebo kvůli informacím, jež by mohl následně dobře zpeněžit. Zkoušejí to mnozí, ale nikdo z nich se do oblasti Království magie nedostal dál než sto metrů, dokonce ani žokejové placení velkými korporacemi. Prohlíží si Morag očima za silnými brýlemi a podezřívavě se zeptá: "Jste od bezpečnosti?"
"Hledám malého chlapce. Někdo ho unesl." "O tom nemůžu nic vědět. Dostal jsem se už pěkně daleko dovnitř, zrovna jsem se plazil kolem Velkého hromu, když mě dostaly. Vůbec jsem nezaregistroval zásah, prostě mě to najednou odpojilo..."
"A tím svým vynálezem jste nikoho neviděl? " "Postavil jsem to podle poslední generace marsovských sa-mochodů. Je samozřejmě o mnoho menší, ale dokáže zdolat až čtyricetistupňový svah, na rovině zvládne vcelku slušnou rychlost a má naprogramované švábí instinkty pro náhodný výběr cesty úniku před pohyblivými stíny. Jenže příliš pomalé, jak se ukázalo."
Morag má chuť s ním pořádně zatřást. "Ale překročil mezitím někdo hranici?"
"Hranici nedokáže překročit nikdo, v tom je ten problém. Hej, víte, že byste sem neměla chodit bez masky? Vzduch je tu pořád plný fembotů, vmžiku vám dokáží úplně změnit paměť." Špehovy brýle se na okamžik potáhnou slabým zrcadlovým filmem, pak se znovu rozjasní. "Blíží se sem ochranka Mrtvé hvězdy," dodá ještě a rozběhne se ke světlům Pomezí.
Zatímco se Morag snaží sestoupit po svahu zpět dolů, skutečně na místo dorazí bezpečnostní hlídka. Je jich asi tucet, všichni maskovaní stejně jako špeh. Na sobě mají rozličné kva-zi-uniformové blůzy nebo svetry a jsou vyzbrojeni poloautomatickými puškami, paralyzátory, kanystry s plynem a směsí aerosolů, ale žádný z nich na sobě nemá jediné identifikační logo či odznak.
Morag jim ukáže svou zdravotnickou legitimaci a pokusí se jim vysvětlit, že pronásleduje víly, které unesly malého chlapce, jenže strážce jako by to vůbec nezajímalo. Už o tom prý vědí vše, říkají. Policisté jsou na cestě a nejlepší, co teď ona může udělat, je vrátit se zpět a převyprávět svůj příběh ještě i jim. Morag, naprosto bez sebe frustrací a vztekem, prohlásí, že by se raději měli věnovat pátrání po těch vílách a o ni se nestarat. Jediná žena mezi strážci na to opáčí, že se Morag buď může vrátit dobrovolně, nebo ji budou muset přes noc zadržet, volba je čistě na ní.
Morag si strážce jednoho po druhém prohlédne. "Nemyslete si, že vás příště nepoznám," řekne, "i přes ty masky."
"Nechtě se oskenovat, až se vrátíte domů," poradí jí ta žena. "Vzduch se tu jen hemží různou havětí. Možná jste koneckonců vůbec nic neviděla. Jen si myslíte, že jste to viděla."
"Vždyť támhle na kolejích leží mrtvá dívka, ty fašistická děvko."
"Radši táhni, ufňukaná liberalistko."
Je to patová situace. Strážci sledují, jak se Morag vrací do tunelu. Jules leží s roztaženýma rukama na trati a nad ním se tyčí policista. Druhý snímá otisky prstů mrtvé dívence.

4
HNÍZDO

CHLAPEČEK SE CHCE VRÁTIT DOMŮ. CHCE ZPÁTKY k tatínkovi. Chce vědět, kam se poděla jeho sestra.
"Prostě tu není," opakuje Armand už přinejmenším popa-desáté. "Neměj o ni strach. Radši se podívej tady na ty koníčky!"
Chlapeček jim však nevěnuje pozornost. Prohlásí, že nemá koně rád, a kromě toho, tyhle věci stejně skuteční koně nejsou.
"Máš pravdu," řekne Armand. Cítí se tak zesláblý, až mu připadá, že se každou chvíli musí svalit na zem. "Ani náhodou to nejsou koně. Jsou to jednorožci, tak je to!" prohlásí v zoufalém pokusu upoutat chlapcovu pozornost a odvést ji od nastalé situace.
"Smrdí," podotkne chlapec. "Všechno tady smrdí. Smrdí to tu a je tu zima. Chci domů."
Posadí se do umělé trávy a je nemožné s ním hnout, přímo jako by měl schopnost zvětšovat podle přání vlastní hmotnost. Sedí tvrdohlavě přilepený na jednom místě jako klíště. Je to čtyřleté buclaté děcko s leskle černou pletí, oblečené do špinavých manšestrových kalhot a vytahaného svetru, který mu sahá až po kolena. Kolem krku má uvázaný tenounký průsvitný šátek. Jmenuje se Gabriel. Armand ho unesl z hnízda krátce poté, co se probral ze snů Pana Mika, s krví za nehty, pachem střelného prachu na prstech a hlubokým, nepříjemným, černým pocitem, že se předešlé noci přihodilo něco příšerného. Už podruhé během dvou dní se teď skrývá před Dvojčaty.
"Smrdí to tu a je tu zima," opakuje chlapec. "A viděl jsem krysu."
Armandovi okamžitě vystoupí na čele pot. "Ne. Ne, neviděl."
Všechny krysy, které ještě v Království magie zůstaly, jsou špehové. S divoce žijící populací se Národ brzy vypořádal,

stejně jako se zdivočelými kočkami, které se jimi živily.
"Viděl," trvá na svém chlapec a náhle se rozpláče. Armand se ho snaží utěšit, ale dítě se rozpláče ještě hlasitěji a stále opakuje, že chce domů.
"Tam, tam," zašeptá Armand beznadějně. "Tam, tam."
Jsou na palouku vílí říše, na konci zábavní dráhy nazvané Je to jen malý svět. Říše vil je poslední z řetězu umělých krajin, jenž se táhne z Austrálie (před obrazem přístavu s budovou ve tvaru lastury stojí gumovníkový strom, na němž visí jakýsi šedivý, vycpaný medvěd; atrapy černých postaviček s oštěpy a bumerangy) až do USA (socha Svobody, atrapa chlapce v baseballovém dresu a dívky-roztleskávačky). Své lepší dny má tohle místo už dávno za sebou. Jednorožci, celí flekatí, opuštěně pokukují z houštiny zaprášené, umělohmotné vegetace. . Většina hvězd z temně modré klenby na stropě už popadala, jasně červenou muchomůrku kdosi vyvrátil ze země a navíc se pokusil zapálit víly, které se vznášejí nad drnovitým trávníkem, posetým květinami. Možná to byla tatáž osoba, která založila oheň v odpadky zasypaném korytu kanálu, jímž kdysi projížděly řetězové zábavní loďky.
Armand se usadí vedle chlapce. Je tak hrozně zesláblý. Z úst mu tečou sliny a musí neustále polykat. Žaludek má plný slin. Poničený palouk ozařuje jen slabý kužel šedého světla, jež dovnitř proniká dírou ve střeše. Armandovi připadá, jako by se věci kolem proměňovaly ve své vlastní stíny. Snaží se všechno bedlivě sledovat, až mu z úporné snahy zabránit okolní realitě, aby ho nějak podvedla, začne třeštit hlava. Celé ovzduší se zdá šedé a nabité energií, cítí jeho tíži po celém těle.
Chlapec Gabriel na Armanda pohlédne. "Bolí mě hlava," řekne.
Nejspíš jde o následný účinek drogy, kterou Národ podává podvrženým dětem, aby je udržel v poslušnosti. Její vliv pomalu odeznívá. "To znamená, že ti za chvíli bude lip," odvětí Armand.
"Tatínek mi vždycky, když mě bolí hlava, dává vodu s takovým šumivým práškem."
"Aspirin," podotkne Armand.
"Chci ho."
"Ale já žádný nemám."
"Jsi zlý. Neumíš se starat o svoje hosty. Hodný člověk," prohlásí chlapec upjatě, "by udělal, o co ho jeho host poprosí." S vytříbenou důstojností šlechtické vdovy ve společenském salonku si svým tenounkým šátkem utře nudli pod nosem.
"Vždyť se o tebe starám," namítne Armand. "Tak buď zticha, nebo nás najdou."
"Kdo?"
"Strašidla," odpoví Armand.
"Jaká strašidla?"
Gabriel si nevzpomíná, jak se sem dostal. Nepamatuje si to, pochopitelně, ani Armand. Jediné, co Armand ví je, že byl probuzen Pan Mike a že se pak stalo něco hrozného. "Na tom nezáleží," řekne. "Hledají tě. Chtějí ti ublížit."
Gabriel Armandovi nevěří, a také mu to řekne nahlas. Pak si znovu uvědomí, kde se octl, a rozpláče se.
Armand ho nechá plakat, dokud to chlapce neuspí. V koutku mysli věří, že až se rozední, podaří se mu najít nějaký způsob, jak Gabriela dostat z Království magie pryč, a pak říct, že mu uprchl. Zároveň však ví, že něco takového je zhola nemožné. Vydrží bez sómy tak dlouho, jak jen to půjde, ale pak bude za své činy pykat. Pokusit se o to však musí.
Armand se v poslední době cítí osamělý. Chybí mu Hassan. Chybí mu lidská společnost, a ten chlapec je koneckonců přece jen člověk.
Armand upadne do stavu jakési otupělosti, z níž se s trhnutím probudí, teprve když venku zaslechne hašteření skřetů. Doplíží se na konec zábavní dráhy a vykoukne ven do chladného, šedého odpoledne. Nad rozpadajícími se budovami visí nízké mraky, které se rozrážejí o zubaté vrcholky Velkého hromu. Ani známky po skřetech, ani známky po čemkoli jiném, když se však vrátí do malé sluje v říši vil, chlapec je pryč.
S tupou únavou si Armand uvědomí, kdo chlapce zřejmě unesl, a zároveň i to, že se teď musí vrátit do podzemí.
Otevřený poklop za potrhanými kulisami sluje vede do tunelů, které se táhnou pod celou rozlohou Království magie. Tunely jsou dostatečně široké na to, aby se jimi dalo projet v malém dvousedadlovém vozítku. Trsy luminiscenčních hub, které rostou na kusech dřeva zaražených mezi trubky a kabely, kolem sebe vrhají chladnou, modrou záři. V místnostech, v nichž se kdysi zaměstnanci převlékali do pracovního, je dnes ticho jako v hrobkách.
Přestože se Armand krade tak potajmu, jak jen dokáže, Národ ho brzy objeví. První je u něj stopař. Jeho oči připomínají pod převisem obočí malé bílé kamínky, ale zrak je v podzemí tím nejméně důležitým ze smyslů. Zato čenich má stopař protáhlý a zkrabatělý bludištěm vrásek; v záhybech modré kůže přežívají malí červíci. Za doprovodu protivných, čenichavých zvuků zamíří přímo k Armandovi. Ten zůstane bez pohnutí stát a nechá si dlouhými, studenými prsty ohmatat tvář.
Z přítmí se vynoří další dva příslušníci Národa. Jsou nazí, drobná tělíčka mají pokrytá roztodivnými vzorci zvýrazněných podlitin. Jeden vloží Armandovi prst do úst a nehtem mu bolestivě zaryje do napuchlého jazyka. Pak si tentýž prst strčí mezi vlastní rty a ušklíbne se. Cítí Armandovu touhu.
Vezmou ho za ruce. S jedním členem Národa po každém boku je Armand vlečen stále hlouběji do bludiště. Do tváře mu vane teplý, vlhký vítr bohatý na feromony. Jdou tunelem, kde po stěnách visí zavěšená těla loutek-dělníků, obalená sítí umělohmotných trubiček, jimiž pomalu pulzuje jasně růžová tekutina. Břicha mají nepřirozeně nafouklá záměrně vyvolanými zhoubnými nádory, které vylučují sómu. Další loutky tyhle živoucí kádě bez ustání čistí hbitými jazyky, permanentně zfetované syrovou sómou obsaženou v jejich potu. Ovzduší je ztěžklé pronikavě sladkým sómovým pachem.
Je tu o něco tepleji. Veškeré volné spáry ve stěnách tunelu jsou tak přecpané trouchnivějícím dřevem, že je chladná záře bezmála stejně silná jako denní světlo. Armand ví, kde se právě teď nachází. Tenhle tunel ústí do komnaty v

samotném srdci hnízda.
Když bylo ještě Království magie v provozu, mělo svou vlastní záložní elektrárnu. Mohlo fungovat i v případě, že by byla kupříkladu celá Paříž ponořena v temnotu, jeho amnio-troničtí roboti by si nadále šli po své práci, výtahy všech čtyř hotelů by jezdily nahoru i dolů, miliardy žárovek a neonových trubic by dál svítily. Jakmile činnost zábavního parku skončila, byly plynové turbíny kamsi odvlečeny, a když sem Královna přivedla svůj Národ, vybudoval si na místě jejich někdejšího uložení hnízdo.
Armand je zaveden na úzký můstek, který probíhá prostředkem zaplavené komnaty. Konce podpěr, na nichž kdysi ležely čtyři turbíny velikosti lokomotivy, trčí z černých vod jako párové ploutve. Od stropu visí kabely jako liány v džungli. Jeden z Armandových průvodců náhle vyskočí na zábradlí můstku, chytne se rukama i nohama kabelu a odrazí se, načež se za divokého vřeštění rozhoupá a přeskakuje z kabelu na kabel, až zmizí v potrubí na druhé straně komnaty.
Armand ve vlhkém ovzduší jasně rozeznává stopy zpracovávané sómy. Jazyk mu v očekávání v ústech vzrušeně naběhne jako nějaký vlhký polštář, vtěsnaný mezi zuby. Fosfeny mu před očima kreslí všelijak klikaté linky, které se rozpadají a přetvářejí, kdykoli zamrká. Celé tělo se mu svírá touhou, bezmála už zapomněl, proč tu vlastně je. Jeho průvodce ho donutí slézt dolů po žebříku, pak mu poklepe na tvář a otočí hlavou.
Přímo před ním se mu kření Dvojčata.
"Choval ses jako pošetilý chlapec -"
"- moc zlý pošetilý chlapec."
Hoví si na hromadě pěnové izolace, otrhané z chladících trubek. Gabriel jim leží u nohou, spí s palcem v puse. Dolů do černé vody se pozvolna svažují betonové desky, na nichž se v propleteném chumlu válí asi tucet příslušníků Národa, kteří se pomalu převalují jeden přes druhého. Jeden z nich zvedne k Armandovi zrak zaslepený prožívanou extází. Za nimi se na mělčině rozvaluje nadmutá loutka. Oddechuje namáhavě, se šípáním. Ze strupovitých ran na břiše jí trčí umělohmotné trubičky. Je zralá, přeplněná sómou. Z trubiček odkapává čirá lepkavá kapalina, stéká po napuchlé modré kůži loutčiných boků. Armandova ústa při tom pohledu okamžitě zaplaví sliny.
Jedno z Dvojčat se uchichtne. Druhé řekne: "Neublížíme mu, Armande. Národ ho potřebuje. Nebudou s ním žádné potíže -"
"- ne jako s tebou -"
"- stane se jedním z nás. Ach, nebohý Armande, jak hladově-"
"- jak hrozně hladově vypadáš. Ale nechoval ses jako hodný chlapec a předtím -"
"- předtím tu byl Pan Mike -"
"- pan Mike provedl hrozné věci -"
" byla to jen malá dívenka -"
"- ubohá malá -"
"- milounká malá -"
"- ubohá malá milounká malá opuštěná malá černá dívenka-"
"- a Pan Mike jí ošklivě ublížil -"
"- moc ošklivě jí ublížil -"
"- protože nás miluje."
"A protože nás miluje, budeme mít miminka -"
"- spousty a spousty miminek -"
"- a ty nám v tom pomůžeš -"
"- ty nám v tom pomůžeš tím, že necháš Pana Mika znovu přijít -"
"- znovu přijít zpět, aby nám mohl být užitečný -"
"- protože ho viděli, jak dělá ošklivé věci -"
"- a to je pro tebe moc nebezpečné."
"Takže nám musíš pomoci -"
"- kvůli nám všem -"
"- nám musíš pomoci."
Armandův průvodce konečně pustí jeho ruku. Sejde po betonovém svahu a dobrodí se k loutce, sehne se a usrkne z jedné z umělohmotných trubiček v loutčině odulém břiše. Armand je v pokušení vzít nohy na ramena, ale nemá, kam by utekl. Vílí Národ je všude, z bludiště chodeb sem doléhá slabé mumlání, a před Dvojčaty se stejně nikde neschová. Kromě toho už ho dočista ovládla touha.
Jazyk mu ztěžkle leží v ústech a ode rtů odletují sliny, když říká: "Nikdy si netroufnete mi ublížit, protože potřebujete Pana Mika. Ale jednoho dne mu nedovolím přijít. Uvidíte..."
Dvojčata se rozesmějí, šťouchají se navzájem lokty a spustí svůj posměšný sbor:
"Loup Loup Loup."
"Loup Garou."
"Loup Loup Loup."
"Ona se vrátí! Potom uvidíte! Všechny nás potrestá za to, co jsme udělali!"
"Ubohý Armande -"
"- ubohý pošetilý Armande -"
"- ona se nikdy nevrátí. Teď už ne -"
"- teď vládneme my -"
"- a budeme vládnout navždy."
Dvojčata na sebe pohlédnou a sborově prohlásí: "Teď se nasyť, a buď nám vděčný."

Když Armand spatří křivonohou vílu s modrou pletí stoupat od vody, roztřese se očekáváním. Klesne do podřepu a víla vezme jeho hlavu do dlaní. Teplý dech ho zašimrá na tváři;
pak ho víla políbí na rty. Její horký, svalnatý jazyk si prorazí cestu Armandovými rty a pronikne mu mezi rozevřené čelisti. Sóma, aktivovaná enzymy ve slinách loutky, se mu nahrne do krve a Armand je ztracen. Sladce, tak sladce ztracen.

5

NÁSLEDKY

POLICIE NECHÁ MORAG S JULESEM OKOUNĚT KOLEM místa vraždy skoro dvě hodiny, než si od nich konečně vezme prohlášení. Bezpochyby proto, že Morag je cizinka a Jules je pro ně noir, přestože patří k Pařížanům třetí generace. Policisti by ho byli bez debat rovnou zatkli, kdyby se Morag nevrátila na místo činu včas a svým ledovým morningsideským tónem jim nenařídila, ať jejího kolegu okamžitě propustí. Poněkud jim spadl hřebínek, teprve když dorazil doktor Science a spustil na ně spatra svým žargonem, přesto však i nadále trvali na tom, že kvůli prohlášení musí vzít Morag s Julesem s sebou. To už stihli uvalit vazbu na otce nebohé holčičky a důvod, proč sňali mrtvé otisky prstů, byl prý ten, aby mohli překontrolovat její status uprchlíka. Jako by na tom záleželo, jestli je tu o uprchlíka víc nebo míň, obzvláště teď, když je dívenka po smrti.

Doktor Science zajistí, aby byli Morag s Julesem během hodiny propuštěni, napřed však musí podepsat bezvýhradný slib, že o celé záležitosti nepodají žádné informace tisku. Když se Morag zeptá, co hodlá policie podniknout ohledně toho malého chlapce, spustí doktor Science znovu svou hantýrkou, při jejímž zaslechnutí se Jules znechuceně odvrátí.

"Musíme se snažit vycházet s poldama slušně," prohlásí doktor Science. "Nemůžeme jim nakazovat, co mají dělat," sníží hlas a položí Morag ruku na rameno, "přestože všichni víme, jak na nás dlabou. Tak to chodí. Dobro většiny proti dobru jednotlivce, vždyť víte, co myslím."

Morag ruku setřese. Napadne ji, že doktor je v podstatě jen starý, pokrytecký podvodník. Možná, že jeho osobní kouzlo, ten med, kterým dokáže všechno pomazat, aby se to člověku zdálo sladší, mělo kdysi nějaký efekt, ale dnes už tenhle efekt příliš ovládl doktora Science samotného. Přesto Morag souhlasí, že jim nezbývá než zůstat zticha a Jules jí v tom dá za pravdu. Co ostatně mohou dělat jiného?

Té noci má Morag neklidné spaní. Trochu se jí uleví, teprve když nad typicky pařížským obědem složeným z boeuf gros sel s pórkem a navets a karafou trpkého červeného vína vypoví celou příšernou historku své spolubydlící Nině. Opakováním hrůza toho všeho poněkud zeslábne a Bidonville se náhle zdá nekonečně daleko. Snad právě díky domáckému prostředí malé restaurace, kam ji Nina zavedla a kde si před okamžikem odložila věci na věšák v podobě holubníku, kde konverzace á la cantonnade vytváří mezi stoly radostnou atmosféru a kde jídlo roznáší Raymonda, vysoká žena s dlouhými, velmi světlými vlasy.

Nina Morag vyslechne s napjatým soucitem. Pracuje jako zdravotnice v l'Hópital Saint-Louis a má dar naslouchat lidem a říkat jim ty správné věci. Když se Morag dostane k části s bezpečnostními strážci, zapálí si Nina s charakteristickým cvaknutím zapalovače svůj pravidelný popolcdní doutníček a navrhne Morag, ať ty mizery zažaluje. Nina je malá, kostnatá žena, která se pozvolna dává dohromady po zmateném rozvodu, po němž, jak sama tvrdí, zůstala finančně dočista na holičkách. Je dvakrát starší než Morag a nejméně desetkrát víc chic, tak štíhlá v přiléhavých modrých šatech se spoustou šperků. Pope-lavé blonďaté vlasy se jí ve světle, jež dovnitř proniká zrcadlovým sklem v okně, lesknou jako zlato. Nakloní se blíž k Morag a zašeptá: "Znám jednoho moc dobrého prokurátora, kdybys potřebovala."

"Mně nevadí, jak se chovali ke mně, vadí mi, jak přistupují k záležitosti toho chlapečka."

"Máš o něj strach?"

"Nemůžu si pomoct, ale prostě se mě to jistým způsobem dotýká. Snažila jsem se od toho oprostit, protože vím, že by to tak pro mě bylo všechno mnohem jednodušší, ale stejně mi to nějak nedá."

"Nejspíš už je taky mrtvý, viď?"

"Asi ano. Ale o to tu nejde."

.Jistěže ne. Jde o to, co s tím chceš teď dělat. Jít za novináři?"

"Pokud by to vůbec někdo vydal, byl by to jen takový ten trhák jednoho dne. Pomezí je hodně politicky angažované, nebo ne?" '

"Ale evropsky, ne francouzsky."

"Pochopitelně, nechtěla jsem..."

"Co se ti vlastně přinejhorším může stát, když s tím za nějakým novinářem půjdeš?"

"Přijdu o práci. Ale o to tu přece nejde, ne?"

"Možná by sis měla dát na nějakou chvíli pauzu, má drahá. Odjet třeba do Normandie. Mohla bych ti půjčit svoji chatu, bůh ví, že když jsem ještě žila s Kazimírem, skoro vůbec jsme tam nejezdili, a děti teď už vyrostly, takže je tam taky nic netáhne. Jen tak se procházet po pláži, dostat z plic všechnu tu městskou špínu a pořádně se nacpat zdravou vesnickou stravou. A pak se teprve pustit do nějakých závažných rozhodnutí."

Morag Nině slíbí, že si to nechá projít hlavou, ale minimálně ještě dnes v noci musí s týmem do akce.

"Jinak bych se už nikdy nedokázala vrátit zpátky."

"Inu, když myslíš, ale je to během necelého roku už druhá perná chvilka, kterou si musíš projít."

"Ale kdepak, tentokrát to vůbec není tak hrozné. S tábory se to vůbec nedá srovnávat, navíc jsem o všem podala hlášení a probrala to s ostatními záchranáři. Byla jsem s tím i v poradně. Jsem úplně v pořádku, Nino."

"Jistěže jsi. Ale ani tak by nebyla žádná ostuda, kdyby sis na nějakou chvíli odpočala. Popřemýšlej o tom," zdůrazní Nina a Morag jí ujistí, že se podle její rady zařídí.

Je už na cestě do jejich apartmá, když jí zazvoní telefon. Je to doktor Science. Prý by si s ní rád ještě pohovořil, jak

tvrdí, o nešťastných událostech minulé noci. Bude odpoledne v depu týmu první pomoci a očekává, že se tam Morag ukáže.
"Zatraceně," pronese Morag nahlas uprostřed rušné ulice. Pak se otočí a zamíří k nejbližší stanici metra.
Depo je zastaralá budova závodu lehkého strojírenství, které nanotechnologie vyřadily z provozu, nedaleko rozjezdové dráhy letiště Roissy-Charles de Gaulle. V době, kdy tam Morag dorazí, je přítomna jen Gisele Gabinová. Právě nově svařuje rám jedné nabourané dodávky týmu, až od zprohýbaného šasi odletuje vodopád jisker, které v chladném prostoru skladiště, ne nepodobném hangáru, vydávají jasně oranžovou záři. Prohlásí, že doktora Science celý den neviděla. Co by tu ten starý grázl taky pohledával?
To by Morag sama ráda věděla. Unavená a podrážděná po-
nechá Gisele její práci a s rukama vraženýma hluboko do kapes prošívaného kabátu se prochází kolem, dokud se doktor neobjeví, naprosto nevzrušený a jako vždy bez jediného slůvka omluvy. Ani nepozve Morag do své kanceláře, začne se s ní vybavovat přímo tady, mezi vozidly, která během nabíjení baterií vydávají tlumený bzukot - jako včely, když v zimě zahřívají svůj úl.
Morag je členem týmu, prohlásí doktor Science, a jistě proto chápe, jak důležitý je obraz, který o nich získává veřejnost. Ta událost, k níž došlo včera, inu, bahno čas od času stáhne někoho dolů, tak to chodí. A podobné věci by se dalo zneužít proti týmu. Velice oceňuje její nasazení i oddanost práci. Něco takového se vidí jen zřídka. Právě proto má tak rád své zaměstnání, těší ho pracovat s oddanými lidmi. Pokud by se tedy chtěla stát skutečnou nedělitelnou součástí týmu, měl by pro ni místo, kde je opravdu třeba její pomoci. Tak jako tak je na čase, aby se jí dostalo nějakého uznání za to, co pro tým vykonala. Odejít vypomáhat na kliniku by od ní byl navíc velkorysý krok, který jí on osobně nikdy nezapomene. Kromě toho by jí podobný přestup v téhle stresové době posloužil jako výborná terapie, díky níž by se jí snad podařilo zapomenout na různé nepříjemnosti.
"Cože? Cože chcete abych udělala?"
Morag naprosto nechápe. Je unavená a během řeči doktora Science nad nimi přeletělo letadlo, jehož silné trysky rozkmitaly vlnitou střechu skladiště do hlubokého bručivého tónu.
"Není to špatné místo, a hlavně není ani zdaleka tak nebezpečné jako Bidonville."
Doktor Science má ve zvyku mhouřit oči, takže to vypadá, jako by za kulatými brýlemi se zlatými obroučkami neustále mžikal. Je to vysoký, mohutný muž otcovského vzezření, s bujnými rezavými vlasy, vzadu svázanými do huňatého co-panu. Proslýchá se, že má implantované prasečí srdce, které podporuje jeho vlastní, ale to je nejspíš jen zlá pomluva. Je tím typem podivného patrona, který jako by s přibývajícím věkem stále rostl, jako by do sebe z okolního světa nasával stále víc a víc energie.
"Policie si nepřeje, abyste od nynějška chodila kamkoli do blízkosti Království magie," upřesní. "Tvrdí, že i tak by vás mohli naprosto legálním procesem od tamější komunity sepa-
rovat, totiž v případě, že byste příliš podlehla vlivu pověstí, které tam kolují..."
"Pokud máte na mysli pověsti o vílách, pak to nejsou žádné pověsti," odvětí Morag.
"Chápu, jak se cítíte, ale s policií je třeba spolupracovat."
"A co ten malý chlapec?"
"Policie po něm pátrá," řekne doktor Science. "Dobře víte, jaký mám pokaždé strach o bezpečí lidí, které posílám do Bidonvillu. Svou odvahu jste několikrát prokázala už v Africe, Morag, mne o ní znovu přesvědčovat nemusíte. Zasloužíte si pauzu, a když vám ji nabízím, dělám pro vás to nejlepší, co je v mé moci."
Doktorova slova se Morag zachytávají pod kůží jako háčky, • uvrhují ji do zmatku mezi povinností a vlastním prospěchem. Tlačí na její podvědomou touhu ulehčit si práci, je si toho vědoma, ale nedokáže najít způsob, jak to vyjádřit nahlas, aniž by vzbudila dojem nevděčnosti.
"Takže mám jít pracovat na kliniku do..."
"Tuším, že jsem vás tam sám provázel, když jste u nás nastupovala. Jsem si jistý, že si povedete dobře. Nemusím vás kontrolovat, viďte že ne? Ne, jsem přesvědčený, že to nebude třeba. Buďte tam dnes chvíli před půlnocí, ještě než se zamyká hlavní brána. A pochopitelně se na mne můžete kdykoli obrátit," dodá ještě doktor Science, poctí Morag kritickým, rnži-kavým úsměvem a odkráčí pryč mezi nabíjejícími se vozy, kde ještě cosi křikne na Gisele, až se jeho hlas ozvěnou rozezní pod vysokou střechou.
Morag se vrátí do apartmá a až do časných večerních hodin si zdřímne. Z děsivých snů, které ji po celou tu dobu pronásledovaly, si po probuzení naštěstí nic nepamatuje. Vykoupe se a umyje si hlavu. Zabalená do županu a s mokrými vlasy schovanými pod ručníkem se odebere do obývacího pokoje, který se jí zeptá, zda jí něco nechybí. Žije tu už skoro měsíc, tedy dostatečně dlouho na to, aby se expertní systém apartmá stal vnímavým k řeči jejího těla. Když Morag prohlásí, že je jí fajn, nabídne jí alespoň šálek čaje.
"Dobře."
Po dlaždičkách přiťapká Ninin mikrosaurus a začne se Morag tulit ke kotníkům. Je to stegosaurus, ne větší než obyčejná
kočka, s bílou srstí po celém vypaseném těle, jen na zádech má černé fleky a pláty ve tvary diamantu. Morag ho pošimrá pod drobnou hlavičkou a mikrosaurus zavrní blahem.
"Mohu nějak pomoci?" ozve se expertní systém.
Morag napadne, zda apartmá na mikrosaura náhodou nežárlí. "Své problémy si vyřeším sama," odvětí.
Ozve se kratičké pípnutí značící, že překročila kapacitu odpovědí, na které je expertní systém schopen reagovat.
"Stačí, když mi uděláš čaj," dodá Morag.
"Jistě. Mimochodem, máte zprávu na záznamníku."
Morag si ji pustí. Jakýsi tlouštík se anglicky ptá: "Doktorka Grayová? Rád bych s vámi mluvil. Zavolejte mi, prosím, co

nejdříve zpět."
Morag telefon vypne ještě předtím, než muž stihne odříkat celé své číslo. Dr. Science sice povídal, že se o média už postaral, ale ten tlouštík Morag nápadně připomíná reportéra nějakého bulvárního plátku. Pokud už by se však rozhodla tisku o vraždě a zastíracích manévrech policie povědět, kdo by pro ten účel mohl být lepší než právě anglický bulvár, který je podobnými skandálními historkami živ? Morag má sto chutí to udělat, zvláště poté, co ji doktor Science odpoledne tím nechutným emocionálním vydíráním zasáhl na jejím nejzranitelnějším místě, jenže před tak velkým krokem má přece jen trochu strach. Touží si o všem promluvit se svou spolubydlící, jenže Nina má dnes v nemocnici noční směnu, a bylo by značně neprofesionální nechat si ji volat k telefonu kvůli podobným osobním problémům.
Se šálkem chladnoucího čaje v dlaních se Morag postaví do šoupácích skleněných dveří na malý balkon a zahledí se ven. Mozaikou setmělého města se vinou šňůry náhrdelníků pouličních lamp a ztrácejí se směrem ke světlem zaplavenému shluku věží La Defense. Dům s jejím apartmá patří do dvacátého arrondissementu, Belleville-Ménilmontant, kde neudržované, venkovské ulice, obydlené umělci a kontrakulturními hippie, obklopují pásy činžovních domů, v jejichž bytech přežívají většinou jen zbídačení odborníci střední třídy bez stálého domova a studenti městské univerzity.
Morag má lesklou bídu arrondissementu ráda, líbí se jí atmosféra promeškaného začátku nového milénia i útěk většiny městské populace do pásových arkokultur. Po okolí jsou tu roz-
troušeny klidné bary, tradiční boulangerie s nápisy z dob druhého císařství nad zářivými okny se zrcadlovým sklem, starobylá kina, kde si návštěvníci mohou vhozením papírku do krabice zažádat o jakýkoli konkrétní film, čínské kavárny, v nichž Nina s kolegyněmi z nemocnice utrácí o nedělích horentní sumy. Morag tu sice není dlouho, přesto pomalu začíná mít pocit, že konečně nalezla místo, kde by mohla být šťastná.
Ne, pomyslí si, ne, nenechá se odtud vyhnat, ani doktor Science ji odtud nedostane. Není v podstatě naštvaná kvůli všem těm zastíracím manévrům či jak to nazvat, spíš ji zlobí, že ji ten parchant vmanévroval do situace, kdy nemůže říct ne, aniž by to nevyznělo nevděčně, nevěrně. Rozhodně by neměla rozbíjet své pracovní závazky jen ze zlé vůle.
Uvědomí si, že ve . skutečnosti ji trápí spíš to, že ji nikdo neuznává. Navíc na ni přichází druhé stádium šoku. Teď se nejprve dostaví zármutek, pak smíření. Život půjde dál. Nikdy na tu hroznou věc, která se přihodila té malé holčičce, nezapomene, nikdy nevypudí z mysli její děsivé zohavení, vyříznuté vaječníky, nicméně ji ta představa nebude nijak neodbytně pronásledovat. K přežití je nutno pohřbít špatné věci hluboko v sobě a vzpomínat jen na ty dobré.
Pak Morag pomyslí na onoho ubohého chlapečka a rozpláče se i rozesměje zároveň. Přišla sem z místa, kde páchaly hromadnou sebevraždu miliony lidí, a lituje jednoho malého uprchlíka.
Caj už pomalu vychladl. Pečlivě opláchne šálek, osuší ho, uklidí. Povšimne si, s jakou opatrností vše provádí. Jako by se svět náhle proměnil ve vaječnou skořápku.
Usuší si vlasy a splete je do copu, oblékne si džínsy se svetrem, nařídí apartmá ohřát konzervu fazolového guláše s kulatým syrským chlebem a najíse v obýváku ve společnosti mumlající televize. Pak si objedná taxi, luxus, jaký by si správně ani nemohla dovolit, ale momentálně ho nutně potřebuje. Musí si to ještě trochu užít, než ji skutečně odešlou do nejodlehlejší oblasti vlivu týmu první pomoci.
Všechny zpravodajské kanály jsou plné komentářů a různých detailů o expedici na Mars. Poté, co vyložili přistávací modul, teď kosmonaute odpočívají. Kamera umístěná na mo-botovi zachycuje místo přistání, pláň plnou rudých skalisek, zpola pohřbených pod nánosem písku, která se táhne do dáli pod světle růžovým nebem. Morag to vše sleduje s nijak obzvláštním zaujetím, když tu televize náhle zapípá a oznámí jí, že zachytila zprávu o Bidonvillu, která by ji mohla zajímat. "Ukaž mi ji."
Očekává, že uvidí zpravodajství o vraždě, ale namísto toho se na obrazovce objeví úryvek o pochodu uprchlických aktivistů směrem k Pomezí. Dlouhé zástupy lidí, kteří postupují temnou, zarostlou ulicí a nad hlavou nesou podomácku vyrobené transparenty. Naše těla jsou součástí naší osobnosti. Dejte své špinavé pracky pryč od našich mozků. Vrazi dětí! Dav osvícený světlomety se mačká za drátěnými zátarasy, před nimiž stojí složky pořádkové policie v kompletních ochranných uniformách. Z osvětlené noci vyletí několik kamenů a policie nečekaně zaútočí, vedena půltuctem důstojníků na svalnatých, geneticky upravených bojových koních, opatřených na hlavě a bocích chitinovými krunýři.
Stručný komentář Morag informuje o tom, že k událostem došlo zhruba před dvaceti minutami, nyní už je dav rozprášen.
Morag se pustí do surfování místními kanály a snaží se najít o protestní akci něco víc, ale apartmá ji přeruší hlášením, že taxík už dorazil. Neochotně vezme svou tašku, obleče si prošívaný kabát a sejde dolů.
Venku před vchodem do budovy čeká tlouštík, od něhož měla vzkaz na záznamníku. Když se Morag pokusí kolem něj proklouznout, spustí na ni angličtinou s londýnským přízvu-kem: "Vím, co se stalo, doktorko Grayová. Zajímá mě ale něco úplně jiného."
"Nechci s vámi mluvit," odvětí Morag, "už tím, že tu jste a obtěžujete mě, porušujete zákon."
Její srdce náhle zrychlí tep. Svírá řemínek tašky v ruce tak pevně, až se jí pěstované nehty zařezávají do dlaně. A to zatracené taxi musí parkovat zrovna na druhé straně ulice.
"Já nejsem od médií," řekne tlouštík a následuje Morag, která se ve spěchu proplétá mezi zaparkovanými vozidly. Existují dva druhy otylců, jedni s velkými zadky a druzí bez. Tenhle patří k těm prvním, ani nákladný, uhlově černý vlněný oblek to nedokáže zakrýt. Pod dvojitou bradou má uvázaný červený šátek a do čela nasazený černý klobouk s promáčklou střechou, takže jeho kulatá, rdící se tvář připomíná Měsíc při zatmění.
"Viděla jste, kdo to udělal, doktorko Grayová?" ptá se. "Vypadaly jako děti, ale nebyly to děti, že jo? Byly to víly. Slyšela jste o vílách? Jestli si vás všimly, jste ve velkém nebezpečí a já vám nabízím pomoc."
Morag nasedne do taxíku a zabouchne muži dveře před nosem. On se skloní a křičí rozjíždějícímu se vozu do okna: "Alex Sharkey! Jmenuju se Alex Sharkey! Zavolejte mi!"

6
TLOUŠTÍK
ARMAND POZORUJE TLOUŠTÍKA, JAK HLEDÍ ZA VZDA-lujícím se taxíkem. Nepohodlně se krčí mezi květníky s okrasnými keři, které lemují vchod do činžáku. Tahle část města, plná nablýskaných řad činžovních domů, není právě místem, kde by se Armand mohl lehce pohybovat bez povšimnutí. Kožený kabát má na jednom rameni roztržený, vlasy dlouhé a mastné, navíc je značně cítit kouřem. Už tu po periférii bloumá příliš dlouho. Měl obrovské potíže najít adresu, kterou mu dala Dvojčata, a když zašel do jedné kavárny, aby se zeptal na cestu, majitel ho vykázal ven s hrozbami, že zavolá policii.
Přinejmenším byl však schopen poznat tu ženu na první pohled. Národ získal její fotografii z počítače s policejními záznamy - je to cizinka a musela se proto na policii zaregistrovat. Tam také objevili její adresu i kde pracuje; jak se k ní měl ale Armand dostat blíž, když jen co vyšla z budovy, naskočila do taxíku? Navíc je tu ten tlouštík. O žádném tlouštíkovi neříkala Dvojčata ani slovo.
Armand se rozhodne ho sledovat. Dvojčata nemohou vědět všechno a ten člověk je možná důležitý. Kromě toho, přestože Armand cítí, zeje Pan Mike připraven, neprobudí se úplně, dokud se Armand nedostane dostatečně blízko k té ženě. A z toho má Armand strach, protože pak se stane něco hrozného. Vždycky, když se Pan Mike probudí, stane se něco hrozného.
Upaluje pořádně, tenhle tlouštík, jen co je pravda. Zřejmě ví, kam jde. Armand ho následuje v bezpečné vzdálenosti. Široké chodníky jsou rozkopané a plné jam, vozovka ostatně jakbysmet, některé jámy by pohodlně spolkly celé auto. Lidé i peníze proudí směrem do pásových arkokultur a jednoho dne zůstane celý zbytek světa úplně prázdný. Alespoň taková je víra Národa. Ten chce pak převzít města do svých rukou. Zdědit celou Zemi.
V tuto hodinu není venku mnoho lidí. Většina sedí doma ve svých malých krabicích naskládaných jedna na druhé vzhůru k nebi, snídají, dívají se na televizi, potulují se fantastickými vesmíry, které si sami vytvořili ve VR, nebo jsou ztraceni v populárních interaktivních světech typu Zázrak zrození hvězd či Tajemství historie dvacátého století. I Armand tarn jednou s Dvojčaty byl, ačkoli mu nebylo dovoleno dělat nic jiného než se dívat. Dvojčata nijak neskrývala své opovržení, když nedokázal pochopit, čím je jistá virtuální postava tak zaujala. Jednou, řekla mu, budeme v tomhle světě moci jít, kam se nám zachce. Nejdřív se z něj ale musí vrátit ona.
Když Armand prochází kolem jakési stařenky se psem na vodítku, ta se na něj zvědavě zahledí. Armand jí luskne prsty před očima, ale hned toho lituje. Měl by se snažit zůstat neviditelný. Je přesvědčený, že když si člověk myslí, že nemůže být viděn, když opravdu věří, že nemůže být viděn, tak to vážně funguje.
Zatímco tlouštík kráčí podél malého, oploceného parčíku, jehož trávník jasné září pod bioluminiscenčními pouličními lampami, snaží se Armand učinit neviditelným. Za parčíkem je staveniště. Obkládají jeden ze starých činžovních domů dekorativním stromatolitem. Pod dohledem znuděného policisty tu skupinka mužů se žlutými bezpečnostními helmami na hlavách komanduje pracující loutky. Když k chodníku přirazí bílá dodávka, tlouštík se zastaví a pozoruje, jak z ní vystupují dva technici.
Armand přejde ulici a z druhé strany sleduje tlouštíka, který je zaujat pohledem na loutky, jež jedna po druhé přistupují k technikům. Jeden z nich drží jakousi lampu, jejímž mihotavým červeným světlem bliká loutkám do tváře; druhý zírá do přiručního počítače. Po celou dobu běží benzinový motor bílé dodávky naprázdno a její výfukové plyny tvoří v chladném nočním vzduchu kouřové mračno. Modré tváře loutek, osvětlované krátkými záblesky červeného světla, vypadají jedna jako druhá, čnějící čenich, malá očka pod kostnatým valem obočí. Podobnou tvář sdílí i spousta z prvních členů Národa, jen s tím rozdílem, že jejich obličeje jsou oživeny inteligencí.
Armand se otřese. Jeho kožený kabát zavrže zimou. Jazyk mu napuchá v ústech a musí bez ustání polykat sliny, které mu zpod něj prýští. Potřebuje dávku. Musí se vrátit. Zároveň však
bude třeba říct něco Dvojčatům, vysvětlit jim, proč nemohl vpustit Pana Mika do apartmá té ženy, jak bylo v plánu.
Ještě než jsou technici s loutkami hotovi, tlouštík se otočí a pokračuje v cestě. Armand ho následuje cestou do strmě stoupajícího kopce. Okolí se rychle mění. Je to obyčejná venkovská ulice, stará pavé s mělkým žlabem na odvádění vody uprostřed. Po obou stranách se perou o místo dvou- a třípatrové domy s rozpadajícími se sádrovými fasádami. Mnohé mají zatlučená okna.
Vtom tlouštík zmizí. Armand se zmateně zastaví. Po chvíli se pomalu vydá dál vzhůru do kopce, dokud neobjeví klenutý průchod mezi dvěma domy. Vplíží se dovnitř. Octne se na protáhlém dvorku, který před ním ubíhá kamsi do temnoty. Přímo v průchodu je zaparkována zrezivělá dodávka značky Peugeot, jasně se leskne v kuželu světla z okna v prvním patře. Armand zůstane nepohnutě stát, dokud jeho oči nepřivyknou okolí, ale kromě onoho osvětleného okna tu není jediné známky života. Pan Mike by se v takové situaci jistě vydal dál na průzkum, jenže Pan Mike teď spí. A možná se mu zdá sen, v němž je Ar-mandem, který právě mrzne na tomhle vlhkém, strašidelném dvorku.
Když se Armand otočí, stojí za ním tlouštík. "Překvápko," řekne. Potom se ozve slabé zasyčení. Arman-dova tvář je vmžiku pokryta sprškou olejnatých kapiček. Zamrká, ale to už ho do očí udeří pomalé pulzy bílého světla.
Když Armand znovu prohlédne, sedí a zírá vzhůru na tlouštíka, který se opírá o bok dodávky. Pociťuje podivnou přechodnou netečnost. Žízeň po sómě ustoupila do pozadí. Nezmizela úplně, ale je jaksi v dálce, jako by patřila někomu úplně jinému. "Co jste mi to udělal? " zeptá se.
Tlouštík otevře dlaň a ukáže mu malý, odřený hliníkový aerosolový sprej, ne větší než prst. "Infikoval jsem tě nákazou lásky, kamaráde. Možná bysme si mohli promluvit, co říkáš? Já myslím, že nemáš nic proti, vid?"
"Jistě."
"Sledoval jsi mě. Předpokládám, že ne proto, abys mě
okradl."
"Ne, to ne. To bych nikdy neudělal, aspoň pokud by mi to nenakázala Dvojčata."

Je to venku dřív, než si to vůbec stihne uvědomit. Tenhle tlouštík má za ušima. Armand musí být opatrný.
"Jistěže ne," prohlásí tlouštík, "protože kdybys mě chtěl okrást, byl bys to zkusil už dávno a netáhnul se za mnou celou tu cestu do kopce. Takže jsi mě sledoval, co? Zajímalo by mě odkdy už?"
"Od toho činžáku." "Co bydlí ta ženská, ta zdravotnice?" "O tom nic nevím."
"Ale no tak. Já bych naopak řekl, že právě ona je tím, co máme my dva společnýho, není to tak?"
Ve světle okna nad jeho hlavou je zřetelně vidět tlouštíkův úsměv. Má zřejmě spoustu času, tenhle tlouštík, ale na tom Armandovi nezáleží. Cítí se vcelku pohodlně, skoro by se dalo říct šťastně. Konečně pokračuje tlouštík v řeči: "My oba moc dobře víme o vílách, co říkáš? Nepatříš ty náhodou přímo do Říše vil, můj příteli?"
"Neřekl bych, že jsem váš přítel."
"Ale patříš tam, vid? Kdy jsi naposled dostal chuť, co? Vypadáš, že právě teď tě to docela sžírá." "Cítím to, ale jsem v pořádku."
"Dal jsem ti malou dávku fembotů. Dočasná záležitost. Proto ti je tak fajn. Ale až účinky odezní, tvoje touha se vrátí, a bude to mnohem horší než kdykoli předtím. A ty účinky odezní rychle. Ale pokud mi pomůžeš, pomůžu pak já tobě. Dám ti další dávku. Co ty na to? " "Zatím se cítím dobře."
"Ale to nebude trvat dlouho. Nemáš na periférii lehkej život, je mi to jasný, sám jsem tak nějakou dobu žil. Možná svým způsobem pořád ještě žiju. Pověz mi něco o svých přátelích." "Můj přítel byl Hassan. Řekl mi, že jsem sloužil v Cizinecké legii. Objevil i kde jsem se narodil, všechno z mojeho čipu." "Vážně? A co ještě tvůj přítel objevil?"
"Chambéry."
Armand se musí usmát, když vidí, jak tlouštíka svou odpovědí zmátl. Z koutků úst mu vyteče trochu slin, které setře rukávem. "Tam jsem se narodil. Chambéry. Půlnoční dítě. Tak to říkal Hassan."
"A ty sis to nepamatoval, co? Zapomněl jsi. Tak proč jsi mě teda sledoval?"
"Abych měl co říct Dvojčatům."
"To asi budou lidi, viď, ne víly?"
"Možná."
"A co třeba žena jménem Milena, neříká ti to něco?"
"Znám jen Dvojčata."
"Ale Dvojčata jistě mají přátele."
"Národ."
"A Národ si tě odvede do Říše vil. Kde to je? Kam musí člověk jít, aby se tam dostal?"
Jazyk se Armandovi tlačí na zuby a na žebrové horní patro. Nemůže promluvit. Kdosi se dere na povrch jeho vědomí. Vidí vyschlou, zmučenou rudou zemi, rozlehlou planinu posetou sloupci dýmu, jež pomalu stoupají k obloze. A mezi těmi sloupci se cosi pohybuje, vrtulníky malé jako mouchy. Země se
otřásá.
Pan Mike je tady. Femboty ho oslabují, přesto má však dost síly na to, aby se rozesmál, když tlouštík zmateně odskočí, dost síly na to, aby vybuchl smíchy a rozběhl se pryč pátrat po své oběti.

7

POČÁTEK VELKÉHO DOBRODRUŽSTVÍ

BĚHEM JÍZDY TAXÍKEM DO CENTRA PAŘÍŽE SI MORAG znovu připomene, jak moc má celé tohle město ráda, jeho bulváry, ohromné budovy, jeho pamětihodnosti. U kavárenského stolku pod oparem rozptýleného laserového světla sedí muž v dlouhém koženém kabátě; ozářená výloha patisserie nabízí jako roh hojnosti hromadu zlatých koláčků; pouliční transves-titi v senzačních přiléhavých kalhotkách a podprsenkách, s vyčesanými vlasy a očima namalovanýma po vzoru pávích per, se proplétají mezi dopravou na Boulevard La Villette; za ozbrojeným průvodcem kráčí skupinka loutek s nasazenými snímacími helmami a otáčí hlavy sem a tam, každá z nich pod kontrolou jiného virtuálního turisty, který si tímto zpiisobem zprostředkovaně dopřává procházku noční Paříží.
Na obzoru se vždy tyčí minimálně jedna nebo dvě honosné budovy z poslední dekády minulého století, a když taxi zabočí na Quai de la Mégiserrie, spatří Morag ohromnou gotickou katedrálu, uzavřenou světlem z reflektorů jako jakási muška v jantaru, a špičky věží Národní knihovny se blyští za Eiffelovkou. Požádá řidiče, zda by ji nevysadil přímo tady, ráda by se kousek prošla.
"Nepropásněte to," připomene jí taxikář, když jí podává zpět její kreditní kartu. "Už jsou sko/o dole."
Teprve když odjede, uvědomí si Morag, že měl nejspíš na mysli kosmonauty na Marsu. Na město se snáší noc. Od řeky se zvedá studený vzduch: je vlhko jako po dešti. Doprava řídne, vozy svištící mokrými ulicemi vydávají strašidelné, osamělé zvuky. Všichni jsou zavření doma, sledují, jak se tvoří dějiny. Morag se vydá kolem muzea. Nad skleněnou pyramidou uprostřed jeho rozlehlého nádvoří visí ohromný rotující hologram podobaného, krvavě zbarveného glóbu Marsu.
U silnice stojí řada černých limuzín, motory běží naprázdno, a zatímco čekají na své pasažéry, vyvrhují kouř do chladného ovzduší. Staří pracháči dávají tímhle způsobem okázale najevo svou moc. Morag, zachumlaná do svého prošívaného kabátu, si vůbec nevšimne několika dětí, dokud na ni jedno z nich nezavolá.
Je to andělská dívenka, jistě ne starší než deset jedenáct let, s kaštanovými kudrnami kolem tváří a podmanivým úsměvem. Cosi Morag podává, nějakou knihu, a Morag si ji v první chvíli málem vezme. Pak si uvědomí, o co tu ve skutečnosti jde -snaží se ji obrátit na víru Dětských křižáků.
Kniha se po pádu na chodník rozevře. Její hlas, hluboký, klidný a přesvědčivý, spustí uprostřed věty. Dívenka se hbitě sehne, aby knihu sebrala, potřesením ji umlčí a znovu ji nabídne Morag.
"Proč si prostě neřeknete o pár franků na kávu?" zeptá se Morag. Křižáci využívají hormonové terapie a tahle děsivě vážná holčička je pravděpodobně minimálně dvakrát tak stará, než vypadá.

"Prosím, mademoiselle," řekne dívenka. Všimla si nejspíš čehosi v Moragině tváři, snad slabosti, zaváhání. Její vlastní tvářička září jako čerstvě vymydlená. Morag se na ni nevydrží dívat. "Prosím, mademoiselle, vidím, že máte dobré srdce. Nechejte v něm zazářit lásku. Připojte se k nám a ulehčete svému životu."
Morag se podaří proklouznout. U vchodu do muzea stojí chumel policistů, ale nezdá se, že by jim děti korzující sem a tam kolem dvojité řady zaparkovaných limuzín dělaly nějaké starosti. Koneckonců - každý, kdo na to má, se nechal očkovat univerzálním fágem, aby se proti paměťovým nákazám šířeným femboty chránil.
Ovšem tím, co Morag skutečně trápí, není možnost infekce, ale to, čeho si všimla v očích té malé dívenky, v gestaltu řeči jejího těla. Stejně jako utečenci nakažení epidemií věrnosti je ta holčička jen dutou skořápkou, obydlenou čímsi cizím a vzdáleným. Morag si s lítostí připomene děti z tábora, jejich vážné, zároveň však zmatené výrazy, opatrnou ztuhlost, s jakou se pohybovaly, podobné nějakým nezkušeně ovládaným marionetám. Přidá trochu do kroku, jako by se snažila svým vzpomínkám uniknout.
Dokonce i v tuto pozdní hodinu se v propleteném klubku kolem Place se la Concorde rojí auta. Naproti vstupu do metra tu stojí velká restaurace Me Donald's, otevřená po čtyřiadvacet hodin denně. Před jasně osvětlenými zrcadlovými okny parkuje bílá dodávka s vrnícím motorem. Dva muži v bílých kombinézách popohánějí zástup loutek jakýmsi rámem velikosti dveří; připomíná bezpečnostní detektor kovů. Loutky jsou oblečeny do kostkovaných kalhot a bílých košil obsluhujícího personálu. Modré obličeje s vystouplou spodní čelistí jim stíní kšilty červených čapek. Pod dohledem prvního z mužů procházejí jedna za druhou detekčním rámem. Druhý zatím sleduje monitor přenosného počítače.
Kolem stanice metra se hemží bezdomovci a vyděděnci, aby si zabrali nějaké místo na noc. Ukládají se ke spánku ještě dlouho poté, co se z posledního vlaku vypotácí poslední flamendr a odklopýtá po schodišti kamsi do noci. Na rozdíl od většiny velkých evropských měst povolují úřady pařížské hromadné dopravy bezdomovcům vstup do metra jen do půlnoci, kdy se stanice uzavírají. V pařížském metru proto neexistují žádná trvalá ležení, takže zdravotníci a sestry v klinice na Place de la Concorde musí bezpodmínečně pracovat i v noci.
Morag dorazí pozdě a šéf směny na ni už čeká na nástupišti před vchodem do kliniky, připravený jí vynadat. Morag se usměje a omluví se tím, že dnes byl tak nádherný večer, že se prostě musela projít.
"Vy jste Louis, viďte? Doktor Science o vás mluvil." Louis je zatrpklý muž ve středních letech, oblečený do zeleného pláště a bílé plastikové zástěry. S chlupatýma rukama zkříženýma nad nepřehlédnutelným panděrem vypadá spíš jako nějaký krutý řezník než jako lékař. "Jo?" prohodí. "Mně taky o vás a vašem příteli něco povídal. Aby bylo jasno, tohle není žádná noclehárna. Oba tu budete makat mnohem víc než v tom létajícím cirkusu."
"Můj přítel?" Vtom Morag spatří Julese, už oblečeného do pláště, jak za dveřmi kliniky hovoří s jakousi postarší dámou, a pochopí, že doktor Science je sem přesunul oba.
První část směny proběhne velice rušně, což Morag jedině uvítá. Kolem třetí hodiny ráno, když se klinika konečně vyprázdní, se Louis uloží za plentu ke spánku na pojízdném lůžku, aby si, jak vysvětlí Morag a Julesovi, po popůlnočním
shonu trochu odpočinul. Doufá, že ho budou rušit jen v nejnutnějších případech.
Jules s Morag se posadí bok po boku na umělohmotné židle v rohu kliniky pod plakát s reklamou na lyžování v Alpách, na němž se jakýsi zdravě opálený osmdesátník právě odpichuje v oblaku umělého prašanu, a usrkávají mizernou mléčnou kávu. Baví se jen šeptem, stále mají na paměti jak Louise za plentou, tak neklidné spáče rozložené venku na nástupištích. Vzájemně se poptají, jak se tomu druhému daří, a Jules prohlásí, že ho těší, když vidí, jak statečně Morag vše nese.
"Měla bych místo toho skučet a ronit slzy? Prosím tě, Ju-lesi. Už jsem viděla spousty mrtvých dětí. V některých oblastech Afriky si člověk začíná myslet, že děti umírají nebo jsou zabíjeny ještě rychleji, než se vůbec stačí rodit. V některých povstaleckých skupinách z nich už v pěti nebo šesti letech dělají vojáky. Píchají jim femboty, které je promění v psychotické vrahy, a pak je vypustí do buše, aby pronásledovaly a zabíjely jiné děti."
"Ale no tak. Kvůli tomu na mě přece nemusíš být hned naštvaná."
"Já nejsem naštvaná. Jen cítím vinu. Viděl jsi v televizi tu demonstraci u Pomezí?"
"Jistě. Ostatně, nebyla první." "Měla jsem tam být, Julesi. Aspoň si to myslím." Morag zjistí, že káva jí už vychladla, takže ji vylije do dřezu. Není čeho litovat: je to tatáž káva, jakou dostávají pacienti, mléčná a špatně rozpustná, vařená či převařovaná ve velkém hliníkovém samovaru. Kliniku tvoří protáhlá místnost s nízkým stropem, holé betonové zdi pokryté jen směsí cestovních plakátů a zdravotních ponaučení, jež jsou navíc i navzdory radiátoru, který si sám pro sebe hučí naproti dveřím, značně vlhké. Zelené závěsy na posuvných kolejnicích oddělují jednotlivé provizorní kóje. Kromě dřezu, ocelových skříněk na lékařské pomůcky s velkými visacími zámky, jednoho šatníku a samovaru na kávu tu není téměř nic jiného. Televize zavěšená vysoko na jedné ze stěn právě ukazuje poslední snímky z marsovské expedice. Rudá tvář Marsu má stejný odstín jako africká špína.
"Můžu ti něco říct? " zeptá se Jules. "Tohle není první vražda dítěte, která se tu stala. Mám přítele na oddělení Ministerstva technologií, který nedávno porovnával policejní hlášení.
Došlo tu prý už k několika podobným... incidentům."
"Kolika přesně?"
Jules si protře oči. I na něj doléhá únava. "Šesti. Šesti, o kterých se ví. Pokaždé šlo o děvčátka z Bidonvillu u Království magie. Ve všech případech byly obětem odňaty vaječníky."
Morag se znovu posadí. "Kdy to všechno začalo?"
"K prvnímu incidentu došlo přesně přede dvěma měsíci. A ten grázl doktor Science o tom všem ví, to se vsaď."
"Julesi, možná ti přijde divné, že ti to říkám zrovna já, ale bereš si celou tu věc moc osobně."
"Proč to nepustili do médií, Morag? Šest dívenek, tak příšerně zohavených. A není za tím policie, ani výbor bdělosti. Můj přítel pracuje v sekci Ministerstva technologií, která monitoruje účinky technologií na sociální trendy. Takže je ti

jasné, kdo za tím vězí. To podělaný Pomezí. Šest malých dívek je přece zanedbatelná oběť, hlavně když zboží dál proudí. A ke všemu ten malý kluk. Představ si, co..."
"Přestaň," zadrží ho Morag.
"Proč sakra, jen proto, aby tě to nevyhodilo z rovnováhy?" zašeptá rozzuřeně Jules. Oči mu pod napuchlými víčky jen planou.
"Každý se s tím musíme vypořádat po svém. Tak toho nech."
"Dobře," odvětí hořce Jules a promne si dlaněmi oční důlky. Morag by si přála ho utěšit, ale zaváhá, a pak už je ta pravá chvíle pryč.
Na podlaze kolem velkého koše na odpadky se vrší zakrvavené bavlněné tampony. Morag si natáhne pár latexových rukavic a posbírá je. Chvilku jí to trvá, protože musí dávat pozor, aby se nepíchla o nějakou odhozenou injekční stříkačku. Ne všichni pacienti je totiž odevzdávají u výměnného pultu přede dveřmi. Mnozí mají podivné, tajnůstkářské způsoby, obzvláště ti psychicky labilnější. Morag jim však nemůže dávat vinu -vždyť tak značnou část svých životů prožívají před očima veřejnosti. Jedí i spí na veřejnosti, užívají veřejné záchodky, veřejné umývárny. Kde jinde se mohou schovat před světem než ve svých vlastních myslích - a dokonce i tam je může z nějakého chvilkového vrtochu napadnout kdejaký paměťový hacker nebo rozsévač lásky.
Jules se pohodlně rozvalí na židli a sleduje televizi. Ce-
lé dny teď nemluvil o ničem jmem nez o mcuow.u,^ _._. _ a právě dnešní noci mají kosmonaute konečně přistát. Morag si na chvíli zdřímne. Probudí se s pocitem, jako by měla písek v očích, a Jules jí hned oznamuje: "Už tam skoro jsou."
Obrazovka ukazuje nepřehlednou směs okru a zrnité červeně se zářivou tečkou uprostřed. Ta tečka, to je přistávací modul. Má spuštěné trysky, aby co nejvíc zpomalil a snesl se z oběžné dráhy. Záběry jsou přenášeny ze základního tábora založeného
na Phobosu.
"Ještě před sebou mají čtyři oblety, a pak vstoupí do atmosféry," komentuje Jules. "Přistát by měli těsně po konci naší směny."
Morag prohlásí, že byla v Africe svědkem tolika utrpení, že jí ve srovnání s ním tohle všechno připadá naprosto bezvýznamné, na což Jules jen pokrčí rameny. Když se může bavit o podobných věcech, je hned trochu šťastnější: znamená to pro něj jistou formu úniku před skutečností.
"Utrpení ze světa nikdy úplně nezmizí," prohlásí. "Ale přistání na Marsu je známkou obrovského pokroku, který v závěsu za sebou táhne celé lidstvo."
"Jistě, já si například moc dobře pamatuju na pravicové ekonomické teorie minulého století, na všechny ty plky o vytvoření bohaté elity, od níž budou postupně proudit peníze do celé společnosti. Dodnes jsme se nevyhrabali z problémů, které to způsobilo. Nikdo na světě se z nich nevyhrabal. V Africe by dnes nebyly hladomory, kdyby její státy zastavily vývoz obilí, z něhož splácejí své dluhy. A většina z těch dluhů pochází z pokusů o nepatřičné technologické projekty nebo z ohromných nákladů na zbrojení."
"Nehádám se s tebou, že starý svět je unavený a opotřebovaný. Ale teď přichází svět nový. Možná nám odhalí nové perspektivy pohledu na naše problémy. Dnešní události sleduje půl planety. Šest miliard lidí."
"A druhá polovina nemá kde žít, natožpak kde se dívat na televizi. Podle mého máme na světě až moc problémů na to, abychom si přidělávali ještě nějaké další," odvětí Morag. Zní to od ní možná trochu tvrdě a ona toho hned lituje. "Čas od času si už na tu malou holčičku a jejího bratříčka nevzpomenu celé desítky minut. Vím, že bych na ně neměla myslet vůbec.
Lidé umírají hrozně snadno, nezdá se ti? Kolik lidí zemřelo za poslední rok jen tady?"
"Pravděpodobně ne víc než dvacet. Ale chápu, co tím chceš říct. Tohle bylo něco jiného, že? Ten způsob, jakým ji zohavili... Alessi má hrozný strach."
Alessi je Julesova žena. "Ach, Julesi, to je mi líto," řekne Morag.
"A děti jako by něco vycítily. A pak k nám ráno přišel ten chlápek."
"Angličan? Takový tlustý?" "Jo. Ty ho znáš?"
"Je to nějaký reportér, aspoň myslím. Nebav se s ním, Julesi. Jestli se ještě ukáže, zavolej hned policii. Večer se mě snažil obtěžovat. Tenhle druh lidí by si nadšeně smlsl na tom, jak té dívence ublížili, ale že žila v chatrči uprostřed pařížského smetiště, už je nezajímá."
"My z La Gouette d'Or se s podobnými věcmi dokážeme vypořádat po svém. Nebo aspoň něco v tom smyslu jsem mu řekl. Pochybuju, že se ještě vrátí." "Jen si nehraj na drsňáka, Julesi."
Jules se ušklíbne. Vypadá náhle velice mladě. "To je otázka
přístupu. Skočím zkontrolovat pacienty. Za chvíli jsem zpátky."
Morag se usměje, protože ví, že si Jules jde zároveň vykouřit
cigaretu. Sama by jednu potřebovala. V Africe kouřila hodně.
Jako všichni. Ale nechce začínat znovu, rozhodně ne teď.
Ještě na pár okamžiků zavře oči, a probudí se s křečí v šíji. V televizi se kolem stolu baví půl tuctu mužů a žen, na pozadí za nimi je vidět zvětšený obraz rozlehlé planiny na Marsu a v rohu obrazovky běží časový odpočet.
Káva je teď ještě o několik stupňů studenější. Morag ji přesto vypije a vydá se ven poohlédnout se po Julesovi. V první chvíli ji ani nijak neznepokojí, že ho nikde nevidí. Projde se kolem zachumlaných spáčů až na druhý konec nástupiště.
Stojí tu jakýsi muž, přešlapuje z nohy na nohu v nacvičeném rytmu člověka, který musí stát a čekat na něco po většinu svých dní. Kolem pohublého těla má omotanou oranžovou deku. Pod očima zažloutlé otlačeniny a na hlavě čerstvé stehy tlustou černou nití, jakou používají na pohotovosti. Kůže v okolí čerstvého zranění je modrá od antiseptické

masti.
Muž poctí Morag zakaleným pohledem a řekne: "Povídal jsem mu, ať tam nechodí. Vlak musí přijet každou minutu."
"Jules!"
"Nevím, jak se jmenuje. Říkal, že viděl děti. Šel tam dolů." Muž si oběma rukama přitáhne deku co nejvíc ke krku a ukáže ramenem k tunelu.
Morag stiskne bezpečnostní tlačítko takovou silou, až si málem vykloubí zápěstí. Na kliniku doběhne jako ve snách a když probudí Louise, je tak bez dechu, že jí trvá skoro celou minutu, než je schopná mu vysvětlit, co se stalo. Venku se právě v té chvíli vřítí do stanice první ranní vlak a Morag se do zvuku jeho brzd rozječí.
Louis ji přinutí se posadit. Na chvíli odběhne. Morag zírá na televizní obrazovku. Běží na ní detailní záběry změti podobaných červených skalisek. Události dál nerušené pokračují svou cestou. Jako by se vůbec nic nezměnilo.
Třesou se jí ruce. Stiskne si dlaně. Je jí zima, stále větší a větší zima. Pomyslí si, že pomalu upadá do stavu šoku. Její periferní krevní systém tlumí svou činnost, odklání tok krve do hlavních cév, tělo zaplavuje adrenalin. Ale ty myšlenky jsou jaksi vzdálené, jako by vůbec nesouvisely s tím, co se s ní děje.
Jeden po druhém vstoupí do prostor kliniky několik bezdomovců. Plaše vrhnou k Morag kradmé pohledy, pak se obrátí a zahledí se na televizi. Kamera se právě roztřeseně otáčí, aby zabrala rozletující se kameny všech velikostí, duny písku, které se přesýpají, karmínovou červeň pod lososově růžovým nebem. Jen se pohled na toto panorama na chvíli ustálí, začne kamera ustupovat do strany. Odkudsi shora se snese jakási třpytivá konstrukce. Rampa. Jeden z bezdomovců objeví dálkový ovladač a klinikou se náhle rozlehne mužský hlas, který vysvětluje, že snímky na obrazovce ukazují věci, které se udaly přibližně před dvaceti minutami. Právě jsme vstoupili, prohlašuje, do nové historické éry.
Konečně se vrátí Louis. Tváří se zachmuřeně. Bezdomovci mu věnují krátký pohled, ale hned se zase obrátí k televizi. Na zakloněné tváře jim dopadá rudé světlo. Po rampě pomalu sestupuje jakýsi stín, osoba v tlustém bílém skafandru.
Louis poklekne vedle Morag a sdělí jí, že Jules je mrtvý. Nezáleží na tom, že už to věděla předem. Vezme její studené ruce do svých. Jak Jules zemřel, jí neprozradí.
"Policie tu bude za chvíli," řekne. "Je to hrozné."
"Někdo ho tam viděl jít. Ten mladík s vyholenou hlavou. Měl čerstvě zašitou ránu, tady." Morag se dotkne týlu hlavy.
"Musíme ho najít."
"Stanice je otevřená. Většina lidí už odešla. Ale dej jeho popis policii, věřím, že ho někde objeví."
"Možná Julese zabil právě on!"
"To bych neřekl," odvětí Louis.
"Hej," obrátí se k nim jeden z bezdomovců, "můžete bejt chvilku zticha? Tady se tvořej dějiny."
Na obrazovce stojí u paty rampy mezi podobanými skalami kosmonaut. Ve zlatavém průhledu jeho helmy se odráží objemný trup přistávacího modulu, z vrcholu rampy přihlížejí dvě další postavy ve skafandrech.
Komentátor zmlkl: klinika je naplněna jen syčením nosných vln. Pak kosmonaut promluví. Je to žena, její hlas zní ze vzdálenosti miliónů kilometrů, které oddělují čirou prázdnotou dva světy, překvapivě čistě.
"Toto," řekne, "je počátek velkého dobrodružství."
8
NEBOHÝ RYTÍŘ
ARMAND PROJDE S CHLAPCEM VODOPÁDEM JEMNÉ-ho šafránově rudého světla, kolem křišťálových vod šplouchajících u břehu z perel a slonoviny. Cítí se naprosto klidný, i když jasně slyší hlas, který na něj křičí z kouta jeho mysli. Provází chlapce Říší vil. Hoch to prožívá poprvé a je dočista zmatený. Zajímalo by ho, kam se poděl všechen ten beton.
"Tohle je pravá skutečnost," vysvětluje mu Armand. "To předtím byl jen sen. Je spousta druhů skutečnosti. Copak ty se nedíváš na televizi?"
Chlapec odtuší, že se na televizi pochopitelně dívá. Líbí se mu jakýsi seriál nazvaný Žabák Hopaskok, a s neúnavným, nekritickým fanatismem raného mládí o něm Armandovi zeširoka vypráví. Příběhy se odehrávají v rybníce na americkém Divokém západě. Žabák Hopaskok je šerif.
"Když se na něco díváš v televizi, připadá ti to jako doopravdy. Lepší než náš svět, jasnější, skutečnější. Ale nedá se vstoupit dovnitř."
"Když jdu spát, tak Žabáka Hopaskoka vidím." "A to je právě sen. Jenže vtip je v tom, že se ten sen může stát skutečností. Napadlo tě někdy, že by tě lidi v televizi mohli z obrazovky sledovat?"
"Žabák Hopaskok mě sleduje, " prohlásí chlapec s tvrdohlavým přesvědčením. "Na konci každého dílu se mnou mluví." Armand to ignoruje. "Máš teď v hlavě přepínač, jako je přepínač v televizi a zapíná obrazovku, kdykoli mu to nařídíš. Ta věc, kterou jsi dostal, funguje stejně jako ten přepínač. Teď díky němu vidíš věci takové, jaké ve skutečnosti jsou. Je to velký dar. Většina lidí prožije svůj život, aniž by zjistila, jak svět kolem nich ve skutečnosti vypadá."
Armand se cítí divně. Připadá mu, jako by jeho ústy mluvil někdo jiný, jako by mu kdosi tyto myšlenky vnukával.
Křičící
hlas je sice hodně daleko, přesto však zůstává velmi neodbytný. Neumlká ani na chvilku, protože nepotřebuje nabírat dech ani mu nikdy nevyschne hrdlo. Jen křičí a křičí.
"Uvidíme taky Žabáka Hopaskoka?" chce vědět chlapec. "Žije někde tady?"
"Možná," odpoví Armand.
Chlapec je teď mnohem hodnější, o tom není pochyb. Armand s jedním Dvojčetem ho museli ze všech sil držet, když mu druhé Dvojče pokládalo na jazyk tekutou svátost. Ale jakmile se ta věc vstřebala, dal jeden příslušník Národa chlapci poprvé ochutnat sómu, a od té doby se hoch úplně utišil.

"Je to obrovský a podivný svět," prohlásí Armand, "plný zvláštních a obdivuhodných lidí. Jsem si jistý, že tu někde bude i Žabák Hopaskok, jen nevím kde přesně."
"Půjdu se po něm podívat!" Chlapec pustí Armandovu ruku a rozběhne se dolů po svahu dokonalého mramoru k okraji jezírka. Jedno z plachých hedvábných stvoření, které se tu právě koupe, vklouzne poplašeně do křišťálové vody. Po jezírku se rozběhnou vzorce stříbřitého světla, rozvlní se, rozšíří a rozrostou do takového lesku, až musí Armand odvrátit zrak. Taková už je Říše vil. Její krása je natolik intenzívní, že v ní lidé nemohou žít nastálo. To dokáže jen Národ.
Armand najednou chlapce nikde nevidí - jako by se rozplynul ve světle. Namísto toho k němu kráčí Dvojčata. Jejich stíny jsou jako tunely zakusující se do perleťové záře; opičí se v každém pohybu po svých předlohách. Jak jen jsou Dvojčata nádherná! Jsou oděna do ryzí krásy. V patách jim cupitají sluhové, moudré tváře prozářené a skloněné ke svým paním, zatímco Armand, nebohý rytíř, kleče na jednom koleni, přijímá nové pokyny.
Musí se vydat na dalekou cestu. Z lůna světla do chladu noci, minout ponurý stín starého hradu, projít zemí, v jejíž sametové temnotě jsou jako hvězdy spadlé z nebe roztroušeny předsmrtné ohně odpadlíků.
Armand postupuje podél silnice.
Jiskrné oči kupeckých korábů rozrážejí tmu, nesou se na vlastním větru stále kupředu, ozářené malými světélky rozvěšenými po trupu. Jejich zvučné hlasy řvou a vyjí, a Armand se znovu a znovu potácí do příkopu, zacpává si uši, šaty kolem něj ve zpětném tahu ohromných vznášedlových trysek jen
vlají. A stále slyší ten křik. Nikdy neuteče tak daleko, aby mu unikl docela.
Pod nohama mu vrže zmrzlá tráva. Dech se mu před obličejem sráží v obláčky páry, které postupně trhá na kusy slabý vánek. Na nádraží se chvíli celý roztřesený chladem prochází po nástupišti a čeká na vlak, který přijede těsně před úsvitem, aby ho odvezl do toho podivného a hrůzného města. Účinky só-my pomalu slábnou a na povrch začíná prosvítat omšelý svět obyčejných věcí. Rozeznává teď onen hlas, přestože je stále nejasnější a nejasnější. Patří Panu Mikovi. Křičí vzteky, protože nemůže ven. Ještě ne. Ještě ne. Dokud Armand nenajde tu
9
KONSPIRAČNÍ TEORIE
VŠICHNI JSOU OPILÍ, POŠKLEBUJÍ SE KOLEM STOLU jako opice. Zvedají sklenky, nalévají do sebe brandy a pak jimi bouchají o desku stolu tak silně, až plameny svíček poskakují. Morag je stejně opilá jako všichni kolem, v zadním salonku malého baru. Brandy ji pálí v žaludku, hlava se jí motá z okolního kouře. Je večer dne, kdy přišel o život Jules, a členové týmu první pomoci, kteří zrovna nemají službu, pořádají pohřební hostinu.
Michel Guidon se postaví na nohy, jednou rukou se přidrží opěradla židle a druhou si nalije do sklenky novou brandy. V brýlích s drátěnými obroučkami se mu odráží plameny svíček. Je na něm řada, aby pronesl přípitek. Mnozí z doktorů a zdravotníků kliniky pracovali v Africe, kde tento zvyk převzali od místních pracovníků první pomoci. Oplakávají Julese tím, že oslavují jeho činy a to, co pro každého z nich znamenal.
"Uměl hrát šachy jako ďábel," pronese Michel Guidon. "Pamatuju se, jak mě za horkých letních večerů, když už měl hotovou všechnu práci a bylo ještě světlo, bral čas od času do jedné kavárny v Jardin des Plantes. Tam vždycky vysedávají staříci, popíjejí svou trochu piva a hrajou šachy. Viděl jsem, jak si to Jules rozdal se třemi najednou a všechny je rozdrtil."
"Hrával taky často s Polákama," prohodí kdosi další.
"Na Julese a jeho šachy," zvolají všichni a hodí do sebe dalšího panáka brandy.
Teď je řada na Morag. Je dosud natolik při smyslech, aby si nechala nalít novou sklenku ještě předtím, než vstane. Místnost se s ní rázem rozhoupe a ona se musí zapřít rukou o mokrou desku stolu, aby udržela rovnováhu. Všichni se na ni dívají.
"Vesmír," řekne po chvíli přemýšlení. Už mluvili o Julesově lásce k jazzu, o jeho dětech, práci v Africe, jeho oddané péči o pacienty, o stylu, jakým puntičkářsky sešíval zranění, aby
po nich nezůstala žádná jizva. "Sledoval přistání na Marsu," pokračuje Morag. "Odešel sice dřív, než ta žena vystoupila ven, ale je spousta lidí, kteří by se toho okamžiku nedožili, nebýt Julesovy péče."
Všichni se k ní natáhnou a připijí si na to, pak se znovu posadí a popíjejí dál. Jeden z hostů si přijde stěžovat na hluk, ale majitel mu řekne ať buď sklapne, nebo vypadne, protože se tu koná večírek na paměť jeho přítele. Nakonec se ten muž k oslavě připojí, jako ostatně postupně všichni v baru. Michel Guidon zahraje na jazzovou kytaru, i když při složitějších vyhrávkách se trochu zadrhává, a ostatní k tomu tleskají do rytmu. Gisele Gabinová pak zazpívá několik tklivých lidových písní. Někdy uprostřed toho všeho dorazí pro Morag taxi. Blíží se půlnoc, někteří odešli už před ní. Za doprovodu halasných přátelských slov na rozloučenou doklopýtá ke dveřím.
Řidička, dobře stavěná žena v kožené bundě, jí pomůže nastoupit. Morag už se dostala do takového stádia opilosti, kdy člověk přijímá všechno, co se mu přihodí, s pobaveným nezájmem, jako by celý svět byl jen virtuální simulací. Ani se neptá, proč nechala taxikářka nastoupit ještě dalšího pasažéra.
Ale to je přece ten tlouštík. Jen co ho Morag pozná a opožděně si uvědomí, že si vlastně ani žádné taxi neobjednávala, zvedne jí tlouštík cosi k obličeji.
Na kůži ji zaštípe chladný sprej.
Uvnitř v lebce mrazivě zapraská elektřina. Náhle je naprosto střízlivá, jenže nedokáže koordinovat své pohyby, a když se pokusí otevřít dveře, jen se bolestivě udeří do lokte. Stejně jsou zamčené.
"Jste v nebezpečí," vysvětluje jí tlouštík a ucukne, když se po něm Morag ožene vlastním paralyzátorem.
Jenže mířila špatně a taxikářka jí v té chvíli už pevně drží ruku.
"Klídek, zlato," řekne jí žena. "Přijeli jsme tě zachránit. Kdybych tě chtěla vidět tuhou, ani bych se s tebou nebavila."
Žena má vyholené všechny vlasy až na proužek uprostřed hlavy, který připomíná leopardí kůži. U pravého ucha jí visí

řetízek miniaturních lebek vyřezaných z kosti.
"Nestraš ji, Kat," okřikne ji tlouštík. "A koukej jet."
"Já dobře vím, kdo jste," ozve se Morag. "Nebudu mluvit. Slíbila jsem, že nebudu mluvit."
"Jmenuju se Alex Sharkey. A nejsem od tisku, doktorko Grayová."
"Ne doktorka. Jen zdravotnice."
Taxikářka - pokud to skutečně je taxikářka - prohlásí: "Ta vážně mluvit nebude, Alexi. Všechno ti popře. Říkám ti, pusť ji a zkus najít nějakej jinej způsob. K další vraždě stejně dojde už za... kolik času zbejvá do příštího úplňku?"
"Nevíme jistě, jestli je v tom cyklus."
"Vždycky je v tom cyklus," odvětí empaticky žena. Má silný německý přízvuk.
Morag se ve zpětném zrcátku setká s jejím pohledem. "Kat, co vlastně všechno víte? " zeptá se jí.
"Pro tebe jsem Katrina, zlatíčko. Jen přátelé mi smějí říkat Kat."
"Klid," zasáhne tlouštík, Alex Sharkey. "Kde mám začít? Nemám moc času. Vážně. Ani vy ne. To, co jste viděla, vás uvrhlo do značného nebezpečí, uvědomujete si to? Je třeba, abyste nám řekla, čeho jste byla svědkem, protože jedině tak vám můžeme pomoct. Přísahám."
Katrina si zapálí cigaretu a prohlásí: "Pověz jí to o těch dobrejch a zlejch vílách."
"Ke kolika vraždám už došlo? K šesti? " otáže se Morag.
"Sedmi," opraví ji tlouštík.
"Sedmi. Zapomněla jsem počítat tu poslední. A všechno malé holčičky. Navíc přišel o život můj přítel. A vy víte, kdo to udělal, a nešli jste s tím na policii?"
Alex se nakloní (Morag to připadá, jako by se sunula celá hora - zabírá sám o sobě dvě třetiny zadních sedadel).
"Šlápneš už konečně na plyn? " zeptá se Katriny.
"Nejdřív ji vyhoď, Alexi! Nemůžeme riskovat..."
"Já myslím, že můžeme. Kolem Les Halles je spousta stánků s rychlým občerstvením. Tak zmlkni a jeď, Kat. Taková byla dohoda."
Katrina se otočí a řekne Morag: "Jakmile začne tenhle chlápek mlít něco o dohodách, tak ho ignoruj." Pak nastartuje taxík a se skřípěním brzd se s ním zařadí do proudu dopravy. \ Dokonce i v tuto pozdní hodinu se po rue Berger promenují davy lidí. Zpola propadlá dvojitá zatáčka u Fora jako by planula vnitřním ohněm, osvětlená tisícovkami světel a zrcadel. Katrina musí zatroubit na klakson, aby si vynutila průjezd mezi turisty, prostitutkami, pasáky, kapsáři, různými překupníky, feťáky i obyčejnými chodci. Zástupem se klikatými cestami prodírají děti na silničních skútrech, s nafouklými bundami pokrytými proměnlivými vzory. Neúnavní pracovníci z řad Dětských křižáků mají napilno, žebrají, rozdávají letáky, a když se policisté nedívají, rozsévají mezi kolemjdoucí nákazu lásky ve formě bezprostřední karmy. V daném okamžiku zůstane vždy přinejmenším půl tuctu lidí stát jako přimrazených, jak se jejich já rozpouští v moři nirvány, zatímco další půltucet už se rozhlíží po tom spratkovi, který je před okamžikem infikoval. Z ambientních reprosoustav, které kdosi instaloval na Fontaine des Innocents, duní hudba. Nad hlavami davu září marsovským světlem ohromné zpravodajské obrazovky. Ukazují právě dva kosmonauty v bílých skafandrech, pózující na okraji rozlehlého křivolakého údolí, jaké byste, snad kromě těch mělkých kráterů, našli kdekoli v Arizoně.
Na rue Berger je spousta restaurací, které zůstávají otevřené přes noc. Jsou populární především u feťáků, kterým po tripu nebodne nic tak jako pořádná porce hranolků. Morag zahlédne párek poldů, jednoho dokonce s vlčákem na krátkém vodítku, ale mají zrovna jakési vyřizování se skupinkou jezdců na skútrech, a když Morag zabuší na okénko, ohlédne se po ní jen pes.
"V jednom vietnamským pajzlu tady servírujou polívku s varlatama," pronese Katrin. "Nechceš zajít na svačinku, Alexi?"
"Tady zaboč doleva," odvětí Alex. Z jeho hlasu zní nezměrná trpělivost.
Před pasáží s rychlým občerstvením parkuje bílá dodávka. Vedle ní stojí v řadě vyrovnané loutky v červenobílých uniformách. Katrina zastaví taxi hned vedle dodávky a pohotově ukáže zvednutý prostředník na motorkáře, který na ni troubí, když ji musí objet.
"Předpokládám, že jste se s něčím podobným už setkala," řekne Alex, "ale pochybuju, že víte, o co tu ve skutečnosti jde."
Jedna za druhou přistupují loutky ke dvojici techniků. Jeden za druhým ozařuje modré obličeje s vystouplou spodní čelistí náhlé mihotavé světlo, které záhy zase pohasíná.
"Je to test," vysvětluje Alex. "Kontrolujou, jestli mezi nima nejsou víly."
"Viděla jsem něco podobného včera večer." Když byl Jules ještě naživu. "Akorát u toho loutky procházely něčím jako detektorem kovů."
"Testovací rám založenej na magnetický rezonanci. Tohle je trochu primitivnější, nicméně slouží ke stejným účelům."
"Stejně všechny ty jejich testy stojej za prd," prohlásí Kat-rina. Od dohořívající první cigarety si připálí druhou a vyfoukne na přední sklo oblak kouře.
Alex si jí nevšímá. "Víla je v podstatě loutka s vylepšenou inteligencí a svobodnou vůlí. K přeměně stačí vyndat loutce čip, ten, co kontroluje její předem naprogramovanou činnost, a na jeho místo vsadit jinej čip, pak jí píchnout něco na podporu pojivosti synapsí a ještě nějaký ty hormony. Hormony mají většinou za úkol zpevnit svalstvo; víly jsou sterilní, dokud u nich někdo neprovede rekonstrukční chirurgickej zákrok, a s tím si většina liberacionistů hlavu neláme. Čili z toho vyplývá, že u vil první generace dochází ke všem změnám uvnitř. Na první pohled nejsou od nemodifikovanejch loutek k rozeznání. A úřady teď začínaj panikařit, protože si nejspíš konečně uvědomily závažnost toho všeho, co se tady děje. A tohle je výsledek. Technici musej skenovat čipy všech loutek a porovnávat je se vzorem."

"Stejně jim to houby pomůže," ozve se znovu Katrina. Stáhne o centimetr okénko, vyhodí otvorem do půlky vykouřenou cigaretu a okénko znovu zavře. "Už tu viděla všechno, co se dalo, Alexi. Jedem."
"Ještě moment," zadrží ji Alex. "Problém je v tom, Morag, že víly se mezi loutky vůbec nemíchají. To byl ten největší omyl liberacionistů - mysleli si, že víly samy přemění zbytek loutek, že to bude něco jako autokatalytický osvobozenecký hnutí. Jenže víly nejsou totéž co loutky. V podstatě je loutky vůbec nezajímají. Proto se tahle akce nikdy nemůže podařit." "A proč úřady nepodniknou něco proti Království magie?" "Inu, protože není víla jako víla," odvětí Alex. "Většina z nich je neškodná, takže ani nijak zvlášť nepřitahuje pozornost. Vy jste měla to štěstí, nebo spíš smůlu, že jste se potkala s několika, jejichž životní styl, abych tak řekl, se dá těžko ignorovat. Vylezly ven, začaly kšeftovat a bojovat za svoji existenci, a to s sebou přineslo problémy. Jednoduše si zaplatily za vlastní ochranu."
"Ale vždyť unesly toho chlapce a zabily jeho sestru. A zabily další malé dívky, nebo snad ne? A co Jules? Ty věci zabily i Julese. A vy víte proč a tajíte to před policií!"
Alex na to neodpoví. Sleduje techniky zaobírající se loutkami před filiálkou rychlého občerstvení.
"Vykecal jsi jí toho až moc, ty pitomče. K čemu to všechno potřebovala vědět?" obrátí se na něj Katrina.
"Protože jestli vám mám něco prozradit," odpoví jí Morag, "chci mít jasno v tom, k čemu vám to bude. Chci vědět, jestli můžeme toho malého chlapce získat zpátky."
"My nemáme zapotřebí s váma handlovat o..." "Kat," okřikne ji zostra Alex. Žena překvapivě ztichne. "Tady se o těchhle věcech nemůžeme bavit." Pak dodá: "Vážně stojíte o to vědět všechno, slečno Grayová?"
"Jste součástí podsvětí? Měla jsem za to, že liberacionisti se rozpadli už před lety."
"Většina," opáčí Alex. "Pár jich šlo sedět, další to prostě vzdali, někoho pohltily jeho vlastní výtvory. Ale evoluční změny probíhají dál, a někdo je očividně řídí."
"Stejně ji nikdy nenajdeš," poznamená Katrina, "po všech těch letech nemáš šanci."
"Ne, nejspíš ne," přisvědčí Alex. "Tak pojedeni?" Katrina otočí vůz přímo uprostřed ulice a za troubení klaksonu si začne razit cestu davem. Přitočí se k nim jakýsi pobuda a začne hadrem mazat přední sklo. Katrina jen cosi zavrčí a stiskne tlačítko na palubní desce. Muži zasrší kolem prstů modré jiskry, až vystrašeně uskočí a s proklínáním za nimi hrozí popálenou rukou. Katrina šlápne na plyn a nasměruje taxi do mezery v davu.
Morag se snaží zachytit nějakou stopu, která by jí napověděla, kam ji to vezou. Podle všeho někam na severovýchod, pomyslí si, a hned je jí trochu lépe, protože tím směrem bydlí. Vlastně jí tihle lidé nepřipadají zas až tak nebezpeční a rozhodně si nepočínají příliš profesionálně. Očividně vědí něco o libe-racionistech - možná jsou pozůstatkem nějaké rozpadlé buňky onoho bájného hnutí, které ve druhém desetiletí hrozilo změnit společenské postavení loutek z pouhých užitečných zvířat na legálně chráněné lidské bytosti. Jenže stejně jako jdou postupně ke dnu všechna revoluční hnutí, pokud dostatečně rychle nezahájí nátlak a nevyhrají válku proti státu, šli ke dnu i li-beracionisté. Zničilo je vyčerpání z neustávajících policejních nájezdů, neloajálnost a vzájemné rozpory uvnitř organizace. Lidé zestárli, ztratili zájem. Našli si práci, usadili se, oženili, založili rodiny.
Morag čas od času cítí, jak ji podobné měšťáctví přitahuje, ta fantastická setrvačnost; dělat jen to, co se od nás očekává, ukrýt se za definitivním horizontem manželství. Ví, že právě kvůli tomuhle odešla z Edinburghu.
Taxík přejede po mostě přes Canal Saint Martin mezi vyrovnané řady činžovních domů v Bellevile-Ménilmontant. Nejsou teď dál než kilometr od místa, kde Morag bydlí. Tlouštík, Alex Sharkey, si rozčileně cosi poznamenává do diáře. Slabé světlo, které tabulku osvětluje, mu zespoda září pod bradu a leskne se v čočkách malých kulatých brýlí, které má zaháknu-té za ušima. Připomene Morag portrét Jamese Boswella, vůbec teď nevypadá jako nějaký nebezpečný undergroundový revolucionář. A Katrinu, i přes její hrubou mluvu, by tipovala spíš na přestárlou punkerku než na chladnou, odhodlanou ženu činu.
Morag si pomyslí, že tihle dva jsou spolu nejspíš už pěknou řádku let a vzájemné hašteření se pro ně stalo jakýmsi zvykem. Při téhle myšlence si zároveň uvědomí, že vůbec nemá strach. Ta látka, co jí dali na vystřízlivění, ať už to bylo cokoli, ji oslabila a trochu jí zamotala hlavu, ale dostala se už z horších situací, než je tahle.
V táborech uprchlíků nakažených vládní epidemií věrnosti ji například neustále pronásledovalo vědomí zlověstné přítomnosti tajné policie Papa Zumiho, ostřílených mladíků v zrcadlovkách, bílých košilích a nažehlených černých oblecích. Ozbrojení mačetami a automatickými pistolemi podle náhodného výběru testovali muže, ženy i děti, a toho, kdo nevyhovoval jejich parametrům, bez milosti popravovali. Sami v táborech nežili, přijížděli každé ráno v mercedesech a BMW z pětihvězdičko-vých hotelů ve vedlejším městě. Pracovníci první pomoci museli s touto tajnou policií vyjednávat každý den, a minimálně jednou do týdne Morag někdo z nich něčím vyhrožoval. Až do onoho děsivého posledního dne byl jejich režim ve znamení náhlých, nevyzpytatelných aktů krutého násilí.
A ještě předtím, v době, kdy venku v buši ošetřovala děti postižené říční slepotou, zastavil její terénní automobil jeden z méně významných somálských vojenských diktátorů a držel
ji pět dní v zajetí. Byl doslova okouzlující, měl vystudovaný Oxford a nepoužil proti ní jediné otevřené výhrůžky. Morag dostala v jeho rozlehlém zajateckém táboře svůj vlastní pokoj, dobře ji živili a mohla volně hovořit s jeho ženami. Přesto byla po celou tu dobu ve stavu neutišitelného strachu.
V celém zajateckém táboře panovala skličující atmosféra, jako by byl tamější vzduch pod nějakým neustálým tlakem a postrádal polovinu obvyklého množství kyslíku. Kdykoli člověk vyhlédl z okna, spatřil minimálně dva tři muže v potrhaných bojových uniformách, jak si pohrávají s malajskými napodobeninami kalašnikovů, těžkými kulomety nebo lehkými protitankovými zbraněmi na jedno použití. A ty zvuky za nocí, kdesi za hranicemi zajateckého tábora. Lidské výkřiky, slabé, ale přesto tak pronikavé, osamělé výstřely připomínající prásknutí biče, hučení motoru, který běžel naprázdno třeba půl hodiny, než ho někdo nečekaně zastavil.
Když pak Morag propustili, po mnohých machinacích na vysokých místech, o nichž neměla ani tušení, a dovolili jí odjet v jejím vlastním terénním voze, urazila po rozryté, rudé, špinavé silnici asi deset kilometrů, načež se náhle

rozklepala tak silně, že auto málem převrátila. Třásla se jako při záchvatu malárie, pak následovalo zvracení a průjmy. Teprve když se nadávkovala morfiem, podařilo se jí ještě předtím, než naprosto zkolabovala, dojet ke kontrolnímu stanovišti vládních ozbrojených sil.
To byl skutečný strach. To byla hrůza. Taxík se zatím kodrcá po strmé silnici. Světla činžáků září v chladné noci za holými stromy velice ostrým světlem. Přejedou po mostě přes železnici a silnice pomalu přejde v dlážděnou impasse, kde se za ploty a zarostlými zahradami tyčí šesti-a sedmipatrové domy z devatenáctého století.
Octli se v jedné z malých oáz staré Paříže, která unikla velkým přestavbám poslední čtvrtiny dvacátého století a přežívá v novém vládním režimu podobna nějaké ovdovělé kněžně odkázané do panelákového bytu bez ústředního topení. Přestože Morag v tomto arrondissementu bydlí už nějakou dobu, má jen velmi matnou představu, kde se právě teď nachází.
Katrina vypne motor i světla, vystoupí a otevře dveře Morag, kterou, zatímco se škrábe z vozu ven do chladného, vlhkého ovzduší, přepadne silné nutkání zvracet. Ten pocit je tak silný,
že jí prostupuje každou buňkou těla. Klesne na kolena a začne elegantně dávit do odtokové stružky uprostřed ulice. Když se postaví a setře si tráveninu z brady i oslepující ledové slzy z tváří, Alex už odemyká vrata ve vysoké železné ohradě. Katrina si přehodí Moraginu paži kolem krku, aby ji podepřela při chůzi. Má neobyčejně pevné svaly na pažích i po těle. Vyzařuje z ní teplo a palčivý zápach složený z cigaretového kouře a kadidla.
Uvnitř domu, v místnosti s vrzající dřevěnou podlahou zakrytou roztřepenými tureckými koberci, se Morag posadí na umělohmotnou skládací židličku, a zatímco Katrina zapaluje hrozny svíček rozestavených na těžkém dubovém příborníku, usrkává teplý pomerančový džus s několika rozmíchanými lžičkami cukru. Máslově žlutá záře svíček se odráží na Katrinině vyholené hlavě po obou stranách proužku leopardí srsti - je to skutečně pravá srst, která vyrůstá z geneticky upravených buněk pokožky.
V jednom rohu místnosti leží srolovaný spací pytel, podél stěny tlejí vyrovnané štosy levných starých knížek s papírovou vazbou, dál je tu ještě několik skládacích židlí a stolek s počítačem, k němuž jsou připojeny VR brýle a rukavice. Počítač je zapojen do telefonní zdířky; malá červená žárovička naznačuje, že je v provozu. Vinylový povrch rukavic je celý popraskaný, záplatovaný stříbřitou lepicí páskou.
Alex se vrátí odkudsi z hlubin domu a mezi jednotlivými kousnutími do čajové oplatky prohlásí: "Za chvíli je tady."
"Kdo?" zeptá se Morag.
"Přítel," odpoví Alex. "Tohle je hrozně fajn místo. Je mimo hlavní cesty, není sem moc vidět, jen vzadu za barákem nám vede železniční linka, ale vlak tudy jezdí především v noci a pokud do něj vůbec někdo na Gare du Nord nasedne, sotva se zabývá koukáním z okna."
"Zdá se, že tu tábořite už dlouho," poznamená Morag. Alex se posadí, ovšem ne na jednu ze skládacích židlí, protože ta by jeho váhu nejspíš neudržela, ale přímo na koberec na podlaze. Chvíli mu trvá, než se pohodlně uvelebí a může se supěním pronést: "Potkal jsem se s Kat před třema lety v Amsterodamu. Snažila se tam vypořádat s jistejma nepří-jemnostma."
"K čemu to všechno sakra potřebuje vědět? " obrátí se k němu Katrina.
"Víly jí unesly bráchu," pokračuje dál Alex. "Tak je pronásledovala. A já taky, i když z jinejch důvodů. Hledal jsem ženu, která tohle všechno začala, ačkoli mi dělá trochu potíže přemýšlet o ní jako o ženě. Poznal jsem ji v Londýně a to byla ještě malá holka, člověk by vůbec neřekl, co v ní je. To ona přeměnila loutku na první vílu. Pak zmizela. Ostatní s tím začali brzy po ní, ale první byla ona. Ona rozšířila tu myšlenku, čipy i nezbytnou nanotechnologii. Od tý doby se jí snažím najít."
Katrina si pro sebe začne pobrukovat. "Jó, stará dobrá černá magie."
"Něco na tom možná je," řekne Alex. "Myslím si, že mě něčím musela infikovat, protože kde jinde by se ve mně taková oddanost vzala. To okouzlení je něco jako láska, jen je to hlubší, proniká to doslova až na buněčnou úroveň. Nikdy už jsem ji neviděl, jen její stopy, náznaky. Teď ale s jistotou vím, že je v Paříži. Nebo aspoň donedávna byla. Co vlastně všechno víte o těch vraždách, Morag?" "Co mi ještě prozradíte? " "Co chcete vědět?"
"Dvě věci. Chtěla bych zachránit toho chlapce." Alex pohlédne na Katrinu, pak přikývne. "Dobře." "Myslíte si, že je mrtvý?"
"Ne, mrtvěj není. Jen ho nejspíš kapku změnily. Ale zachránit by se ještě dal. Zatím ho nemají moc dlouho."
"Svině jedny," zavrčí Katrina a zamíří ven z pokoje. Když prochází dveřmi, zlostně bouchne pěstí do pantů.
Plameny svíček se ve vzdušném víru, který za sebou zanechala, roztančí jako loďky na temné, rozbouřené mořské hladině.
"Přesně totéž se stalo jejímu bratrovi," vysvětlí Alex. Otevře zip na kapse své vesty, vytáhne ven jakousi trubičku, odšroubuje víčko, dvěma prsty vyšťárá ven pár fazolí a hodí si je do pusy. Pak, zatímco přežvykuje, dodá: "Unesly ho, když mu byly tři, a našli jsme ho teprve o čtyři roky později. Už nebyla žádná naděje."
"Ale tohohle chlapce mají ty věci teprve pár dní." "Víly. Nikdy na ně nemyslete jako na věci. Jsou to živoucí, dýchající, samostatně uvažující stvoření. Jsou to víly. Ačkoli
ona sama je tak nikdy nenazvala. Někdy mám dojem, že je to všechno moje vina."
"Mluvíte o té dívce? O té z Londýna?" Morag má dojem, že se potácí stále kolem dokola v jednom kruhu.
"O té dívce. O té z Londýna." Alex zavrtá prstem hluboko do trubičky pro poslední fazoli, pak si olízne mastné prsty.
"A ta druhá věc, kterou jste chtěla vědět?"
"Policie tvrdí, že Jules..."
Alex čeká, trpělivý jako skála.
Konečně je Morag schopná ze sebe vypravit: "Ten můj přítel, který zemřel ve stanici metra u kliniky na Place de la Concorde. Policie tvrdí, že spáchal sebevraždu."

"Nespáchal," odvětí Alex prostě.
"Já vím, že ne. Nebyl ten typ člověka, který by byl schopný se připravit o život."
"Zavraždily ho. Vlákaly ho do tunelu, chytily a omráčily. O zbytek se postaral vlak. Zní to krutě, chápu, ale přesně tak to bylo."
"Předpokládám, že také víte, kdo ho zavraždil."
"Víly. Ovšem někdo jim musel pomáhat. Aspoň jeden lid-skej agent. Mají jich spoustu, víte? Většinou jsou to libera-cionisti, sem tam nějakej pomatenec, všechny je víly obloudily svým kouzlem. Čas od času si ho někdo všimne. Mám minimálně dvě věrohodný potvrzení, že se pohyboval v blízkosti míst těch vražd. Dokonce jsem se s ním potkal sám, přede dvěma dny čekal nedaleko vašeho apartmá. Měli jsme spolu takovou kratší debatu, ale pak mi zdrhnul."
"Co tam dělal? Co vám řekl?"
Alex zvedne prst ke rtům a prohlásí: "Informaci za informaci. Tak to na světě chodí. Nejdřív mi řekněte o tý vraždě, co jste viděla."
"Ale my ji neviděli. Slyšeli jsme výkřik..."
Alex znovu trpělivě vyčká, dokud Morag není s to pokračovat. Pozorně poslouchá po celou dobu, co mu Morag popisuje, jak našla tu malou holčičku, jak ji odvedla domů do chatrče, o následné honičce, o objevu zohaveného těla pod podivným nákresem na zdi, o pohraničním špehovi a bezpečnostních strážcích.
"Oni ví," prohlásí Morag, "oni moc dobře ví, o co tu běží."
"To by mě nepřekvapovalo, nechali se podplatit, a proti úplatkářům je lepší si nic nezačínat."
Morag se několikrát zhluboka nadechne. "Tak dobře. Ještě mi řekněte, proč víly vzaly té holčičce vaječníky."
"Protože chtějí mít víc materiálu k experimentům. Pokoušely se přetvářet malé děti, ale připadá mi, že teď nejspíš chtějí začít už na embryonální úrovni. Získat sperma pro ně není žádnej problém, stačí, aby využily svoje kouzlo na nějakýho ubožáka z periférie. Ale dostat lidský vajíčko, to už je větší oříšek. Podle mě by si mohly držet v zajetí nějakou ženu, ládovat do ní hormony, které by jí uměle přivozovaly menopauzu a pořád dokola startovaly tvorbu novýho vajíčka. Díky tomu by se produkovala spousta vajíček najednou, chápete?"
"Ano. Ale to by všechno nějakou dobu trvalo a předpokládám, že by to bylo trochu riskantní."
"S tím by si asi zrovna velkou hlavu nedělaly," namítne Alex. "Nicméně místo toho odebírají nezralý vaječníky. část jich nejspíš nechají zmrazit, zbytek přivedou ke zralosti hormonovou terapií."
"A k čemu vůbec ty podvržené děti potřebují?" "K čemu my potřebujeme loutky?" "Ach."
"Pochopitelně je to všechno trochu složitější. V podstatě existujou tři druhy vil. První jsou divoký víly, ty to nemají v hlavě úplně v pořádku a žijou většinou někde v osamění. Druhý jsou smyslný víly, ty využívají svoje kouzlo na obluzo-vání lidí, aby od nich získaly sperma na oplodnění umělejch vaječníků, který si vytvořily z vlastních buněk, a mohly tak dát život dalším jedincům svýho druhu. A pak třetí. Myslím, že ty jsou její, její vlastní speciální druh. Poprvé jsem na ně narazil v Amsterodamu. Doslechl jsem se tam o podvrženým chlapci, kterýho našli, jak se toulá po pláži, jenže se zase ztratil dřív, než jsem se k němu stačil dostat. Začal jsem tímhle směrem pátrat a myslím, že jsem přišel na to, kde leží počátek Dětskejch křižáků."
Morag se rozesměje. Nemůže si pomoci. Připadá jí, že to všechno je jakási všeobjímající paranoidní konspirační teorie, kterou si vysnil pomatený drogový závislák z periférie, jakýsi magický svět tajemných sil, vystavěný ať už na přímých mozkových halucinacích nebo na přeludech, vyvolávaných paměťo-
vými infekcemi. Za své krátké působení u týmu první pomoci vyslechla podobných řečí nespočet, od únosů létajícím talířem, do něhož byla často zapletena nějaká zesnulá mediální hvězda, přes různá spiknutí, která za pomoci kosmických mozkových vln přenášejí lidské vzpomínky do mamutího počítače pohřbeného kdesi pod Paříží, až po osoby, jež o sobě prohlašovaly, že jsou tři tisíce let staří kněží z bájné Atlantidy.
"Omlouvám se," řekne, ačkoli Alexe se její výbuch smíchu očividně nijak nedotkl. "Jen mi připadá, že od toho mála, u něhož jsme začínali, jsme se dostali už pěkně daleko, to je vše."
"Slyšela jste někdy o entoptických fenoménech?" zeptá se Alex. "A zkoušela jste psychoaktivní drogy?"
"Hašiš. V Súdánu byl k sehnání dokonce snáz než alkohol."
"Entoptický fenomény jsou vlastně jen série světelných podnětů. Na zdroji světla nezáleží, protože je stejně generuje sám nervovej systém. A je to v podstatě základ všech vidin a halucinací."
"Ach tak," přeruší ho Morag, "máte na mysli fosfeny." "I tak se jim říká. Někdo je taky nazývá tvarový konstanty. Hlavní je, že každej, kdo se dostane do pozměněnýho stavu vědomí, je hned náchylnější k jejich spatření. Jde vlastně o sadu základních geometrickejch útvarů, kterým subjekt připisuje všemožný obrazový významy. Jsou jakousi abecedou všech přeludů, abych tak řekl, ačkoli v konečným stádiu se lidi od těchhle entoptických útvarů můžou dostat až někam k čistě halucinačním představám.
Vtip je v tom, že entoptický fenomény jsou nezávislý na kulturním zázemí člověka. Všichni sdílíme tutéž sadu základních útvarů - mřížky, souběžný linky, klikatý linky, různý kaňky, spirálovitě zatočený křivky a filigrány. Našla byste je už na jeskynních malbách, kdybyste věděla, co máte hledat, protože i lovci doby kamenný byli pořádně sjetý, když to kreslili. Entoptický fenomény jsou odvozený ze základních spojů v našich mozcích, z limbickýho systému, z jeho nejniternější a neprí-mitivnější vrstvy. Možná byste namítla, že podstata našeho vnímání světa je přece složitější. Jenže femboty, který využívají Dětští křižáci k vyvolávání vizí u svých obětí, operují s naprosto jinými útvary, než jsou přirozený lidský entoptický fenomény. Dělal jsem na to pár testů a dostal jsem úplně jinou sadu tvarů."
Morag si připomene onen podivný pavoukovitý symbol načmáraný na stěně tunelu nad zohaveným tělíčkem té dívenky. "Máte pravdu," přitaká Alexovi, "jeden jsem viděla na
vlastní oči."
"Já taky. Podplatil jsem policejního zapisovatele. Působilo to na vás rušivě, viďte? Skoro hypnoticky a svým způsobem

zlověstně. Už vás někdy někdo infikoval nákazou lásky?"
"Ano, ale ne Dětští křižáci."
"Mám tady schováno pár vzorků, kdybyste je chtěla vyzkoušet."
"Raději ne."
"Jsou naprosto bezpečný. Vyčistil jsem je, odstranil všechno až na základní ikonografický složky. Nebezpečný je jen to, co bývá pod jejich povrchem. Už jsem se naučil," dodá Alex a při hluku odkudsi zevnitř domu trhne hlavou, "pracovat trochu jako paměťovej hacker. Tohle odstartovala taky ona, abyste věděla. Úplně první děsivý přeludy."
"Povězte mi ještě něco o tom muži. Myslím toho, co jste ho viděl u mého apartmá. O tom lidském agentovi, jak jste ho nazval."
"Je to značně pomatený individuum. Ze svýho dřívějšího života si pamatuje jen málo, ale prozradil mi, že je jedním z Půlnočních dětí, narodil se v Chambéry, o půlnoci prvního ledna 2000. Naboural jsem se do záznamů tamější radnice. Z tý doby tam mají narození jistýho Armanda Puecha; Cizinecká legie ho pohřešuje od nějaký akce v Džibuti. To je všechno, co o něm vím. Není toho moc, jistě, ale však on se zase objeví. Tím jsem si jistej. Hledá vás. Něco jste viděla, a oni moc dobře ví, že jste to viděla."
"Nenapadá mě co."
"To je škoda. Moc by nám totiž pomohlo, kdybyste si vzpomněla."
Morag už si pomalu začíná myslet, že tenhle tlouštík je téměř neškodný blázen trpící mírně paranoidními představami, ale jistě ne nebezpečný, ne zlý, když vtom se za ní ozve zapraš-tění, jak na uvolněné prkno v podlaze došlápla čísi noha.
Otočí se a loutka, která stojí za ní, ji poctí širokým úsměvem, při němž odhalí neobyčejně ostré, špičaté zuby.

10
LIDSKÝ AGENT

ARMAND ZVOLNA PROCITÁ, STŘÍPKY VĚDOMÍ DO SE-be narážejí, rozpadají se, znovu se srážejí jako ledové kry v černých vodách rozbouřené řeky. Noc. Je noc. Leží na chladné, tvrdé podlaze, krk, záda, nohy, všechno ztuhlé. Neznámý strop, neznámá místnost. Dopadá na něj zelená záře pouličních lamp mřížovaná čepelemi žaluzie. Když si chce zakrýt tvář rukama, zjistí, že jsou pokryté zaschlou krví. Cizí krví. Zase se stalo něco hrozného. Ta žena.
Pan Mike zabil tu ženu. Armand se opatrně posadí.
Je v neznámém bytě. Převržený gauč. Z rozřezané látky vyhřezává průsvitný gel. Cákance krve na stěně, krvavé stopy přes shrnutý koberec na podlaze k nedovřeným dveřím, za nimiž prosvítají bílé koupelnové kachlíky.
V zeleném světle, které vniká dovnitř žaluziemi, dostává krev černou barvu.
Armand zaslechne jakýsi zvuk a otočí se, srdce se mu náhle rozbuší. V jednom rohu, pod velkou kapradinou zavěšenou v proutěném košíku, spatří chumel polštářů. Sedí tam víla, pozoruje Armanda černýma, uslzenýma očima. V náručí svírá syrovou kýtu vyrvanou nejspíš z nějakého srstnatého zvířete.
Armand se otáže, co se tu stalo, ale víla si místo odpovědi jen položí ukazováček na rty. Má na sobě volnou papírovou kombinézu a umělohmotné sandály.
Armand prohlásí, že ničemu nerozumí. Víla ukáže ke koupelně, pak ostrými zuby odtrhne sousto masa a celé najednou je polkne, i s chlupy a se vším. Armand nechce jít do koupelny, teď ne. Místo toho se vydá k lisovanému kuchyňskému koutu a úzkostlivě si omyje ruce. Zakrvavená voda se rozlije po šálcích a talířích nakupených na dně dřezu. Veškeré příslušenství v kuchyňce bliká stále dokola červenými a zelenými písmeny tutéž výzvu:
Systém odpojen. Prosím, zavolejte svého servisního agenta.
Na lince najde Armand půl krajíčku okoralého chleba. Kousek si ulomí, a zatímco se prochází po apartmá, pečlivě ho přežvykuje.
Z kouta přihlíží víla.
Závěsný televizor, štos poházených magazínů na lesklém smazatelném papíře, turecké polštáře, umně vyřezávaný reliéf s obrazem ryby a mořských chaluh, jehož dřevo slabě voní po růžích. Z krátké chodbičky se dá vejít do dvou malých ložnic. V každé je trochu jiný pach, jedna je uklizená, ve druhé se válejí kusy šatstva. Pod postelí se cosi pohne, ale je to jen nevelký úklidový mobot, který v době, kdy není nikdo přítomen, přichází vysávat podlahu. Vedle dveří na konci chodbičky je ve stěně vidět rozvodnou desku expertního systému s ohořelou dírkou. Za žaluziemi v obývacím pokoji se nabízí výhled na noční město.
Podle hodin na televizi Armand zjistí, že je deset minut po páté ráno. Když vezme do ruky holokostku, ta se okamžitě rozsvítí. Překlápí ji a uvnitř se jedna za druhou střídají rozličné scény: usmívající se muž; jasným sluncem ozářená slámová žluť a okr vyprahlé venkovské krajiny; dům pokrytý cihlově červenými taškami pod sytě modrým nebem; skupinka lidí, kteří postávají na střeše kapkovitě tvarovaného automobilu, zaparkovaného v kropenatém stínu topolu. Fragmenty života. Armand podá kostku víle, ta si ji vezme a bez zájmu ji odhodí.
Armand se znovu posadí a nechává si všechno projít hlavou. Pan Mike si přišel hrát. Nejspíš ho do tohoto apartmá dovedla víla a Pan Mike pak zabil ženu, která viděla tu hroznou věc s malou holčičkou. Armand pocítí jistou úlevu. Inu, přinejmenším to má všechno za sebou. Snad by už mohl jít domů.
Zeptá se na to víly, ale ta tentokrát vyskočí a začne ho postrkovat ke koupelně.
"Dobře, dobře," brání se Armand.

Uvnitř září oslepivé bílé světlo, které se navíc odráží od čistě bílých stěn. Ve sprchovém koutu leží někdo schoulený do klubíčka. Žena, tvář zakrytou světlými vlasy, košile nasáklá krví. Víla přicupitá k Armandovi a podá mu plochou fotogra-
fxi v poškrábaném hliníkovém rámečku. Je na ní jiná, mladší žena ve světle zeleném potápěčském obleku, jež hledí přímo do objektivu, brýle se šnorchlem posazené na mokrém propletenci dlouhých tmavých vlasů, v pozadí za ní sněhobílý písek a zvlněná modrá hladina.
Tohle je ta žena, kterou měl Pan Mike zabít, jenže nebyla doma, tak místo ní připravil o život její spolubydlící. Aspoň tak to Armandovi vysvětlí víla a řekne mu, že se už nikdy nesmí dopustit podobné chyby. Teď tu zůstane, nehne se z apartmá ani na krok, dokud pro něj někdo nepřijde, dodá ještě víla a políbí Armanda na rty. Byt opustí teprve ve chvíli, kdy vidí, že polibek začal účinkovat, pak instrukce ještě několikrát zopakuje, dokud nedojde k přesvědčení, že Armand zcela propadl jejímu kouzlu.
Ta trocha sómy, uštědřená jediným políbením, rozmazává tvary okolních předmětů a světlo jejich skutečných podstat se pomalu noří stále hlouběji do vlastních mrtvých schránek. Jakmile Armand v apartmá osiří, prochází se ještě chvíli sem a tam, vystrašený, sklíčený, vzrušený. Je volný a zároveň uvězněný. Klidně by mohl vyjít ze dveří ven, ale ví, že to neudělá. Nedokáže to. Byl uvržen do hrozné klatby.
Armand důkladně prohledá ledničku, vyndá půlku melounu, paprikový salám, tři ančovičky, rozvařené tofu. Zatímco jí, sleduje, jak úsvit pomalu prozařuje oblohu. Šedé ulice a činžáky vystupují ze stínů a náhrdelníky zelených pouličních světel pozvolna hasnou. Na obzoru města se jako bouřková mračna rýsují pásové arkokultury.
Armand zapne televizi, aby měl nějakou společnost, ale raději ztlumí zvuk. Upraví koberce tak, aby zakrývaly krvavé skvrnky. Prošmejdí skříně v ložnicích, očichá šaty, jeho vzrušení roste. Ne že by byl na ženy zapomněl docela, jen na ně většinu času nechtěl myslet, protože tahle část jeho vlastního já mu příliš připomínala Pana Mika.
Lehne si do rozesílané postele a zhluboka vdechuje z polštáře vůni ženskosti, začne onanovat s párem kalhotek omotaným kolem penisu. Orgasmu dosáhne téměř okamžitě. Když mu to podruhé už nejde, dá se do pronásledování malého mobota, který se krčí pod postelí. Armand na ní skáče tak dlouho, dokud mobotova keramická skořápka úplně nepraskne. Dalšího mobota najde schovaného za žaluziemi okna v obývacím pokoji;
připomíná vyčerpaného pavouka přichyceného ke sklu malými přísavkami. Armand mu jednu po druhé odtrhává křehké nožičky, pokládá je pavoukovi za záda a směje se, jak se mobot marně snaží sám sebe opravit.
Za chvíli potřebuje na záchod. Pohled na věc, která leží ve sprše a obviňuje ho, Armanda nejprve zažene, ale jakmile ženě přehodí přes hlavu ručník, už nemá zábrany. Postaví se v koupelně před zrcadlo a zašklebí se do něj. Ze zrcadla se na něj šklebí Pan Mike. Je připraven.

11

PRVNÍ PAPRSEK VYCHÁZEJÍCÍHO SLUNCE

VILA SE JMENUJE PRVNÍ PAPRSEK VYCHÁZEJÍCÍHO Slunce; Alex jí říká jednoduše Paprsek. Přestože má Paprsek modrou pleť a šlachovitou, zhruba metr vysokou postavu loutky, má zároveň široké jiskrné oči poseté zlatými tečkami a ostré, vystouplé čelisti, pro jaké by leckterá modelka musela strávit den pod skalpelem, než by jich dosáhla. Paprskoví odstávají uši a jsou zašpičatělé jako uši pana Spocka; hroty vystupují až nad pletenou námořnickou čapku, kterou má nasazenou na holé hlavě. Uši se natáčejí hned na jednu, hned na druhou stranu, jako by si žily svým vlastním, nezávislým životem. Okraje mají propíchané a posázené zlatými náušnicemi a ozdobnými sponami.
Paprsek patří k osamělým divokým vílám, přeměnili ho před pěti lety v jakémsi doupěti nedaleko Amsterodamu a teď žije doslova na samotné periférii periférie. Prošel podél pobřeží celou Evropou až k nejzazším výběžkům Španělska a zase zpět. Zatímco si prsty pohrává s uzlíky na dlouhém provaze, který má omotaný kolem pasu, vypravuje, že se stále víc a víc lidí z periférie přidává k Dětským křižákům. Prohlašují o sobě, že jedině oni budou spaseni. Každého, koho potkají, ať už je to člověk nebo víla, se snaží přesvědčit, aby se zapojil do jejich hnutí.
"Nemají to v hlavě v pořádku," prohlásí Paprsek. Sedí teď na bobku na roztřepeném tureckém koberci, hovoří chraplavým hlasem pečlivou, dokonalou francouzštinou, šklebí se při každém slově a cení své ostré žraloci zuby. "Držím se od nich raději dál. Vím, že by mě dokázali obrátit na svou víru jediným pohledem."
"Jde o nějakej paměťovej fembot," vysvětlí Alex Morag. "Soubor náboženskýho přesvědčení předávanej prostřednictvím nanoinfekce. Víly jsou na to mnohem náchylnější než lidi."
"Spousta už se k nim přidala," přitaká Paprsek a usměje se na Morag. "Nedaleko Brestu jsem je objevil přežívat v doupěti z opuštěného starého civilního obranného bunkru. Víly s lidmi dohromady." Jeho úsměv se ještě rozšíří. "Lidé teď slouží vílám. Alespoň jedna změna k lepšímu."
Morag se cítí překvapivě klidná. Možná je to ještě následek vystřízlivovací kúry, kterou ji Alex infikoval v taxíku. Paprsek na ni ani v nejmenším nepůsobí výhružným dojmem, a to i navzdory špičatým zubům. Jeho tvář chvílemi připomíná tvář krásné ženy, chvílemi tvář nadpřirozeně inteligentního dítěte, a přitom ničím z toho ve skutečnosti není. Není ani zvíře, ani člověk, je jen jakousi syntézou obojího, která však zároveň oboje svým způsobem převyšuje. Celé jeho vyprávění vyslechla Morag bez otázek, ale teď se musí zeptat: "O co těm Dětským křižákům vlastně jde?"
"Všichni se ženou za stejným cílem, ale co tím cílem je, to se dozví jen ten, kdo se stane jedním z nich." Při té představě se Paprsek nepatrně otřese.
"V tom má prsty ona," usouďí Alex. "Je to její náboženství."
Katrina si přejeďe rukou po proužku srsti, který jí raší na vrcholu lebky. "Jde jim o děti," prohlásí. "Chtěj unášet děti. Stejně jako ty zasraný víly."
"Unášet děti je nejsnazší, protože děti se rychle učí," ozve se Paprsek. "Mají toho méně k zapomínání. Vy jich kromě toho máte tolik, a stejně se o ně nestaráte. Vlastně mne ani nepřekvapuje, jak je snadné lidské dítě zabít."
"Unášíte je, protože se nemůžou bránit," namítne Katrina. "Slaboši si troufnou jen na ještě větší slabochy." "Tenhle

nikomu neublíží," uklidňuje ji Alex. Paprsek se na Katrinu usměje. "Já žiji o samotě," prohlásí. "Ale pomáháš těmhle dvěma," vloží se do hovoru Morag. "Oni pomáhají mně, já pomáhám jim." "Tenhle malej skřet donáší klepy každýmu, kdo mu zaplatí," obrátí se na Morag Katrina. "Vůbec nemá smysl pro čest." "Přesně tak," přisvědčí Paprsek a vycení všechny špičaté zuby v širokém úsměvu. "Zajišťuji si tímto způsobem živobytí. Nechovám se jako zvíře, nejsem jako někteří z mých bratří. Ti snědí, na co přijdou. Takové dětské masíčko, to je šťavnaté i za syrová."
"Ty zmrde jeden!" Katrina vyskočí tak prudce, až se za ní překotí židle. Popadne Paprska za límec bundy a zvedne ho do vzduchu.
Paprsek se jí ochable klátí v pěsti, zubí se od ucha k uchu a hledí jí upřeně do očí. "Prokousnu ti hrdlo," prohodí. "Jedním hryznutím. Pak se budu dívat, jak vykrvácíš k smrti. Vedete příliš pohodlný život, postupně vás to oslabuje. Ale já, já musím venku přežívat ze dne na den."
Katrina znechuceně odfrkne a pustí Paprska na zem. Ten si znovu nevzrušeně dřepne na bobek.
"K tobě se určitě donese spousta věcí, viď, Paprsku? " zeptá se Morag. "Víš něco o tom malém chlapci?"
"Říká se, že je naživu, ale pak jsem se doslechl jisté hrozné věci a nechal jsem to být. Nemám zapotřebí starat se o kdejakého malého kluka."
"Ale mohl bys mě tam dovést," naléhá Morag. "Tam, do Království magie."
"Já bych se mu nesvěřila, ani aby mě převedl přes ulici," prohlásí Katrina.
"Nejde jen o to se tam dostat," přidá se Alex. "To místo je doupě, doslova jako králičí nora, je to ruina protkaná sítí chodeb a místností. Buď byste na žádnou vílu ani nenarazila, nebo by vás zabily, ještě než byste se dostala k cíli."
"A mají tam Strážce," dodá Paprsek. "Věci, se kterými bych vám nepřál se setkat."
Morag si vzpomene, že ten pohraniční špeh mluvil o nějakých skřetech. "Ale drží tam toho chlapce," trvá na svém. "A ty jsi říkal, že se dostaneš kamkoli, Paprsku."
"Nemáš představu, do čeho jdeš, děvenko," obrátí se k ní Katrina. "Když jsem posledně podnikala nájezd na jedno doupě, zaútočila na mě příšerná stvůra. Vypadalo to jako pes s krokodýlí hlavou. A když jsem si proklestila cestu celým tím bludištěm s fůrou pastí, všechno, co jsem na konci našla, bylo pár mrtvejch loutek. Živou vílu jsem ani jednou neviděla na dýl než na zlomek vteřiny."
"Dokážeme se učinit neviditelnými," komentuje to Paprsek. "V tom je ten trik."
"Vždycky mají spoustu únikovejch cest," vysvětluje Alex. "Na každou cestu dovnitř připadají dvě ven. Ani se nepotře-bujou dělat neviditelnýma."

"Ty, co jsem zabila, když jsem dostávala ven svýho bratra, rozhodně neviditelný nebyly," zavrčí Katrina.
"Možná to nebyly víly," namítne Paprsek.
"Možná ani ty nejsi."
"Aspoň neojíždím loutky jako ty," opáčí klidně Paprsek.
"Když myslíš," odvětí Katrina.
"Jen potřebuju pomoct se na to místo dostat," přeruší je Morag. "Co ty na to, Paprsku? Kolik by to stálo, abys mě tam dovedl?"
"Ten nestojí o prachy," řekne Alex. "Ten má zálusk na věci,
který vy mu nemůžete dát." "Přesně tak." "Jde mu o jistý léky," dodá na vysvětlenou Alex. "Hormony.
Kšeftuje s mma."
"A Alex je vyrábí na jedničku."
"To je fakt, taky jsem je začal dělat jako úplně první, ačkoli tehdy jsem neměl ani ponětí, kam to všechno povede.
Morag, vážně to není jen otázka toho se tam dostat. Je to spíš jako vedení takový malý války. Chci, abyste to pochopila, protože potřebujeme vaši pomoc."
"To je ale pitoměj nápad, Alexi," podotkne Katrina. "Jste překupník drog?" zeptá se Morag. "Bejvávalo. Vlastně jsem byl spíš genovej hacker, prodával jsem psychoaktivní retroviry. Zkoušela jste někdy Přízrak? Mno, ono už je to vlastně pěkná řádka let a viry za tu dobu tak trochu vyšly z módy. Teď dělám do fembotů." "A co si myslíte, že tím vším získáte?" "Informace, aspoň doufám. Všechno je to propojené navzájem, Morag. Všechna vlákna vycházejí z jednoho zdroje. Snažím se ji vystopovat." "Tu ženu z Londýna?" "Jo. Jo, přesně tu."
Alex to pronese tak beznadějným, roztouženým tónem odmítnutého operetního milence, že Morag málem neudrží vážnou tvář. Zato Katrina mu věnuje upřímný, tichý pohled, z něhož je jasně cítit nezměrný soucit. Oba dva jsou to vnitřně poranění lidé, i když každý jiným způsobem, pomyslí si Morag. Možná proto si navzájem tak dokonale rozumějí.
"A co mám teda udělat?" optá se Morag po chvíli. "Posloužíte jako návnada."
Morag nechápe.
"Nalákáme na vás toho jejich lidskýho agenta. Pak z něj vy-páčíme všechno, co potřebujeme, abychom se dostali dovnitř."
"Vy jste se zbláznili."
"O tom nepochybujte, že se zbláznili," prohlásí Paprsek. "Jsou to šílenci. Touží vědět věci, které se lidé nikdy dozvědět nesmí."
"Unášej nám děti," ozve se Katrina. "Každej den další a další. Už jsem zničila dvě z těch jejich hnízd, ale když jsem šla do toho druhýho, chybělo mi pár důležitejch informací. Málem jsem tam tehdy zařvala. Teď se chystám jít do dalšího a právě ty mi můžeš pomoct to přežít, děvenko."
Morag se obrátí k víle. "A co ty, Paprsku? Jsem zdravotnice, můžu ti sehnat spousty léků, jestli o ně budeš stát."
"Ale ne ty, co on chce," namítne Alex.
"Přesně tak," přisvědčí Paprsek.

"Raději zůstaňte tady," poradí Alex Morag. "Lidskej agent už vás určitě hledá a bude pro vás lepší, když se s ním nesetkáte nepřipravená. Mám tisíc důvodů se domnívat, zeje to pořádně nebezpečnej týpek."
Morag si dopřeje dlouhou koupel ve staré smaltované vaně s ozdobnýma nohama v holé místnosti s plesnivými, černými stěnami a zohýbaným padacím okýnkem, jímž dovnitř pronikají závany ledového vzduchu. Místnost se přesto brzy celá zaplní párou a Morag v ní málem usne, takže raději vyleze z vany, zabalí se do ručníku a vezme si malý černý prášek na povzbuzení. Z dlouhodobé zkušenosti ví, že za nepatrné chemické podpory vydrží bez spánku klidně i několik dní.
V tašce má dosud svůj telefon a teď ho vytáhne, aby zavolala domů. Apartmá mlčí. Neodpovídá dokonce ani domovník. Morag náhle naskočí po celém těle husí kůže, neovladatelně se v místnosti plné páry roztřese zimou. Zavolá do nemocnice, nechá se přepojit na chirurgii a ptá se po Nině.
Recepční Morag řekne, že Nina je ve službě a smí proto být vyrušována jedině v případě vážného nebezpečí. Morag zrovna začne vysvětlovat, že tady jde o vážné nebezpečí, když jí recepční oznámí, že se zmýlil a Nina dnes do služby nenastoupila.
"Jsem její spolubydlící. Nutně s ní potřebuju mluvit."
"Není tady," odvětí muž a ukončí spojení.
Morag se spěšně vydrbe dosucha, oblékne se, uvolní vlasy z drdolu a rozčeše si je. Chvíli se marně motá po rozlehlém, setmělém domě, až konečně ve vykachlíkované kuchyni objeví Alexe. Postává tu u linky a ukusuje bagetu, nacpanou sýrem a salámem.
Strach společně s amfetaminem dočista vysušil Morag ústa. Vypije sklenku vody a pak se Alexe zeptá, zda se má považovat za jejich vězně.
Alex na ni zůstane s mdlým překvapením zírat. "Ale jistěže ne. Dáte si něco k snídani?"
"Musím si vyřídit jistou záležitost. Necháte mě odejít? Policii neřeknu ani slovo."
Alex se na ni znovu zahledí. "Nic by se nestalo, ani kdybyste řekla," odvětí pak. "Ale buďte opatrná. Nevíte, co na vás venku čeká. Kat..."
"Raději bych šla sama. Slibuju, že se vrátím." "Tak fajn. Stejně víme, kde bydlíte." A okamžitě dodá: "Ale no tak, to byl jen vtip."
"Už nějak moc lidí ví, kde bydlím."
Morag se přinutí opustit dům klidně, bez chvatu. Nezdá se jí jako nejlepší nápad svěřovat těm dvěma šílencům, že s jejím apartmá není něco v pořádku. Ve skutečnosti jim totiž nijak zvlášť nedůvěřuje. S touhle věcí se chce vypořádat sama.
Venku se rozednívá, nadchází šedivý, ponurý úsvit. Jen v několika vysokých domech podél impasse se svítí; víc než polovina z nich má okna zatlučená prkny. Neznámá žena v šatech s květinovým vzorem, která právě vylévá u dveří vodu z elektrické pračky, popřeje Morag dobré jitro. Když Morag přechází přes most nad železniční tratí, produní pod ní pomalý nákladní vlak. Po několika minutách plných paniky se konečně zorientuje a o půl hodiny později už je u svého činžáku.
Výtahu trvá celou věčnost, než sjede do vestibulu, a stejně dlouho se pak šplhá i nahoru. V každém patře přistupují lidé, kteří jsou na cestě do práce nebo na univerzitu. Morag mezitím znovu zavolá do nemocnice a ve chvíli, kdy výtah zastaví v jejím poschodí, se stále ještě pokouší dostat k telefonu někoho z osazenstva Ninina sálu.
Dveře apartmá se otevřou už při prvním doteku. V bytě je naprosté ticho. Morag okamžitě zbystří, protože apartmá má ve zvyku ji při každém návratu domů vítat. Pak si všimne
propálené dírky na rozvodové desce expertního systému a je jí jasné, že by se okamžitě měla dát na útěk. Jenže jí připadá, že kdyby se teď rozběhla, nejspíš by se už nikdy nedokázala zastavit.
S nervy napjatými k prasknutí vstoupí kradmým krokem do chodbičky. Televize je zapnutá, zvuk stažený na minimum. Koberce nejsou na správných místech a na zdi vidí nějaké tmavé fleky. Morag si s hrůzou uvědomí, co jsou ty fleky zač - vtom se rozletí dveře koupelny a vyřítí se na ni neznámý muž. Naštěstí uklouzne na uvolněném koberci, takže Morag má čas vyběhnout z apartmá a zběsile tisknout tlačítko na přivolání výtahu. Když se otočí, spatří muže stát ve dveřích. Je to vysoký, vychrtlý a zanedbaný mladík ve věku kolem dvaceti let, svetr roztrhaný ve švech, maskáčové kalhoty zatvrdlé špínou. Očima těká sem a tam, jen na ni jako by se bál pohlédnout.
"Pomozte mi," řekne.
Udělá krok, ucukne bolestí a uskočí. Jako by před ním vedl nějaký neviditelný drát, hranice, kterou nedokáže překročit.
"Pomozte mi," opakuje. "Já chci ven. Prosím, pomozte mi."
"Pracujete pro Alexe? Alexe Sharkeyho? Znáte ho? Je Nina doma? Nino!"
Muži tváří probleskne úsměv, který prozradí Morag vše.
A ten zatracený výtah se přibližuje tak pomalu, patro za patrem. Morag proběhne lítačkami na únikové schodiště a pustí se po něm dolů, jak nejrychleji může. Domovník není doma, takže k přivolání policie použije vlastní telefon. Pak si ještě objedná taxi.
Schoulí se do rohu vestibulu, stále se třese po celém těle, snaží se nerozbrečet. Houf studentů, kteří spěchají na vyučování, jí věnuje jen několik letmých pohledů. Vzápětí dveřmi vejde loutka v údržbářské kombinéze. Zadívá se přímo na Morag, a té povolí nervy. Vyběhne na ulici, kde ji málem srazí taxi, které si právě objednala.
Jakmile se vůz rozjede, řekne Morag řidiči, že si to rozmyslela, že nechce k letišti do depa týmu první pomoci, že chce místo toho zavézt do centra. Řidič jen pokrčí rameny a otočí taxík přímo před nosem policejním vozům, jež se právě blíží k činžáku.
Morag sedí celou cestu s dlaněmi stisknutými mezi stehny,
nechává nekontrolovatelný třas, aby jí z krve vyhnal adrenalin. Protentokrát unikla. Příště už by se jí to podařit

nemuselo, ale rozhodně chce vědět, před kým se vlastně má mít na pozoru. Nehodlá se vracet k těm dvěma šílencům a rozhodně se nemůže obrátit na doktora Science, nicméně i za tu krátkou dobu svého působení v týmu první pomoci stačila zjistit, že tu existuje jistá osoba, která ví o všem, co se v ulicích šustne.
Morag se nakloní k řidiči a poprosí ho, zda by ji neodvezl k Jardin des Plantes.

12

ZBĚSILÝ HON

CLAUDE ZVANÝ KUCHAŘ MÁ DOKONALE PROPRACO-vaný harmonogram svých štací, počínaje Bidonvillem za pásovými arkokulturami, přes zpola opuštěná okrajová sídliště až do centra města, a pak zase nazpět. Většina pracovníků první pomoci přesně ví, kde ho v danou dobu zastihnout. Dnes je kolektiv jeho veřejné vývařovny usazen ve stínu stromů v rohu Jardin des Plantes, u paty návrší korunovaného Jussieuovým cedrem, který tento džentlmen dovezl do Paříže z Londýna jako malý semenáček usazený ve vlastním třírohém klobouku.
Claude dohlíží na velký kulatý železný kotel, z něhož se nad ohněm valí pára do chladného ranního vzduchu. Jako obyčejně obsahuje červené fazole s rýží. Kolem snídá asi dvacet mužů a žen z papírových talířů. Málokdo z nich věnuje Morag jediný pohled, zato Claude ji radostně uvítá.
Je to neustále dobře naladěný, podsaditý muž s pěkně zakulaceným břichem a širokým úsměvem na větrem ošlehané tváři. V americké občanské válce přišel o levou ruku a prázdný rukáv kostkované flanelové košile má přišpendlený k hrudi. Není původem Francouz, pochází z mokřin Louisiany a s největší pravděpodobností se ani nejmenuje Claude. Všichni z týmu první pomoci ho však znají jako kuchaře Clauda, a právě on ví o periférii víc než kdokoli jiný z Paříže a okolí.
Claude má dnes mimořádně dobrou náladu, protože se mu podařilo získat celou tunu den starého chleba. Očekává, že jakmile ten chléb dorazí, nahrne se sem spousta lidí. Morag mu vysvětlí, po kom se shání, a zatímco si to Claude nechává projít hlavou, pomůže mu míchat fazole s rýží těžkým, metrovým dřevěným pádlem, které je po celé jedné hraně dočerna opálené.
"Já sám o tom chlápkovi nic nevím," prohlásí nakonec Claude, "ale támhle Justin, ten sloužil v Legii. Ten by mohl spíš něco vědět."
Justin je velmi mladý a velmi plachý muž. Odřená zápěstí mu vykukují z otřepaných manžet špinavé péřové bundy. Potvrdí Morag, že se s pár klukama z Legie znával a že mezi nimi skutečně byl i jeden jménem Armand.
"Ale už to bude tak rok, co jsem ho viděl naposled, minimálně rok."
"A nevíte, kam se ztratil?"
Justin pokrčí rameny. "Možná je mrtvěj. Možná ne. Odešel z Legie dřív, než měl odsloužíno, takže má dobrej důvod někde se schovávat."
Morag se Justina zeptá, zda by jí o Armandovi nemohl říct ještě něco bližšího, a Justin se na chvíli zamyslí.
"Vzpomínám si na jeho bojový přízvisko. Jméno, pod kterým vystupoval, když byl v akci."
"Něco jako přezdívka?"
"Víc než to. Víte, jak to v Legii chodí? Vložej do vás ta-kovej čip s datama, říká se tomu vedlejší osobnost. Ten čip se postupně s člověkem sžívá tak dlouho, dokud není schopnej převzít nad ním v boji kontrolu. Pak do vás důstojníci natan-kujou rozkazy, doslova vás proměněj ve vlkodlaka. Takže to pak nejste vy, kdo bojuje, kdo páchá všechny ty příšernosti nutný k přežití ve vypjatejch situacích. Je to ta vaše vedlejší osobnost."
Justin zkříží ruce a dlaněmi si mne ramena; zhoupne se na patách. Náhle se zahledí kamsi kilometry daleko.
"Připadá vám, jako kdybyste tam ve skutečnosti ani nebyla," pokračuje. "Vaše vedlejší osobnost vás využívá. Je jako hacker, kterej se naboural do vašeho těla, chápete? Ovládne reflexy, o kterejch jste ani nevěděla, že je máte, a nějaká morálka mu vůbec nic neříká. Jedná čistě z chvilkovejch popudů." "Jako psychopat?" Justin se usměje. "Přesně tak."
"Myslela jsem si, že vojákům se přidává jen něco na zlepšení reflexů."
"Jistě, vedlejší osobnost má přístup ke všem implantova-nejm čipům a podobnejm věcem. Jenže zároveň vás samotnou odsune na vedlejší kolej, takže se k ní nedostane nic třeba z vašich společenskejch návyků, který vám byly v mládí vštípený výchovou. Nestojí o to, aby se jí vaše reflexy pletly do jejích vlastních, takže vám v hlavě prostě přehodí pomyslnou červe-
nou páku, načte potřebný data a vy jste úplně mimo. Když L jsou pak všechny rozkazy splněný, dovolí vám se vrátit, protože legie nestojí o to, aby jí tam v jednom kuse pobíhali šílenci. Vůbec si ale nepamatujete, co se s várna za tu dobu dělo. Aspoň to tak všichni říkají. Jen máte čas od času sny, ve kterejch vám ty příšernosti prolínají do obyčejnýho života. Nic pěknýho."
"To si dokážu představit."
"Možná si to dokážete představit," odvětí klidně Justin, "ale stejně o tom houby víte. Když vás pak propouštějí, ozáří čip tak, aby porušili strukturu jeho kódu, takže je nenávratně zničen. Mně se tak trochu podařilo vyklouznout jim ze sítě, ale stejně jsem si nechal ten čip ozářit. Nikdo nestojí o to mít tu věc v hlavě ani o chvilku dél, než je nezbytně nutný. Ale i potom, co ten čip vyndají, pořád ještě vám zůstanou ty sny, víte?"
Morag pohlédne tomu ubohému, pronásledovanému muži přímo do očí a řekne: "To je mi líto."
"Proč se zajímáte zrovna o Armanda? Je ještě naživu?"
"Myslím si, že ano."
"Jeho vedlejší osobnosti se říkalo Pan Mike. Mike jako zkratka pro mikrofon - pracoval jako spojovací agent, chápete? A víte, proč vám to všechno vlastně vykládám?"
"Proč?"
"Říká se, že se ze starýho Armanda stal vlkodlak. Pomate-nej samotář, chápete? Když jsem ho viděl naposled, čip v něm byl pořád ještě funkční. Říkal, že má strach nechat si ho ozářit. Povídal, že mu to Pan Mike zakázal. Chudák

Armand, působilo to na něj mnohem víc než na ostatní. A teď mě omluvte, mademoiselle," dodá Justin, zprudka se otočí a odchází. Neohlédne se, ani když za ním Morag volá díky.
"Ještě se vraťte," radí jí Claude. "Poptám se a zjistím vám o tom chlápkovi něco víc."
Je sice možné, že ho chytila policie, ale Morag o tom má vážné pochybnosti. Je přesvědčená, že ta loutka - ta víla -kterou potkala ve dveřích svého činžáku, ho právě přicházela osvobodit. Teď už jí je možná znovu na stopě.
Poprvé od té doby, co se vrátila z Afriky, si Morag koupí krabičku cigaret. První chutná příšerně a nápor nikotinu na ni udeří tak silně, až se jí zatočí hlava. Druhá už je mnohem lepší. Sakra práce, co na tom teď záleží, jestli dostane rakovinu.
Zajde do nevelké kavárny, aby se trochu ohřála. Káva a cigarety. Kdo na tuhle požehnanou kombinaci přišel? Měli by mu postavit pomník.
Když se konečně trochu uklidní, zavolá doktoru Sciencemu. Skoro dvacet minut jí trvá, než se dostane přes všechny bezpečnostní služby, a když jí doktor Science konečně vezme telefon, hned prvními slovy nekompromisně odmítne se s ní setkat.
"Půjdu s tím do tisku," prohlásí Morag. Na druhé straně se rozhostí ticho. "Myslím to vážně. Takovéhle věci jim přece nesměj! procházet." "Jaké věci, Morag?"
"O tom nemůžu po telefonu mluvit. Vážně se se mnou nechcete setkat tváří v tvář?"
Doktor Science navrhne, aby za ním přišla do depa, ale Morag odvětí, že to nepřipadá v úvahu, a popíše mu místo, kde na něj počká.
Doktor Science jí to zdráhavě odsouhlasí, což Morag přijme jako určitou nepatrnou satisfakci, jako jakýsi tenounký ledový škraloup na hlubokých, chladných vodách černého jezera. Přinejmenším dostala věci aspoň trochu pod kontrolu.
Doktor Science dorazí na schůzku pozdě s omluvou, že měl problémy tuhle díru vůbec nalézt, proč si proboha nemohli promluvit v depu nebo třeba v nějaké slušné restauraci? Místo, které Morag vybrala, ho očividně nervuje: jedině dobře. Je to levná kavárna, kam většinou chodí jen studenti z nedaleké lékařské fakulty, zastrčená v nevelké, odpadky poseté aleji v centru Rive Gauche. Hned za rohem stojí zrestaurovaná gilotina, kousek ode dveří Maratova tiskařství, jenže od té doby, co byly uzavřeny zdejší dražší obchody, jde to s Rive Gauche z kopce a turisté sem zavítají už jen velmi zřídka. Dokonce i u vstupu do kavárny musí stát ozbrojená stráž.
Morag hledí na doktora Science přes desku starého kreslicího stolu, o který se dělí s půltuctem studentů. Většina hlučných lidí kolem nich je oděna do bílých laboratorních plášťů a mlhu cigaretového dýmu prořezává štiplavý zápach formaldehydu.
číšnice pokládají na stoly s nacvičenou nedbalostí talíře a lahve vína, pokřikují objednávky na šéfkuchaře, který pracuje za stahovacím okýnkem.
"Nemyslete si, že ten řízek je z hovězího," řekne Morag
doktorovi, když jim číšnice přinese jídlo. "Je to nefalšované koňské maso."
Cítí, jak jí stoupá hladina adrenalinu. Pálí za sebou všechny mosty, ale s tím si zatím vůbec nedělá hlavu. Možná to na ni dolehne později, právě teď se však cítí plná jakési bouřlivé radosti.
"Dobré koňské maso je dneska k dostání vážně už jen na pár místech," pronese chladně doktor Science.
Pomalu se mu začíná vracet rovnováha, i když si stále připadá trochu nesvůj.
Riflová bunda s logem Harley Davidson našitým na zádech, motorkářské džínsy a boty, to všechno tu působí dojmem přílišné novosti, přílišné dokonalosti. Kolem krku má uvázaný šarlatový šátek, který mu na místech, kde je častým hostem, dodává záměrně nenuceného výrazu, nicméně zde působí značně strojeně. Vůbec - vypadá jako vystřižený z módního žurnálu poloviny minulého století, a Morag nikdy nepřipadal tak starý jako právě teď.
Morag nedokáže snést ani sousto. Honí jídlo po talíři, až se nakonec rozhodne vyrukovat na něj se svou žádostí o jednu jedinou laskavost. Chce, aby pravda o té vraždě vešla ve všeobecnou známost.
Doktor Science se od ní odtáhne, napřímí se a odpoví něco, co Morag v okolním hluku přeslechne. "Ne," opakuje proto doktor. "To vůbec nepřipadá v úvahu." Vyhýbá se při tom očima jejímu pohledu.
"Nejde jen o vraždu té holčičky; její bratr by ještě mohl být naživu. Klidně policii všechno řeknu sama, nepotřebují vědět, odkud ty informace mám."
"Svět je... rozdělen určitými hranicemi." Doktor Science naznačí rukama rozdělení světa ve vzduchu před sebou. "A některé informace se přes jisté hranice prostě nesmí dostat. Jsou z toho jen problémy. Vidím, že mi moc nerozumíte, ale už je to tak. Abychom mohli lidem z Bidonvillu pomáhat, musíme se všichni uzavřít do jakéhosi vakua nevinnosti. A my jim přece chceme pomáhat, nebo si myslíte, že ne?"
"Jenže za jakou cenu?"
"Morag, měla byste se pokusit pohlížet na skutečnost jako na celkový obraz, vy máte před očima stále jen jednu jeho část."
"Víly. Nový druh vil. Ty unesly toho malého chlapce. Ty zabíjejí ta děvčátka."
"Vidíte? Třeba tohle byste správně vůbec neměla vědět."
"Jules je mrtvý. Myslím si, že moje spolubydlící je také mrtvá. Pokud si nedám pozor, stihne stejný osud i mne. Zkuste mne přesvědčit, že nevíte nic o tom, co se děje v Království magie. Zkuste mne přesvědčit, že o ničem z toho neví ani žádná ze společností působících v Pomezí."
"Dovolte mi něco vám vysvětlit, má drahá. Účinky technologií na sociální trendy jsou naprosto nepředvídatelné. Nejde tu o žádnou exaktní vědu, stejně jako nemůžete naprosto přesně předpovídat počasí, čím víc se zaměříte na jednotlivé detaily, tím zkreslenější data dostanete. Pokud jde o víly, je snaha aplikovat na ně lidskou logiku stejně marná jako pokoušet se předpovídat počasí na Marsu podle zákonitostí, které platí o počasí na Zemi. Je to všechno hrozně složité. Dlouhou dobu trvalo, než se vůbec přišlo na to, že ony vraždy jsou ve skutečnosti důsledkem změn, k nimž došlo v

Pomezí. Ale dnes, když už se to ví, můžete mi věřit, že je vynakládáno nesmírné úsilí na to, aby..."
"Já jsem ty bílé dodávky viděla, nemusíte pokračovat. Jenže ty vraždy nemají na svědomí divoké víly. V těch mají prsty víly z Království magie."
Doktor Science rozhodí rukama. "Pochopte, že prostě nemáte všechny potřebné informace. Něco víte, dobře, ale to ani zdaleka není všechno. Nepřísluší vám, abyste vynášela nějaké soudy."
"Viděla jsem jednu divokou vílu. Mluvila jsem s ní. Tyhle věci se už dál nesmí tajit."
Doktor Science rozkrojí poslední kousek masa na talíři na dvě části a obě postupně vloží do úst. "Možná kdybyste se se mnou vrátila do mé kanceláře, mohl bych něco podniknout."
"Nemám čas."
"Morag, musíte mi věřit."
Jenže Morag si právě v té chvíli uvědomí, že mu prostě věřit nemůže. S náhlým záchvěvem strachu ji přepadne pocit, že se málem nechala chytit do nějaké léčky. Hodí na stůl peníze a začne si razit cestu přelidněnou kavárnou, ani se neohlíží, jestli ji doktor Science následuje. Venku se rozběhne.
Schody na stanici Odeon seběhne po dvou a sveze se až
na Les Invalides, kde se chladnými, přezdobenými prostorami Église du Dome prochází tak dlouho, dokud se trochu neuklidní. V nablýskané galerii se kolem zapuštěné Napoleonovy hrobky tlačí skupinka loutek, ovládaných virtuálními turisty. Poprvé Morag pohlíží na loutky jako na otroky, prohánění z místa na místo vrtochy lidí, kteří se momentálně mohou nacházet klidně někde na druhé straně planety. Pozoruje je tak dlouho, dokud k ní nepřistoupí jejich ozbrojený průvodce a nepožádá ji, aby odešla.
Než se Morag vrátí do Jardin des Plantes, začíná se už stmívat. Do parku se stahuje nekonečný proud lidí. Je to oblíbené místo bezdomovců, protože zde mohou složit hlavu na noc, a když se s prvními paprsky ranního slunce zase rozejdou, nechávají je tu policisté většinou na pokoji.
Většina už rozbila tábor pod pouličními lampami podél cest, jeden chudák se teď snaží prodat druhému cokoli od zpola spotřebovaných balíčků s potravinami až po úplně nové televizory. Skupinka hackerů obsadila telefonní budku a za snížené ceny nabízí přístup k lince. Otevřeně se tu obchoduje s drogami i dávkami fembotů; ti, kdo si jedno z řečeného právě šlehli, se potácejí po trávnících, zaníceně hovoří k Bohu nebo mimozemšťanům či užasle hledí do prázdného vzduchu před sebou, v němž vidí přeludy ohromných katedrál, anděly, draky či zesnulé mediální hvězdy. V jedné části parku se usídlila skupinka lidí nakažených infekcí bubenické posedlosti. Polyfonní rytmy v jejich podání postupně sílí a zase odumírají jako hučení vzdáleného příboje.
Jak se tak Morag prochází mezi bezdomovci, začíná si pomalu připadat jako jedna z nich.
Nejlepší místa, pod stromy a podél zdí, jsou dávno všechna obsazena. Kolem se potulují osamělí muži a ženy, někdy dokonce celé rodiny, a hledají, kde ještě zůstalo volno. Všude se rozléhá mumlání přenosných televizí. Blikavé obrazovky, většinou rozzářené rudým světlem Marsu, připomínají oblaka hvězd, která jako by se s večerem snesla do parku.
Kuchař Claude i všichni jeho pomocníci mají napilno, dohlížejí na tři velké kotle a zároveň se snaží obsluhovat zákazníky, jak nejrychleji to jde. Plameny ohňů se mihotají nad pošlapanou trávou a pod stromy, jež sklánějí větve ze svahu, rozehrá-
vají tanec stínů. Do výše hlavy se tu tyčí vyrovnané hromady beden s chlebem. Nedaleko vyhrává pár pouličních saxofonistů; kvílivé jazzové scatování víří nočním ovzduším. Když zrovna nepopohání personál, odpovídá jim Claude v křiklavém kontrapunktu na harmoniku. Aby měl svou jedinou ruku volnou, musí nástroj držet jen mezi rty. Velkým dřevěným pádlem si k tomu vyťukává rytmus, až se rýže s fazolemi rozlétá kolem.
Morag si zapálí cigaretu a vyčká, dokud Claude nemá čas si s ní promluvit. Když se k ní konečně dostane, nabídne mu svou, jak se ukáže, poslední cigaretu - kam jen celý ten balíček tak rychle zmizel?
"Já s tím zase přestal," prohlásí Claude. "Nemůžu mít přece popel v jídle, jasný?"
"Překvapuje mne, jaký tu máte provoz."
"Viďte? A koukněte, támhle jde zrovna pár chlápků, co dělají malý zahrádky na každým kousku opuštěný země, na kterej narazí. Možná už jste o nich slyšela."
"Myslím, že jsem jednou něco takového viděla v průmyslové zóně. Byl tam rybníček, květiny, lavička z použitých beden. Zeď porostlá spoustou břečťanu."
"To je přesně ono. Když člověk ví kam se dívat, najde tyhle jejich zahrádky všude. Ty kluky to udržuje při zdravým rozumu a město to dává aspoň trochu do pořádku. My jsme všichni vlastně takovej neviditelnej národ, kterej je všude, jen vědět, kde ho hledat. Máme svoje poznávací znamení, svoje cesty a místa pro schůzky. Tajnejch lokálů byla vždycky spousta, to je stejně samozřejmý, jako že feťáci a zloději drželi vždycky spolu, protože feťáci a zloději už jsou prostě takoví. Ale jsou i místa, kde se scházejí třeba lidi, co si chtějí zahrát šachy, jen tak si pokecat, prostě cokoli. Třeba ti dva chlápci, co támhle hrajou na saxíky, tak ti patřej ke spolku, kterej pořádá různý semináře a jam session, kde si lidi můžou zlepšovat svoje muzikantský schopnosti. Chápete, co tím mám na mysli?"
"Jistě, už jsem se s tím sama setkala."
Claude se ušklíbne. Navzdory chladnu se silně potí. Pot a kouř jsou z něj cítit už na dálku. Kolem čela má uvázaný hedvábný šátek a přes oblečení bílou zástěru.
"Hrozně moc si vážíme vaší práce. Třeba ta kuchyně s polívkou hned u hlavní brány - mysleli jste to dobře, to je mi jasný. Jenže my máme svou vlastní, chápete? Taky jsem se
kdysi pokoušel usadit, najít si nějakou klidnou práci. Nějakou dobu jsem dokonce vážně pracoval jako kuchař, ale pak jsem se na to vykašlal. Dělat pořád jen co se člověku řekne, dřít pro systém, to není nic pro mě."
"Chápu."

"Ptal jsem se vám po tom chlápkovi. Všem jsem řekl, že se po něm shání někdo z týmu první pomoci. Narazil jsem na takovou partičku Alžířanů, co prodávají na ulici vlastnoručně dělaný šperky z odpadkový mědi, možná jste to už taky někde viděla. Povídali, že o tom chlápkovi slyšeli. Dva čekají támhle u těch stromů, kdybyste si s nima chtěla promluvit. Jo, hej, dáte mi tu cigaretu?"
Morag mu podá balíček. Claude si vytáhne cigaretu, chvíli ji podrží, pak ji promne silnými prsty.
"Kouření vám nesvědčí, čili jsem vám teď prokázal dvě laskavosti najednou."
Zasměje se a odkráčí, aby zase trochu popohnal svoje pomocníky.
Morag se představí páru Alžířanů a starší z nich jí vyprahlým hlasem sdělí, že toho chlápka, co se po něm Morag shání, skutečně zná. Znají ho ostatně všichni lidé, kteří žijí v Království magie.
"Můžete to říct ještě jednou?"
"Slyšela jste dobře," odvětí stařec. Kapuci bundy má přetaženou tak hluboko do tváře, že je z ní vidět jen bílá bradka.
"Vy tam vážně žijete?"
Morag má znepokojivý dojem, že druhý Alžířan ji napjatě pozoruje - ale spíše jaksi roztouženě než výhružně. Když jeho pohled opětuje, muž podotkne: "Ten chlap, co se na něj ptáte, to sice nemá v hlavě v pořádku, ale odhání od nás afrýty."
"Afrýty?" Morag připadá, že čím víc toho ví, tím méně tomu všemu rozumí. Náhle sejí rozjasní. "Ach tak, jistě! Víly!"
"Někdo jim říká i tak," přisvědčí stařec. Ve stínu kapuce kolem tváře se cosi pohne: malá bílá krysa. Vousky na konci růžového čumáčku se zachvějí, jak zvířátko zavětří ve vzduchu.
Morag vytane na paměti, jak jí ona holčička vyprávěla o bílých myškách, a po zádech jí přeběhne mráz.
Do nočního ovzduší nad Jardin des Plantes vletí vrtulník. Jeho reflektor připomíná jasně zářivý štětec bílého světla, který rozmáchlými tahy přeskakuje z místa na místo. Jak vrtulník
přelétá nad stromy na svahu nad Claudovou kuchyní, větve se v rozvířeném vzduchu rozšelestí.
"Slyšel jste někdy jméno Pan Mike? " zeptá se Morag starce.
"Už brzy tu budou," řekne druhý Alžířan.
"Kdo? Kdo?"
Ale ani jeden z nich neodpoví.
Vrtulník se vrací. Letí nízko a velice pomalu, trhavými hmyzími pohyby se natáčí z jedné strany na druhou. Bílé kopí laserového reflektoru bodá hned sem, hned tam. Po celém parku lidé vstávají, aby se podívali, co se to děje. Za hlavní branou modré blikání policejních majáků.
Morag si uvědomí, že v tom má jistě prsty doktor Science. Helikoptéra se teď vznáší přímo nad Claudovou provizorní kuchyní. Dým z ohňů pod kotli se rozptyluje do všech směrů. Vyrovnané hromady krabic chleba se kácejí jedna přes druhou a jako zázrakem se z nich valí spousty bochníků. Světelné kopí znovu bodne, zaměří se na Clauda, který zuřivě máchá nad hlavou dřevěným pádlem. Ve víru od vrtulí helikoptéry na něm všechno jen vlaje a pleská ve větru. Claude cosi křičí.
Světlo na okamžik zmizí, aby se po chvilce znovu objevilo nad kusem ušlapané země. Hned zhasne, pak osvítí Alžířany. Tihle dva ale na vrtulník nehledí: zrak obrátili na Morag. Mladší z nich vytrvale pláče. Slzy se mu třpytí na tvářích a padají z brady k zemi. Má otevřená ústa. Jazyk se v nich kroutí a svíjí jako přišpendlený had, ale vyslovit nedokáže ani hlásku.
Morag pozpátku zacouvá mezi stromy, potom se otočí a rozběhne. Helikoptéra se nese nad svahem. Reflektor se mihne propletenými větvemi jako blesk. Morag běží přímo přes tábořiště, sotva se stačí vyhnout jedné ženě zabalené do špinavých dek. Přehoupne se přes nízký plot, o jehož dráty si pořeže ruce, a vrhne se po vyasfaltovaném prostranství na návrší. Větve mohutného starého cedru se rozvlní jako v bouři a kolem Morag se snese sprška voňavých jehliček. Světlo reflektoru, rozptýlené listovím, vytváří na zemi moá-rové vzory. Vrtulník je přímo nad ní. Ozve se hlas z tlampače, ale záhy je uťat elektronickým pískáním. Morag proběhne kolem stromu a pustí se dolů po schodech na druhé straně návrší. Z temnoty se náhle vynoří jakýsi muž a pokusí se ji chytit, ale ona se mu vysmekne a pokračuje dál v útěku. Muž za ní zavolá, jenže Morag už ho neslyší.
U paty schodiště leží malá zahrádka s rybníčkem, jehož černou hladinu celou zakrývají okrouhlé listy leknínů. Morag vběhne přímo do něj, plácne sebou do vody a z ledového šoku překvapením zaječí.
Když se postaví, crčí jí z promočených šatů voda proudem, Morag se však hned znovu ponoří pod hladinu, protože nad ní právě přelétá vrtulník. Reflektor se zabodne jen několik metrů vedle rybníčku, kde na okamžik osvítí bílou kamennou sochu nahé ženy, potom zhasne. Vrtulník odletí.
Femboty. Doktor Science ji nějak infikoval naváděcími fem-boty. Nebyl by to pro něj žádný problém. Jediným dotekem na ni mohl přenést tisícovky nepatrných mikrofonů, vysílačů a kamer s objektivy ve tvaru rybího oka, jejichž digitalizované snímky se dají po zachycení snadno dekódovat. Teď je však smyla voda a vrtulník ztratil stopu, kterou až dosud sledoval.
Morag se dobrodí k okraji rybníčku. Jakmile vyleze, zůstane doslova přimrazená na místě. Vedle sochy stojí nějaká postava, doslova jako by se tam znenadání materializovala. Ve směsi stínu a zeleného světla nedaleké lampy vypadá jako duch. Je to ten vyzáblý muž, který na ni čekal v apartmá. V rukou svírá dvě umělohmotné rukojeti, kterými náhle rychlým pohybem trhne od sebe. Ozve se bzučivé zadrnčení a Morag v okamžiku pochopí, že je z něj skutečně vlkodlak ovládaný svou vedlejší osobností a to, co drží v rukou, je škrticí drát.
" Armande," zavolá na něj, sama překvapena tím, že je i přes svůj strach schopna mluvit. "Nedělej to, Armande. Můžu ti pomoct."
Vlkodlak se jen ušklíbne a rozběhne se přímo k ní. Morag náhle exploduje v hlavě tak mohutný světelný záblesk, až je jím sražena k zemi. Vlkodlak ji popadne za vlasy a snaží se jí nadzvednout hlavu. Morag ječí a svíjí se na zemi s jasným

vědomím, že jestli se mu podaří ovinout jí drát kolem krku, dokáže jí jediným trhnutím přetnout hlavní tepny.
Vtom se ozve rytmické volání pronikavého hlasu. "Sirius! Sirius! Sirius!"
Vlkodlak pustí její vlasy tak nečekaně, že se Morag praští hlavou o zem. Zatímco od ní toho muže odtahují, zůstane tam zpola omráčená ležet. Pak jí někdo pomůže na nohy. Katrina. Usmívá se na Morag jako blázen.
Vlkodlak Armand leží bezmocně natažený na zádech pár
metrů vedle. Nocí se rozléhají jeho podivně dušené vzlyky. Přistoupí k němu Alex Sharkey a s jistými rozpaky řekne: "Tam, tam. Tam, tam."
Morag si okamžitě uvědomí, že to na ni všechno předem nastrojili. Nechali ji volně odejít, jen aby ji dostali právě sem.
"Vy hajzlové," rozkřikne se na ně zuřivě. "Vy mizerný hajzlové."
Katrina se poškrábe na proužku leopardí srsti na temeni. Má na sobě černé kožené džínsy a zpola zapnutý černý kožený bluzon s chlupatou červenou podšívkou. "Hlavně, že to klaplo, ne?"
Morag ji kopne do kolena. Žena se zapotácí a Morag ji ještě několikrát udeří do ramene, než se Katrině podaří chytit ji za zápěstí, otočit ji a zkroutit jí jednu ruku za zády.
"Mohla bys bejt kapku vděčnější, děvenko," řekne pak Morag přímo do ucha. "Myslím, že jsme ti právě zachránili prdel."
"Hajzlové!" vykřikne Morag tak nahlas, až ji z toho zabolí v hrdle. Zvolání se ozvěnou odrazí od svahu kopce.
Katrina se zasměje a pustí ji. "Ty jsi vážně srandovní, děvenko."
Morag si promne ruku. Trochu ji bolí zápěstí. "Zato vy máte v hlavě snad úplně vygumováno," zavrčí.
"Co se tak cílíš? Neudělala jsi nic z toho, o co jsme tě požádali. Klidně sis šla po svejch."
Katrinin vyčítavý tón probudí v Morag novou vlnu zuřivosti. "Moje spolubydlící je mrtvá. Zabil ji a čekal tam na mě, až se vrátím domů. A vy jste věděli, do čeho jdu, a nic jste mi neřekli."
"Mno, neptala ses," odvětí Katrina mírně.
"Radil jsem vám, ať nechodíte domů," přidá se Alex Sharkey. "Tušil jsem, že by se něco takovýho mohlo stát."
Morag se otočí a zamíří od nich pryč.
"Pořád ještě po vás jdou poldové," ozve se Alex.
Morag se obrátí. "O to jste se postarali taky vy?"
"Pochopitelně že ne. Popravdě řečeno nám to značně komplikuje plány. Ovšem jestli se chcete dostat z parku, aniž by vás zatkli, HiUSÍte nám důvěřovat."
13
INFORMACE
ZATÍMCO JEDOU K ŘECE, ZAPNE KATRINA V TAXÍKU topení na plný výkon. Morag je zachumlaná do Alexova kabátu a choulí se co nejblíž k proudu teplého vzduchu z ventilátorů. Chlad jí přesto proniká až hluboko ke kostem a Morag sotva věnuje pozornost tomu, kudy ji vezou. Zebe ji zejména vzadu na krku; jako součást strategie propašování Morag kolem policejních hlídek ji totiž Katrina narychlo, přesto však zkušeně ostříhala. Morag si teď neustále přejíždí rukou po vlasech. Takhle krátké je neměla od doby, kdy vyšla ze školy.
Alex sedí vzadu společně s Armandem. Prozradí Morag, že objevil klíčové slovo, příkaz využívaný důstojníky ke zrušení vlivu vedlejších osobností v myslích vojáků.
"Když existuje příkaz, kterým se to všechno zapínalo, musí existovat taky nějakej, kterej to všechno zase vypíná," vysvětluje samolibě. "Narazil jsem na něj teprve nedávno na jednom uzlu na netu. Někomu se povedlo nabourat na Ministerstvo obrany, stáhnout tam specifika vojenskejch čipů, zkomprimovat je a poslat na Síť. Nic nemají hackeři radši než zveřejňování tajnejch informací, do kterejch se jim podařilo nabourat. A mezi všema možnejma ostatníma příkazama jsem objevil i to klíčový slovo. Fungovalo to jako mávnutím kouzelnýho proutku, co říkáte?"
Morag si pomyslí, že se chová přesně jako lecjaký hacker, kterými prý podle svých vlastních slov opovrhuje. Už se zahřála dostatečně na to, aby si mohla začít seškrabávat pseudodermní rukavice, díky nimž její otisky prstů souhlasily s falešnou občankou, kterou se prokazovala policejním hlídkám. Zatvrzele jí lnou k pokožce a odtrhávají se jen po malých proužcích.
"Úplně jak nějaký zaříkadlo," přitaká Alexovi Katrina a rozesměje se svým nakřáplým hlasem.
Zastaví až v jedné úzké uličce, před obchůdkem se staženými roletami. Dovnitř je vpustí jakási mladá žena, která vypadá
jako bledý, nervózní přízrak s rovnými blond vlasy. Než jí Alex vůbec stihne vysvětlit celou situaci, pokrčí blondýna rameny, vezme Morag za ruku a zavede ji kolem prázdných výstavních vitrínek do malé koupelny. Tam jí podá velkou roztřepenou osušku a beze slova odejde. Osuška je purpurově červená se žlutým potiskem ve tvaru různých mořských živočichů.
Morag svlékne jak Alexův kabát, tak veškeré své promočené svršky, a zabalí se do osušky. Nový sestřih je už bezmála suchý. Po zvuku hlasů pak sejde po točitém schodišti do místnosti, která dříve sloužila nejspíš jako plánovací kanceláře. Stoly i pravoúhlé přepážky jsou dosud na svých místech. Nad hlavou se mezi popraskanými stropními panely vine změť kabelů. Okna zakrývají aluminiové fólie.
Morag se zarazí, protože při vstupu do místnosti zahlédne cosi zakroužit vzduchem kolem jednoho sloupu a vznést se do otvoru za pohupujícím se větrákem. Ohromeně zamžiká -byla to malinká víla v bílých šatečkách, s křidélky a kouzelnou hůlkou v ruce. Zůstala po ní ve vzduchu stopa stříbrných prachových zrnek, která teď postupně jedno za druhým mizí.
"Fajn ohoz," ozve se Morag za zády Katrina.
Sama si už svlékla koženou bundu a teď zavěšena jednou rukou na trubce u stropu dělá energické shyby. Podpaží rukávů šedého, trička zdobí černé propocené skvrny. Za ní leží na stole Armand, který s naprosto uvolněnými svaly

připomíná právě zesnulého.
"Šlehli jsme mu dávku," vysvětluje vesele Katrina. Není ani trochu zadýchaná. "Ten ubohej parchant byl tak zblblej, že nedělal nic jinýho než jen pořád bulel. Můžeš si s ním dělat, co chceš, já proti tomu neřeknu ani slovo."
Morag si přitáhne osušku ještě těsněji kolem těla. "Co přesně máte na mysli?"
"Já," prohlásí Katrina, prohodí si ruce a hladce se přitáhne bradou k trubce, "já bych ho ze všeho nejdřív nakopala do koulí. Pak bych mu nejspíš vrazila jednu dvě do ledvin, aby hezkejch pár dní chcal krev. Zmalovala bych mu žebra, že by je cejtil při každým nádechu. Nakonec bych si asi vymyslela něco, co by mu na mě zůstalo jako trvalá památka."
"Ale vždyť on za nic nemůže. Vždyť neměl sám sebe pod kontrolou."
"Sakra, děvenko, nejsi ty nějaká moc chytrá? Vojáci si stejně brzo začínají plést sami sebe se svejma vedlejšíma osob-nostma, protože hodně velká část těch osobností tak jako tak pochází z nich samotnejch. A většina zbytku jsou jen před-programovaný rutiny a reflexy."
"A i kdyby za to mohl on. Nemám chuť mu nějak ubližovat."
"Nejradši bys ho předala policii, předpokládám."
"To ne," odtuší Morag. "To rozhodně ne. Protože zná cestu do Království magie."
Katrina se teď přitáhne k trubce oběma rukama, načež trochu povolí v loktech, aby mohla zvednout celé tělo do vodorovné polohy. Shlédne na Morag a podotkne: "Dobrej nápad, jenže Alex pro tebe má v tomdle ohledu pár špatnejch zpráv. Běž za ním. A neboj, já tady tvýmu přítelíčkovi ubližovat nebudu."
Morag ucítí vůni kávy. Prosakuje jí rovnou do mozku. S pevně přitaženou osuškou následuje tu vůni do zaprášeného bludiště plánovacích kanceláří. Najde Alexe, jak se tu rozvaluje v otlučeném čalouněném otočném křesle a ozářený vertikální bioluminescenční zářivkou, jež dodává jeho tváři se silnými čelistmi poněkud ještěrčího vzezření, vypravuje celý příběh dnešní noci muži v azurově modrém džellabahu, který si hoví na vysoké stoličce.
Na stole za mužem se nad počítačovou holodeskou zmítají a rotují rozličné průsvitné tvary. Ze zadní strany počítače vede ke stropu spletený optický kabel, silný téměř jen jako vlas, nicméně schopný přenášet více dat než všechny ostatní kabely v téhle zastaralé kanceláři dohromady. Vedle se ve stabilní vodní lázni koupe půl tuctu stříbrných baněk a z připojeného termostatu se ozývá tikavé staccato, jak neustále zapíná a zase vypíná ohřívač podle toho, co mu o teplotě vody hlásí jeho cyklický program. U hoiodesky stojí do poloviny plný kávovar Braun.
Neznámý muž zběžně pohlédne na Morag a řekne Alexovi: "Měl jsi sakra štěstí, že ten jeho přepínač ještě fungoval, ty moulo."
Alex odfoukne páru z po okraj naplněného šálku, usrkne a odvětí: "Je to dezertér a má skoro smazanej identifikační čip. Ať už ho využívá kdokoli, nedělal si vůbec žádný starosti s kódováním, nebo neví, jak ho změnit." Usměje se na Morag.
"Mohla bych dostat trochu té kávy?" požádá Morag.
"Tohle je Max," představí jí Alex cizího muže. "Pochopitelně to není jeho pravý jméno."
Max podá Morag šálek kávy. Nevypadá na víc než dvacet let, má rozcuchané vlasy a velmi tmavý odstín pleti. Jeho zorničky jsou poseté zlatými tečkami: používá ten typ kontaktních čoček, co přenášejí obraz přímo na sítnici. Do kůže nad lícními kostmi má vyryté malé půlměsíčky, kmenové znamení.
"Máte smůlu," pokrčí rameny Max. "Došlo nám mléko." "Mně černá káva nevadí. Vy nejspíš budete další cvok s nějakou trhlou teorií, že?"
Na hranici jejího zorného pole se stříbrně zableskne. Maličká víla se jí vznese přímo před oči, pošle jí polibek a ztratí se v obláčku stříbrných vloček.
"Max dělá do vizuálního umění," dodá Alex. "Podle mě je to obyčejný rozsévač lásky," odvětí Morag. "Pěstujete přímo tady, bez jakékoli ochrany, femboty, co? Jeden z vašich výtvorů mě právě infikoval."
"Myslíte Amálku? " usměje se Max. "Ale ta neiná s femboty nic společnýho."
"Tak je to hologram. Promítáte mi ho na sítnici nějakými skrytými projektory. Koukněte, já zdaleka nejsem tak hloupá, jak si vy oba myslíte. Tak se na mě laskavě přestaňte pořád něčím vytahovat. Pokud se ukáže, že nevíte nic, co by mě zajímalo, stejně odsud za chvíli vypadnu."
"Není třeba dávat šanci policii," řekne Alex za doprovodu konejšivého gesta. "Dokážeme si s tím vším poradit po svým. Důvěřujte nám, Morag. Protože jedině tak dostaneme všichni to, o co nám jde."
"Kromě Julese a Niny. Ti jsou mrtví. A ta ubohá malá holčička, všechny ty ubohé malé holčičky." Morag se nahrnou do očí slzy. "K čertu s vámi všemi."
Vtom vejde ta bledá blondýna, Moraginy věci má přehozené přes ruku. Už jsou suché, i když ne nijak zvlášť čisté. Podá Maxovi dva čtverečky lepicí pásky v obálce z průsvitného papíru a řekne jen: "Pozitivní." "Teď uvidíme," prohlásí Max.
"Sebrali jsme z vašich šatů vzorek fembotů," vysvětlí Alex, "a z toho vlkodlaka taky."
Morag postaví šálek kávy na stůl a hřbetem dlaně si otře oči. "Armand. Jmenuje se Armand. Co s ním hodláte udělat?"
"Nebylo by špatný třeba mu vyndat ten čip. Pomůžete nám?"
"Myslela jsem, že by nás mohl dovést do Království magie."
"Můžu se ho na to zeptat, ale za nic neručím. Když jsem se ho naposled snažil k něčemu přesvědčit, jen jsem probudil jeho vedlejší osobnost, která se okamžitě pokusila uškrtit Kat."
"Armáda přirozeně nestojí o to, aby její vojáky někdo moc vyslýchal," ozve se Max, "takže v nich pokusy o násilný kladení otázek probouzejí to nejhorší, co v sobě mají."
"Třeba nám i přesto pomůže, když ho požádáme."
"Možná," přisvědčí Alex, "ale rozhodně musíme nejdřív vyndat ten čip. I bez čipu z něj bude silně psychicky narušená osoba, ale aspoň nebudeme muset mít strach, že bychom nečekaně probudili jeho vedlejší osobnost. Pomůžete nám

tenhle zkaženej zub vytrhnout?"
"A když ne?"
"Pak ho budeme muset zneškodnit," odpoví Alex. "Osobně bych byl radši, kdyby k tomu nemuselo dojít. Nehledě na morální stránku věci je to značně nákladný a navíc mi to připadá jako plýtvání zdrojema."
Morag napadne, zda Alex Sharkey vůbec někdy v životě k morální stránce věci přihlédl. Připadá jí jako nějaký anti-Buddha, jak se tam tak dobrácky usmívá v otáčecím křesle, oděný do bílého obleku a oranžovozeleně kostkované košile, s rukama sepnutýma na úctyhodném břiše. Ať už chce z tohoto případu získat cokoli, rozhodně jde o víc než jen o tu pohádku, kterou se ji snažil nakrmit, o tom, jak je v zajetí kouzla jakési šílené, geniální dívky, která podle jeho slov úplně sama stvořila první víly a která jimi ještě dnes manipuluje podle svých vlastních potřeb. Je tím vším zasažený stejně hluboce jako nebohý Armand, jen své motivy dokáže dokonale skrývat. Morag si není docela jistá ani tím, zda proti Dětským křižákům skutečně bojuje, nebo se jen snaží nějakým nejasným způsobem je oškubat. Čím si však naprosto jistá je, to je skutečnost, že ona se jen tak nevzdá. Už kvůli Julesovi se nevzdá. Je totiž pevně přesvědčená, že právě Armand, nebo přinejmenším jeho vlkodlaci alter ego, má na svědomí jak vraždy Julese a Niny, tak vraždy všech těch malých holčiček. Pokud jí Armand nebude chtít nebo nebude moci pomoct, pak ho vždycky může při první vhodné příležitosti předat policii.
Tohle všechno běží Morag hlavou, zatímco si zajednou přepážkou obléká přes vlhké spodní prádlo ztuhlý roztřepený svetr a pomačkané kalhoty. Vlněná podšívka kabátu je samý flek a ze stříbrných švů se drobí zaschlé bláto. Ale aspoň je jí zase teplo.
Max zatím připevnil jeden ze čtverečků lepenky, lepicí stranou nahoru, do drobného rámečku z nerez oceli. Ten teď vkládá do aparatury skenovacího mikroskopu, připojené do jednoho z externích slotů počítače. Zakňučí vakuová pumpa a rotující tvary nad holodeskou se pomalu přemění ve zvrásněnou krajinu v odstínech zeleně, jejíž kopečky a údolí jsou poseté malými, ostře ohraničenými kosoúhelníky. Max na jeden z nich zaostří. Jak věc postupně vyplňuje celý prostor holodesky, rozlišení je stále rozmazanější. Jde o nějaký fembot, různoběžník o hraně velikosti přibližně jednoho mikronu, jehož vrchní stěna je pokryta polem světlosběrných diod poskládaných do tvaru fa-setového oka.
Max otočí ovladačem, aby zaměřil pohled na jednu z hran tohoto mikroskopického stroječku, pak ještě přidává zvětšení, dokud celou obrazovku nezaplní vzorec rozostřených koulí: mikroskopické, navzájem propojené molekuly, z nichž je celý fembot sestaven. Ve spodní části obrazovky se chvíli smršťuje a roztahuje několik růžovočervených linek, až se nakonec ustálí v jedné velikosti.
"Germanium a zlato," vysvětlí Max. "Tahle konfigurace je typickým typem čtecího portu, jaký policie běžně používá. Nasazená štěnice zaznamenává v náhodným časovým sledu různý záběry a ukládá je. Poldové pak celou populaci štěnic, bývá jich většinou tak pár milionů, stáhnou a pomocí heuristických technik poskládají celou časovou sekvenci. Trochu primitivní, ale funguje to."
"Sledovali každej váš pohyb," otočí se Alex k Morag, zatímco Max vkládá do mikroskopu druhý čtvereček lepicí pásky. "Vy jste o tom věděla, viďte? Proto jste přece skočila do tý vody."
Druhý vzorek se skládá ze směsi rozličných typů fembotů, hrudkovitých a amorfních jako množství na sebe nalepených mýdlových bublin.
Nicméně každý má na hlavní hraně štěrbinu, kterou se dokáže přichytit k ribozómům hostitelské buňky, aby je přinutil vyrábět nové proteiny, a kromě toho ještě veslovité efektory,
jichž na základě výkyvů elektrického náboje využívá k pohybu tekutým prostředím.
"To je síla," hvízdne Max a začne nadšeně skenovat jeden fembot za druhým a ukládat snímky do počítače.
"Vílí prach," vysvětlí Alex Morag. "Některý z nich pravděpodobně nemají vůbec žádnou funkci; jiný jsou schopný změnit člověku permanentně mysl, jakmile jen dostanou šanci. Víte vůbec, jak to pracuje? Naše vzpomínky jsou rozváděny mozkem složitou sítí větvících se vláken. A tyhle femboty dokážou takový paměťový vlákno najít a přepsat jeho strukturu. Ztratíte tím danou vzpomínku a místo ní získáte nějakou, řekněme, posedlost. Myslím, že přesně to se kdysi stalo i mně samotný-mu. Různý kmeny fembotů šíří různý paměťový infekce. Některý z nich jsou hodně silný, jako třeba ty epidemie věrnosti, co řádí v Africe..."
"Já dobře vím, jak to funguje," přeruší ho Morag.
Náhle se jí před očima jasně vynoří obraz utečeneckých táborů, miliony mužů, žen i dětí, jež jsou navzájem propojeni myriádami rozvětvených neviditelných nitek, představujících epidemii věrnosti Papa Zumiho. Těch pár jedinců, kteří infekci odolali nebo se dobrovolně nechali vyléčit, bylo pronásledováno a zabíjeno vládními muži v černých oblecích a zrcadlovkách. Tihle mladíci - ti nakažení nebyli. Zvolili si tuto práci svobodným rozhodnutím. To je na tom všem to nejhrůznější i nejsmutnější zároveň. Vzdali se vlastní lidskosti výměnou za nákladné obleky, nablýskané boty a pokoje v pětihvězdičkových hotelích, za přístup k pohostinným barům a satelitnímu vysílání. Právě oni byli skutečnými nositeli moci, přestože ta moc nepatřila jim samotným. Jakmile jednou nastal příhodný okamžik, obklíčili na rozkaz exilové vlády Papa Zumiho všechny ošetřovny. A když pak vyjednávání mezi OSN a chladnokrevným Papa Zumim selhalo, vnikli mladíci dovnitř a všechny pracovníky první pomoci vyvedli před hlavněmi svých pušek ven. Hned dalšího dne byli všichni ti mladíci, ponechaní o samotě s miliony utečenců, mrtví.
Alex věnuje Morag pronikavý pohled.
"Víly z Království magie vypouštějí tisíce různejch druhů psychoaktivních virů a fembotů. A stoprocentně si je nevyrábějí podle nějakýho předem stanoveného plánu; nechávají je vyvíjet naprosto spontánně a vybírají pak ty, který se v da-
ný oblasti jeví jako nejúspěšnější. I Pomezí odebírá vzorky ze vzduchu a snaží se z nich vytřídit ty nejužitečnější kmeny. Ale tyhle, co tu máme, ty se na našeho vlkodlaka nalepily přímo uvnitř Království magie. Některý z nich roznášejí možná vlastní vílí epidemii věrnosti."

"Většina z nich se pochopitelně objeví i ve vzorcích, který naloví Pomezí," doplní Max, "ale i v tom zbytku se ještě dá najít spousta zajímavýho."
Nad holodeskou zableskne světlo, v němž se zjeví půl tuctu pomalu rotujících hrudkovitých útvarů.
"Femboty vil a Křižáků se značně liší od fembotů, který používají paměťoví hackeři," vmísí se Alex. "A to především z toho důvodu, že je vyrábějí assemblery, který jsou schopný pohlavní reprodukce. Proto je taky s Křižáky spojeno tolik různejch druhů fembotů. Je to v podstatě stejný jako rozmnožování jednoduchejch organismů, kde rodiče slouží jako dodavatelé gamet. Assemblery se navzájem spojí, náhodně si vymění útržky genetickejch informací - v tomhle případě algoritmů - a zase se od sebe oddělí. Podle mýho musí v tyhle chvíli nastoupit taky určitej stupeň podmíněný mutace. Ty dva nový assemblery jsou pak jakousi chimérou souhrnu zkombinovanejch genetickejch informací obou rodičů. A nejschopnější potomci jsou ti, co dokážou nejlíp napadat lidi a vyrábět femboty, který je co nejúčinněji mění v Dětský křižáky. Prostě umělá evoluce..."
"Až na to," přeruší ho Max, "že nevíme, kde to všechno může skončit."
"Nevíme ani, jestli to vůbec nějak skončí," odvětí Alex. "Assemblery se šíří skoro stejně jako HIV. Vlastně ještě mnohem jednodušeji, protože k jejich přenosu stačí obyčejnej polibek. Naštěstí v těchhle našich vzorcích žádný assemblery nejsou, jen jejich produkty, a ty jsou kromě toho všechny vyřazený z provozu - funkční jsou jedině v séru. Vidíte, jak vypadají odrovnané?"
Alex se na Morag usměje, ale na ni ty jeho technické nesmysly očividně nedělají žádný dojem. "Takže už s jistotou víme, odkud přišel," prohlásí.
"Hele, šéfe, ona nejspíš tohle všechno, co tu děláme, bere jen jako nějakou lacinou show. Měl bys ji asi vážně nechat radši jít," ozve se Max.
"Co vy na to?" obrátí se Alex k Morag. "Chcete odejít?"
"Samozřejmě, že ne. A vůbec mi to nepřipadá jako nějaká show. Na to je mi to všechno příliš povědomé."
"Dobře, takže pokud chcete zůstat, mohla byste nám píchnout," odpoví Alex. "Už jste někdy vyndávala kontrolní čip?"
To dělala Morag kolikrát. Během zdravotnického kurzu strávila měsíc na vězeňské klinice v Leithu, kde zasazovala či-py nově příchozím trestancům, a těm, kterým už vypršela doba trestu, je zase odebírala. Jako nezávislá svědomí, jako spousty kopií Pinocchiova mluvícího cvrčka, dávají kontrolní čipy ostražitě pozor na veškeré nepovolené chování vězňů. Omezují jejich pohyb na předepsané oblasti, a kdykoli si trestanci vezmou nějakou psychoaktivní drogu nebo se pustí do některé ze zakázaných činností, vyvolávají u nich kataleptické záchvaty.
Armandův čip se nezdá být příliš odlišný od těch používaných ve věznicích. Je zasazený do tenké stříbrné svorky implantované do pravého očního důlku. Morag umrtví oční svaly ku-rarinovým sprejem, opatrně nadzvedne oční kouli a vysadí čip pomocí sady mikrochirurgických nástrojů, ukotvených kolem Armandova očního důlku. Nemůže sice nic udělat s pseudo-neurony, kterými femboty napojily hardware čipu na neurony Armandovy vlastní mozkové kůry, ale bez kontrolního čipu se celá umělá síť stejně automaticky deaktivuje. Cip samotný není větší než špendlíková hlavička; Max ho oskenuje a oznámí všem, že jde o nefalšované armádní zařízení.
Alex ještě rozevře umrtvenému muži čelisti a s přimhouřenýma očima se zahledí na jeho jazyk, ale když se ho Morag zeptá, co tam hledá, jen pokrčí rameny. "Pomalu bysme ho mohli přivést k sobě," prohodí. "Třeba nám ještě něco řekne."
"Tak s tím teda nepočítej," namítne Katrina.
A má pravdu. Armand se bezmála hodinu nezmůže na víc, než že se třese po celém těle a bez ustání pláče, a ani pak jim není schopen říct nic, co by už nevěděli. Max před ním rozvine mapu Království magie, ale Armand odvětí, že nemá představu, kde přesně se vílí hnízdo nachází. Prostě někde v podzemí. Během dalšího dotazování vyjde najevo, že je umístěno v oblasti někdejšího uložení plynových turbín; Max zjistí, že ty pracovaly přímo pod centrem zábavního parku. Záložní systémy byly pak pod komplexem rekreačního střediska.
"Ty se, myslím, ještě využívají," domnívá se Max.
Víc toho z Armanda nedostanou. Nejprve se sice všemožně
snaží získat jejich přízeň, pak se však vzpurně zatvrdí, aby posléze bezmála hystericky popřel všechno, co jim předtím sdělil.
Nakonec kolem sebe začne divoce mlátit pěstmi. Katrina mu ihned sváže ruce za krkem a odvede ho kamsi mezi přepážky v bývalých kancelářích. Morag zaslechne, jak tam na něj křičí, že jestli se okamžitě neuklidní, nadělá mu z ksichtu fašírku, pak následuje několik tupých úderů a ticho.
"Kat prostě potřebuje vypustit trochu páry," prohodí Alex, jako by se tím snažil Morag nějak uchlácholit.
Ale Morag k tomu muži necítí zrovna mnoho soucitu. Připomíná jí prázdnou skořápku vyžranou zevnitř, chvílemi pateticky úslužnou, chvílemi nevyzpytatelně divokou. Cosi jako by ho připravovalo o status oběti - spíše než mít s ním soucit byste ho shodili z okna, abyste ho už nemuseli mít na očích.
Když se Katrina vrátí, prohlásí, že toho hajzlíka uložila pěkně ke spánku. Je už pozdě, dávno po půlnoci. Morag si v koutě ustele na kusech molitanu, pod hlavu si složí sbalený kabát. Upadne do lehkého, neklidného spánku. Jen jednou se z tíživých snů probudí do tlumeného svitu zářivek a tichého hovoru kdesi ve vedlejší místnosti. Svazky kabelů jí připomínají zlověstně se plazící hady, neuspořádané skvrnky na stropních panelech jako by se na okamžik složily do smysluplných obrazců, ale než se Morag podaří vyčíst z nich nějaký význam, znovu usne.
Zatřesením ji znovu probudí až unavená blondýna, která si okamžitě, jak se jí Morag začne ptát, co se děje, položí prst na ústa. Kolem je chladno a ticho. Stropní světla utápějí kancelářské přepážky, poškrábané stoly i zaprášené, šedé koberce ve své věčné zelenkavé záři.
Když Morag vstane, celá ztuhlá zimou, zaslechne z dolního patra tlumené údery. "Honem," pobídne ji blondýna a někam se rozběhne.

Max kamsi zmizel, ačkoli celá jeho aparatura je dosud v provozu, hučí a poblikává jako jakási elektronická Marie Celeste. Ve zbytku budovy je všude zhasnuto, takže si Morag musí cestu dolů po točitém schodišti protápat ve tmě. Blondýna ji šeptem popohání, aby přidala, že času je málo.
"Málo času na co?"
Údery náhle ustanou.
"Už jsou uvnitř," prohlásí blondýna, popadne Morag za ruku a táhne ji chodbou. "Rychle!"
V malém suterénním pokoji Ceká Alex Sharkey s Katrinou. Na mastné betonové podlaze se choulí Armand. Alex se na Morap; ušklíbne: "Od začátku jsem měl pravdu. Jsou to Dětští křižáci. Je to ona."
Katrina drží malou, plochou televizní obrazovku. "Čekají u zadního vchodu," řekne. "U dodávky. Odhadli, že se budeme snažit dostat ven tamtudy."
"Tak si pro nás přišla," vede si svou Alex. "Celou dobu jsem to tušil."
Blondýna zavře dveře s protipožárními gumovými lemy po celém obvodu. S jistým úsilím se jí je podaří přibouchnout až nadoraz a jednu po druhé zaklapnout tři velké západky.
"Fajn, teď jsme tu zamčení," prohlásí Morag. Dosud se nestačila pořádně probrat ze spánku. Celé jí to připadá jako ve snu.
Na stěně u dveří visí připevněné dvě ohromné plynové bomby. Blondýna uvolní ventily a místnost vyplní vysoký, pištivý sykot.
Morag z toho rozbolí uši, a když polkne, tak jí v nich zapraská. Už je jí to jasné. Vytvářejí přetlak. "Max tam do vzduchu rozprášil nějakou infekci, že?"
Katrina s ďábelským úsměvem a výrazným trháním rameny a lokty přecvakává ovladače na miniobrazovce, jimiž přepíná mezi jednotlivými bezpečnostními kamerami v budově.
"Už prorazily předním vchodem. Zkušeně postupujou jedněma dveřma k druhejm. Držej se při zemi a za každej roh vždycky nejdřív namířej zbraní. Ty děcka v sobě mají určitě ňáký čipy, jinak to nevidím. Ochromovací spreje, paralyzáto-ry. Vypadá to, že nás chtějí dostat živý. Fajn, a už je máme nahoře. Rozhlížej se. Jako by nechtěly věřit tomu, co se kolem nich děje. Ale jo, zdá se, že už tomu uvěřily. Tvářej se teď jak na nějakým pravidelným modlitebním shromáždění."
Blondýna se opře zády o zapečetěné dveře. "Tolik jsme toho tady udělali," pronese tichým, nevýrazným hlasem. "Tenhle barák dokonce není ani v žádný databázi, naprosto dokonalý místo. Docela mi je líto, že to tu teď musíme všechno nechat."
"Je lepší nikdy se na nic moc nevázat, jak by řekl Max," prohodí Alex.
lj "Protože ten si všechno, co potřebuje, nakrade," odvětí že-
na. "Pro něj je svět jeden ohromnej obchoďák a my jen myši, které žijí za ostěním. Všechno, co mu stačí k životu, jsou data." "Vždyť tu nechal počítač," namítne Morag. "To je jen terminál," odsekne blondýna. "Data má všude po světě poschovávaný po internetovejch serverech a obchodních sítích. Jednu dobu jsme využívali celýho půl procenta systému ruský burzy. A tam mají hodně silný procesory."
Z ničeho nic se Morag před nosem objeví maličká víla. Morag se po ní ožene, ale víla jí jen ukáže zdvižený prostředníček a odletí nahoru k bzučícímu stropnímu fluorescenčnímu světlu, kde se záhy ztratí v obláčku padajících stříbrných vloček.
"Všude po baráku jsme natahali vlastní mašiny," pokračuje unylým tónem blondýna. "S těma se teď můžeme rozloučit."
"Musíme je obětovat pro důležitější věci," odvětí Alex. "Ty hajzle," řekne blondýna klidně. "Nemysli si, že nám to nezaplatíš, kdyby to nakonec nevyšlo." "Neměj péči."
"Neboj, že bysme si tě nenašli."
"Nejmíň polovina těch spratků se zrovna modlí," vloží se mezi ně Katrina. "Hele, jeden z těch pitomečků pobíhá kolem s hlavou v dlaních - vypadá to, že asi tu jejich víru nikdy nebral moc vážně."
"Všichni ji berou úplně stejně," namítne Alex. "Teď se teprv dostávaj do toho správnýho vytržení," komentuje dění v horním patře Katrina. "A kdo to vůbec je? " otáže se Morag.
"Jednotka Dětskejch křižáků," vysvětlí jí Alex. "Konečně se mi podařilo upoutat její pozornost. Ale tohle jsou jen pěšáci. 0 ty mi nejde. Zůstal někdo venku, Kat?"
"Dva jsou na střeše nad předním vchodem. Jinak máme všechny v zádech."
"Je tu hrozně málo místa," postěžuje si blondýna. Vytáhne umělohmotné brýle a malé plynové masky, které přesně padnou na nos a ústa. "Femboty se dostávají do těla jen skrz sliznico-vý membrány," vysvětlí Morag. "Masky mají reaktivní filtry. Když se nadechujete, pomáhají miniaturní efektory nasávat vzduch dovnitř, a když vydechujete, propouštějí zase všechen ven. Ucpat se to nemůže, jen když to budete používat hodně dlouho, asi se to trochu zahřeje. Snažte se dýchat zvolna."
Když si Morag přiloží masku s brýlemi na tvář, jejich okraje jako by se jí přisály a vpily do kůže; tím je zaručeno, že dovnitř nepronikne nic, co nemá. Katrina zatím nasadila brýle s maskou i Armandovi; teď, zatímco blondýna odjišťuje dveře, si ho hasičskými popruhy připevňuje na záda.
U schodiště stojí dvě děti, a další dvě v chodbě k nakládací rampě vzadu za domem.
S mumláním a slzami v očích zírají před sebe skrz zdi kamsi do nedohledna, jako by tam viděly nějaké děsivé a zároveň překrásné zjevení.
Morag projde kolem nich, snaží se dýchat co nejklidněji. Necítí v masce téměř žádný odpor; o tom, že mezi jejím nervovým systémem a miliardami fembotů, které se rojí ve vzduchu a každý je těhotný nějakou fantastickou vizí, dosud existuje nějaká bariéra, ji ujišťuje jen nepatrný tlak kolem úst a nosu. U nakládací rampy je přistavená dodávka. Podlahu i lavičky má vyložené matracemi, ke stropu jsou připevněné ře-mínky. Když Katrina plnou rychlostí vyrazí do časného

šedého rána, musí se Morag jednoho z nich přidržet, aby neupadla. Jak Katrina řeže bez zpomalování zatáčky, převaluje se Ar-mand na matracích sem a tam. Týlem hlavy přitom neustále naráží Morag do bot.
Po několika minutách zběsilého proplétání uličkami prohlásí blondýna, že čas už vypršel. Sundá si brýle s maskou. Na místech, kde jí oboje lnulo ke kůži, zůstaly červené pruhy. "Už je to bezpečný," otočí se k Morag. "Nerozmnožujou se a mají v sobě časovaný autodestrukční mechanismy."
Morag si tedy také stáhne masku a zjistí, že v dodávce to slabě voní kadidlem. Katrina zastaví a vyskočí ven. Alex otevře zadní dvířka, aby Katrina mohla sebrat Armanda a přenést ho do svého taxíku, který stojí zaparkovaný přesně na témže místě, kde ho minulou noc opustili. Blondýna také vyleze z vozu a bez jediného ohlédnutí se vydá ulicí, přestože Alex na ni volá, že on svou část dohody dodrží a u Maxe lze předpokládat totéž. Blondýna zabočí za první roh a je pryč.
"O jakou dohodu tu zase jde?" zeptá se Morag.
"Max monitoruje Dětský křižáky. Naboural se jim do komunikační sítě. Proto jsme taky věděli, že hrozí nebezpečí útoku."
"A on sám radši utekl."
"Potřeboval někde založit novej uzel."
"Připadá mi, že si v tom všem, v celém tomhle stupidním spiknutí, náramně libujete, že?"
"Nemám na vybranou," odpoví Alex.
"Pojďte už!" křikne na ně Katrina.
Blíží se k nim gang dětí, shodně oděných do bílých triček a modrých montérek. Morag rychle nastoupí do zadních dveří taxíku vedle Armanda, a zatímco Katrina túruje motor vozu, usadí se Alex vpředu na sedadlo spolujezdce.
Ozve se rána na střechu. Vzápětí se shora spustí do předního okna dětský obličej. Prázdný výraz společně se zlatými kučerami a buclatými, růžovoučkými tvářičkami mu dodává doslova andílkovské vzezření. Katrina přepne spínač, který napojuje baterii auta ke karosérii. Modře to zajiskří. Dítě se sveze ze střechy a dopadne na všechny čtyři vedle taxíku. Katrina okamžitě vyrazí, jak nejrychleji to jde.
Když taxi dorazí na konec známé impasse, připoutá Katrina Armanda k rámu předního sedadla, kde dosud seděl Alex, a nakáže Morag, ať zůstane ve voze a dohlédne na něj. Ale Morag ani náhodnou nehodlá vysedávat sama v autě s vlkodlakem, přestože ten je v bezvědomí a vlastnoručně mu před časem vyndala čip. Takže se v mrazivém ranním ovzduší vydá přes most nad železniční tratí za Alexem a Katrinou k jejich vysokému, štíhlému domu.
Dveře jsou vylomené. Na rámu je bíle načmárána ležatá osmička s připojeným křížem. Uvnitř kdosi strhal závěsy a pokusil se založit oheň na perském koberci, ale ve stěně praskla vodovodní trubka, plameny uhasly a zůstal po nich jen zápach mokrého popela.
Počítač je pryč. Alex prohlásí, že to byl jen terminál, stejně jako ten Maxův, že soubory s daty má uloženy někde úplně jinde. Přesto je vidět, že už nemá zdaleka tak dobrou náladu jako předtím. Posadí se na umělohmotnou židli a zahleďí se do neurčitá, nevšímá si ani Moraginých otázek, ani Katrinina halasného pobíhání po domě. Když se k nim pak Katrina vrátí, sdělí jim, že znaky jsou nastříkané po celém baráku.
"Ten podělanej Paprsek nás podrazil."
Morag se zeptá, jestli je to práce vil, ale Alex jí odpoví, že ne, že v tomhle mají prsty Dětští křižáci.
"Myslím, že jsme konečně vážně upoutali její pozornost,"
dodá. "Radši abychom vypadli. Určitě sem nasadili spoustu monitorů a nejsem si jistej, že je moje hledače objevily všech-ny."
Venku se Katrina začne rozčilovat: "Ten malej zmetek. Ještě jednou mi s tím svým modrým ksichtem a debilním úsměvem přijde na oči, a roztrhnu ho jak hada."
"Vždyť nevíme, jestli to byl vážně on," namítne Alex.
"Jsi moc důvěřivej,'1 ohradí se Katrina. "Ten parchant to hraje na obě strany. Jako vždycky. Celou tu dobu jí určitě donášel, takže ona teď o nás ví úplně všechno."
"Ne, všechno ne. Podle mě ještě máme šanci."
"I bez Paprska?"
"A co, ty jsi mu stejně nevěřila, tak to pro tebe snad není žádnej rozdíl, ne? Máme ještě Blocha a navíc toho vlkodlaka. Posledně jsme na to byli úplně sami."
"Taky jsme posledně málem zařvali, sakra," utrhne se Katrina. "A ještě jedna věc, tuhle slečinku necháme tady."
"S tím nepočítejte," odvětí Morag.
Katrina na ni upře tvrdý, chladný pohled.
"Uzavřeli jsme dohodu," přidá se Alex. "Nedělej to všechno ještě těžší, než to je, Kat. Už takhle máme problémů až dost."
Armand se v taxíku mezitím probudil a nejspíš se snažil uvolnit z pout. Pot z něj jen teče a zápěstí má celá sedřená. Zírá na ně zpod opony mastných, rozcuchaných vlasů, které mu neuspořádaně padají do vyhublého obličeje.
"To si vypijete," sípe. "Mí přátelé si pro mě přijdou."
Opakuje to celou cestu městem, a když se Katrina otočí, aby mu vrazila facku, jen ho to rozesměje. "Však počkejte," prohlásí. "Však počkejte."
"Pleteš se, příteli," řekne mu Alex. "Toho zabijáka, cos měl v hlavě, jsme ti vyndali, a bez něj nemáš pro svý malý přátele žádnou cenu. Popřemýšlej o tom."
To Armanda na chvíli umlčí. Taxi zastaví u motorestu nedaleko hlavní silnice. Katrina zůstane ve voze, aby dohlédla na Armanda. Morag si v restauraci objedná kávu s nugátovou příchutí a Alex mezitím spořádá jeden po druhém tři cheese-burgery.

"Měla byste se taky najíst," poradí jí. Mluví na ni anglicky. "Abyste nabrala sílu."
"Zajímalo by mě, proč to vlastně všechno děláte."
Alex si ubrouskem otře mastné rty.
Takhle zmáčknutý za dřevotřískovým stolkem v malém privátním boxu se cítí značně nepohodlně a celý nesvůj. Teď, když je na čase začít jednat, uvědomuje si, že mu na téhle odhodlané, i když trochu naivní mladé ženě záleží víc, než je ochoten si připustit. Není jí ovšem nijak schopen vysvětlit, jakou moc nad ním dosud má kouzlo, pod jehož vliv se kdysi dávno dostal a které ho stále žene za vidinou toho, k čemu byl tehdy využit a následně opuštěn.
"Tenkrát v Amsterodamu jsem potkal jednoho starýho zná-mýho, kterej mi ohledně toho druhu vil, co žijou v Království magie, vysvětlil spoustu věcí."
"To bylo někdy v době, kdy jste se poznal s Katrinou, že?"
"Těsně předtím. Doktor Luther tam vedl bordel, kde jako asistenty využíval trestance ve vazbě. Víte, jak to tam chodí, ne?"
"Ano, pracovala jsem nějakou dobu na jedné vězeňské klinice."
"Doktor Luther měl speciální požadavky. Bral si k sobě jen trestance s lékařskou praxí, aby mu pomáhali přeměňovat loutky v sexuální hračky. Dokázal nějak obcházet omezení zakódovaný v těch trestaneckejch kontrolních čipech. Kromě toho jako takovej vedlejší kšeft obchodoval s vílama. No a jeden z jeho asistentů se s vílama zapletl trochu víc a ony mu daly ochutnat nějakou svou speciální látku."
Morag se hned rozsvítí. "Armand taky něco takového potřebuje, že? Něco, čím ho víly dřív krmily."
"Slyšel jsem, že se tomu říká sóma, ale s tou bájnou drogou ze staroindickejch véd to nejspíš moc společnýho nemá. Mění vám to sice vnímání světa a dodává to intenzívní pocit štěstí, nicméně jste schopná s tím normálně žít. Ale je to hodně návykový. Někdo mi jednou popisoval, že je to jako když se před várna odhrne závoj a odhalí vám světlo vyzařující ze samotný podstaty všech věcí. Říkala, že to člověka dostane do skutečný Říše vil. Ale samotná droga nestačí, nejdřív se musíte nechat infikovat něčím, co se vám uchytí ve svalu jazyka a proroste do limbickýho systému. To je všechno, co o tom vím."
"Za něco takového by vám asi slušně zaplatili, co?"
"Jistě. Drogy vždycky odrážejí povahu své doby. Jen si vzpomeňte na to šílenství kolem náladovejch drog na přelomu století, kdy se lidi mohli přetrhnout, jen aby se dostali do ně-jakýho ideálního světa. Dneska zase přichází na řadu reakce na masový psychózy běžný na sklonku dvacátýho století. Lidi se shánějí spíš po individuálních tripech. Chtějí se ztratit uvnitř sebe sama. Vždyť si představte všechny ty podivíny zavřený ve svejch malejch obytnejch buňkách v pásovejch arkokulturách, který se s ostatníma spojujou jen prostřednictvím Sítě. Většinu svýho života prožijou jen ve vlastních hlavách. Jedna z věcí, který Max taky monitoruje, jsou společenský trendy. Po Měsíci a Marsu jsou rozsetý tisíce mobotů, na který se lidi můžou napíchnout, kdykoli se jim zachce - a brzo jich jen na Marsu budou miliony, protože kosmounauti mají za úkol postavit tam na ně továrnu. Na Jupiter už jedna samoreplikující se sonda taky letí. Lidi v pásovejch arkokulturách tráví minimálně půlku života v různejch virtualitách nebo napíchnutý na mašiny, který ve skutečným světě žijou místo nich."
Morag pomyslí na turistické loutky, které pochodují ve spořádaných zástupech ulicemi, muzei a památkami Paříže, každá ovládaná jiným virtuálním turistou, který si prohlíží město jejíma očima.
"Dalším krokem je překonání bariéry mezi myslí člověka a stroje," pokračuje Alex. "I to už je vlastně asi tak pět let možný, i když zatím neskutečně drahý. Ale právě tímhle směrem se teď lidstvo hodlá vydat. Žijeme v době solipsistů a já sám napomáhal jejímu rozvoji. Vydělával jsem si tím na živobytí. Začínal jsem u výroby psychoaktivních virů pro různý kluby a nedávno jsem se dal dohromady s rozsévačema lásky, jako je Max. A to je po světě spousta mnohem výstřednějších věcí, o jaký jsem zatím ani nezavadil. Dokonce ještě výstřednějších než sóma, to mi věřte."
"Ale co má tohle všechno co dělat se záchranou toho malého chlapce?" zeptá se Morag netrpělivě.
"Armand sómu potřebuje. Je na ní fyziologicky závislej a brzo začne pořádně trpět. Pak ho pustíme a on nás povede. Mám známýho na Pomezí, kterej nám pomůže. Pochopitelně ne zadarmo."
"A co hodláte dělat pak?"
"Už v tom máme praxi. Věřte nám."
"Snažíte se přijít na to jak vyrábět sómu? To je to, o co vám ve skutečnosti jde?"
"Už jsem vám říkal, o co mi jde. Sóma je jen kvůli penězům."
"Vám jde vážně jen o tu ženu? Ráda bych věřila, že je to všechno tak jednoduché."
"Láska není nikdy jednoduchá," odvětí Alex.
14
POMEZÍ
NA POMEZI DOJEDOU BEZ JAKÝCHKOLI PROBLÉMŮ. Alex zaplatí svým platinovým kreditním čipem neobyčejně vysoký vstupní poplatek a taxi je vpuštěno dovnitř na rozlehlé, z větší části prázdné parkoviště.
Armand se pomalu probírá z dřímoty, silně se potí a celý se třese. Morag jasně rozeznává symptomy nedostatku sómy. Ten muž má očividně absťák, vůbec by se nedivila, kdyby ho postihl cévní kolaps. Chtěla by mu nějak pomoci, ale Alex ji zarazí, že Armand zatím není ve smrtelném ohrožení, a Morag nezbývá, než mu věřit. I tak ještě nalije Armandovi do hrdla trochu pomerančového džusu a teprve pak ho zanechá v taxi s Katrinou a sama se vydá přes parkoviště za Alexem.
Pomezí vyrostlo kolem ruin hlavní brány do Království magie a největšího z hotelů místního rekreačního střediska. Původní budova hotelu je obehnaná hradbami a ční z ní vysoké věže, jež se na sebe tlačí jako rostliny soupeřící o místo na slunci, všechny natočené ke Království magie. Nad chaotickou změtí budov Pomezí se nadouvají a blyští ohromné stříbřité balony, připomínající těhotná páví očka, mezi nimiž jsou připevněné monitorovací plošiny s kamerami. Hned za

hranicemi Království magie pročišťují rozměrné řiltrovací lapače jako obří černé slunečnice vzduch od fembotů a geneticky upravených . mikrobů vypouštěných vílami. V
Výzkumné týmy velkých korporací si pronajímají místa | v hotelu samotném, kde platí astronomické sumy za každý pokoj s výhledem na Království magie. Většinu pozorování a sbírání vzorků však provádějí různí nezávislí amatéři. Ti žijí a pracují v obytných přívěsech, jednoduchých montovaných domcích a nafukovacích stanech, roztažených podél rozkopaných silnic nebo rozbahněných polních cest, a kromě toho i v hausbótech, které se pohupují na podlouhlém jezeře. i
Pomezí je ničím neomezovanou zónou řízenou jen neviditelnou rukou volného trhu. Stejně jako ve zlatokopeckých táborech devatenáctého století stojí tu vedle sebe bok po boku extrémy blahobytu se špínou chudoby. Fungují tu tucty rozličných komunikačních systémů a všude se nad hlavami rozprostírá pavučina navzájem soupeřících elektrických drátů a kabelů. Zdi jsou počmárané nasprejovanými klikyháky a polepené plakáty, které dychtivě čekají na váš jediný neopatrný krok, aby vám do tváře vystříkly spršku reklamní paměťové infekce. Na celé ploše jsou spousty stánků s rychlým občerstvením, umýváren na kreditní čipy a drobných výčepů. Nad obytnými přívěsy a plochými střechami prefabrikovaných domků visí ho-logramy, jež zobrazují vše od jednoduchých, drobných značek soukromých provozovatelů až po impozantní, mohutné ikony megakorporací. Virtuality, Sanyo, Sega-IBM, InScape: symboly elektronických snů se tyčí k nebi ohromné a nehmotné jako samotní bozi, zářivá loga, která Morag vídala na obzoru každou noc, kdy pracovala v Bidonvillu na jihovýchod od Pomezí.
Alex ji spletitým bludištěm úzkých uliček vede na muže své hmotnosti překvapivě svižným krokem. Betonový chodník co chvíli vystřídá štěrková pěšina, pak udusaná hlína, a opět betonové dláždění. Štáb japonské televize tu natáčí interview s nějakým mladým průzkumníkem v černých džínsech, černé kožené bundě a zrcadlovkách, oslepeným nadpozemským jasem reflektorů, které se vznášejí všude kolem něj. Jedna z ulic je ucpaná stádem prasokoní, lapeným mezi pásky se symbolem biohazardu, a uvnitř polokulovité bubliny vztyčené nad jedním montovaným domkem pracuje skupina mužů v dekontaminač-ních oblecích, v nichž vypadají jako marsovští kosmonaute.
"Sem tam se holt něco vymkne z rukou," vysvětlí Alex Morag.
Ovzduší doslova hmatatelně nabité zběsilým komercialis-mem Pomezí ho viditelně vzrušuje. Tváře mu hoří, dech znepokojivě sípe.
"Měla jste vidět, když to všechno teprve začínalo," prohlásí. "Dneska už velký korporace všechny ostatní vyřídily, ale na začátku to byla jedna velká honička, ze který mohl jako vítěz vyjít úplně kdokoli. Teď se většina malejch organizací většinou jen snaží vytěžit něco z toho, co velký organizace odhodí, prostě provozujou paběrkování, který podle mýho nestojí za to ani
sledovat. Zato víly nechávají svoje výtvory vznikat hyperrych-lým Darwinovým přirozeným výběrem. Nic předem neplánují, jen zasijou do vhodně upraveného prostředí, pak se posadí a čekají, až něco jednoduše zvítězí nad vším ostatním. Výsledkem jsou miliony různejch druhů fembotů, který na první pohled nemají vůbec žádnou funkci, ale který v sobě přesto můžou skrývat nějakou naprosto novou a komerčně dobře využitelnou vlastnost. Spousta toho geneticky upraveného materiálu je pochopitelně jen odpad a i většina zbytku nejsou nic než jen oškubaný homeoskelety, řetězce DNA zakódovaný pro výrobu efektorovejch proteinů, jenže bez jakýchkoli aktivátorů nebo regulátorů. Do těch lidi zkoušej přidat všechny možný druhy transkripčních instrukcí, jenže ani pak to většinou nefunguje. A když funguje, tak to stejně z devadesáti procent případů buď vůbec nic nedělá, nebo to jen začne nesmyslně replikovat cykly nepotřebný DNA. A když už se vám podaří, aby to něco dělalo, stejně se vám to, co to dělá, absolutně k ničemu nehodí. Jediná věc, kterou se tady snaží kontrolovat, je kontaminace, ale i tak ochrana kolikrát selže. Nebo se někdo postará, aby selhala."
Morag si povšimne, že nejméně polovina kolemjdoucích má nasazené podobné brýle a masku, jaké jim rozdala blondýna při nájezdu Dětských křižáků na Maxovo doupě. Nehrozí tu jen nebezpečí fembotů velikosti bakteriálních spor zanášených sem z Království magie; je třeba navíc počítat ještě s produkty tisíců nelicencovaných bio- a nanotechnologických laboratoří.
Měsíc co měsíc se v Evropském parlamentu ozývají hlasy, které požadují zastavení tohoto největšího nekontrolovaného bioreaktoru na světě, tohoto Černobylu či Sellafieldu jednadvacátého století. Sice se nic z toho, co dosud víly vypustily do ovzduší, odhodily nebo prodaly, zatím neukázalo jako nakažlivé, ale to neznamená, že z toho nějaký genový hacker infekci udělat nemůže, ať už náhodou nebo záměrně. Také neexistuje záruka, že víly jednoho dne nevypustí do vzduchu něco, vedle čeho budou viry HIV a Ebola vypadat jako obyčejná rýma. Jenže faktem zůstává, že Evropa potřebuje peníze; náklady na provoz její rozlehlé sociální infrastruktury totiž začínají překračovat možnosti stále se scvrkávající výrobní základny.
V Pomezí je možné úplně všechno, i přesto však Morag trochu zaskočí, když za jedním rohem narazí na náboženské shromáždění Dětských křižáků. V jednom okamžiku kráčí společně
s Alexem rozblácenou uličkou mezi dvěma betonovými stěnami; v dalším se ocitnou přímo uprostřed holografického zjevení idylického ráje podle chiliastických maleb Johna Martina, s nebeským městem zářícím nad zamlženými rozlohami anglických luk jako zlaté mýdlové bubliny. Okamžitě k nim zamíří andělé, stejně bezvýrazně hezcí jako hvězdy kdejaké mýdlové opery. Alex popadne Morag za ruku a táhne ji pryč, odkud přišli, co nejdál z dosahu čidel kolem místa shromáždění.
"Může se tady usadit každej, kdo na to má," řekne Alex. "A jistě chápete, že Dětští křižáci k tomu mají víc důvodů než kdokoli jinej."
Dovede Morag k protáhlému jezeru, na němž se na sebe tlačí spousta hausbótů a raftů, přivázaných buď k pontonovým lávkám nebo jednoduše připojených k sobě navzájem, takže když se chcete dostat, kam potřebujete, musíte často přelézat z paluby na palubu. Na vnějším okraji tohoto ošuntělého archipelagu stojí bar, umístěný v

prostorách ocelového vlečného člunu posazeného na bahnitém dnu mělkého jezera. Paluba je hotovou kaskádou jednotlivých říms, některých s malými zahrádkami, jiných s rádiovými anténami nebo satelity, na jedné lze dokonce spatřit holografickou zmenšeninu Escherova paradoxního vodního mlýna, která v dnešním šedém dni září barvami do dáli. Na nejvyšší římse se tyčí veřejný teleskop, jeden z těch, jaké byly kdysi k nalezení téměř na každé pláži po celé Evropě. Je namířený ke vzdáleným věžím Království magie. Na anténovém stožáru se třepotají černé vlajky a prapory s lebkami a zkříženými hnáty; na největším z nich je písmeny složenými z lebek a kostí vyveden nápis: oznamuje, že se toto místo zve Oncogene.
Vnitřek je obložen sešlým červeným sametovým plyšem a ocelí. Naleštěné zrcadlové plochy jizví jen modrostříbrné šrámy jednotlivých svarů. Na jednom konci stojí kulečníkový stůl s černým suknem a koulemi potištěnými monochromatickými grafikami Bridget Rileyové. Na druhém konci je barový pult a vedle něj ohromná televizní obrazovka, na níž běží, podobně jako třeba na informačních tabulích na letištích, různé zkratky a řady čísel, které se postupně řádku po řádce posunují vzhůru.
Znuděný barman sleduje na miniaturním příručním monitoru nějaký seriál. Jediným zákazníkem tuje vytáhlý muž, který sedí se zkříženýma nohama na gauči a škrábe cosi do diáře.
Je to ten Alexův známý. Jmenuje se Pieter Bloch. Má protáhlý, nerudný obličej a střapec šedých, rozcuchaných, jakoby zelektrizovaných vlasů. Zašilhá po Morag, přejede očima prošívaný kabát, po včerejší koupeli celý flekatý, a řekne Alexovi: "O tyhle nebyla řeč. Kde je Kat?"
"Změna plánu," odvětí Alex vlídně. "Víš, jak to chodí."
Morag opětuje mužův pohled tak dlouho, dokud Bloch neuhne pohledem a neprohlásí: "Takovýhle náhlý změny nemám rád. Nejdřív to fembotový mračno, a teď si přivedeš ženskou, kterou jsem v životě neviděl."
"Jaký fembotový mračno?" zeptá se Alex.
"Ty o tom nevíš?"
"Dáme si pivo," navrhne Alex. "Pak mi o tom řekneš víc."
Barman jim otevře tři Heinekeny - nic jiného než světlý a černý Heineken tu ani nemá — uražením víček o hranu pultu. Bloch si dlouze lokne piva, otře si ústa a sdělí Alexovi, že brzy po úsvitu bylo do vzduchu nad Královstvím magie vypuštěno ohromné množství jednoho jediného druhu fembotů.
"Koluje spousta řečí, co by to mohlo bejt zač, ale nikdo to neví najisto. Většina se shoduje na tom, že jde o nějakou paměťovou infekci."
"Dostaly se přes vzduchovou clonu?"
"Samozřejmě že jo. Nikdy to nefunguje pořádně. Navíc převládá vítr směrem na Paříž."
"Může to být nebezpečné?" zeptá se Morag.
Bloch pokrčí rameny.
"Takže," prohlásí Alex, "víly z ničeho nic poslaly na Paříž nákazu lásky. To je vážně zajímavá shoda okolností, co?"
"Dobře víš, že o žádnou shodu okolností nejde. Království magie je buď totálně v koncích, nebo prodělává nějakou drastickou změnu. To mračno je toho akorát důkazem. Máte jejich lidskýho agenta? Kde ho držíte?"
"Je v bezpečí."
Morag náhle pocítí, jak v ní vzrůstá zlost. Začíná si uvědomovat, jak moc ji zneužili pro své účely. Všechno to bylo předem naplánované, a jakmile jim posloužila jako návnada pro vlkodlaka, její role v jejich hře tím vlastně skončila.
"Takže bychom dovnitř mohli prorazit dneska v noci," řekne Alex Blochovi.
"0 tuhle stránku věci nemusíš mít obavy. Mám to pevně v rukou. Můžeš se na mě spolehnout."
Morag, která se nehodlá spoléhat ani na jednoho z nich, se zeptá: "Jak je to tady vůbec s bezpečností?" Bloch si odfrkne.
"Proniknout do Království magie se snaží každej," pustí se trpělivě do vysvětlování Alex, "nikdo ovšem pochopitelně nemá v úmyslu ho nějak poškozovat. Velký korporace se tam pokoušejí vniknout od samýho začátku, ale nikdo se zatím moc daleko nedostal. Ovšem dokud víly dál dodávají zboží, tak to nikoho vlastně ani nijak zvlášť netrápí. Bezpečnost se tady stará jen o to, aby zabránila útokům na Království magie a infrastrukturu Pomezí, prostě aby všechno, co má zůstat za hranicema, za hranicema taky zůstalo. Proto potřebujeme specialistu, kterej nám pomůže proplížit se dovnitř - třeba centimetr po centimetru. Království magie je snad nejstřeženější místo na celý tyhle planetě."
Morag si vzpomene, jak rychle tehdy u Bidonvillu bezpečnostní hlídky dorazily na místo činu, a uvědomí si, že ten pohraniční špeh vůbec neutíkal před nimi, ale před ní samotnou. Chtěl se vyhnout podezření ze spoluviny. A pak jí to dojde. Ty vraždy — všechny ty vraždy — musely přece být zachyceny bezpočtem kamer a pozorovacích zařízení.
"Řekněte mi jednu věc," požádá. "Byla jsem součástí vašich plánů od začátku? Když jste viděli vraždu té holčičky, když jste viděli, kdo to udělal, když jste viděli, jak jsme s Julesem objevili její tělo, započítali jste mě do svých plánů hned? Cekali jste v podstatě jen na to, až se něco podobného přihodí?"
"Víly zabíjejí holčičky kvůli vaječníkům už minimálně rok," řekne Alex.
"Ale teprve my jsme je při tom vyrušili, takže se nás chtěly zbavit. Tehdy jste prvně viděli Armanda, že? Tehdy jste se rozhodli, že mě využijete jako návnadu."
"I kdyby to tak bylo, co na tom teď záleží?" odvětí Alex. "Vezmeme vás dovnitř s sebou. Nemusíte mít strach."
"Jestli ten chlapec ještě žije, určitě ho najdeme," prohlásí Bloch.
Možná se tím snažil Morag uklidnit, ale z jeho lhostejného tónu je zřejmé, že je to pro něj ta nejnepodstatnější součást celé operace.
"Pieter je dobrej zvěd," dodá Alex. "Je tady už od samot-nýho začátku."
"Ani o den míň," přitaká Bloch. Pohlédne na diář, pak ho smaže a nacpe do kapsy smokinku. "Celý to místo už je pomalu vyčerpaný. Už nějakou dobu nevychází ven vůbec žádný zboží. Ti malí hajzlíci jen voděj korporace za noc.

Blafujou. Je naprosto jasný, že už nemají s čím obchodovat. Dřív nebo později se do nich někdo pustí silou a to bude jejich konec."
"Proto tam taky jdeme už teď," vysvětlí Alex Morag.
"Ale kdepak," namítne Bloch. "Právě proto teď nikam nejdete. Protože kdybyste tam šli, pustil by se každej pojebanej kretén za várna a nikdo by z toho nic neměl. Zůstaň sedět, Alexi. A vy taky, mademoiselle."
Morag doběhne ke spirálovému schodišti ještě před Alexem. Bloch za nimi volá: "Stejně nemáte kam utéct."
Morag se vydrápe pod chladnou, šedou oblohu. Přes haus-bóty připoutané podél Oncogenu si razí cestu čtyři bezpečnostní strážci. Vede je blondýna, s níž měla Morag tu čest už před třemi dny. Dnes sice nemá na tváři masku, ale Morag by ji poznala kdekoli. Žena na ni cosi zavolá, ale slova jí odtrhává od úst ledový vítr, který vane nad jezerem. Morag vyrazí k přídi Oncogenu. Proběhne přímo Eschero-vým hologramem a protáhne se kolem podpěr hlavního stožáru. Černé vody dole dva metry poď ní; strážce obíhá stožár. Morag ze sebe strhne kabát, takže kďyž se na ni strážce vrhne, zůstane mu v rukou jen prázďný rukáv, zatímco Morag zmizi pod hladinou.
15
NA HLADINĚ
MORAG SE VYNOŘÍ POD PLOVOUCÍM PONTONEM, ABY se ve stísněném, temném prostoru z posledních sil nadechla zatuchlého vzduchu. Nad hlavou jí zarachotí kroky, které však záhy kamsi odezní. Morag se odrazí k nepatrné průrvě šedého světla, znovu se potopí do ledové vody a na hladinu vyplave mezi boky dvou hausbótů uprostřed plovoucího spadaného listí, obalů od potravin a mezi vybledlými kusy lepenkových krabic od koly.
Chlad ji připravil o veškerý cit v rukou a váha vlastních bot ji stahuje ke dnu. Podaří se jí zachytit lana přehozeného přes zábradlí lodi, zavěsí se na něj a chvíli oddychuje. Vtom se nad ní vynoří Katrina; vyholená hlava se zřetelně rýsuje proti pozadí šedého nebe. Chytne Morag v podpaží a vytáhne ji nahoru.
Hausbót je opuštěnou noclehárnou. Katrina vyřadí poplašný systém, vyrazí dveře a vtáhne Morag do podlouhlé kajuty vroubené řadami lůžek. Najde prostěradlo a Morag tu zanechá, aby se mohla svléci z mokrých šatů a pořádně se ususit. Když se vrátí s oranžovou kombinézou se zářivým logem In-Scape na zádech, sedí Morag zabalená v prostěradle na jedné z postelí a usilovně se snaží zahnat třas. Kombinéza je celá od oleje, potrhaná a aspoň o dvě čísla větší, ale hlavně že je suchá.
Katrina otevře balení samoohřívací rajské polévky, kterou Morag sevře v dlaních a těší se ze stále vyšší teploty. Prvním usrknutím si sice spálí jazyk, ale zbytek přesto dychtivě vypije, jak nejrychleji to jde.
Katrina jí zatím vysvětlí, že pro Armanda si přišla bezpečnostní hlídka. Podpálila proto taxi, a zatímco se z něj strážci snažili vyprostit vlkodlaka, ona sama jim utekla. Okamžitě se vydala za nimi na Oncogene.
"Ten chlap, ten Bloch, o tom věděl," řekne Morag. "Zradil vás. A mají Alexe."
Katrina se poškrábe na proužku leopardí kůže na temeni a prohlásí: "Bloch nejspíš s těma lidma uzavřel nějakej obchod, nebo spíš se společností, pro kterou pracujou. Mluvila jsem s Maxem a ten si to myslí taky."
"Co mají v úmyslu?"
Katrina si zapálí cigaretu. "A co je ti sakra do toho? Od začátku jsem ti říkala, že se o to máš hovno co starat. Vůbec jsi tady neměla bejt."
"Mohla byste mi taky jednu dát?"
"Myslela jsem, že nekouříš."
"Zase jsem začala."
Nápor nikotinu tentokrát není nijak zvlášť silný a po několika šlucích už se Morag cítí klidnější. "Myslela jsem si, že byste mi mohli pomoct," utrousí. "Vy a Alex. Co je zač ten Bloch a jeho kumpáni? Co s Alexem udělají?"
"Alex už se o sebe postará. Ten se s těmahle lidma vždycky dokáže nějak dohodnout. Ví spoustu věcí, který potřebujou."
"Jen aby ho nevydali policii. A nebudou se shánět taky po nás?"
"Přinejhorším ho budou držet do tý doby, než se sami dostanou dovnitř, a pak ho pustěj. To už jim nebude moct nijak ublížit."
"Jste si tím vším nějaká jistá."
"Bezpečnostní hlídky jsou složený ze zaměstnanců tří vel-kejch společností," odvětí s přehnanou trpělivostí Katrina. "Nedůvěřujou si navzájem, chápeš? Je to stejný jako třeba s Berlínem a Vídní po druhý světový válce. No a tihle chlapi byli všichni od jedny společnosti, nebo aspoň měli všichni stejný uniformy a stejný modely paralyzátorů. Už máš tu polívku v sobě?"
"Cože? Ano, jistě."
Katrina podá Morag plechovku s kávou a jednu si otevře i sama pro sebe. "Budem tu muset počkat tak dvě tři hodinky. Zatím se zahřeješ. Pak vypadnem. Neměj strach, bude to v pohodě, už jsem stihla zařídit pár věcí."
"Ještě pořád máte v úmyslu proniknout do Království magie?"
"Jasně. Max povídal, že ti parchanti, co sebrali Alexe, se pro případ, že bysme nějak změnili plány, pohnou už dneska v noci. Ráno víly vypustily pořádný fembotový mračno. Začíná se to tu celý rozpadat."
"Já vím. Bloch říkal Alexovi víceméně totéž. Musíme se do Království magie dostat ještě před nimi, Katrino."
"Vážně obdivuju tvoje nadšení pro věc, děvenko. Z tý vody jsem tě vytáhla jen proto, že se mi líbilo, jak odhodlaně jsi to tam zalomila. Určitě jsi nemohla vědět, že u sebe nemají jiný zbraně než paralyzátory."
"Byla to ode mě hloupost. Ale neměla jsem čas nad tím přemýšlet."
"Kdybys ho měla, tak bys to neudělala. Pověz mi, teď když máme čas si chvíli promluvit, proč ty je vlastně chceš zastavit?"
"Přijde mi, že se nikdo vůbec nestará o to, že je v sázce život toho malého chlapce. Myslím si, že až proniknou dovnitř,

mohly by víly začít vyhrožovat tím, že toho chlapce zabijí, a jsem přesvědčená, že tihle lidé nehnou ani prstem, aby jim v tom zabránili."
"Kdepak, víly tímhle způsobem nepřemejšlej," odvětí Katrina. "Ale teď si chvíli odpočinem."
Lehne si na jedno z lůžek a téměř okamžitě usne. Morag objeví v koupelně noclehárny zrcadlo a prsty si prohrábne drasticky zkrácené vlasy aspoň do jakéhosi provizorního účesu, pak se posadí u okna, postupně Katrině vykouří čtyři cigarety a pozoruje při tom výsek panoramatu Intersekce, viditelný za konstrukcí sousedního hausbótu. Na obloze se tam pomalu otáčejí tři obří holografické postavy virtuálních supermodelů, zachycené v heroických pózách. Jednou z nich je ona světice z Bidonvillu, Antoinetta. I druhou Morag poznává. Joey něco. Santano, Serpico, tak nějak. Třetí je drsně hezký bělovlasý muž, kterého snad dosud ani neviděla. Neměla nikdy mnoho času na populární virtuální ságy, v nichž na sebe můžete vzít tělo jedné z těchto hrdinských postav, jako byste převlékali šaty, ale teď by si přála, aby právě v téhle chvíli něco takového mohla udělat. Přála by si být silná a jistá sama sebou, ne takhle zmrzlá a vyděšená, tak intenzívně si vědomá vlastní zranitelnosti. Příliš často v životě hleděla smrti do očí, než aby z ní dokázala nemít strach.
Jak obloha pozvolna tmavne, nabývají holografické figury na zřetelnosti.
Najednou se do ticha rozpípají Katrininy hodinky. Morag
se jich příšerně lekne. Katrina se okamžitě zvedne a prohlásí, že je čas vyrazit.
Od tlusté Holanďanky, která ve stísněných prostorách jednoho z montovaných domků provozuje kancelářské služby, si Katrina pronajme bezpečnou telefonní linku. Morag čeká před zapečetěnou budkou a s rukama zkříženýma na prsou nervózně pozoruje každého, kdo jde kolem. Je chladno a termoregulační obvod kombinézy je nejspíš nějak poškozený, protože jí sice skoro spaluje záda, ale nikde jinde vůbec nehřeje. Morag podvědomě čeká, že se zpoza rohu každým okamžikem vynoří bezpečnostní hlídka a vrhne se na ni.
Katrina se zdrží v budce hrozně dlouho. Když konečně vyjde ven, netváří se zrovna dvakrát nadšeně. Řekne Morag, aby šla za ní.
"Mluvila jsem s Maxem. Už zařídil všechno nezbytný. Posílá pro tebe auto."
"Ale hodláte přece něco podniknout, ne?"
"Podívej, Alex s tebou možná uzavřel dohodu. Já ale ne. Takže můžeš jít, já od tebe nic nepotřebuju."
"Bez toho chlapce nikam nepůjdu."
"Nemůžeš zachránit každýho, děvenko," odvětí Katrina. "Jasně, něco už o tobě vím. Běž domů. Udělala jsi, co jsi mohla."
"Chcete říct, že mi nepomůžete?"
"A proč bych měla?"
Morag se zastaví. Došli zatím k okraji rozlehlého, temného, plevelem zarostlého a bezmála prázdného parkoviště. Jen několik lamp ještě svítí. Vyhořelý vrak jejich taxíku stojí pod jednou z nich v pomalu zasychající kaluži bílé pěny.
"Najdu ty lidi a nabídnu jim, že půjdu s nimi," pronese Morag důstojně. "Vezmou si, co budou chtít, a já se podívám po tom chlapci. Je to stejný obchod, jako jsem uzavřela s vámi a Alexem. Ty vaše pitomé hry mě vůbec nezajímají. Mě zajímá ten chlapec a to, aby se skončilo s vražděním."
"Až na to, že oni na to nepřistoupěj. Nemaj důvod."
"Možná, že ne. Ale když mi nechcete pomoct vy, nemám jinou šanci."
"Tak pojď se mnou," povzdechne si Katrina. „Něco vymyslíme."
"Vy odsud chcete utéct, že?"
"Mysli si, co chceš," rozčílí se náhle Katrina. "Buď pojď se mnou, nebo si zůstaň tady, nebo jdi třeba do prdele, co je mi po tom."
A pustí se přímo k hlavní bráně. Morag ji nechá. Katrina se ani jednou neohlédne a Morag se asi po minutě otočí a zamíří ke špičatým věžím Království magie.

16
KRÁLOVSTVÍ MAGIE
KDYŽ SI PRO ARMANDA PŘIJDOU, POKUSÍ SE SRAZIT jednoho strážce k zemi a vzít do zaječích, ale překazí mu to druhý s gumovým obuškem. Armand upadne a pravým kolenem mu projede palčivá bolest. Do výtahu, který je záhy odveze dolů do služební úrovně velkého hotelu, ho musí donést. On však nic, co se děje kolem, skoro nevnímá, tolik lační po sómě, že se mu zdá, jako by se všechno, dokonce i bolest v noze, odehrávalo ve velké vzdálenosti v jakémsi chladném, šedém, plochém světě.
Dvěma mužům, kteří Armanda nesou, ukazují máváním cestu vyčerpaní strážci, jež se navzájem dorozumívají přílbovými vysílačkami. Za nosiči kráčí muž v jednodílném obleku a neustále je pohání ke spěchu. Venku před služebním vchodem je zima a tma. Ceká tu džíp a Armanda vůbec nepřekvapí, když na zadním sedadle spatří sedět známého tlouštíka. Armand sám se musí posadit vedle řidiče. Jeho pouta zamknou k palubní desce, za něj si vleze vysoká blondýna ve strážcov-ské uniformě a řekne mu, že jestli bude dělat potíže, zarazí mu paralyzátor tak hluboko do prdele, až se mu zajiskří před očima.
Pan Mike jí za tohle vyrve játra, pomyslí si Armand a v duchu se rozesměje. Nevědí, že Pana Mika ve skutečnosti nezabili. Choulí se v Armandově hlavě jako had stočený do klubíčka.
Tlouštík se Armanda optá, jak se mu vede, a on vzdorovitě odvětí: "Nikdy mi nebylo lip."
"Co ti za to slíbili?"
"Ticho," okřikne je ostře blondýna.
"Tak to rozjeďte, lidi," pobízí je muž v obleku. Vypadá velice mladě, má vyholenou hlavu a vytrhané obočí. Lícní kosti

zdobí líčidlo, které mu dodává hektického vzezření oběti tuberkulózy. "Čas letí," dodá ještě.
"Tohodle tlusťocha s sebou nepotřebujeme," prohlásí blondýna. "Jde nám jen o to dostat se dovnitř a zase ven, není to žádnej turistickej výlet. Nasazuju v tý akci vlastní krk a o něj tu nestojím."
Armand si při těch slovech uvědomí, že se chystají odvézt ho do Království magie, a tiše se usměje. Jakmile tam jednou budou, Národ už si s těmihle blázny poradí a všechno bude zase v pořádku.
"Krk nasazujeme všichni," odvětí mladík. "Za vámi jede celej jeden tým."
"Jsem tu, abych vám pomáhal," pronese klidným tónem tlouštík. "Navíc, uzavřel jsem dohodu s vašima šéfama, ne s várna."
Blondýna si k sobě přitáhne mladíka, políbí ho, a zas odstrčí. "Jsem ve službě," dodá ještě a nařídí řidiči, ať na to šlápne.
Z Pomezí je to ke hranicím Království magie co by kamenem dohodil. Džíp celou tu cestu projede na trojku. Armand se se zájmem rozhlíží. Nikdy dřív na Pomezí nebyl. Hledí na ohromné průsvitné postavy, jež se v černém ovzduší vznášejí nad střechami budov, na různé lidi, které džíp míjí v ulicích. Zdá se mu, že zahlédl ženu, kterou měl za úkol zabít, ale když se otočí, udeří ho blondýna do hlavy paralyzátorem.
Nejspíš to byl jen přelud, přesvědčuje se Armand v duchu, přesto však nedokáže vypudit z hlavy, jak se ta žena zastavila a zadívala přímo na něj. Měla na sobě volnou oranžovou kombinézu. A černé vlasy ostříhané.
Když se džíp kodrcá přes široké mříže zapuštěné do vozovky, zasviští kolem proud vzduchu, pak projede kolem plantáže vysokých, vytáhlých filtrovacích lapačů a sjede ze silnice. Blondýna osvobodí Armanda od palubní desky, připoutá si ho k vlastnímu zápěstí a dotáhne ho po travnatém svahu až dolů k železniční trati u tunelu. Ve světle výkonných pochodní strážců spatří Armand nejasné obrysy jednoho z podivně zavinutých symbolů vil. Usměje se, protože Pan Mike v jeho hlavě si při tom pohledu připomněl své krvavé dílo.
Na druhé straně kolejí čeká nějaký muž; v tuhé neprůstřelné vestě pod rozepnutou péřovou bundou se pohybuje jen značně nemotorně. K opasku má připevněnou spoustu pouzder a kapsiček. Po tvářích a na čele má rozetřenou černou maskovací barvu. Je to jeden z těch lidí, co se motají kolem hranic
Království, jeden z těch špinavých špehů, na které musí víly čas od času použít pár svých triků, když začnou být příliš dotěrní.
Stejně jako blondýna, ani tenhle chlápek není nijak zvlášť nadšený, že tu vidí tlouštíka. "Uzavřel jsem s těma páprdama menší obchod, Blochu, stejně jako ty," vysvětlí tlouštík. "Ale nemusíš mít strach, o svoje procenta nepřijdeš."
"Stejně jste všichni předem mrtví," ozve se Armand.
"Ty zmlkni," okřikne ho blondýna.
"Tebe zabijou taky, Armande," ubezpečí ho tlouštík. "Jsi jako rozbitá zbraň, která už není k použití. Dobře víš, jak takoví končí. Tvou jedinou šancí je nám pomoct."
Totéž tvrdili Armandovi i v hotelovém pokoji, když mu laboranti odebrali vzorky krve a položili mu hlavu do rámu, aby na obrazovce prostudovali poškozené, barevně označené oblasti jeho mozku. Všechno jsou to lži. Národ ho v tom jistě nenechá.
"Nechtě mne jít jen s ním samotným," navrhne Armand vychytrale a ukáže přitom volnou rukou na tlouštíka, "a my vám přineseme, co chcete."
"Výbornej nápad," přidá se tlouštík.
"To by se ti tak líbilo, co?" odfrkne Bloch.
"Pomůžu jen jemu," prohlásí Armand. "Nikomu jinému."
"Potřebuješ sómu, hochu," namítne Bloch. "Na první pohled je vidět, jak jsi na ni nadrženej. Jakmile ji ve vzduchu ucejtíš, rád nám pomůžeš všem, to se spolehni."
"Sklapněte všichni!"
Blondýna si přiloží ruku k levému uchu. Armand si povšimne, že v něm má vsazené malé sluchátko tělové barvy.
"Rušící červ je v systému, připravenej vyrazit," řekne žena. "Až ho aktivujou, máme maximálně deset, ale pravděpodobně ne víc než šest minut na to dostat se přes hranici. Bezpečnostní složky mají teď plný ruce práce s protestní manifestací, ale UI nás těžko můžou přehlídnout. Vy dva - opovažte se udělat něco proti plánu. Jste teď součástí naší hry. Jestli to poserete, na místě vás oddělám."
Pak si upevní přes ústa masku a nasadí brýle. Totéž udělají i oba muži. Armand se musí usmát. Jsou tak slabí, že si netroufnou ani nadechnout se živoucího ovzduší vílí říše.
"Než někoho z vás napadne zkoušet nějaký finty, uvědomte si, že červ kamerám jen odebírá zdroj energie, ale neničí je. Jediná podezřelá věc a cestou zpátky se vás zbavíme." Pak se blondýna znovu dotkne sluchátka v uchu. "Spustili to."
Pod plotem je malá prohlubeň, kterou se teď jeden za druhým proplíží. Jen Armand se nechá blondýnou protáhnout, přestože za to zaplatí značnou bolestí v zápěstí. Jakmile jsou všichni uvnitř, vytáhne blondýna zpod kožené bundy automatickou pistoli.
"No jasně," prohlásí Armand, "stejně jsem o ní věděl od začátku," ale nikdo mu nevěnuje pozornost. Všichni jsou plně zaneprázdněni pozorováním okolí.
Táhne se před nimi široký pás vysoké, suché trávy; leskne se ve svitu vzdálených světlometů. Bloch jim nařídí, aby počkali na místě, a sám se vydá trávou jakýmsi hadím tancem, který mu ostatně stejně nemůže být naprosto k ničemu.
"Tak kdepak máš ty svoje přítelíčky? " zašeptá tlouštík Armandovi.
"Jsou všude kolem. Slyší nás. Dokáží vycítit, jak nám pod kůží pulzuje krev."
Armand je viditelně vzrušený. Má erekci. Tělem mu škubou drobné nervové elektrošoky. Chtěl by se rozběhnout travou, zběsilým úprkem proletět celým Královstvím magie. Možná by v téhle chvíli dokázal uhnat i samotná Dvojčata. Možná by je dokázal vyděsit tak, že by se mu už nikdy neposmívala, nikdy už by si netroufla po něm střílet. Královna je

navždy pryč a snad by místo ní mohl vládnout on. Mohl by se stát králem. Zakloní hlavu a zavyje do noci, ale okamžitě leží v suché trávě, blondýna mu tiskne tvář do chladné hlíny a šepotem, tlumeným ochrannou maskou, mu nařizuje, ať kurva drží hubu.
Bloch se po chvíli vrátí a společně pokračují v cestě až k úzkokolejné, plevelem zarostlé trati. Před nimi se v položeru vinou lesklé pěšiny. Do neonového svitu Pomezí na obzoru vykusuje vysoký, skalnatý kopec uprostřed nedalekého jezírka tmavý nepravidelný zub. Kolem se nic nehýbe; nečekaně se na ně snese mračno malých molů, jejichž papírová, suchá křidélka je šimrají po tvářích a na brýlích zanechávají stopy jemného pelu. Armand po molech chňapá pusou, protože z nich slabě cítí sómu, ale Bloch pak rozstříkne sprejem do vzduchu jakýsi aerosol a moli zmizí stejně náhle, jako se objevili.
"Poslouchejte," zarazí je tlouštík. "Není to vrtulník?"
Armand ho zaslechne také.
"Je to někde na druhý straně," určí Bloch. "Nejspíš nějakej televizní štáb natáčí tu protestní manifestaci."
Armand se uchechtne. "Jdou si pro vás."
Ostatní ho ignorují. Bloch je vede k nádraží. Sleduje přitom v dlani malý detektor pohybu. Armand používal podobný, když v Africe chodíval od domu k domu a likvidoval ostřelovače.
Nádražní pokladnu tvoří jen cihlová přepážka v rámu z ne-opracovaných fošen. Uvnitř to páchne močí a popelem dávného požáru. Bloch smete nohou prach z přístupového poklopu, nastříká olej na zarezlé matky a pomocí klíče je uvolní. Společně s tlouštíkem pak poklop zvednou.
V úzkém otvoru svítí červené žárovky. Kdesi hluboko dole se ozve výhružné zavrčení. Pak světélka zhasnou a vrčení zesílí. Cosi se drápe šachtou nahoru.
Armand se pokouší odtrhnout od blondýny. V té šachtě je Strážce a Strážcové se nikdy nezastavují, aby zjišťovali, zda jste nebo nejste přítel Národa.
Bloch rychle přirazí poklop a podaří se mu zašroubovat dvě matky, když do desky cosi zespoda udeří ohlušivou, tupou ranou. Z podlahy se zvedne prach a Bloch odvrávorá o pár kroků dozadu. "Ven," křikne, "ven, ven!"
Jakmile jsou venku, prohlásí blondýna: "Ještě tak tři minuty. Pak nemůžu zaručit, že UI už nepronikly červovi pod kůži."
"Pustí nás dovnitř, jen když budou samy chtít, Blochu. Vždyť to dobře víš," pronese tlouštík.
"Hraniční země," navrhne Bloch. "Skrz starý koncesní sklady tam musí vést přinejmenším tucet cest."
"Tohle jste sakra měli mít promyšlený už dávno," vzteká se blondýna.
"Myslím, že už začaly zvonit na poplach," prohlásí tlouštík a ukáže ke kopci.
Mezi skalisky tu a tam přebíhají malé, holé, jakoby dětské postavy, některé však stojí klidně a jejich siluety se jasně rýsují proti nebi.
"Vědí, že máme jejich vlkodlaka," zašeptá Bloch. "Nic si na nás nezkusí."
Armand cítí, jak z něj lije pot.
"Fajn, jdeme přes sklady v Hraniční zemi," rozhodne Bloch.
Vyrazí. Stezka je lemována kusy kovu - částmi strojů, které sem vysílají špehové a různí další blázni. Armand do nich kope tak dlouho, až ho blondýna musí usměrnit trhnutím za pouta. Přes jednu zátoku jezera se klene most. Pod obloukem plavou na černé vodní hladině ostrůvky pěny; připomínají našlehaný vaječný bílek. Na protější straně je vidět krátkou ulici vroubenou budovami ve stylu Divokého západu, jakési filmové kulisy vystavěné ve snaze o co nejvěrnější napodobení předlohy, která ve skutečnosti ani nikdy neexistovala. Budovy se slabě mihotavě lesknou, jakoby poprášené stříbřitě fosforeskujícím pudrem. Tlumeným jasem se jako černí hadi kroutí propletené symboly vil. Víly samotné stojí ve všech dveřích, shlížejí z balkonů i plochých střech.
"Veď nás, Armande," žádá tlouštík. "Zaveď nás k ní."
Náhle se na ulici vyhrnou dva obři - vlastně ne, jsou to dvě útlé děti, vezou se na širokých, nahrbených ramenou podsaditých svalnatých loutek. Ty mají v ústech udidla a ze zubatých čelistí jim kapou sliny. Jezdci je obratně zastaví těsně před čtveřicí lidských návštěvníků.
Jsou to Dvojčata. Ukáží na Armanda a sborově ho obviní:
"Pan Mike z tebe udělal natvrdlého a podlého hlupáka."
Blondýna vystoupí o krok. Armanda táhne za sebou. "Přišli jsme si s váma promluvit," prohlásí. "Vemte nás dovnitř. Tady venku každej vidí, co se tu děje."
Nad sebou zaslechnou rachot helikoptéry a hluk hlasu zesíleného reproduktory.
"Jinak ho zabijeme!" vykřikne blondýna.
"Je pozdě -"
"- příliš pozdě na domluvu, teď, když barbaři -"
"- když barbaři stojí před branami."
Dvojčata pozvednou v teatrálním gestu ruce nad hlavu. Víly ve dveřích, na balkonech a plochých střechách zmizí v temnotě.
"Tam venku, to není žádná obyčejná protestní akce, že ne? V tom má prsty ona," ozve se tlouštík.
"Ty pošetilý -"
"- pošetilý bezcenný hlupáku -"
"- my se jí nebojíme -"
"- ne tak, jak se jí bojíš ty."
"Udělaly jsme všechno, co jsme potřebovaly -"
"- všechno, co jsme chtěly -"
"- a teď nadešel čas odejít."

Dvojčata na sebe pohlédnou - jejich ekvivalent pro pokrčení ramen - pak se zasmějí a pobídnou své netrpělivě přešlapující hřebce. Loutky se otočí a odklušou; jezdci se jim natřásají na ramenou. Zároveň se z okolních skladišť vyhrnou svalnatí skřeti. Blondýna pozvedne automatickou pistoli, ale Armand do ní strčí, takže krátký ostrý výstřel roztříští jen beton u jejich nohou. Armand schytá ránu do hlavy a od té chvíle se pro něj všechno odehrává jako ve zpomaleném filmu.
Blondýna s výkřikem zmizí pod lavinou modrých těl. Armand je zvednut za paže a za nohy ze země. U zápěstí mu visí cosi mokrého; utržená ruka v ocelovém poutu. Hlavou dolů pozoruje světlomety zářící nad jezerem. Ještě spatří, jak se k mostům žene dav lidí, a pak s ním jeho nosiči vběhnou do temnoty dobře známého bludiště chodeb, řídce osvětleného trsy modré fosforescence. Skřeti běží rychle a tiše při tom na sebe navzájem pokřikují. Z tělíček stoupá teplo a zápach pižma. Armandovi se do bicepsů a lýtek zařezávají ostré drápy. Skřeti ignorují jeho pokusy o domluvu a když začne křičet, zacpe mu jeden z nich drsnou, mozolnatou prackou ústa i nos, takže Armand na chvíli ztratí vědomí. Nikdy neměl skřety rád. Jsou to tupá stvoření, oddaná svým vládcům jen proto, že v hlavách nedokáží udržet víc než jednu myšlenku najednou.
Je svižným tempem nesen dlouhým, širokým koridorem, kam nikdy předtím nezavítal. Kolem zavane studený vzduch a najednou jsou venku, za hranicemi Království magie. Armand nakloní hlavu a spatří, že tu čeká skupinka vil. Ale tyhle nejsou z Národa; mají ostře řezané, kruté, zchytralé tváře divokých vil a v rukou drží automatické zbraně.
Obě skupiny se chvíli navzájem měří pohledy. Pak skřeti pustí Armanda a s hrdelním vrčením se vrhnou do útoku. Jakmile se rozezní krátká palba, přitiskne se Armand k chladné zemi. Zatímco zbylé víly odřezávají skřetům uši jako své trofeje, jejich vůdce přejde k Armandovi a dřepne si k němu na bobek.
Armand otočí hlavu a zahledí se do těch temných, průzračných očí. Je smířený se smrtí. "Královna si tě žádá," přikáže víla. "Jestli chceš žít, musíš jít s námi."

17
KRÁLOVNA VÍL
MORAG ZAHLÉDNE ARMANDA, JAK SE OTOČIL NA SE-dačce kolem projíždějícího džípu, aby se na ni lépe podíval. Okamžitě se rozběhne za vozem. Spatřila v něm i Alexe Shar-keyho, seděl vedle té blonďaté ženy z bezpečnostních složek, která ji tehdy vykázala od hranic Království magie. Džíp v dálce zatočí za roh a zmizí do noci. Morag vytrvale běží k jedinému místu, kam mohl mít namířeno.
Začnou ji předjíždět další terénní vozy, všechny spěchají tímtéž směrem. Morag na jeden zamává pěstí se zdviženým palcem a auto okamžitě zastaví. Je tím tak překvapená, že se nedokáže hnout z místa, dokud na ni řidič cosi nezakřičí. Teprve pak si vleze do zadních dveří. Další dva lidé ve stejných oranžových kombinézách, jako má sama, jí udělají místo na sedačce.
Džíp přejede přes mříže vzduchové clony a přidá na rychlosti, žene se teď mezi ostatními terénními a nákladními vozy po hraniční silnici. Žena vedle řidiče, která sleduje plochou obrazovku položenou na kolenou, se najednou otočí a zvolá: "Sešli z cesty! Sešli z cesty a směřují k hranici!"
Když pak vůz přejede železniční trať a vyhoupne se na vrcholek svahu, Morag konečně spatří, co se děje. Přes drobná údolíčka a návrší rozlehlé skládky pochodují davy lidí, v jejichž čele si razí cestu půl tuctu buldozerů a bagrů se světly zapnutými na maximum. Všichni se ubírají k reflektory ozářené hranici Království magie. Nad hlavami jim rachotí vrtulník, jenž do davu bodá laserovým světlometem.
Džíp prudce zabrzdí vedle dvou spojených nákladních vozů a Morag vyskočí společně s ostatními.
Vzadu za náklaďáky pomalu poskakují bubny, pomalu se otáčejí a v úhledných smyčkách se z nich odvíjí silný drát posetý trsy ostnů ostrých jako žiletka. Kolem pobíhají lidé s vel-
kými kanystry na zádech a mávají rozstřikovači, pomocí nichž vztyčují obrovské zátarasy z lepkavé pěny.
Morag už slyší blížící se dav i jeho sborové skandování nějakých frází, ale není schopná rozeznat, co to vlastně volají.
Vrtulník se snese níž k zemi. Zapraskají reproduktory a hlas, stejně silný jako samotný hlas boží, vybídne shromážděné, aby se rozešli.
Dav reaguje jako jednolitý organismus. Do vzduchu se vymrští les rukou a zástup se znovu vrhne vpřed. Buldozery zrychlí, vydechnou oblaka dýmu a prorazí plotem na okraji skládky. Vedoucí stroj zachytí ostnatý drát, ale pokračuje v cestě dál a táhne ho za sebou, dokud nenarazí do hraniční zdi Království magie. Pak se zastaví, jakoby omráčený, s lžící pohřbenou pod lavinou betonových kvádrů.
Lidé se hrnou dál a začnou stříkat jakousi tekutinu na pěnové zátarasy, které se okamžitě rozpouštějí, jak si exponenciálně se množící femboty prožírají cestu kohezivním pěnovým pojivem.
Dva bagry zasypou jeden úsek ostnatého drátu kupami odpadu a lidé se po těchto provizorních rampách ihned škrábou na druhou stranu.
Morag se jim rozběhne naproti, usmívá se jako nějaký maniak a volá, že je jejich přítel, že stojí na jejich straně. Jakýsi muž ji chytne za ruku a otočí k sobě. Je to jeden z řidičů týmu první pomoci, Kristoff.
Společně se proderou do středu davu. "To je ona," opakuje Kristoff lidem kolem sebe. "To je ona! To je Morag Grayová! Ta žena z televize!"
A lidé se usmívají a potřásají Morag rukou. Všichni ji znají. Jistá postarší dáma oděná nejméně do deseti rozpadajících se svetrů, navrstvených jeden přes druhý, ji políbí na tvář; nějaký muž jí nabídne víno z neznačkového kartonu.
Kristoff sdělí Morag, že první výzva se na Síti objevila před několika hodinami, a hned nato někdo nasadil pirátskou smyčku do kabelu, na němž vysílá většina místních televizních stanic. Lidé z Bi-donvillu, bezdomovci až z Paříže, radikálové periférie i obyčejní občané: všichni se dali dohromady. Je to blesková protestní akce, která zastihla policii i bezpečnostní složky Pomezí naprosto nepřipravené. Morag si vzpomene na Maxe a podiví se, jak jen mohl dokázat

zorganizovat byť jen desetinu tohohle zmatku.
"Rozrostlo se to!" prohlašuje Kristoff. "Strašně rychle se to rozrostlo. Spontánní organizace!"
Kolem vypukne radostný jásot. Morag si uvědomí, že se zatím ocitli uvnitř Království magie. Asi tucet žen v uniformách, které tvoří černé kožené bundy s roztřepenými okraji a bílé džínsy, se okamžitě rozběhne k jednomu z mostů přes jezero. Lidé se ve zmatených chumlech rozprchnou do všech stran. Opodál nečekaně vzplane střecha domu v Carpenterově gotickém slohu, ve zpěněných černých vodách jezera se odrážejí plameny. Všude se rojí lidé, volně pobíhají po fantazijní krajině sem a tam.
Morag se rozběhne také. Někde pod Královstvím magie je dosud ten unesený chlapec, vílí podvržené dítě. Utíká ke špičatým věžím ohromného hradu, protože právě ten stojí přímo v centru někdejšího zábavního parku. Plameny hořících budov před ni vrhají její vlastní roztřesený stín.
Na padacím mostě, který vede mezi vysoké, hrozivě šedé zdi, kdosi stojí.
Je to ta divoká víla, První paprsek vycházejícího slunce.
Vyčká, dokud Morag nepopadne dech. Záda ji pod kombinézou příšerně hicují, zatímco zbytek zpoceného těla se třese chladem. Konečně ze sebe dokáže vypravit: "Přišla jsem si pro toho chlapce."
Paprsek na ni vycení dvě řady ostrých zubů. "Já sám vám ho vydat nemohu. Ale pojďte se mnou. Najdeme ho."
"Jestli je to nějaká léčka, zlámu ti vaz."
"Strávila jste příliš dlouhou dobu ve společnosti té obhroub-lé rváčky. Věřte mi. Nabízím vám obchod."
"Proč bych ti měla věřit?"
"A proč ne?"
Paprsek uchopí Morag za ruku. Pleť má na povrchu suchou a horkou. Morag se od něj nechá provést hradní bránou. Pak víla náhle její ruku pustí a zvolá do temnoty: "To je ta žena!"
Další víla skočí Morag na záda. Morag se ji pokusí setřást, ale víla se jí pevně drží nohama kolem pasu. Silné prsty jí stisknou nos, takže nakonec musí zalapat po dechu ústy. V té chvíli jí mezi rty strčí cosi, co strukturou připomíná kus syrových jater. Snaží se tu věc vyplivnout, ale ona se jí zatím už rozplynula v ústech a vstřebala do tkáně jazyka.
"Bylo to její přání!" volá Paprsek. "Ona to tak chtěla! Ne já!"
Pak je Morag zvednuta a přehozena přes svalnaté rameno. O tvář se jí otře zvířecí čenich, z něhož čnějí malé kly se stříbrnými hroty. Kombinézou proniknou ostré paňáty, jak tvor zesílil stisk a vydal se s ní dlouhou chodbou, osvětlenou jen slabě fosforeskujícími chomáči.
Morag leží pod holými větvemi vysokého stromu, na měkké kožešině, která vydává příjemné animální teplo a rozvlní se pod ní, když se v chladném ovzduší zvedne na kolena. Ve světle poblikávajících lamp, zasazených do širokého kruhu kolem stromu, se vynořují roztodivné modré tváře, aby po několika okamžicích zase odpluly do temnot. Podlouhlé smutné tváře s širokými bezertými ústy, tváře plné zubů zakřivených jako staré kuchyňské nože, tváře lemované límci pevných ostnů, tváře s prasečími rypáky, tváře kulaté jako měsíc v úplňku s drobnými rysy vtěsnanými do středu.
Lidé, malí, podivní lidé s modrou pletí.
Víly.
"Už je čas," ozve se Paprskův hlas.
Morag se otočí. Paprsek stojí za ní vedle ženy, která sedí na obyčejné židli s vysokým opěradlem. Žena je zahalená do dlouhého aksamitového pláště s kožešinovými lemy. Tvář jí zakrývá fantastická helmice, obroubená ostny a rohy. Místo otvorů pro oči má čtyři fasetové čočky velikosti talířů, takže ženina hlava připomíná hlavu obří kudlanky. Ze zadní části helmice vybíhá kabel, napojený na počítačový terminál postavený v povadlé trávě.
"Přivedl jsem ji, jak jsem slíbil," prohlásí Paprsek. "Vždycky dostojím slovu."
Žena vstane a sejme helmici z hlavy. Její tvář s profilem ostrým jako nůž je přesně onou tváří, která svou přítomností posvěcuje každou chatrč a boudu v Bidonvillu, ať už z plakátů, stránek vytržených z magazínů, televizních obrazovek nebo jen z hologramu, jenž se vznáší nad Pomezím.
Z temnoty vystoupí víla, aby od ženy vzala helmici. "Dostali bychom ji tak jako tak," řekne žena.
Paprsek se zazubí.
"Přesto jsem toho pro vás hodně udělal. Když jsme o tom
mluvili, slíbila jste, že mi pomůžete, že pomůžete mému lidu..."
"S divokými vílami obchody neuzavírám," pronese žena chladným tónem. Hledí přitom spíše na Morag než na Papr-ska. "Pomohl jsi mi, protože dobře víš, kým jsem. Neměl jsi právo očekávat cokoli na oplátku."
Pak pokyne rukou a odkudsi k ní přistoupí svalnatá křivonohá víla. Usměje se na Paprska. Její tesáky tvoří jednolitou zubatou linii jako vyřezanou ze slonoviny.
Paprsek stočí zoufalý pohled k Morag, ale ta s bušícím srdcem odvětí: "Ode mě pomoc nečekej, Paprsku."
Paprsek zaúpí a střemhlav se rozběhne ke klubku vil. V ruce se mu zaleskne nůž, zahnutou čepelí bodá kolem sebe, ale víly se před ním jednoduše rozestoupí, takže se zavytím proběhne mezi nimi do temnoty.
"Sama vidíte, že nejsem nijak krutá," řekne žena Morag.
"Zneužila jste Paprska. A jsem přesvědčená, že jste zneužila i mě s Alexem."
"Samozřejmě."
"Není na mně, abych vás soudila, ale nemyslím si, že byste oplývala nějakou zvláštní laskavostí."
"Vy chcete zpět toho chlapce, že? Dostanete ho. V první řadě vůbec neměl být unesen."
"Alex mi prozradil, že jste si kdysi říkala Milena, ale to není vaše skutečné jméno, že ne? O nic víc než..."
"Proměnila jsem se, a brzy se proměním znovu. Brzy už nebude záležet na tom, jak se jmenuji. Zbývá mi už jen málo času, ale i to málo postačí, abyste zakusila, co bude ten chlapec ve vašem světě postrádat. Bude to tak jedině spravedlivé."

Žena ukáže na jednu vílu, která okamžitě vystoupí z řady, poklekne před ní a v očekávání k ní vzhlédne. Žena vytáhne malou umělohmotnou láhev, do poloviny naplněnou hustou, mléčnou tekutinou, z níž trochu odkápne víle do úst. Víla vstane, přejde k Morag, vezme její tvář do svých horkých, suchých dlaní a políbí ji. Morag vykopne a strhne ji ze sebe, ale teprve zlomek okamžiku poté, co jí horký, sladký vílí jazyk pronikne do úst. A v téže chvíli na právě spáchané zneuctění zapomene, protože vidí...

Noc ožívá světly, z temnoty povstává nekonečný zástup zpívajících lidí se slavnostními, krásnými, uzavřenými tvářemi, kteří nad hlavami nesou řeku hvězd.

"Pojďte se se mnou na chvíli projít," vybídne ji žena a zvedne v ruce tenkou, slabě světélkující hůlku, která tmavou pleť její tváře osvítí žlutavou září. Vysoký strom jako by natahoval ke světlu větve, stejně jako si člověk hřeje ruce nad ohněm.

Jak odcházejí, Morag doslova cítí jeho touhu po onom světle; na okamžik jí připadá, že strom snad vytrhne kořeny ze země a vydá se za nimi. Svět rozkvétá jarem.

"Rozeslala jsem svá slova po větru a ti, kdo je vyslyší, sami pochopí, kam jít," prohlásí žena.

"Vy si přejete, aby bylo Království magie zničeno, že?"

"Byla chyba nechávat ho žít dál i v době, kdy pro mne přestalo být užitečné. Vyhověla jsem v tomto ohledu svým dcerám a ony mne zradily. Víte, kdo na těchto místech žil před příchodem lidského věku?"

Morag přizná, že neví. Má povznášející pocit, jako by se procházela ve snu.

"Byli většinou chlupatí a přežívali v podzemních děrách. Když sem přišli první skuteční lidé, se sekerami z ryzí mědi, kradli jim ti chlupatí tvorové děti. Někdy se podařilo děti zachránit, ale nikdy už se z nich nestali lidé jako ostatní. Ať je to pro vás varováním. Jinak si toho chlapce, kterého mé dcery unesly, můžete odvést. I tak bude navždy patřit mně."

Vyšly mezitím na návrší a nyní se obě zastavily na hřebeni. Za ním se krajinou vine dlouhé procesí. Z tohoto místa vypadá doslova nekonečné, ačkoli Morag ví, že tak tomu být nemůže, protože v tom případě by se tudy muselo ubírat už od počátku věků a jeho cílem by mohlo být leda dosáhnout a pohltit konec sebe sama. Vychází z planoucího města, nad nímž se ve vzduchu prohánějí obrovští, bledou září světélkující duchové a bzučí ohromné vážky. Z plamenů vystupuje vysoký hrad, jenž rozdírá nebe zkroucenými drápy svých věží.

Morag ví, že právě tohle je skutečný vzhled Království magie. Uvědomuje si sice zároveň, že jde o halucinaci, ale v tento moment jí to nepřipadá důležité. Z toho, jak se svět kolem ní proměnil, pociťuje radost, která v ní vyvolává strach smíšený s podivnou závratí. Je šťastná. Vlastní strach se v ní proměnil ve štěstí, a to ji děsí ze všeho nejvíc.

"Stále míříme do budoucnosti, tak jako jsme vždy mířili, vteřinu po vteřině, ale čas se teď, kdy každá z těchto vteřin ve svém tik nebo tak zahrnuje celé roky, stává mnohem bohatším. Říše vil není žádným skutečným místem," prohlásí žena, „je samotným potenciálem nadcházející hyperevoluce. Je všude tam, kde si dokážeme vysnít existenci sebe sama. Nezapomeňte to říct Alexovi, pokud ho ještě uvidíte." Pak pokyne rukou do temnoty. "Nebohý král mých dětí."

Do svahu stoupá skupinka štíhlých, krásných vil, které živě rozprávějí a hluboce se pokloní, když je míjejí. Za nimi se namáhavě plahočí vysoký, statný, jednooký muž oděný do cárů kůže a kusů pomačkaného brnění. Kolem levého zápěstí se mu svíjí jedovatý had, zahryznutý do nateklého, poddajného masa. Do vlasů má muž vpleteny lístky břečťanu a z rozbitého oka odkapávají krvavé slzy, které se po dopadu na zmrzlou zemi okamžitě odpařují.

Žena mu pokyne, ať přistoupí blíž. Muž poklekne a hlesne:

"Selhal jsem. Odpusť."

"Odpouštím ti právě proto, že jsi selhal," odvětí žena. Dlouhými, bledými prsty se dotkne jeho zakrváceného očního důlku. "Nemohu tě však vyléčit, a možná je to tak i lepší."

"To byla Dvojčata," řekne muž. "Vyhnala ze mne Pana Mika."

"Ano, já vím," odtuš! žena s rostoucí netrpělivostí.

Teď už Morag tuší, kdo je tímto králem.

"Já jim nevěřil, když tvrdila, že ovládnou celý svět," kaje se úpěnlivě. "To Pan Mike jim věřil."

"Mé děti možná jednoho dne svět skutečně ovládnou - kdo ví? Ale ne na tomto místě, ne v této době. Teď už mlč."

A král se promění v kámen, jen po žulové tváři mu stále stéká potůček krvavých slz, který mu třísní šedou hruď jako stužka nějakého řádu.

Žena se obrátí k Morag a zeptá se: "Už jste slyšela o slizovkách?"

Morag zavrtí hlavou. Sotva si dokáže vzpomenout, kdo vlastně je; srdce jí v hrudi bije tak silně, že jí připadá, jako by se jí pod náporem vlastní krve měla každou chvíli podlomit kolena.

"Obecná biologie zřejmě už dávno není součástí lékařského výcviku. Ostatně vy ani nic vědět nepotřebujete, stačí, když vyřídíte Alexovi, že přijde čas velkého rozdělení, ale po něm nastane o to větší sjednocení. Bude se pachtit, aby mne nalezl, můj ubohý, věrný Merlin. Snad dokonce uhodne mé záměry, ale to už bude příliš pozdě. Mohu všechno, co si usmyslím. Žádná samostatná vláda ani korporace mne nezastaví, a až se proti mně spojí, bude už pozdě. Vždycky je to tak. Nikdo, kdo umí aspoň trochu počítat, nebere budoucnost příliš vážně, protože nelze odhadnout požadavky těch, kteří se dosud nenarodili, natožpak užitek, který by z nich mohl být. Lidé žijí stále víc a víc minulostí, před větrem budoucnosti se ukrývají. Ale jednoho dne, už brzy, náš vítr strhne a rozboří jejich domy. Sama uvidíte."

"To je ten chlapec," zvolá Morag a náhle kráčí loukou, zalitou slunečním světlem. Ze zarosena trávy vykukují bílí králíčci - nebo snad myši či krysy, světlo je příliš ostré. Ve vzduchu poletují a švitoří sýkorky s pírky modřejšími než

dokonale modré nebe. Chlapec běží přímo k ní, celý rozesmátý štěstím.
"Je to můj vnuk," ozve se žena. "Stejně jako všechna ta děvčátka. Jejich smrtí jsem byla vytrestána za svou důvěru."
Náhle je znovu noc. "Všechna žila v blízkosti Království magie," pronese zvolna Morag. "A narodila se teprve po příchodu vil."
"Mé dcery se jednoduše rozhodly obstarat si další sestry, a nešťastnou náhodou i jednoho bratra. Měla jsem prohlédnout, co chystají, ale příliš jsem... upírala svůj zájem jiným směrem. Zatímco jsem nechávala dozrát své plány, žila jsem jiným životem. Zařídily to chytře. Vzaly jádra svých vlastních vajíček a implantovaly je do umělých spermatocytů. Jak jen se musely smát, když viděly, jak jsou vybrané ženy oplodňovány, jak jim kynou břicha a tak dále a tak dále. To bylo před čtyřmi lety, v době, kdy jsme založily Království magie. Pak mohly sklízet první úrodu v podobě svých polovičních sester."
"Ale vždyť ta děvčátka zabily."
"Mé děti byly vychovány k boji o přežití. Myslely si, že tohle je jediný způsob, jak v tom boji zvítězit. Sebraly vaječ-níky svých dcer a byly by proti mně postavily silnou, děsivou armádu. Součástí jejich trestu je, že se jich nebudu ptát, nenechám je nic vysvětlovat. Žádné další otázky? To je dobře. Jsem unavená. Unavená otázkami."
Morag si povšimne, že se žena už nějakou dobu postupně zmenšuje - po vyřčení posledního slova dosahuje ona sama i její družina Morag sotva po kolena. Pak si však Morag uvědomí, že se nescvrkávají, ale odlétají do dáli. Letí tak rychle, že šaty
kolem nich pleskají a vzdouvají se jako praporce v silném větru. Jediný král zůstal nepohnutě na místě. Morag si klekne, pak lehne na břicho a pozoruje, jak se ztrácejí v nepředstavitelných dálavách. Pak se probudí.
Leží na chladném, pustém úbočí kopce. Země kolem malého ostrůvku drsné trávy, na němž se nachází, je rozšlapána v bahno. Strom, který rozpíná síť svých větví pod kalně šedým nebem, je zas jen obyčejným stromem. Mezi kořeny, zabalený do obyčejné oranžové deky, spí malý chlapec. Spí klidně, sladce, nevinně. Je zachráněný.
18
ZACHRÁNĚNI
O ŠEST MĚSÍCŮ POZDĚJI DOSTANE MORAG POHLED od Alexe. Vrátila se mezitím do Edinburghu a bydlí u svých rodičů ve známém morningsideském domku v příjemně klidné, stromy lemované ulici. Nepatrný zájem médií zase brzo utichl - příběh ztraceného malého chlapce záhy zatlačila do pozadí lavina spekulací o příčině pádu Království magie a zhroucení Pomezí.
Při první příležitosti nechala Alexovi zprávu na Síti. Pokud si zpráva nenašla jeho samotného, nejspíš na ni narazil někdo z jeho party konspiračních teoretiků a předal mu ji. Nesdělovala mu v ní nic víc, než co jí řekla ta žena, a ani neočekávala odpověď.
Podstoupila zatím zdlouhavou fembotovou terapii, aby se zbavila té věci, která jí vrostla do svalu jazyka a napojila se pseudoneurony na její limbický systém. Lékaři ji chtěli nejdříve podrobit spoustě testů, ale ona trvala na tom, aby ji toho zbavili hned. Koneckonců ten malý chlapec má přece v jazyku totéž a jeho otce, který úspěšně prodal synův příběh zpravodajským kanálům, bezpochyby potěší, když bude moci zpeněžit i práva na výzkum.
A to je to, co Morag mrzí ze všeho nejvíc, ačkoli s tímto přístupem mohla víceméně počítat. Svým způsobem má chlapcův otec pravdu. Zachránila jeho syna z vlastní vůle, nikdo se ji o to neprosil. Neměla by proto čekat žádnou vděčnost.
Zapadnout zpět do programu první pomoci bylo překvapivě snadné. Levá ruka ji dosud bolí po injekci fembotového kmenu, který by měl přetvořit podpůrné buňky T4 jejího imunitního systému a naučit ho rozeznávat široké spektrum nakažlivých virů a bakterií. Absolvovala už i krátké školení. Za týden má letět do Džibuti, kde znovu vzplála občanská válka mezi dvěma soupeřícími etnickými skupinami, Afary a Issasy, a díky níž byl nejméně milion lidí nucen opustit hlavní město.
Když se tedy Morag vrátí od Tisa s párem pevných bot do buše, tuctem triček a kloboukem se síťovým závojem, informuje ji matka, že jí přišel nějaký pohled.
"Osobně ho donesla jedna z těch mladých holek s vlasovými transplantáty."
Na pohledu je fotografie rozlehlé pevnosti; bílé zdi se zvedají ze šedých vápencových útesů k zasněženým horám v pozadí. Na zadní stranu připsal Alex svým úhledným, přesto však špatně čitelným rukopisem: Poslouchejte pozorně.
"Kdepak pravé vlasy," vede si svou Moragina matka, "měla na hlavě takovou čepičku barevných peříček. Jako z kolibříka." "Neříkala nic?"
"Jen, že je to pro tebe. Věděla, jak se jmenuješ. Pak hned zmizela. Nedáš si trochu čaje? Mám tam ještě zbytek Earl Greye."
Morag spustí nahrávku na pohlednici. Slabý hlas s ostrým přízvukem jí sdělí, že na fotografii je zachycena citadela Gji-rokastra, jeden z nejzachovalejších příkladů osmanských a byzantských pevností na Balkáně.
"...která okouzlovala západní cestovatele od dob, kdy tudy v devatenáctém století projeli Byron s Edwardem Learem. Mnozí tvrdí, že kupříkladu pevnost Berat je ryzejším příkladem osmanského slohu, ale dramatické umístění Gjirokastry pod pohořím Buret..."
Morag si přidrží pohlednici těsně u ucha a pustí si ji od začátku. Hlas se znovu rozhovoří a na jeho pozadí Morag rozezná Alexův londýnský akcent. Řekne jen čtyři slova a Morag musí syknout na matku, aby byla chvíli zticha a zaposlouchat se do pohlednicové tirády napotřetí, aby Alexovu sdělení porozuměla.
"Pořád hledám Říši vil."
3
KNIHOVNA SNŮ
1

HOŘÍCÍ MUŽ
"JSME UŽ UVNITŘ," UPOZORNI MAX ALEXE, "MRKNI sem."
Baví se v Maxově Domovské místnosti, velké bublině s křišťálovými stěnami, která se vznáší nad sírově žlutými oblaky Jupitera. Pohled je přenášen z von Neumannovy sondy Evropské agentury pro výzkum vesmíru, rozsévající nesčetné kopie sebe sama po celé této obří planetě. Alex tu leží na pohovce; ve skutečném světě však je na sluncem zalitém zeleném trávníku na úbočí kopce, a z rozdílnosti polohy jeho těla v realitě a vir-tualitě se mu dělá trochu nevolno. Zatímco Max je přítomen ve své vlastní podobě, Alexe proměnil v šíleného římského císaře Caligulu, s purpurovou tógou a korunou vavřínových lístků na hlavě. Z opačných pólů kulovité místnosti se vzájemně pozorují jejich osobní agenti: Alexův šarlatový démon s vidlemi, rohy a rozeklaným ocasem, a Maxova zelená panna s tělem tvořeným listy, jako by byla jen jakýmsi oknem do zapomenutého lesa, s chrpami místo očí, okvětními lístky máku místo rtů a bradavek, s vlasy z kapradiny.
Max otevře datové okno. Mihnou se jím řádky textu, ale záhy jsou vystřídány krátkým pohledem na hořícího muže, který běží prostornou halou dlážděnou mramorem, protkaným zlatými žilkami. Zanechává na zemi černé stopy. Pak další text, jeden řádek znaků za druhým. Max jejich úprk upřeně pozoruje, Alex však odvrátí pohled. Nad povrchem rozlehlé planety se přežene blesk o velikosti slušného kontinentu.
"V tom mají nepochybně prsty víly," prohlásí Max a zabodne ukazováček do složitého moárového vzorce. "Celej primární obraz je protkanej jejich entoptickýma symbolama. Vidíš to? Kurva, Alexi, můžeš se aspoň podívat, co ti ukazuju? Strávil jsem nad čištěním toho kódu šestatřicet hodin."
Alex otočí hlavu. "Jak ses dostal dovnitř?" zeptá se.
Po celé roky byla snaha nabourat se do Glassovy Knihovny snů hotovým hackerským grálem.
"Nějakej kluk z přípojný sítě objevil zadní dveře," odvětí Max na půl úst. Jeho samotného zajímá mnohem víc co našel, než jak to našel. "Vážně bych rád věděl, jakej počítačovej potenciál může Glass mít? Jen ty plameny musely zabrat gigaby-ty iterativních propočtů, dokonce i kdyby na jejich generování použil anti-aliasaci."
"Určitě toho má mraky," pokrčí rameny Alex. "Hlavně musí mít spoustu virtuálních enginů, jinak by k němu Milena nešla." "A veškerej svůj grafickej potenciál vyplýtvá na vystavění mauzolea, po kterým pobíhá hořící mrtvěj chlap? Povede se ti definitivní hack a ty se zavřeš do skleněný rakve, přestože před tebou leží celej svět a čeká na objevení?"
"Nemyslíš, že je kapku... podezřelý, že se ti podařilo nabourat se do Knihovny snů právě v tuhle dobu?"
"Pochopitelně, že je to podezřelý. To je součást hry. Divný na tom je spíš to, že ten hořící chlápek poškozuje vlastní systém. Všiml sis těch kouřících stop?" "Mimochodem, kde to vůbec bylo?"
"Je to kopie knihovny Kongresu, jedno tamější foyer. Ostatně, moc se to nepodobá žádnýmu obecně pouzívanýmu druhu přenosný Knihovny. Spíš plně integrovaný verzi, třeba jako používají univerzity."
"Proč by měl Glass vytvářet něco, co by poškozovalo jeho vlastní systém?"
"Možná je to něco jako hlídací pes, kterej má za úkol zničit všechno, co se naloguje dovnitř zadníma dveřma. Kdyby se dostal volně na Síť, Mírová policie by se z něj nejspíš totálně zesrala."
"A jaká je pravděpodobnost, že by k něčemu takovýmu mohlo dojít?"
"No, nikdo venku o tom neví. Zatím. Ale jen proto, že ten kluk, co na ty zadní dvířka náhodou narazil, nevěděl, kde přesně se octnul. Jenže až to zjistí, určitě se okamžitě pochlubí kámošům a za chvíli se sem bude chtít podívat celej svět. Šířka vlnovýho pásma těch zadních dvířek je navíc dostatečně velká na to, aby to umožnila."
"Potřebujeme tvou pomoc, Maxi," připomene mu Alex. "Nezapomeň na to."
"Nejhorší na tom je, že ten hořící muž není žádnej virus. Nic ho v sobě nedokáže udržet, dokonce ani jeho domovskej systém. Propálí se i těma nejtužšíma bezpečnostníma progra-mama. Mohl by spálit celou Síť. čím víc lidí se tu začne motat, tím větší je pravděpodobnost, že se dostane ven."
"Už jsi stejně nabourál kódy. My ty zadní dveře do tohohle systému potřebujeme a já si nemůžu dovolit čekat, Maxi. Nezapomínej, že já jsem pořád tady venku ve skutečným světě a jeho čelisti se kolem mě pomalu svírají." "Jo, jasně, já vím."
"Rozděl ten problém na části. Nějak ho zamaskuj. Venku čeká deset milionů nudících se flákačů. Dej jim něco na práci."
"Nemusíš mě poučovat o mý vlastní práci, Alexi. Už jsem si vypracoval architekturu, pomocí který budu moct ten problém diskrétní cestou rozšířit. Stačí mi zmáčknout tenhle knoflík -" ve vzduchu přímo před Maxovým ukazováčkem se zhmotní červené tlačítko, jež pulzuje stěží potlačovanou touhou, "- a všechno je na Síti."
"Omlouvám se."
"Fajn, jste připravený vyrazit?"
"Kat je právě venku, snaží se někoho kontaktovat. Zatím jsme našli jen toho chlápka, co tvrdí, že nás dokáže dostat do neutrální zóny. Moc mu nevěříme, ale je to naše jediná šance jak proniknout přes armádu. Tyhle lidi není snadný podplatit; obecný zákony etiky mají zakotvený hluboko v povaze. Navíc jsou tu ti žoldáci, co si je najali Glassovi lidi..."
"O těch ti můžu zjistit, co budeš chtít. To není problém," prohlásí Max netrpělivě.
"Možná děláme chybu, Maxi. Možná bychom prostě měli vzít všechno, na co jsme přišli..."
"Jo, a co? Předat to Mírový policii? Těm by to přišlo náramně vhod. Posloužilo by jim to jako skvělá propaganda. Do příštích Vánoc by poslali všechny víly komínem."
"Měl jsem na mysli OSN."
Max mu věnuje pohrdavý pohled. "Za prvé by nám nevěřili a za druhý jsou přesvědčený, že Dětští křižáci jsou co...?"
"Náboženský uprchlíci."
"Jo, přesně tak. Poslouchej, chlape, stojíme za tebou. Za každým tvým krokem. Já teď pustím ten náš problém na Síť. Odhaduju, že se ho pokusí rozlousknout tak dvacet tisíc lidí.
Houby, dvacet tisíc je minimální počet. Moje architektura je navzájem propojí, pomůže jim najít stopy. Ta věc se pomalu

rozroste. Použil jsem stejnej typ masový, paralelně distributivní architektury trojčlennýho řešení jako ta partička z Prince-tonu před deseti lety. A těm se podařilo zatáhnout do toho milion lidí. Mám to plně pod kontrolou."
"Jasně, jenže já se pohybuju ve válečný zóně, zatímco ty... kde? Kde vlastně jsi, Maxi? A jak se má vůbec tvoje holka?"
"Co na tom sakra záleží, kde právě jsem? Hlavně, že spolu můžeme v klidu mluvit. Ale jestli se tu objeví víc těch hajzlů..."
Max bodne prstem do okna, v němž lze znovu spatřit hořícího muže, jak probíhá odnikud nikam; za ním stále zůstávají šlápoty, ze kterých stoupá dým.
"Jestli je tam těch věcí víc a proženou se kolem pokaždý, když někdo nakoukne do Glassovy bájný Knihovny snů, postupně se kousek po kousku propálej ven do Sítě."
"A minimaxem je nikdo neuhasí."
"Hele, to není špatnej nápad. Myslím najít něco, čím by se dali uhasit. Rozhodně to můžeme zkusit. Třeba budeme mít štěstí. Ale jestli ne..."
Celý obzor Jupitera ozáří gigantický blesk.
"Jsem dobrej, vid? Až budeš vědět něco novýho, tak se ozvi, Sharkey."
Maxova agentka rozpaží ruce. Max se odrazí od datového okna a proletí vzhůru jejím tělem. Alex ho ještě na okamžik spatří odcházet mezi stromy sluncem zalitého lesa, pak se však agentka za šelestu listí vypaří. Alex nařídí vlastnímu agentovi, ať ukončí spojení, sundá si brýle a octne se ve skutečném světě. Posadí se a zamžourá oslepivými slunečními paprsky na travnatý svah, který pod ním spadá k šedočerveným střechám Gjirokastry.

2

LEVNÁ DOVOLENÁ VPROSTŘED UTRPENÍ DRUHÝCH

HOTEL TIRANA, POSTAVENÝ V HLAVNÍM MĚSTĚ ALBÁ-nie roku 1979, byl svého času první výškovou budovou široko daleko. I přes rozsáhlé přestavby, které zahrnovaly vybudování špičatého průčelí z dekorativního stromatolitu, nanotechnolo-giemi vyhloubené komunikační kanály a drobné úpravy interaktivního mikroprostředí, zůstává hotel i nadále stát na betonových kostech původní, funkčně účelné sovětské architektury. I přesto, že je opatřen částečnou inteligencí a z větrných proudů a výkyvů teploty si vyrábí vlastní energii, v těchto problematických časech v něm často nefungují výtahy a dodávky vody jsou přinejlepším značně nejisté.
Todd Hart byl ubytován v pokoji nad Skanderbegovým náměstím - bezpochyby v nejlepší místnosti, jakou si jen mohl přát, protože je z ní přímý výhled na nedaleké pohoří. Právě tam se totiž ukrývají pro-řečtí povstalci, kteří v současné době vítězí v aktuální albánské občanské válce. Zhruba před půl hodinou se Todd vrátil ze střechy, kde se Špikem Weave-rem, svým kameramanem, pozoroval stopovky, jak se snášejí k temným štítům městských domů jako roje zářivých kolibříků. Bombardování se soustředilo hlavně na východní předměstí, rozlehlé bludiště neštěrkovaných ulic a jednopatrových cihlových domů s plochými střechami. Nic zvláštního, komentoval událost Spike a měl pravdu, nikdo z ostatních novinářů se ani neobtěžoval opustit bar, aby šel obhlédnout situaci. Spike je teď jistě také v baru, diskutuje tam o dřívějších válkách a bojových akcích, odmítá nabídky uměle opálených prostitutek, které mu nabízejí levný sex a drogy, a snaží se ignorovat různé lichotníky a parazity, jež objednávají reportérům drinky v naději, že je tím přimějí odkoupit od nich za několik ecu informace z pochybných zdrojů.
Mít zdravý rozum, opíjel by se teď Todd s ostatními, vyměňoval by si drby a přispíval by svou troškou do mlýna historkami ze života. Bůh ví, jak neslavně dopadl u amerického konzula i u tiskového mluvčího. Konzul byl mladý a neskutečně naivní absolvent Yale s doktorátem v archeologii paleo-křesťanského období jižního Středomoří; tiskový mluvčí naopak klasický příklad zkostnatělého byrokratického plaza, kterého nestálo nijak zvlášť velkou námahu předstírat překvapení, když Todd vyslovil své podezření, že Spojené národy mají jistě v úmyslu i něco jiného, než celou občanskou válku jen z povzdálí sledovat. Nejen, že se hned nato pokusil Toddovi zabránit v odletu za Dětskými křižáky, ale okamžitě po návratu ho dokonce nechal zatknout. Todd se Špikem strávili pak na základně Spojených národů dvě dlouhé hodiny v holé místnosti bez klimatizace a bez přístupu k nápojovému automatu, který jim hučel přímo přede dveřmi. Teprve potom si někdo s alespoň trochou savoir faire ohledně veřejného mínění uvědomil, že uvěznit akreditovaného zástupce amerických médií by asi nebyl zrovna nejlepší tah.
Todd očekává, že ho odsud tak jako tak každou chvíli vyští-pou, proto je rozhodnutý dokončit svou reportáž co nejdříve.
Teď je tu třetí den. Aby se mu vůbec podařilo získat oprávnění k legálnímu vstupu na území, byl donucen uzavřít značně nevýhodnou smlouvu. Než opustí hlavní město a vydá se po zemi za svými vlastními záležitostmi, musí nakrmit Síť aspoň pár příběhy a chovat se jako slušný chlapec.
Takže teď odpočívá ve svém pokoji, světla zhasnutá a těžké závěsy zatažené (ostřelovači mají nepříjemný zvyk do osvětlených hotelových oken střílet), sedí v pohodlně čalouněném křesílku s terminálem na kolenou. Propojovací kabel počítače se táhne jako dlouhý had k otvoru v okenním rámu, který Todd provrtal svou přenosnou diamantovou vrtačkou (aby nedošlo k narušení interaktivního mikroprostředí, nedají se tu otevírat okna), a nyní se samočinně napojil na hlavní vedení, jež stoupá po vnější stěně hotelu k satelitním přijímačům na střeše. Todd čeká, až terminál odešle záběry Dětské křížové výpravy, které společně se Špikem odpoledne pořídili. Zprávy o Křížové výpravě nejsou na netu žádnou novinkou, nicméně jen nemnoha lidem se poštěstilo získat záběry z takové blízkosti a Todd chce ukázat, že se opravdu snaží.
Vzpomíná, jak z najatého vrtulníku spatřil Křížovou výpravu poprvé. Procesí se vinulo suchou, zhnědlou krajinou asi padesát kilometrů jižně od Tirany jako zástup obřích mravenců. Vybavuje si, jak se kabina vrtulníku zalila sluncem, když se stroj snesl níž k davu, vybavuje si vlastní vyschlé hrdlo, když začínal do kamery pronášet první slova reportáže. Křížová výprava v pozadí postupovala žhavou, prašnou pustinou a světle modrá helikoptéra Spojených národů mu bzučela nad hlavou.

Potřeboval na natočení svého krátkého komentáře tři pokusy - právě ty teď terminál přebírá, pochopitelně s dalšími doprovodnými záběry a krátkými Toddovými nájezdy do davu samotného. Jakmile je celá dávka fraktálově zkomprimovaných snímků odeslána, nasadí si Todd VR brýle a rukavice. Přímo před ním se náhle objeví stůl a za ním Toddův šéfredaktor, který se ho okamžitě zeptá, co se mu podařilo získat. Todd mu to vypoví, šéfredaktor se na chvíli zamyslí, ale pak jen pokrčí rameny.
"Je to v podstatě vaše věc, příteli, ale čekal jsem, že jako Neohrožený muž z Atlanty přijdete s něčím originálnějším."
Tohle přízvisko visí Toddovi na krku už skoro dvanáct let, a ačkoli z něj v minulosti těžil, kdykoli se naskytla vhodná příležitost, pomalu už ho začíná unavovat. Příští rok oslaví čtyřicátiny a na rozdíl od legendy, která se k němu váže, by dnes už reportáž s malým dítětem na rameni a láhví v ruce neudělal. Ta cesta do požárem zachvácené Atlanty byla jeho osudová příležitost, která mu dočista změnila život. "Za pár dní budu mít něco, že tomu sám nebudete chtít uvěřit," odpoví šéfredaktorovi.
"Pokud si to budu moci nějak ověřit, uvěřím všemu."
Šéfredaktor Barry Fugikawa je oděný do tradiční bílé košile s vykasanými rukávy, tvář mu stíní zelený kšilt a na převislém spodním rtu se klátí zapálený doutník. Má krabatou buldočí tvář, vypůjčenou od Walthera Matthaua z filmu Na titulní straně. Ta patří do základní sady virtuálních morphingových modelů. Všichni zkušení profesionálové používají mnohem raději modely této základní kolekce než jejich ubohé komerční nebo na objednávku vyráběné obměny - Todd má obličej mladého, svěže vypadajícího Roberta Redforda, cirka někdy z doby Všech prezidentových mužů.
Přestože se spolu už několikrát setkali na netu, Todd neví,
jak vypadá Fugikawa ve skutečnosti či dokonce ani kde žije, když se právě nenachází v této virtuální simulaci novinové redakce s nekonečnými řadami prázdných stolů pod nízkým stropem a paprsky odpoledního slunce, jež proudí okny dovnitř. Nikdo se nikdy neobtěžuje vyhlédnout těmito okny ven, aby se podíval na obraz skutečného, dnešního Washingtonu DC. Sem tam lze v místnosti spatřit jezírko světla, v němž jedna nebo dvě postavy pracují u stolků podobných tomu, za nímž sedí Fugikawa, s monitory, na nichž může člověk volně rukou manipulovat s texty a obrázky a vedle nichž se volně vznáší odpadkový koš, poznámkový blok a lišta s ikonami a nástroji.
"Je tu jen jeden problém," dodá Todd. "Ten hajzl z OSN mě málem nechal zavřít."
Fugikawův terminál kontroluje dekódovacími klíči, zda jsou Toddem zaslaná data pravá a nepoškozená. Dnes dokážete i na poměrně levném počítači zfalšovat za pomoci grafických programů absolutně cokoli. Datasběrná vybavení polních reportérů všech akreditovaných tiskových kanceláří proto ochraňují záznamové kódy digitalizovaných snímků tím, že pozmění některý bezvýznamný bit z milionů osmi-bitových čísel, která předurčují barvy pixelů. Kód se pak rovnoměrně rozprostře po celém snímku, takže jakoukoli manipulaci líných nebo naopak přespříliš horlivých reportérů lze snadno odhalit. Dekódovací klíče vlastní jen tiskové agentury samotné a vyhrazují si právo na vlastní editaci nesestříhané metráže.
Terminál zapípá, Fugikawa vzhlédne a zeptá se: "Oni vás zatkli?"
"Ne tak docela."
"Mno, tak se příště nechtě zatknout a hned máte látku na reportáž. Spojené národy utlačují tisk."
"Nejspíš právě proto mě nakonec nechali jít. Ale jestli vám jde jen o historky o ublížených reportérech, příště se můžu klidně nechat střelit do hlavy. Tady to není žádný problém. Jde tu do tuhého. Nebo bych se mohl nechat od některé z těch nájemných prostitutek, co se ochomýtají v hotelovém baru, nakazit HIV nebo virovou tuberkulózou a pomalu se tu utrápit k smrti. Z toho by byla skvělá reportáž na pokračování."
Fugikawa odklepne asi centimetr bílého popela do odpadkového koše před monitorem. Virtuální doutník se přesto nikdy nezkrátí ani o kousek, ať by předstíral jeho kouření sebedéle.
"Jde tu o lidskou stránku věci, proboha," prohlásí. "Nic víc od vás publikum nežádá. Neohrožený muž z Atlanty v nesnázích. Nechtějí po nás fakta. Těch už je po světě dost a dost."
Todda napadne, že Fugikawa svůj cynismus trochu přehrává. Možná i to je součástí morphingového modelu.
"Tentokrát jsem na stopě opravdové pecky."
"Jen se nepřeceňujte," odvětí Fugikawa. "Prostě točte a zkuste z toho dostat aspoň něco slušného."
Vrtulník vysadí Todda s jeho kameramanem nedaleko čela Dětské křížové výpravy a ztratí se dřív než helikoptéra Spojených národů, která zpovzdálí sleduje postup davu, dostane povolení k pronásledování.
Dětští křižáci procházejí kolem v rozvířených oblacích bílého prachu. Jsou to lidé různých věkových skupin, přeměnění vílími paměťovými infekcemi v děti; pokud ne tělesně, tedy alespoň duševně. Mnozí se drží za ruce. Někteří vyhrávají na flétny, bubnují na malé bubínky nebo klepou chřestítky a všechny tyto zvuky se spojují v jediný rytmus, který chvílemi slábne, pak zase sílí, ale nikdy neodumírá docela. Několik jedinců jede na motorových tříkolkách nebo skútrech na sluneční pohon, ale většina jde pěšky. Na zádech si nesou jen ty nejnutnější tábornické potřeby, trochu oblečení, dále kreditní kartu krytou účtem Křížové výpravy u Credit Lyonnaise a samozřejmě přesvědčení, že tím, jak pochodují Albánií neměnnou rychlostí přibližně pěti kilometrů za hodinu průměrně osmnáct hodin denně, přinášejí lidstvu spásu.
Ještě ani ne před rokem byli Dětští křižáci jen jedním z mnoha kultů vytvořených paměťovými infekcemi, které se šířily komunitami zbavenými občanských práv po periferiích celé Evropské unie. Většině jejich členů se časem podařilo buď spontánně nebo cílevědomě vyléčit a zbytek, jádro v počtu všeho všudy asi tisíc lidí, se sešel na albánských hranicích, aby se vydal na pochod do své zaslíbené země.
Teď se prodírají z jednoho mračna bílého prachu do druhého. Kdysi ležela v těchto místech úrodná zemědělská půda, jenže vládní armádní složky ji během ústupu před povstalci vybombardovaly viry a dnes tu nemá šanci vyrůst ani jediná rostlinka. Uschlé obilí se pod nohama pochodujícího zástupu drolí v prach.

Todd natočí pár stručných, předem připravených komentářů, nasadí si obličejovou masku a vydá se podél členitého okraje davu. Nad hlavou mu jako rozdrážděná masařka sem a tam krouží vrtulník Spojených národů. Todd se postupně pokusí oslovit asi tucet Dětských křižáků. Pozornost mu věnuje pouze jedna žena ve středních letech s šedým, prověšeným podbrad-kem, ale ani ta mu neřekne nic nového. Okamžitě ovšem připojí otázku, zda už byl spasen.
"Jediný polibek," láká jej. "Jediný polibek a budete žít svobodně navždy."
Několik osob v nejbližším okolí se jejích slov hned chytí a hbitě je promění ve sborový popěvek.
"Žít navždy! Svobodně a navždy!"
Todd se omluví a vycouvá. Jakmile je dostatečně daleko od zástupu, zamává na pilota vrtulníku OSN, který nad ním právě přelétá, a vyběhne na nevysoké návrší za Špikem.
"Máš ty poslední záběry?"
Spike si sundá své teleprezenční brýle, na něž jsou bezprostředně přenášeny záběry z televizní kamery. Čočky jsou potaženy slabounkou vrstvou talku. "Přes ten prach je houby vidět. Copak ten idiot nemůže s tím krámem odletět o kus
"Čeká na povolení k přistání. Aby nás mohli zatknout."
"To taky doufám. Pěšky by se mi zpátky rozhodně šlapat nechtělo."
Spike přehraje Toddovi právě pořízený záznam a poznamená, že měl Todd pořádné štěstí - ještě před půl rokem by mu ta ženská jednoduše servala masku z tváře a políbila by ho, ať by se bránil sebevíc.
"Ti hajzlové se postupně učí," prohlásí ještě Spike. "Zdejší lidi nejsou z představy, že by je měl někdo obrátit na jakoukoli cizí víru, nijak nadšený. Úplně jim stačí ta jejich pravoslavná církev, nebo co vlastně vyznávají."
Todd si sundá klobouk a setře si z týlu pot s nánosem usazeného prachu. Je to vysoký, robustní muž s porostem jemných světlých vlasů a drsnou, upřímnou tváří. Pot mu pomalu smývá ochrannou sluneční mast, takže špičku nosu má už celou spálenou.
"Lidi, kterým patří místní farmy, jsou většinou muslimové," odvětí. "K pravoslavným Řekům patří povstalci, jasno? Proto
taky třeba Glass přestoupil na pravoslavnou víru. Nechají ho díky tomu na pokoji."
"Glass byl předtím americkej muslim," prohlásí Spike, jako by se tím všechno vysvětlovalo.
Glass je internetový prorok, který se zavázal, že Dětským křižákům poskytne ochranu. Svou kariéru začal jako profesor mediálních studií na jedné středozápadní umělecké univerzitě, pak se stal internetovým konferenciérem a usměrňoval do podoby jakés takés debaty nekonečné štěbetání až deseti skupin uživatelů najednou. Zbohatl na jistém nesmírně složitém výzkumu, který mu umožnil předpovídat vývoj na vroucích a nelidských světových trzích, většinu získaných peněz okamžitě investoval do dalších šílených výzkumných projektů a přesídlil do Řecka, kde vybudoval legendární virtuální realitu, kterou pokřtil Knihovna snů. Před několika měsíci se za značné pozornosti veřejnosti oženil s Antoinettou, jednou z nejpopulárnějších virtuálních supermodelek, a teď slibuje poskytnout ochranu Dětským křižákům a odstartovat Zlatý věk lidstva.
Toddův kontakt v Tiraně se zapřísahá, že má známé, kteří mohou Toddovi zajistit s Glassem schůzku. Interview s Glas-sem by Toddovi vydělalo tolik peněz, že by mohl na celých několik měsíců pustit z hlavy všechny své věřitele. K těm patří v neposlední řadě i jeho vlastní dcera, která jej žaluje za vzájemné odcizení a nedostatek otcovské lásky. Pro Krista, vždyť Violettě je teprve sedm. Todd si je jistý, že v tom má prsty ta čubka Marcy, jeho třetí manželka. Přiměla soud, aby mu na základě prohlášení, že jeho životní styl má nepříznivý dopad na Violettinu vývojovou křivku, zamezil k dceři přístup, a nebyla by to Marcy, kdyby nožem, který mu jednou vrazila do zad, ještě v ráně několikrát neotočila. I kdyby nakonec proces vyhrál, bude muset uhradit honoráře právníkům obou stran a to ještě dluží poplatky za soudní jednání ohledně práva na styk s dcerou.
Todd společně se Špikem sleduje, jak se dlouhý had Dětské křížové výpravy kroutí prašnými lány. Vzadu za poli stojí několik topolů, pod nimiž protéká líná řeka, ale navzdory vedru a prachu k ní nikdo z pochodujícího davu neodbočí.
Todd si otevře plechovku dia koly, lokne si a podá ji Spiko-vi. "Z toho bude bombastická reportáž. Co může chlápek jako Glass chtít s partičkou chiliastických vymytých mozků?"
"Třeba je na dně. Třeba prostě touží po publicitě."
Spike si těžkým zapalovačem vyrobeným z prázdné patrony zapálí jednu z místních špatně ubalených cigaret. Pak si promne rudé kruhy, které mu kolem očí zanechaly teleprezenční brýle. Pochází z jižního Londýna, je to tvrdý chlápek s křivýma nohama a zarputile pesimistickou náladou.
"Připomínají mi Číňany," poznamená Todd.
Spike zamžourá do dálky za Todda, kde se vysoko nad oblakem prachu zablesklo odražené sluneční světlo na čočce jejich naváděcí vzdušné kamery. Aby její UI nevypadla ze cviku, nařídil jí sledovat ocas helikoptéry OSN.
"Dlouhý pochod. Mao Ce-Tung. Čína."
"Nebyli jsme tam náhodou taky před pár lety, v tý Číně?"
"To byl Tibet."
"To je totéž."
"Dobře víš, že není, ty jeden pitomče."
"Vím jen, že jsem tam dostal nejhorší sračku v životě."
Todd hodí po Spikovi prázdnou plechovku od koly. "Ty nikdy sračku dostat nemůžeš. Nejíš nic jinýho, než co si koupíš u McDonalda."
"Pak ten hambáč musel bejt z nějakýho jaká," prohlásí Spike. "Ale byla to dobrá reportáž, ta o tom buddhistickým undergroundu," dodá zamyšleně.
"Byla to především zatraceně smutná reportáž."
"Jo, celej tenhle svět je zatraceně smutnej, kámo."

Pravidelným krokem je míjejí další a další Dětští křižáci, zahalení mračny prachu. V arkokultuře u Denveru, kde Todd vlastní malou garsonku, žije něco kolem tisícovky lidí. Todd tam pochopitelně bydlí pod falešným jménem, protože tři z jeho čtyř ex-manželek mají zadržovací právo na veškerý jeho výdělek až do konce století. Nikdy dříve o všech těch lidech, kteří kolem něj přežívají jako larvy ve shnilém dřevě, nepřemýšlel. Teď jako by je měl přímo tady před sebou. Od bílého prachu se odráží oslepující sluneční záře. V dálce lze spatřit druhou světlemodrou helikoptéru, která se k nim pomalu blíží nad poli sežehlými virovou infekcí.
"Tak je tu máme," prohodí Spike. Naposledy potáhne z cigarety, típne ji a špačka si šetrně schová do náprsní kapsy vesty.
"Zajímalo by mě, co by se stalo, kdyby se všichni najednou rozprchli a začali obracet lidi na tu svou víru? " nadhodí Todd.
"Nato ještě nikdo nepomyslel, co? Kolik asi tak lidí v Albánii si může dovolit očkování univerzálním fágem?"
"Jsou úplně jako upíři, vid?" Spike si nasadí speciální brýle. "Museli by je všechny pozabíjet. Umučit na křižovatkách, vrazit jim kůl do srdce. Zkus říct něco o tom Dlouhým pochodu, dalo by se to použít jako dobrej úvod."
Vysoko nad zástupem Dětské křížové výpravy se mihne naváděcí kamera, rychle se otočí a vrací se zpět těsně před vrtulníkem, který už brzy přistane na vyprahlé zemi a oba je zatkne.
Todd s Barrym Fugikawou v úvodu skutečně využijí srovnání Dlouhého pochodu a zástupu, který postupuje v pozadí za Toddem. Pak následuje několik záběrů na jednotlivé osoby z davu, některé s dosud rozpoznatelně lidskými rysy, jiné silně modifikované vílími femboty. Dál Fugikawa připojí dřívější snímky Dětských křižáků, jak se postupně stahují z Německa, Francie i malých republik a monarchií na Balkáně, aby se od hranic Albánie s Černou horou vydali na svůj poslední pochod. Krátký záběr na modrou, ostře řezanou tvář víly, pak střih zpět na Todda, jak se táže, kam všichni tito lidé vlastně jdou, jaká myšlenka je to pohání, a následně sám uzavírá, že odpovědi na tyto otázky zatím nikdo nezná. Detail na blížící se vrtulník Spojených národů; přes něj běží titulek, který vysvětluje, že několik minut po pořízení těchto záběrů byl Todd Hart vzat do vazby.
Dvouminutová vycpávka pro nonstop zpravodajské kanály. Zítra si na ni už nevzpomene nikdo kromě oněch přibližně deseti tisícovek fanoušků nekonečných balkánských válek. Todd se zatím ve svém hotelovém pokoji, s nasazenými VR brýlemi a rukavicemi, nafukuje pošetilým záchvatem vzrušené pýchy. Přesto, že dělá jen nevýznamnou vycpávkovou práci, při sledování jejích výsledků ho vždycky ovládne dokonalé štěstí.
Fugikawa podotkne, že ta věc s Dlouhým pochodem je příšerné klišé, ale co na tom vlastně záleží. "Stejně to zaujme jen pár lidi, co se o Křižáky nějak víc zajímají, a ani těm to nepřinese nic nového."
"Však oni by se na to dívali jinak, kdyby začala paměťová infekce znovu řádit," odvětí Todd. Šéfredaktor se na něj zadívá unaveným pohledem usazeným hluboko ve smutných buldočích
očích a zeptá se, zda má snad Todd tip na nějakou zajímavou reportáž.
"Možná," odpoví Todd a nezapomene vyslat svému virtuálnímu zosobnění příkaz k mrknutí okem. Ten nápad s novým šířením nákazy je pochopitelně naprostá lež a výmysl, ale zpravodajství je už ve své podstatě jen jedním velkým ringem, kde právě lži často předznamenávají počátek křivolaké cesty k odhalení té či oné pravdy.
V okně terminálu visí obraz tváře té postarší ženy z pochodujícího davu. Fugikawa pracuje na jeho animaci, projíždí si smyčku stále dokola a nutí tím ženu znovu a znovu přemlouvat Todda, ať se k ní přidá.
"Radši se k nim moc nepřibližujte," poradí mu Fugikawa. "Nechcete přece skončit nějak takhle."
Na okamžik se z Waltera Matthaua promění v tlustého plešatého Buddhu až na bederní roušku zcela nahého, se zlatavou pletí, velkými povislými boltci, třetím okem nakresleným na čele a bílým lotosovým květem v misce dlaní.
"Počkejte, až si vás nějaký příběh najde sám," řekne Bud-dha. A už je z něj znovu Walter Matthau. Poškrábe se na baňatém nose. "Za starých časů by vás měli za podfukáře, který se snaží vytřískat ze všeho nějakou bombu, a takoví nikdy moc dlouho nevydrží. Nenatáčíte žádnou reportáž o konci světa, uvědomte si to, příteli. Maximálně tak o konci jednoho umírajícího kultu."
"Jistě. Mimochodem, jak dlouho pro vás vlastně už dělám?" prohodí Todd nenucené.
"Dost dlouho na to, abyste nám konečně dodal něco pořádného, a netvařte se, že si toho nejste vědom. Dejte dohromady aspoň pár příběhů z tamějšího obyčejného života. Ať si úřadové zatím lámou hlavy, jestli nejste něčemu na stopě."
"Díky za radu."
"Nemáme rádi namyšlené reportéry, kteří se toulají v terénu a pořádně neví, za čím vlastně jdou. Dokonce ani když jde o Neohroženého muže z Atlanty. Přečtěte si svou smlouvu."
"Stačí, že si ji četla moje agentka. Říkala, že je to pěkná špína."
"Ale podepsal jste ji."
Ozve se zaklepání na dveře. "Musím končit," prohlásí Todd. "Třeba se albánský prezident rozhodl zastavit na skleničku."
Je to však Spike. "Hon na vílu," vysvětluje stručně. "Všichni už tam jsou. Koukej pohnout kostrou, trocha pohybu ti nijak neuškodí."
Příští hodinu tedy Todd stráví v temných chodbách pronásledováním víly, o níž jeden korespondent od Reuters tvrdí, zeji viděl, jak leze do šachty požárního schodiště. Ostatní reportéři, poněkud otupělí místní brandy a hašem, nadělají při úprku po schodišti spoustu hluku, a když se konečně dostanou do přízemí, rozběhnou se holými koridory a dávno nepoužívanými prádelnami.
Todd zahlédne za rohem mihnout se cosi modrého, nasadí maximální tempo a vběhne přímo do vysoké modré postavy, která se na něj zřítí ve změti modrého povlečení a paměťových kabelů. Zatímco se vymotává ven, není bujaré veselí ostatních k utišení. U stropu visí naváděcí kamera s čočkami zamířenými na celou scénu.

"Vy mizerové," směje se Todd. "Kdo na mě tohle vymyslel?"
Následují přípitky, pak zas přípitky a další přípitky. Kdosi koupí láhev šampaňského nočnímu hlídači, aby si ho usmířili, a ten se hned začne bodře vyptávat, jestli někdo z nich netouží po společnosti. Všechny dívky i chlapci jsou tu čistí, dušuje se, sám se o tom prý čas od času přesvědčuje. Šampaňské je odněkud z Bulharska a je hořké jako vyjetý olej.
Do svého pokoje se Todd dostane až pozdě v noci. Terminál je dosud připojený, tak se naloguje do redakce. Barry Fugikawa už je sice dávno pryč - inístnost redakce působí nezvykle, takhle opuštěná — ale smyčka, na níž spolu pracovali, stále běží na monitoru. Todd ji chvíli sleduje s pocitem, který sám pokládá za profesionální uspokojení, a málem už se chce odpojit, když jeho zrak upoutá nepatrný pohyb na druhé straně místnosti. Na jednom stole tam stojí hořící muž. Tělo má zahaleno plápolajícími plameny, které mu kolem hlavy vytvářejí přízračnou, mihotavou korunu. Ukáže prstem na Todda a je pryč.
Todd okamžitě k tomu místu vyšle svou virtuální inkarnaci v podezření, že se na něj chystá nějaká další bouda. Stůl, na němž hořící muž stál, je označkován dvěma vypálenými otisky chodidel, z poznámkového bloku se kouří a jeho okraje se hemží nespočtem jisker, které se nekontrolované seskupují do podivných hieroglyfů.
"Už těch triků bylo dost, hoši," pronese Todd do prázdna. Smete dýmající poznámkový blok do odpadkového koše a jde si lehnout.

3

FRANKENSTEINOVA NEVĚSTA

ALEX ZASLECHNE KATRINU STOUPAT DO KOPCE JEŠ-tě dlouho předtím, než za ním dorazí; nejprve se k němu donese slabé Katrinino volání, následované rachocením dřevěných zvonků, jak se před ní rozprchlo stádo ovcí. Alex leží v polo-spánku na sluncem zalitém trávníku strmého svahu. Dole pod ním se rozkládá městečko Gjirokastra se svými návršími, borovicemi a úzkými uličkami, se zářivě bílými domy s šedo-červenými taškami na střechách, nevelkým shlukem betonových činžáků, dosud posetých černými skvrnami po loňském požáru, s minarety mešit, které připomínají neodpálené rakety. Nahoře nad městečkem se na sutí pokrytém svahu zvedají holé kamenné zdi citadely. Kdysi za starého komunistického režimu v ní bývali zadržováni političtí vězňové, dnes ji obývají divoké víly, které tu čekají na převoz do prezentačního tábora na pobřeží nedaleko Vlory. Alex se snaží na tyhle věci raději nemyslet, není to však snadné.
Zatímco s Katrinou čekají na svou spojku, vydává se sem nahoru den co den, údajně proto, aby překontroloval datakrysy a získal nejnovější zprávy od Maxe, ve skutečnosti však aby unikl pozornosti paní Powellové, impozantní Angličanky neurčitého věku, která vášnivě, romanticky, bezvýhradně věří ve víly. Přijela sem přímo z jakéhosi sjezdu proutkařů, s mapou Evropy a krystalem coby virgulí, nicméně ani omylem se o ní nedá říct, že by byla nějak hloupá nebo naivní. Vynutila si návštěvu u velitele pevnosti, aby se na vlastní oči přesvědčila o podmínkách, v jakých jsou tu víly drženy, a Spojeným národům zaslala protest ohledně projevů násilí na silnici do Kakavie. Samozřejmě zbytečně. A protože Alex je jediným dalším Angličanem v Gjirokastře, vybrala si paní Powellová jako potenciálního pomocníka ve svém sporu právě jeho.
Alex pomalu začíná věřit, že na něj byla tato osoba seslána jako boží trest za jeho spoluúčast při stvoření první víly. Nedá
se sice říct, že by mu paní Powellová vyloženě vadila - svým způsobem mu připomíná Darlajane B. -, jen kdyby nebyla tak nesmírně vytrvalá a neúprosná. Pokud se mu časem skutečně podaří najít Milenu a ta odmítne zbavit ho prokletí, do něhož ho před tak dávnými časy uvrhla, pošle na ni paní Powellovou.
Kontrola datakrys a postupu Dětské křížové výpravy nezabere mnoho času. Počítačový terminál vysune mezi drny trávy anténu, svazek kovových drátů tenkých jako vlákna pavučiny, a napojí se přes nízkoorbitální špionážní družici OSN na Síť. Démon Alexovi sdělí, že Max zrovna není online, ale zanechal mu vzkaz. Spatné zprávy. Hackeři už objevili zadní dveře do Knihovny snů, a přestože si tuto vědomost udržuje zatím jen skupinka vyvolených, dříve nebo později se jistě rozšíří po celém internetu.
Když se odpojí, věnuje Alex většinu času pozorování malých hnědých motýlků, kteří se třepotají nad loukou posetou květy, nebo hledí ke vzdálenému pohoří, které se tyčí v modrém oparu daleko za Gjirokastrou. Sleduje ovce, které se pasou na svahu, a líně promýšlí algoritmus, jímž by se dalo popsat jejich občasné shlukování v malá stádečka a následné rozptylování po louce. Ovce s kratšíma nohama na jedné straně by se po svahu pohybovala rychleji, napadne ho, ovšem jen v jednom směru. Stoupala by kolem dokola, dokud by nestanula na vrcholu. Pak by se, chráněna tlustým rounem, skutálela k úpatí a mohla by začít stoupat znovu.
Zdejší ovce jsou vychrtlá stvoření s čerstvě ostříhanou vlnou, všechny s týmž vyplašeným výrazem. Jak Katrina stoupá k Alexovi, utíkají před ní trhavými, těžkopádnými pohyby, pak ale jako by náhle zapomněly, proč se vlastně daly do běhu, a začnou zase nerušené oždibovat oschlou trávu.
Katrina dorazí úplně bez dechu. Tvář se jí leskne potem a vyholenou kůži po obou stranách proužku implantované leo-pardí srsti má celou spálenou. Vládkyně jeho osudů. Nikde by nedokázala uplatnit své náhlé návaly energie tak jako v jeho společnosti, přestože sama dost dobře nechápe, proč tomu tak je. Přitom je přesvědčená, že už samotné pomyšlení na to, že by mohl najít Milenu, je naprosto bláhové.
"Nech se léčit," říká mu. "Stejně je to jen normální fembo-tová infekce."
Včera ráno, když jim pan Avramites sdělil, že pro ně zajistil bezpečný přechod přes hranice, se na toto téma pořádně pohádali. Alex jí pak v závěru řekl: "Každej máme nějakou nemoc a s tou se musíme naučit žít."
"S tím na mě nechoď. Já budu žít navždy."
"To jsi ale na špatným místě."
"Jen počkej a uvidíš," prohlásila Kat a zamávala mu pěstí před obličejem. To místo na pravé ruce, kde v bitvě o Království magie přišla o dva prsty - prorazila buldozerem hraniční zdí a pak přikryla rukou hlaveň paralyzátoru

jednoho bezpečnostního strážce - je už skoro zahojené.
Teď tedy stojí nad Alexem, zastiňuje svou postavou slunce a po náročném výstupu zhluboka oddechuje. "Dostaneš rakovinu," podotkne. "Celej se spálíš dočervena a narostou ti velký, krvavý nádory."
"Je privilegiem každýho Angličana chovat se jako vzteklej pes a válet se na poledním slunci."
Katrina narážku nepochopí. Pomyslí si, že se z něj vážně začíná stávat blázen.
"Tak jak jsi dopadla, Kat? Jakej byl les?"
"Plnej stromů," odvětí Katrina. "Kde je teď Křížová výprava?"
"Asi tři dny od hranice."
"Jo, takže za tři dny se dostanou do neutrální zóny a my jsme v hajzlu. Jinak nic novýho?"
Alex vypustil do Sítě hejno samoreplikujících se datakrys. Jsou naprogramovány, aby pátraly po Mileniných stopách a vracely se do hnízda - Alexovy e-mailové schránky na bulle-tinové stránce o u-životě na Kansaské univerzitě - se všemi zajímavými novinkami. V současné době už jich musí být aktivních přes deset tisíc, přesto však během uplynulých několika dní nepřinesly žádné zprávy. To by mohlo znamenat, buď že Milena vůbec nic nepodniká, nebo že nějaký internetový dozorce jeho krysy odchytává. Alex musí požádat Maxe, aby tuto možnost prověřil; mohlo by jim to značně narušit další plány.
"Ticho po pěšině," krčí Alex rameny. "Hořící muž ven zatím nepronikl. Nebo pokud ano, nikdo ho ještě nespatřil."
"Tak abys věděl, já, na rozdíl od tebe, mám pár vážně za-jímavejch novinek," odvětí Katrina.
"Viděla jsi snad..."
"Jo, ten malej parchant už nás dohnal."
Katrina strávila minulý den pozorováním cesty, která míří Drinoským údolím na Kakavii. V noci pak tábořila ve volných lesích několik kilometrů jižně od Gjirokastry, a zatímco sestupují zpátky do města, dělí se s Alexem o své strašidelné zážitky. "V dálce bez ustání štěkali psi. Jednou jsem se probudila a zahlídla jsem v měsíčním světle, jak se mezi stromama něco hejbá. Ráno jsem našla ohromný kulatý stopy. Myslíš, že tu můžou žít sloni?" "Ale viděla jsi..."
"Toho malýho hajzlíka? Jo, viděla. Lepí se nám na paty jak smůla."
"Tím chceš naznačit, že nám nosí neštěstí?" "Jo. Kdykoli se objeví, všechno se nám podělá." "Může být rád, že to všechno vůbec přežil, Kat, a tím, že se vydal sem, hrozně riskuje. Je teď na naší straně."
"Jen proto, že si myslí, že chceme pomoct jeho vládkyni." "Zneužila ho, Kat, stejně jako zneužila nás." "A taky proto, že ví, že brzo budou po celým zbytku Evropy recyklační tábory. Ví, že jestli půjdou věci dál tímhle směrem, nebude se mít brzo kde schovat. Je tady, aby si zachránil prdel, ale ne že bych mu to měla nějak za zlé. Taky mi prozradil něco o těch takzvanejch záchranářích a myslím, že v tom bysme mu měli věřit."
"Fajn, já bych za to taky moc nedal, že to žádný skutečný záchranáři nejsou. Od začátku se mi to všechno zdálo trochu moc jednoduchý, aby nám dokázali zajistit cestu, kamkoli si budeme přát."
"Ten hajzl Avramites nás prodal. Přesně jak jsem ti říkala." "Vždyť já ti věřil. Věřím ti i teď. Ale pana Avramita musíme brát jako nutný zlo."
Pan Avramites je právník, který na základě dlouhé tradice vykladačů fis, souhrnných kmenových práv a zvyků kodifikovaných v Lékově kánonu, zprostředkovává jednání a obchody mezi jednotlivými frakcemi v oblasti. V současné době je Gji-rokastra v rukou prořeckého vojenského diktátora, a přestože ho federální řecká vláda oficiálně neuznává, umožňuje mu jisté neoficiální přesuny přes hranice. Pan Avramites zařídil Alexovi a Katrině transport s terénním konvojem, který do města dopravil lékařské potřeby. Tady už to tak chodí, vysvětlil jim pan Avramites, jistá řecká společnost, která sponzoruje huma-
nitární pomoc, si prý jednou dokonce najala Glassův tým, aby se naboural do nové místní distribuční sítě.
"Mohli bysme projít pěšky," trvá Katrina umíněně na svém. "Jasně, řekneš mi, že hranice se jen hemží senzorama a pastma OSN. Jasně, řekneš mi, že ten kraj je plnej různejch gangsterů, ale náš malej modrej přítel povídal, že zná cestu skrz."
"A ty mu důvěřuješ, Kat? Naprosto a bezvýhradně mu důvěřuješ?"
"Sám říkáš, že je na naší straně. Důvěřuju mu minimálně stejně jako Avramitovi."
Alex se musí pousmát. "Ona je tady, Kat! Vím to! A potřebuje mě. Proč jinak by sem přišel?"
"Ty falešný záchranáře si ještě podám, až přijde čas. Taky bych měla zlikvidovat Avramita, ale předpokládám, že to bys mi nedovolil. Musíš si sakra zase už sedat? Vždyť ti ten podělanej terminál nesu sama."
Ale Alex se i tak potřebuje zastavit a na chvíli si odpočinout. Dolů je to dlouhá cesta a dnes je extrémně horký den. Katrina, nejspíš nadopovaná něčím víc než jen adrenalinem z minulé noci, nedokáže zůstat chvíli v klidu. Rozběhne se za jednou ovcí, porazí ji na záda, pak se rozesměje, nechá ji vyškrábat se na nohy a odběhnout.
"Máš štěstí, že tu nikde nejsou ovčáci," podotkne Alex, "poslali by na tebe psy."
Zdejší ovčáčtí psi jsou silně vylepšení pro boj, mají speciální náladové čipy a geneticky upravené čelisti s keramickými zuby, aby dokázali ovce na vysokohorských pastvinách ochránit před vlky.
"Jen ať si to zkusí. Já jsem připravená," prohlásí Katrina. Otře si dlaně o boky a zaujme vyzývavou pózu. "Tohle podělaný čekání," dodá, "už mě vážně začíná nudit. I kdybysme měli zejtra chcípnout, bylo by mi to fuk, hlavně když se vyhrabeme z tyhle stojatý vody."
Téhož večera se v jedné z několika málo restaurací, které dosud v Gjirokastře fungují, sejdou s panem Avramitem. Alex musí Katrinu skoro hodinu přesvědčovat, než se uvolí ho tam doprovodit. Přiměje ji slíbit, že sama nepromluví a nepokusí se pana Avramita probodnout vidličkou.
"Na to bude čas později, zatím by nám pořád mohl být
užitečnej. Kromě toho, pokud nám řekne, že s námi nakonec sám nepojede, budeme najisto vědět, že nás prodal."
"To víme už teď," odvětí Katrina s opovržením.

Za skopový guláš s trpkým červeným vínem zaplatí neúměrné ceny, ovlivněné válečnou inflací. Profesionální třídy se tady v Gjirokastře dosud snaží oblékat k jídlu co nejlépe, učitelé a místní úředníci přišli v čistých naželenených oblecích, jejich ženy v naškrobených bavlněných šatech. Alex má na sobě pomačkané aksamitové poncho přes jednodílný oblek, který je mu, popravdě řečeno, trochu malý. Katrina je celá v kůži, na nohou motorkářské boty, jimiž podupává do cementových dlaždic na podlaze. Domácí buržoazie si je úkosem prohlíží a navzájem si na jejich adresu vyměňuje pravděpodobně značně nelichotivé komentáře. O cizí ziskuchtivce tu nikdo nestojí, a Alex s Kat-rinou jsou za ně bezpochyby pokládáni. Ani to, že se přátelí s místním znalcem fis, jim nemůže získat potřebnou vážnost.
Pan Avramites v pomačkané hadrové čepici na plešatící hlavě, v černém saku, roztrženém na jednom loktu, a s červeným šátkem ovázaným kolem krku připomíná spíš nějakého odrba-ného cestáře než právníka. Vytáhne brýle se zlatými obroučkami, aby jim mohl přečíst, co je napsáno v pasech, které pro ně získal. Všechno je totiž v řečtině a albánštině. Katrina se ušklíbne na Alexe, ten jí vrátí vyrovnaný úsměv. Alexovi připadá pan Avramites vlastně vcelku sympatický. Starcova lakota je upřímná a naprosto otevřená, snaží se být vaším přítelem i v okamžiku, kdy vám potajmu strká ruku hluboko do kapsy nebo vás, jako v tomto případě, prodává za vašimi zády vašim nepřátelům.
Podle dohody by měl pan Avramites cestovat s nimi; Alex si ho najal jako tlumočníka. Pan Avramites ztratil před deseti lety při vládní okupaci Gjirokastry celou rodinu. Se zbytkem albánských Reků uprchl, aby pokračoval v bojích v horských lesích. Zaplatil za to, aby se jeho žena s dcerou mohly ukrýt v jednom sklepě přímo v Gjirokastře, ale rodina, která zprvu s jeho plánem souhlasila, se nakonec rozhodla jinak a odjela na sever dlouho předtím, než Rekové dobyli město zpět. Nikdo neví, co se s nimi potom stalo, ale pravděpodobně je hned za prvních dní okupace někde zastřelili a pohřbili v některém z masových hrobů za městem. Pan Avramites upadá čas od času, když mu tyto věci přijdou na mysl, do stavu tiché sklí-
čenosti, nicméně dnes má očividně veselou náladu - snad až příliš veselou na člověka, před nimž leží značně hazardní podnik, pomyslí si Alex.
Pan Avramites zajistí tvrdé papírové desky pasu hologra-movou pečetí a předá jej Alexovi. "U vás to bude v bezpečí, pane Sharkey."
A už je to tady. Alex na sobě cítí Katrinin pohled, ale sám nespouští oči z pana Avramita. "Nebylo by přece jen lepší, kdybyste si ho nechal u sebe?"
"Ehm. Totiž..." Pan Avramites pokrčí nejen rameny, ale jaksi celou horní polovinou těla. "Zjistil jsem, že velitel lékařského týmu zvládá celkem slušně angličtinu, a kromě toho, mám ještě k vyřízení nějakou záležitost tady ve městě... Vzdám se, pochopitelně, peněz, které byste mi jinak zaplatili."
"No vida," ozve se Katrina.
"Ty mlč, Kat."
"Budete v bezpečných rukou, tím jsem si jistý," pokračuje pan Avramites. "Stařec jako já by vám byl po cestě stejně jen na obtíž."
"I tak je mi líto, že jste se nakonec rozhodl s námi nejet,"
odvětí Alex.
"Eh, inu, zatím jsme všichni tady," prohlásí rychle pan Avramites ve snaze zahladit moment trapného ticha. "Co byste říkali, kdybychom váš odjezd po tak dlouhé době čekání trochu oslavili?"
Po těch slovech odběhne koupit za Alexovy peníze litr raki - tam, kam mají namířeno, vysvětlí jim, prodávají pouze ouzo, a to pijí jen muži, kteří si příliš nehledí své mužnosti.
Katrina věnuje Alexovi temný pohled. "Co abysme pana Avramita nechali jít si po těch svejch záležitostech?"
Avramites se tváří, že sarkasmus v hlasu Alexovy společnice přeslechl. "Na to je spousta času," pronese klidně. "Dnešní noc jsem tu jen pro vás."
"Kat, proč se pana Avramita nezeptáš na to velký zvíře, co jsi viděla v lese? " změní Alex téma.
Pan Avramites ji vyslechne, ale pak jen pokrčí rameny. "Nějaká věc ještě z války. O těch je lepší nevědět. Kromě toho, spousta věcí tam venku není tak úplně skutečných. Hory jsou plné duchů. Když do některého z nich vstoupíte, už se z něj taky nemusíte dostat. Říkají jim Lamie. Znáte ten starý
příběh? Současník lorda Byrona, John Keats, na tohle téma napsal dojemnou báseň."
Byron je pro Albánce něco jako národní hrdina. I přestože nakonec skončil na straně Řeků, uznávají, že to bylo ze správných důvodů, prostě věc osobní cti. Alex si už povšiml, že Albánci tak nějak očekávají, že všichni Angličané důvěrně znají nejen život Byrona samotného, ale i veškerá jeho díla. Alex osobně však o něm ví zhruba jen tolik, že měl něco společného s Frankensteinovou nevěstou nebo nějakým jiným prastarým černobílým hororovým filmem.
Katrina bouchne sklenkou o desku stolu. Skupinka lidí u vedlejšího stolu, kteří si celý večer se skloněnými hlavami cosi šuškají, se naráz otočí a zvolna na ni zamžourá, jako by se všichni právě probudili. Katrina na ně zběžně pohlédne a řekne Avramitovi: "Tahle věc nebyla žadnej duch. Bylo to velký jak nějakej podělanej slon."
"Možná to byl kůň," prohodí pan Avramites. "Ve válce koně všelijak přeměňovali. Lidi také. V tom si víly obzvláště libují." "Navíc jsem slyšela nějaký hlasy," prohlásí vzdorovitě Katrina. "Takový šeptání. Vysoko ve vzduchu. Ten les je přímo jak ze Shakespeara, co?"
"Já tam strávil celou zimu," namítne pan Avramites s hlubokou vážností silně opilého člověka, "a za celou tu dobu jsem nepotkal jedinou vílu. Akorát v Tiraně, tam měli pár loutek. V turistických hotelích. Pro pobavení hostů, chápete. Tak takové. Ale loni, když vláda znovu převzala moc, nechali všechny tyhle kurtizány vyvést ven a postřílet. Jedna z mála věcí, v nichž jsou Řekové s muslimy zajedno je, že víly a loutky jsou posměchem v očích Boha. Víly, které tu dnes jsou, se sem dostaly z ostatních zemí. Stejně jako vaše přítelkyně paní Po-wellová. Ta zase nedokáže pochopit, že se s nimi musíme vypořádat po svém."
Alex se zahledí do plamene svíčky. Jako by v něm cosi žilo vlastním životem, malé hádě omotané kolem hořícího knotu,

jež vydechuje chladný, neměnný plamen. Pohyboval se v posledních několika dnech příliš často na netu, jak se snažil objevit stopy Mileniny práce, příliš často se skulinami Sítě spojoval se svými komplici. V následné únavě ho teď přepadávají hyp-nogogické představy.
"Paní Powellová není žádná moje přítelkyně," odvětí klid-
J ně. "Věří sice ve správnou věc, nicméně ze špatných důvodů." Pan Avramites pokrčí rameny. "V lese vám budou mnohem větší starosti dělat gangsteři a nacionalističtí partyzáni, to mi věřte. Víly v těchto končinách nic neznamenají. A nikdy ani nebudou. Přišli jsme na způsob jak s nimi skoncovat."
Alex si pomyslí, že ten stařec se má ještě mnoho co učit. "Glass je očividně jinýho názoru," prohodí.
"Nejdřív se musíme dostat přes ty podělaný nacionalistický pohraniční stráže," ozve se Katrina. "Musíme z tyhle zatracený země vypadnout. Říkala jsem ti," dodá a ukáže zmrzačenou rukou na Alexe, "že začínáme na špatným místě."
"Je opilá," podotkne Alex. Jak jen se mohla za takovou chvilku tak hrozně opít?
"Nacionalisti jsou daleko," pronese pan Avramites. "Ztratili už celou jižní část země. Tu teď ovládáme my. Když pojedete skonvojem, nebudete mít při přechodu hranice sebemenší problémy. Gangsteři si netroufnou zaútočit na nikoho, kdo cestuje pod řeckou vlajkou."
"Jsem si jistej, že vaši řečtí přátelé se o nás postarají," podotkne Alex s největší upřímností, k jaké je schopen se přinutit.
"Přesně tak, mě osobně vůbec nebudete postrádat. Postarají se o vás, za to vám ručím."
Všichni se odmlčí, Katrina popuzeně, pan Avramites zahloubaný sám do sebe a své minulosti, Alex ve snaze odhadnout blížící se budoucnost. Všichni dobře ví, co se stalo, podvedení stejně jako podvodník. Dopijí raki. Následujícího rána, kdy se po úsvitu mají za starobylým podhorským městem připojit ke konvoji, z něj Alexe přepadne příšerná kocovina.
4
POTÍŽE V TIRANĚ
ZATÍMCO TODD HART ČEKÁ NA SCHODECH HOTELU, až se objeví jeho známý, je svědkem atentátu v prodejně ojetých aut na západní straně Skanderbegova náměstí. Todd se však rozhodně nehodlá do ničeho zaplést. Právě se nechal oholit a ostříhat u hotelového holiče a má na sobě pečlivě vyžehlené plátěné šortky a oslnivě bílé tričko. Přes rameno drží přehozenou lehkou bundu ze žraloci kůže obtěžkanou diářem v kapse, která se duhově blyští miliony nepatrných, femboty protkaných šupinek; na hlavě mu zase furiantsky sedí klobouk s proužkem tygří srsti. Cítí se báječně. Šlehnul si nahoře v pokoji trochu Serenity a ta ho dostala do příjemné nálady; ani ho nijak netrápí, že má jeho známý zpoždění.
Je časný večer. Lidé se ve vítaném chládku promenují kolem dokola náměstí. Ve stínu rozpadajícího se Paláce kultury jsou rozestavěny stolky půl tuctu pouličních kaváren, z jejichž rádií se line směs tónů polky, opery a thai-popu. Kolem podstavce, na němž kdysi stála kolosální, pozlacená socha starého diktátora, nabízejí dnes podomní obchodníci širokopásmé připojení k netu, pronájem mobilních telefonů, ledový šerbet, limonádu a cigarety. Směnárníci tu dělají skvělé obchody: mnozí Albánci si v mysli pěstují sen, že uvážlivým spekulováním na mezinárodních měnových trzích vydělají ohromné peníze.
Ze svého výhodného postavení vidí Todd, jak kdosi vyběhl mezi řadami pomlácených mercedesů a peugeotů na opačné straně náměstí. Muž zoufale kličkuje davem a mává kolem sebe rukama, jako by se snažil odehnat nějaký hmyz. Lidé se dávají na útěk - dobře vědí, co se tu děje. Muž byl zaměřen sršněm, malou samonaváděcí mikroraketou, neomylně vedenou k cíli jeho osobním pachem. Všichni zahraniční novináři berou tabletky, které každý den mění složení feromonů v jejich potu; sršně však mohou nalákat třeba i jen staré ponožky nebo
noviny, které jste chvíli drželi v ruce a pak je někde bezstarostně pohodili. Jsou to neúprosné vražedné nástroje. Využívají je obě strany soupeřící v občanské válce, a stejně tak i vůdcové gangů, které řídí černé trhy.
Muž se náhle zastaví a začne ze sebe rvát košili - následuje záblesk, postava zavrávorá a zůstane nehybně ležet.
"Další splacenej dluh," prohlásí Eduard Marku.
Marku musel dorazit právě ve chvíli, kdy sršeň zasáhl terč. Nepříliš povzbudivá shoda okolností. Je to zdvořile cynický, téměř padesátiletý muž. Jako vždy má na sobě pomačkaný černý oblek a neustále kouří italské camelky - jasný důkaz toho, že má známosti, protože camelky, nejoblíbenější značka všech Albánců, nejsou k dostání dokonce ani na černém trhu. Prvně se s ním Todd potkal někdy před třemi lety. Od té doby, stejně jako město samo, Marku zahořkl, uzavřel se do sebe a nestará se o žádné vnější hrozby. Todd ještě pamatuje Tiranu jako přístupnou metropoli, jež ho vítala s otevřenou náručí. Když tehdy policie zjistila, že jste novinář, nejradši by vám radostně potřásla rukou; hned vás zvali k sobě domů na večeři. Dnes se policisté potulují po městě ve trojicích a čtveřicích, obtěžují kolemjdoucí a zatýkají novináře, aby je po několika hodinách planých výhrůžek a rad, že cizinci by si měli na ulicích dávat obzvláštní pozor, zase propustili.
Marku tehdy pracoval pro zpravodajskou službu poslední vlády. Když vláda padla, dostal se do vězení, ale při prvním výročí současného režimu byl při amnestii politických vězňů propuštěn (nynější prezident kdysi pracoval jako šéf reklamního oddělení MTV, a pokud nic jiného, alespoň v gestech a rétorice je naprosto nepřekonatelný). Marku není právě spolehlivý, natožpak důvěryhodný informátor, nicméně Todd si oblíbil jeho styl a smysl pro morbidnost.
Když se Todd nyní do Tirany vrátil, Marku mu hned sdělil, že před týdnem byl přímo ve vestibulu hotelu rozsekán jistý muž na kusy. Šlo o vraždu z pomsty: před čtyřiceti lety zabil prý otec oběti milence své sestry. Marku trval na tom, že Toddovi ukáže přesné místo, kde k vraždě došlo.
"Krev má na mramor zvláštní účinky. Vzájemně se na sebe chemicky vážou."
Museli odstranit koberec a odsunout jedno křeslo, aby viděli celé místo. Todd si podlahu několikrát vyfotil, aby si Marka

usmířil, nicméně celá ta záležitost ho přivedla trochu do rozpaků a připadala mu kapku nechutná. Nejspíš proto, že se vše odehrálo právě v hotelovém vestibulu. Později zjistil, že většina albánských zpravodajů trvá na tom, aby se jejich zaměstnanci došli na ty krvavé skvrny podívat — vražda jako splátka uražené cti tu byla větší zpravodajskou bombou než celá občanská válka.
"Kdybys o tom atentátu chtěl něco napsat, můžu ti zjistit, co si budeš přát," prohlásí teď Marku. "Stačí počkat pár minut, až si pro něj přijdou jeho příbuzní, aby se dovolávali pomsty. Ti nám řeknou úplně všechno. Mohl bys z toho vytřískat slušnou reportáž z místního života."
"Nemám tolik času," namítne Todd, "naše setkání je pro mě důležitější."
"Tak proč tu ještě stojíme a tlacháme naprázdno?" zvolá Marku, jako by to byla jedině Toddova chyba.
Společně vykročí a Marku po chvíli dodá: "Jistě chápeš, proč jsi s sebou nesměl vzít svýho kameramana. Nedůvěřujou vůbec nikomu. Dokonce ani mně."
"Cítíš k podobným lidem soucit?" zeptá se Todd.
Marku pokrčí rameny. "Jsou to snílci. Stejně jako ten váš lord Byron. Doneslo se mi, že jste byli včera venku z města. Měl bys být opatrnější."
"Nesympatizuju přece ani s jednou stranou."
"Někdo by ale mohl říct, že když žiješ ve městě, neměl by ses s lidma zvenku vůbec bavit. A obzvláště ne s Křižákama."
"A ty tomu věříš?"
Marku se usměje: "Mám jen starost o tvoje bezpečí. Nikdo ze zdejšího kraje nechová ke Křížový výpravě zrovna velký sympatie. Jenže za Křižákama stojí moc a peníze, takže se nenávist a strach mých krajanů obrací proti těm, kdo s ní mají něco společnýho."
Toddovi se Markův úsměv moc nezdá. "Inu, stejně už se to nedá vrátit zpátky," pronese. "OSN nás chvíli drželo ve vazbě, asi aby nám došlo, že příště se už o nic podobného nemáme pokoušet, a my z toho vytěžili vcelku dobrou reportáž."
"Nojo, jistě, pořád zapomínám na tvoji pověst Neohrože-nýho muže," opáčí Marku. "Je to pro mě čest zase s tebou pracovat."
"Tyhle kecy si schovej do nějakého interview, Eduarde. Jen
mám pocit, že by se nám mohlo hodit všechno, čím bychom na ni mohli udělat dojem."
"0 to neměj obavy. Chtěla mluvit speciálně s tebou. Tvrdí, že jsi jedinej novinář dostatečně slavnej na to, aby mohl její příběh vypovědět."
"Potom si vymýšlí ještě víc než ty. Vogue nebo Rolling Stone by po tom skočily, kdykoli by jen kývla prstem."
"Jasně, jenže ona nestojí o interview s žádným online žurnálem, o žádnej hit jednoho dne, jak se říká. Ona chce mluvit jedině s Neohroženým mužem z Atlanty."
"Poslyš, Eduarde, tebe to nějak bere. Nejsem si jistý, jestli mi to má spíš lichotit, nebo znepokojovat."
"Já jen doufám, že z toho kápnou nějaký prachy," odvětí Marku. "Hodilo by se mi vypadnout z tyhle země, začínám tu mít příliš mnoho nepřátel."
Společně přejdou přes malou regulovanou říčku Lanu, minou památník Envera Hoxha, podivnou stavbu ve tvaru ohromného betonového létajícího talíře připraveného k odletu. Přestože Albánci dávno mrtvého diktátora dosud pokládají za špatného a proklínají jeho památku, v dnešních těžkých časech si někteří z nich přece jen tajně přejí jeho návrat. Začíná jim splývat s postavou dávného hrdiny Skanderbega, který vyhnal Turky a sjednotil celou zemi. Praví se, že nikdy nezemřel, jen někde odpočívá, aby svolal svá vojska, až bude Albánie potřebovat pomoc.
Jakmile se Marku ujistí, že je nikdo nesleduje, vstoupí do ruchu dopravy, jako nějaký toreador se těsně vyhne projíždějící rikše a zastaví taxi. Je to mercedes, přestavěný z dieselu na alkohol, takže mu často vynechává a chcípe motor. Potácí se po neudržovaných vozovkách rychlostí, kvůli níž Marku co chvíli pohlédne na své zastaralé digitální hodinky a neustále popohání flegmatického řidiče.
Tato část Tirany nebyla zatím po zemětřesení v roce 2009 rekonstruována; lze tu spatřit celé bloky polorozpadlých, ne-zastřešených ruin. Mezi zaplevelenými hromadami sutin táboří uprchlíci, kteří se sem z okolního kraje stáhli před prořeckými povstalci. Ovzduší je prosyceno modravým kouřem ze spalovaného dřeva. Netopýři, kteří hřadují na polámaných, bezlistých stromech kolem silnice, se natřásají jako malé kožené kufříky rozvěšené po větvích, jen jen se otevřít. Náhle do vozovky vběh-
ne vychrtlá kráva, zastaví se a zmateně civí na taxikáře, který netrpělivě troubí na klakson, dokud ji malý chlapec v dlouhém potrhaném svetru nezazené klackem.
"Můžete připravit hospodářství o rolníka, ale ne rolníka o jeho hospodářství, nemám pravdu?" poznamená Marku.
Mezitím se mu trochu vyhrnulo sako, takže si Todd všimne, že má za opaskem kalhot zastrčenou pistoli. "Co je to za zbraň? " zeptá se.
Marku ji vytáhne a ukáže Toddovi. Pistole má krátkou širokou hlaveň a nabíjení zezadu. Když Marku vyndá zásobník, řidič na něj koukne ve zpětném zrcátku, ale hned zase stočí pohled na silnici. "Líbí se ti?" zeptá se Marku. "Je to ruská práce. Dělají vážně dobrý automaty."
"Pěkně velká bouchačka, Eduarde, jen co je pravda." "Když potřebuješ někoho zastavit, s tímhle to zvládneš jediným výstřelem. Dutý beznábojnicový střely, laserovej zaměřovač. Funguje skvěle." Marku se usměje, zacvakne zásobník a zastrčí zbraň za kalhoty.
"Zastřelil jsi někdy někoho?"
"Tuhle nosím jen do města," odpoví Marku, jako by Toddo-vu otázku neslyšel. "Doma mám mini-Mac-10."
Todd se na prosezené sedačce nakloní trochu dopředu a vyhlédne zaprášeným předním oknem ven na zbořeniště. Na rozích ulic postávají hloučky mužů; pokuřují a popíjejí. Většina z nich má přes rameno přehozené poloautomatické

pušky. Zapadající slunce zalévá celou scénu apokalyptickým přísvitem. "Buď v klidu," napomene Marku Todda. "Do setmění je tu naprosto bezpečno."
"V New Yorku je to horší," odvětí Todd. Možnost přepadení nebo únosu ho nijak zvlášť netrápí. Do vlídného pocitu pohody, navozeného dávkou Serenity, se přesto pomalu začíná zakusovat nepříjemná podrážděnost. Tím, že vstupuje do tohoto nebezpečného teritoria sám, porušuje Todd jedno ze základních pravidel opatrnosti. "Spoléhal jsem na to, že se postaráš o bezpečný průjezd."
"Jen po určitej bod," odvětí Marku vyhýbavě. Je z něj silně cítit kolínská; pot mu v podpaží plátěného saka vykreslil tmavé půlměsíce. Toddovi připadá, že Marku má snad ještě větší strach než on sám.
Taxík opustí hlavní třídu a zanoří se do bludiště úzkých
uliček, které se vinou mezi dvoupatrovými zablácenými domy, jež jsou na sebe navzájem tak natěsnané, že se málem dotýkají okraji střech. Taxikář zapne přední reflektory, co chvíli zatroubí na klakson netrpělivé arpeggio a v oblaku prachu sviští jednou křižovatkou za druhou.
Když mercedes konečně zastaví před domem, který se na první pohled ničím neliší od ostatních, spustí Marku na řidiče vodopád slov a přiměje Todda, aby mu zaplatil padesát dolarů.
"Slíbil jsem mu ještě třikrát tolik, když tu na nás počká. Povídal, že jo."
"Doufám, že to za ty prachy bude stát."
"0 tom nepochybuj," ujistí ho Marku.
V postranním průjezdu do domu postávají u vrat ozbrojení vojáci. Jsou to mladí, hladce vyholení obři, mladíci, jimž se už v pubertě dostalo speciálních kúr pro růst svalové hmoty a fem-botických nervových sítí. Zajímat malé chlapce z řad nepřátel a proměňovat je v účinné zabijáky, které však čeká velmi krátký život, je teprve nedávný trend, nicméně v současné době už využívaný přibližně ve stovce občanských válek a povstání po celém světě. Díky oné speciální kúře dostanou časem tito mladí supermani rakovinu kostní dřeně a jater, jsou náchylní k pseudo-Parkinsonově chorobě a grand málu, nicméně většina z nich nežije ani tak dlouho, aby jim tyto vedlejší účinky stačily začít působit nějaké potíže. Jsou ozbrojeni malorážka-mi s uříznutými hlavněmi, z nichž pálí beznábojnicové střely, většinou myslí naváděné jehlice, které se při dopadu rozevřou a rozprsknou v dávku ostrých bodců. Jeden z vojáků drží na řetězu cosi, co snad kdysi mohlo být vlčákem. Díky čelistem s mohutnými svaly teď psí hlava připomíná spíš kus kořene napadený nějakou chorobou, vykopaný ze země.
Vysocí vojáci, podobní baseballovým hráčům ve zrychleném filmu, hbitě přiskočí k oběma mužům. Mají odznaky s vyobrazením lebky, symbolem nacionalistické vlády. Když na to Todd upozorní Marka, dozví se, že byli pro tuto akci pravděpodobně najati.
"Ve městě dneska neexistuje žádná loajalita. O to je moje práce ještě zajímavější, jak si jistě dokážeš představit."
Oba jsou sraženi k zemi — Todd musí vojákům předvést, jak funguje jeho diář, aby je přesvědčil, že se nejedná o žádnou bombu - a ozářeni nízkoenergetickými mikrovlnami, jež ma-
jí za úkol vyřadit z funkce veškeré femboty, které se na nich mohly zachytit, než je jim konečně povoleno vejít na dlážděný dvorek. Mezi citroníky a pomerančovníky pěstovanými ve velkých květináčích svítí lampy. Také mezi vysokými zdmi, které dvorek obklopují, jsou nataženy dráty s barevnými žárovkami. Na plátěné tábornické stoličce uprostřed kruhu světla sedí vysoká štíhlá žena v maskáčové bundě a kalhotech a vysokých botách. Oba vojáci, kteří stojí za ní, jsou skuteční: ona nikoli.
Antoinetta. Obraz je prozářený lehce mihotavou luminiscencí, jako pokrytý slabou vrstvou oleje. Jako by byla vytržena z nějakého jiného, lepšího světa, kde je dokonce i samotné světlo čistší a ryzejší.
Přestože Todd viděl Glassovu manželku na spoustách snímků, připadá mu mnohem krásnější, než si ji představoval. Zhruba před rokem byla virtuální supermodelkou, objevili ji v Bi-donvillu u Paříže. Pohádkový vzestup této dívky z naprosté bídy k bohatství proťal informacemi přesycený svět masmédií zářivým, strmým obloukem, aby posléze vyvrcholil smlouvou s InScapem, od níž Antoinetta za bedlivé pozornosti veřejnosti před šesti měsíci sama odstoupila. Po vydání jednostránkového manifestu, v němž vyzvala k setření veškerých hranic mezi mužskými a ženskými rolemi uvnitř všech virtualit (jistý komentátor jej nelichotivě přirovnal k jednomu prohlášení dávné Antoinettiny jmenovkyně s komentářem, že poslední francouzská královna nabídla lidu alespoň koláče, zatímco tato tvrdohlavá gamine nemůže nabídnout víc než pouhou rétoriku), na nějaký čas zmizela a objevila se znovu až v Glassově pevnosti.
Podle Todda je to buď obyčejná zbohatlá dívenka, která hledá nějakou silnou otcovskou osobnost, nebo naopak nesmírně zchytralá manipulátorka svého mediálního image. Ať tak či onak, znamená pro něj otevřenou cestu ke Glassovi. Navíc, ano, je opravdu nádherná, dokonce i když připustíme nějaký ten nepatrný morphing.
Má sytě černou pleť, dlouhý krk a trochu vypuklou, bice-falickou lebku faraónské princezny. Vlasy má upraveny do těsných řad drobounkých copánků, svázaných silikonovými nitkami, které vydávají přerušovaný svit jako konstelace malinkých bílých hvězdiček. Oči září barvou tepaného zlata; obočí nad nimi tvoří hustou přehradu; drobná vada, která celé tváři nenápadně dodává krásu ještě převyšující naprostou dokonalost.
, Plné rty má rozevřené do znaveného, unylého, širokého úsměvu. Je to úsměv lvice.
Jeden z vysokých vojáků vytáhne dvě láhve: Johnnyho Wal-kera a kalné raki. Todd si nedokáže nevšimnout slabého třasu chlapcovy ruky, potu, jenž se mu perlí na čele. Díky užívání steroidů má celé tváře podobané akné.
Marku Todda představí, upije doušek whisky a opatrně pronese přípitek Antoinettinu obrazu. "Jeté te Gjate. " Ať žijete dlouho. Todd provede totéž, načež Marku přípitek ještě jednou zopakuje, tentokrát s raki. Todd tedy sklenku tohoto nápoje polkne také. Začíná si připadat trochu opilý, ale aspoň se tím zbavil veškerého strachu.
Antoinettin obraz se konečně pohne a z prázdna nad jejich hlavami se k nim snese její hlas. Sdělí Toddovi, že velmi obdivuje jeho reportáže z dětské Křížové výpravy. "Bylo pro mne nesmírně užitečné spatřit celý tento problém z nového úhlu pohledu," prohlásí.

Má britský přízvuk. Todd si vzpomene, že Antoinetta o sobě tvrdí, že se anglicky naučila ze zpravodajského vysílání BBC.
"Doufal jsem, že mi o Křížové výpravě řeknete něco víc," opáčí.
Antoinetta se usměje svým unylým, dravčím úsměvem. Pohled upírá přímo na Todda: dálková čidla, která využívá, musí být velmi citlivá. Ne že by Todd čekal něco jiného.
"Některé zájmy Křížové výpravy jsou shodné s našimi, nicméně mnohé se od našich naopak liší," odvětí žena. "Jiným způsobem by se nám ji však získat nepodařilo, to je jisté. Konec konců, Síť je vlastně ohromnou arénou spousty překotně se vyvíjejících názorů. 'Jedině uvnitř Sítě existují veškeré věci i veškeré vzájemné kombinace těchto věcí.'" Je to citát z jednoho z Glassových patetických projevů.
"Ta žena z Křížové výpravy se mě ptala, jestli bych se k nim nechtěl připojit," odvede řeč Todd.
Antoinetta to přejde mávnutím ruky. Dlaně má odbarvené na červeno. "To je teď nepodstatné."
"Právě jste citovala Glasse," pokračuje Todd. "Jsou snad citáty všechno, co mi můžete nabídnout?"
"Náš rozhovor má být přece reportáží, nebo se mýlím?"
"Přesně tak," ozve se Marku.
"Nemůže to být reportáž, když tu není můj kameraman," namítne Todd.
"Dodáme vám záznam našeho setkání sami."
"Pak se stejně budu muset vzdát autorských práv."
"Co se dá dělat."
"Kolik otázek vám vlastně smím položit? Tři?" Todd si uvědomí, že je víc než jen trochu opilý. Možná to nebyl tak úplně nejlepší nápad šlehnout si tu dávku Serenity. Přesto má neurčitý vnitřní pocit, že jedině když bude pokládat otázky poněkud agresivněji, může se dozvědět něco užitečného. Kromě toho není příliš uvyklý podlézavosti, jakou mediální hvězdy u reportérů očekávají.
"To by bylo nezvyklé omezení pro muže tak ambiciózního, jako jste vy," odtuší Antoinetta.
"Slyšel jsem, že je to taková tradice," pokrčí rameny Todd. "Povězte mi něco o té Křížové výpravě."
"Dětští Křižáci nejsou nebezpeční kvůli tomu, v co věří, ale kvůli tomu, čím jsou. V nesprávných rukou by dokázali změnit celý svět."
"Jenže ne tak, jak byste si ho přála změnit vy?"
Antoinetta opět odpoví citátem Glasse. „'Metaprostředí Sítě, jež v sobě obsahuje veškeré možné virtuality, je skutečné a ničím neohraničené; národy nejsou ničím víc než pouhými fikcemi, stmelenými v jedno společně sdílenou deziluzí. Demokracie je pak fikcí uvnitř fikce. Jedná se jen o specifický případ lidského poznání. Na Síti je možné všechno, protože je tu všechno dovoleno.'"
"Tohle si mohu vytáhnout z kteréhokoli archívu. Proč Glass vstoupil do spolku s Křižáky?"
"Nabídli jsme Křižákům ráj," odpoví Antoinetta. "To jistě víte, pane Harte. Všichni to vědí. Nic víc jsme jim neslíbili; víc ani nikomu slíbit nemůžeme. Vy tvrdíte, pane Harte, že i přesto pro sebe chtějí stále víc a víc. Zajímalo by mne, jak jste na to přišel?"
"Ta žena, se kterou jsem mluvil, byla už dost stará, vypadala, s prominutím, doslova jako svraštělá sloní prdel. A chtěla mě políbit. Chtěla mě obrátit na svou víru. Naštěstí jsem se od ní dostal dřív, než se jí to mohlo podařit."
"Není třeba se za to stydět," opáčí Antoinetta. "Sexuální panika je naprosto přirozenou reakcí, obzvláště u mužů, když \ mají dojem, že ztrácejí kontrolu nad situací."
Todd pocítí osten vzteku. Propaluje se mu na povrch žárem alkoholu v krvi. "Říkám vám, jak se to stalo. Vy si z toho ale berete jen to, co se vám zrovna hodí. Ani nevím, jestli jste vůbec skutečná."
"Samozřejmě, že jsem skutečná."
"Chci říct, jestli jste skutečná Antoinetta, ne jen nějaký expertní systém, který ovládá morphingový obraz."
"Záleží na tom tolik? Mohl byste nám být užitečný, pane Harte. A my bychom mohli být užiteční vám. Nechcete o tom vědět víc?"
"Proto jsem tady."
"Jste tam, kde jste, protože jinde vás pořád někdo sleduje a váš hotelový pokoj je odposloucháván."
"Všechny pokoje v hotelu jsou odposlouchávány."
"Také parazitovat na hotelovém multimediálním kabelu od vás nebyl příliš dobrý nápad. Všechna vaše data jsou monitorována."
"Právě proto bych chtěl s Glassem mluvit tváří v tvář. Je to možné?"
Antoinetta se zasměje, pak se její obraz zhroutí sám do sebe, smrští se do podoby malého bodu bílého světla, který se ještě okamžik vznáší ve vzduchu, než odletí k tmavnoucímu nebi nad nevelkým dvorkem. Oba vojáci vykročí. Mají namířené pistole a k Toddovým protestům jsou dočista hluší.
"Křikem nic nezmůžeme," prohodí Marku, zatímco je vyvádějí ze dvora. Zdá se, že on sám na vývoj situace rezignoval.
"Určitě nás nechtějí zabít, protože to by přece udělali už uvnitř, nebo ne?"
"K těmto věcem se většinou využívá řeka," odvětí pochmurně Marku.
"Možná nás vedou ke Glassovi. Je to tak, hoši? Hrozně rád se s ním setkám, ale nejdřív bych si potřeboval sbalit věci a musím s sebou vzít kameramana. Takže - co kdybychom se nejdřív vrátili do hotelu? Najíme se, něco popijeme, nebude to trvat dlouho. Tak proč ten spěch?" ptá se Todd, když ho strkají ven na temnou ulici.
Taxík je pryč. Dva vojáci Todda a Marka drží, zatímco jeden z jejich společníků mluví do vysílačky, z níž mu odpoví rozhněvaný výbuch nesrozumitelných slov. Voják přikryje malý mikrofon dlaní a cosi řekne svým druhům.
"Na někoho čekají," odpoví Marku, když se ho Todd zeptá, o co tu jde.
Pak se všichni vojáci naráz otočí, protože zaslechnou, jak se k nim úzkou uličkou řítí armádní náklaďák s motorem na

plné obrátky a zapnutými předními světly. Vojáci zaujmou pozice a začnou střílet. Přední sklo vozu se vmžiku pokryje krajkami prasklin a rozpadne se. Motor vyprskne gejzír žhavých jisker a nákladák pomalu zastaví ve sprše úlomků hliněných cihel. Následuje další střelba, ve stísněném prostoru nesnesitelně hlučná. Výstřely přicházejí ze střech okolních domů, vojáci se hbitě ukryjí ve dveřních klenbách a střelbu opětují. Marku, lapený v křížové palbě, je odmrštěn ke zdi. Todda popadne jeden z vojáků, otočí ho, zvedne - pak sebou škubne a zřítí se na něj.
V okamžiku plném hrůzy Todda napadne, že byl zasažen také, ale všechna krev je vojákova. Kope divoce kolem sebe, kope a kope, ztratí přitom klobouk a jednu botu, až vojákovu mrtvou váhu konečně setřese a rozběhne se zpět na dvorek. Objeví dveře. Jsou odemčené. Jak se do nich vrhne, poraní si Todd rameno a bok.
Proběhne prázdnou místností, rozkopne další dveře a upadne do úzkého průchodu, zvedne se ze země a rozběhne se pryč. Sršně si všimne teprve v okamžiku, kdy mu narazí do hrudi. Pocítí ostrou bolest a nejprve ho napadne, že má srdeční záchvat, ale pak spatří, jak mu ten drobný strojek všema osmi nohama tenkýma jako vlas visí na tričku. Srazí ho, ale věc se kruhem vrátí a bodne ho do krku. Toddovi se podaří udělat ještě několik kroků, ale pak se musí posadit na schody u jedněch dveří. Tam ho také najdou přeživší vojáci poté, co pobili záložníky a podpálili armádní nákladák.

5

PŘES HRANICE

VELITEL LÉKAŘSKÉHO HUMANITÁRNÍHO TÝMU NENl nijak potěšen, když najde Alexe, jak sám čeká v chladném předjitřním ovzduší před hotelem. Jakmile oba džípy dorazí na místo a Alex se jim vydá naproti, velitel se rozhlédne po prázdném náměstí a přísným tónem se zeptá: "A kde máte tu zenu:
To by Alex sám rád věděl. Minulou noc se s Katrinou zas pořádně pohádali, nicméně nakonec se mu ji podařilo přimět, aby přistoupila na jeho plán.
"Ale jen pro teď," vrčela. "Jakmile ti hajzlové začnou dělat nějaký pitomosti, tak končím."
"Myslím, že v tyhle chvíli je to ta nejmenší z našich starostí."
"Však já se s tím tvým ersatz lékařským týmem nějak vypořádám. A i kdybych to neudělala, tak přinejhorším nás můžou leda tak odvést ke Glassovi a tý tvý vykutálený temný paní."
"Jistě, ale já tam nehodlám přijít s prázdnýma rukama. Paprsek tvrdí, že potřebuje naši pomoc, ne její, a já mu věřím."
"Ten malej zmetek. Prodal nás už v Paříži a prodá nás zas."
"Spousta věcí se změnila," namítl Alex, ale Katrinu tím stejně nepřesvědčil. Dvě hodiny před úsvitem pak někam odešla a zatím se nevrátila.
Alex proto teď řekne veliteli: "Musela si ještě vyřídit menší záležitost. Určitě se k nám někde cestou připojí, spolehněte se."
"S tím se v dohodě nepočítalo."
"Inu, vždycky můžete odejet i beze mě."
"To pochopitelně nemůžeme. Tohle je všechno, co máte s sebou?"
Alex si přinesl jen svůj počítačový terminál a nevelký batoh. Nechá jednoho z mužů, ať mu věci naloží, a pak se s jistými obtížemi vydrápe vedle velitele.
Vyjedou po silnici směrem na Kakavii. Katrina na ně čeká asi kilometr za městem, sedí na stránce zarostlé suchým plevelem, pod šibenicí, na níž se houpe zkroucené, vránami zohavené tělo víly. Pan Avramítes s ní není. Alexe z toho přepadne neblahá předtucha, ale teď není čas se na podobné věci vyptávat.
Oba džípy lékařského humanitárního týmu jsou polointeli-gentní modely vybavené tlustými ošpuntovanými pneumatikami, které dokonale přiléhají k hrubému povrchu rozbité vozovky vinoucí se horským průsmykem.
Malý konvoj se pohybuje vyrovnanou rychlostí padesáti kilometrů v hodině a za ním se táhne dlouhý ohon zvířeného prachu. Z bělostného nebe praží slunce. Alex, záda košile celá propocená, je vděčný za svůj velký černý klobouk. Katrina se uložila do těsného nákladového prostoru za sedačkami; zdá se, že dospává, co zameškala v noci.
Velitel lékařského humanitárního týmu je vzpřímený, svalnatý mladý muž se švihácky zastřiženým tenkým knírkem a chatrnou znalostí angličtiny, z níž v příhodných momentech sklouzává do své mateřštiny. Alex mu vypráví o době, kdy byl držen v zajetí v Makedonii, ale velitel na to jen pokrčí rameny a prohlásí, že tam nahoře byli lidé vždycky trochu divní.
"Tvrdí, že v těch místech žijou už tři tisíce let. Aby taky ne. Proti lidem, jako jsou oni, nemohli mít nějací Sparťani absolutně žádnou šanci, to mi věřte. Jsou to hotoví vlci."
"Asi vědí, že měsíc vždycky vychází ještě před sluncem," podotkne Alex.
Velitel předstírá, že mu nerozuměl. Hledí upřeně před sebe, potí se do bluzonu s mnoha kapsami a přejíždí si prstem po knírku. Ostatních pět členů týmu, sami muži, je oděno do maskáčových kalhot a bílých triček. To si rovnou mohli vzít uniformy. Alex je zvědavý, kdy vytáhnou pistole.
Asi po hodině se na cestě před konvojem vynoří nevelký černý obrys; tetelí se horkem. Jak se přibližují, dostává předmět jasnější obrysy, až v něm Alex rozpozná paní Powellovou. Jede bokem na vyhublém oslíkovi. Na sobě má loveckou bundu, keprové kalhoty a v ruce drží potrhaný krajkovaný slunečník, jímž se chrání před krutým sluncem. Jak kolem ní džípy prosvi-ští, zamává na Alexe. Ten následným marným přesvědčováním velitele, ať poručí zastavit, probudí Katrinu.
"Projela kolem mě, když jsem na vás čekala za městem," hlásí Katrina. "Vypadala docela spokojeně."
"Tenhle kraj je plnej gangsterů. Nemůžeme ji tu nechat potulovat se jen tak samotnou."
"Další pasažéry nebereme," uzavře velitel.
"Jeden člověk navíc by přece nebyl žádnej rozdíl," namítne Alex, ale velitel na to jen pokrčí rameny.
Malý konvoj odbočí ze silnice a rozjede se cik cak po strmé, zarostlé pastvině. Chtějí se objížďkou vyhnout pohraničnímu městu Kakavii. Ruiny budov, bílé jako ze slonoviny, je na vzdáleném svahu vidět z širokého okolí. Je to

děsivý brloh, prohlásí velitel, plný vlkodlaků, obrů, mutantů a dalších příšerných stvoření. Alex se vyptává na další podrobnosti - všechno, co vzbouřenci společně s vílami za pomoci genetického inženýrství afembotového morphingu stvořili, v něm probouzí profesionální zájem - ale velitel se o tomto tématu nechce dál bavit.
"Žerou lidský maso," prohlásí a dotkne se kotníkem palce rtů na znamení ochrany před zlými silami. Alexe tím přivede na nápad, o němž si je předem jistý, že se určitě bude líbit Katrině.
Hranici přejedou těsně před polednem a nedaleko vyhořelých pozůstatků bývalých albánských a řeckých pohraničních bran a celnic se znovu napojí na silnici. Asi po půl kilometru narazí na bunkr, zpola pohřbený za bermou a na vrcholu zakrytý keramickým protinárazovým štítem, který připomíná nabílený želví krunýř. Mezi stromy, jež rostou hned za hraničním plotem, se tyčí vysoký stožár posázený satelitními talíři pro příjem mikrovln. Kolem táboří skupinka utečenců, a jakmile džípy zastaví u ocelových vrat, obklopí je hlouček nahých dětí. Alex si od jedné stařenky koupí plechovku koly a snaží se přitom nevšímat si hrstky nacionalistických vojáků, kteří se pomalu loudají ven z bunkru. Tváří se, jako by nikdo z nich nebyl právě ve službě. Jeden přesto letmo prohlédne vějíř osobních průkazů, které mu velitel týmu nabídne; další otevře vrata, a džípy mohou pokračovat v cestě.
Za hranicí se táhne nová silnice z pletiva uhlíkových vláken zasazeného do přetavené skály. Široká kola džípu na ní vydávají příjemný bzukot.
Po obou stranách obklopuje vozovku asi sto metrů široká planina vypáleného dubového lesa; džípy se pro případ neče-
kaného útoku ze zálohy roztáhnou a pokračují v jízdě kus od sebe.
Po přejetí úzkého můstku, který se klene nad hlubokou strží, zastaví oba vozy nedaleko rozsáhlého lesního polomu. Stromy jsou zasaženy nejspíš nějakým post-syndromem Velkého klimatického převratu. Na přelomu století, než se podnebí ustálilo v novém schématu chladnějších vlhčích zim a teplejších sušších lét, postihlo evropská pobřeží Středozemního moře tříleté období nepřetržitého deště. Bílé kostry stromů, už dávno zbavených kůry, trčí ze závějí zaprášených kapradin.
Jakmile velitel vytáhne pistoli, zavládne napjatá atmosféra. Alex chvíli věří, že by se Katrině mohlo podařit mladíka odzbrojit, jenže ona si místo toho nechá pokorně nasadit umělohmotná pouta. Velitel podotkne, že Alex může být podobného ponížení ušetřen, stejně tak jako bude ušetřen i život téhle ženy, pokud se oba zaváží ke spolupráci. Pak jim vysvětlí, že humanitární tým je ve skutečnosti součástí Glassovy soukromé ochranky, což Alex s Katrinou stejně víceméně už dávno vytušili.
Katrina, budiž jí to připsáno k dobru, zahraje vcelku přesvědčivé představení. V jednom kuse zahrnuje velitele nadávkami a i s rukama spoutanýma za zády se jí podaří vyskočit a vrhnout se na něj. Jeden z mužů ji však okamžitě strhne znovu na zem. Velitel jí se smíchem řekne: "Máme sice za úkol dávat pozor na toho chlapa, ale ohledně vás jsme žádný rozkazy nedostali. Takže se radši uklidněte, nebo vás tu necháme."
Katrina se zvedne na kolena. Z nosu jí crčí krev. "Vyzývám na souboj kohokoli, kdo si na mě holýma rukama troufne. Když vyhraju, necháte nás jít," navrhne.
"Zmlkni, Kat." V Alexovi to vře.
"Polib mi prdel, Sharkey. Dávám jenom těm hajzlům šanci na férovej boj. Jejich problém, jestli odmítnou."
"Pohrajeme si s vámi později," odvětí velitel. "Teď buďte zticha. Dáme vám něco k jídlu a pití. Máme před sebou ještě osm hodin jízdy po ne zrovna nejlepších silnicích."
členové ochranky rozdělí zásoby. Alex si všimne, že se vůbec neobtěžují postavit hlídky. Očividně nemají vojenský výcvik.
Jídlo není sice moc syté, přesto však vcelku chutné. Jakmile nakrmí Katrinu, spořádá Alex sám porci za dva.
. Obzvláště si pochvaluje nahořkle sladké medové koláčky.
"Dvě minuty," zašeptá Katrina.
Je značné horko. Z kapradí se ozývají cvrčci. Několik mužů podřimuje vleže na zemi. Velitel má nasazené supermoderní videobrýle a vede zdánlivě jednostrannou konverzaci, kterou doprovází máváním rukama ve vzduchu.
Alex nasadí filtry do nosu nejprve Katrině, pak i sobě. Vtom se jim za zády ozve bouchnutí, jak explodovala plechovka se stlačeným plynem. Katrina ji schovala mezi prázdnými plátěnými pytli v nákladním prostoru vedoucího džípu. Pytle, některé v plamenech, jsou teď vyvrženy vysoko do vzduchu. Velitel se sesune k zemi. Jen jediný muž byl ve chvíli výbuchu mimo oblak pomalu se šířícího uspávacího plynu, ale ten se hned rozběhne k omámeným druhům a záhy se zhroutí také. Plyn štípe Alexe v očích. Filtry mu ucpávají nosní dírky a stojí ho značné úsilí, aby se nenadechl ústy.
"Šlo to jak po másle," libuje si Katrina, zatímco jí Alex odemyká pouta klíčkem, který našel v náprsní kapse velitelova bluzonu. Katrina ještě veliteli sebere řetízek s křížkem a pověsí si ho kolem krku.
"No, nevím, jestli je to zrovna nejlepší nápad," podotkne Alex.
"Podle mě to nemá bejt žádnej odznak věrnosti nebo tak něco. A třeba mě to ochrání před upírama."
"Ty jsi vážně praštěná," prohodí Alex.
"Polib mi, Sharkey. Nepochopíš jedinej vtip."
Katrina najde automatickou pistoli a vystřelí s ní mozek jednomu z džípů. Pak se ve VR rukavicích a brýlích skloní nad jeho terminálem a začne vyjednávat s druhým vozem. Alex zatím posbírá zbytek zbraní a naháže je do strže, potom obrátí všechny bezvědomé muže na bok, aby se nezadusili, kdyby u nich omamný plyn vyvolal zvracení.
"Měl bys jim spíš všem prohnat hlavou kulku," komentuje to Katrina. Už si sundala brýle. Džíp není ochoten spolupracovat.
"Nezdá se mi, že nás budou pronásledovat," opáčí Alex. "Nejsou to praví vojáci. A i kdyby nás pronásledovat chtěli, postaráme se o to, aby se nedostali moc daleko."
Vysvětlí Katrině svůj plán, ona se rozesměje a prohlásí, že je to ten nejpitomější nápad, jaký kdy slyšela.

"Věděl jsem, že se ti to bude líbit. A mimochodem, co jsi provedla s panem Avramitem?"
"Hádej."
"To byla hloupost, Kat. Měla by ses vždycky na chvíli zastavit a pořádně si to promyslet, než uděláš takovouhle blbost. Teď už se nemůžeme vrátit."
"Fajn."
"Než jeden z nás něco podnikne, měl by to vždycky nejdřív říct tomu druhýmu, jinak se nikam nedostaneme."
"A co jsem podle tebe měla dělat? Ten starej hajzl nás přece prodal."
"Pochopitelně. Ve válce je každej na prodej. Vážně nedokážeš tu věc přinutit, aby tě poslouchala? Plyn nebude účinkovat zas tak dlouho."
"Měli bysme jim všem prohnat hlavou kulky," opakuje Kat-rina. "Jedině tak bysme si mohli bejt jistý, že po nás nepůjdou."
"Ale jejich přátelé by po nás šli tím spíš. Ona mě vážně chce dostat, Kat. Copak ti to pořád nedochází?"
"Chce tě mít někde pod zámkem, odklidit tě z cesty. Teda, aspoň pokud tihle pitomci vážně pracovali pro ni. Což najisto nevíme."
"Velitel jasně říkal, že ho zaměstnává Glass."
"To není totéž."
"Ale aspoň uznej, že jsem měl pravdu. Morag Grayová se tenkrát v Království magie nespletla. Celou tu dobu se Milena schovávala, a přitom byla všem na očích..."
"Počkej chvíli," přeruší ho Katrina. "Kdo to sakra je?"
Po mostu se k nim kdosi blíží. Alex se po chvíli rozesměje, protože pozná paní Powellovou.
"No potěš," uleví si Katrina. "Slib mi, že ji nebudeme brát s sebou."
"Jestli je tu tak brzo, tak to musela projet přímo tím prokletým městem. Zdá se, že není ani omylem tak pověrčivá jako tady naši přátelé."
Paní Powellová je zvesela pozdraví a energicky pobídne osla otěžemi. Zvíře však, jako by si toho vůbec nevšimlo, pokračuje dál svým líným krokem. Navzdory slunečníku je buclatá tvář paní Powellové spálená sluncem do cihlové červeně. Když dorazí až k Alexovi s Katrinou, pohlédne na spící muže a podotkne: "Tak se mi zdá, že tady právě proběhla menší výměna názorů."
"Dostal jsem mylné informace," vysvětlí Alex. Tuhle větu měl ostatně na jazyku už pořádně dlouho.
"Můj poslední manžel míval takové rčení, že by spíš důvěřoval žralokovi než právníkovi. Ach, odpusťte, pane Sharkey, nemyslela jsem to jako narážku na vaše jméno."
"Nic se nestalo, paní Powellová."
"Musím říct, že ten pas, co mi prodal pan Avramites, funguje skvěle, přestože jsem nečekala, že k němu budu muset dát ještě tak vysoký úplatek. Napadlo mne, jestli byste mne nemohli kousek svézt. Tenhle osel je značně nepohodlný."
"Nejedeme nikam, kam vy byste si mohla přát cestovat," odvětí Katrina.
"Nemám vytyčený žádný určitý cíl," namítne paní Powellová, "a věřím, že místo, na které směřujete vy, poslouží stejně dobře jako kterékoli jiné."
Zatímco Katrina pracuje na džípu, Alex se s paní Powellovou rozdělí o poslední zásoby jídla Glassovy ochranky. Je přesvědčený, že vzhledem k tomu, jak bezmezně paní Powellová věří v útulnou, ekologicky i politicky bezchybnou vílí říši, má pravděpodobně zdroje, které by jim mohly přijít vhod. Možná je to jen přestárlá hippie, nicméně i tak to dotáhla pěkně daleko. Což, když už o ničem jiném, vypovídá alespoň o její nezdolné energii.
"Vy víte spoustu věcí o divokých vílách, viďte?" zeptá se Alexe. "A netvrďte mi, že ne, pane Sharkey."
"Ano, právě kvůli nim jsem ostatně tady."
"Já také. Vidíte, máme společné zájmy. Bylo mi to jasné už od okamžiku, kdy jsem se dozvěděla, kdo jste. Přízrak, nemám pravdu?"
Alex se cítí zaskočen a polichocen. "To už je tak dávno."
"Byla to velice zvláštní droga. Je škoda, že dnes už se podobné věci nevyrábějí. Femboty jsou hrozně nevkusné, nezdá se vám?"
"Snažíte se mi lichotit, paní Powellová."
"Vůbec nikomu se nesnažím lichotit, pane Sharkey."
Katrina náhle zavýskne a radostně máchne pěstí do vzduchu. Pak si sundá brýle s rukavicemi. Podařilo se jí džíp udolat. Keramický motor se rozbručí k životu; Katrina odpojí terminál a zasedne za volant.
Asi po dvou kilometrech jízdy po silnici narazí, přesně podle očekávání, na vedlejší cestu; zabíhá přímo do lesa. Zřejmě ji už dlouho nikdo neužívá, protože pneumatiky džípu tu zanechávají tak zřetelnou mřížkovanou stopu, že by ji dokázal sledovat i slepý. Přibližně po třech kilometrech zastaví a vyloží své náčiní. Džíp se opsáním trojúhelníka opatrně otočí a vydá se na zpáteční cestu rychlostí průměrné chůze.
"K těm bláznům doraz! někdy kolem půlnoci," vysvětlí Kat-rina paní Powellové. "Rozhasila jsem jim to druhý auto, takže budou šťastný, že budou moct naskákat do tohohle a vypadnout z tamního vlkodlačího kraje ještě před východem měsíce." Nato zvrátí hlavu a táhle zavyje.
"Myslím, že tohle byste dělat neměla, má drahá," zarazí ji paní Powellová. "Pokoušet Síly se většinou nevyplácí."
"Vidíte, na to jsem se vás chtěl zeptat: jak se vám podařilo projet Kakavií?" ozve se Alex. "Naši přátelé se jí obloukem vyhnuli."
"Dejme tomu, že Síly nejsou zas až tak zákeřné," odtuš! paní Powellová. "Alespoň ne ve dne. Ve dne pro ně neznamenáme víc než pouhé sny."
"To je první rozumná věc, kterou od vás slyším," prohlásí Katrina. "A co se snů týče, myslím, že máme dost vlastních."

Na nejbližší strom připevní zdroj infračerveného světla a na kmenu na protější straně cesty nastaví čidlo a miniaturní projektor. Nezabere jí to ani celou minutu.
"Každej, kdo nás bude stopovat, spustí přerušením paprsku hologram. Takovej kratičkej úryvek z jednoho starýho hororu," vysvětlí Alex paní Powellové.
Katrina znovu zavyje tak nečekaně, až sebou paní Powellová leknutím trhne.
Řídce rozesazené duby v okolí se natahují k pozdně odpolednímu slunci. Pod baldachýnem větví je příjemně chladno a stín. Mechem porostlé kořeny obepínají velké balvany poseté mapami lišejníků. Katrinino vytí je dokonale pohlceno tichem stromů, které nehnutě vpíjejí sluneční světlo a vypouštějí vodu s kyslíkem.
Pak se v dálce slabě ozve zavytí v odpověď.
Paní Powellová se otřese. Katrina se ušklíbne a zacinká malým stříbrným křížkem od velitele.
"To vám podle mého moc nepomůže," usoudí paní Powello-
vá. "Koneckonců, Síly jsou mnohem starší než podobné cetky. Myslím, že nejsem daleko od pravdy, když řeknu, že jste právě vyrušila vlkodlaka, viďte?"
"Tvrdila jste přece, že vylézají jen v noci." Katrina poklepe na pažbu automatické pistole, které se nedávno zmocnila. "Navíc, jsem mnohem lip vyzbrojená."
"Jen si nemyslete," vrtí hlavou paní Powellová. "Jsem přesvědčená, že už nějakou dobu dostávají zbraně od muslimů. Když jsem žila v lesích, viděla jsem spousty věcí. Jednou jsem potkala trolla..."
"Trollové nejsou nic," skočí jí do řeči Katrina. "Mají zatvrdlý klouby a navíc jsou díky hormonální nevyváženosti pitomí jak hromada šutrů."
"Jenže ten můj si nesl granátomet, má drahá. Plně automatický a s pořádně velkým zásobníkem."
Ujít zbytek cesty jim zabere dvě hodiny. Paní Powellová se s Katrinin ým vytrvalým, neúprosným tempem srovná mnohem snáze než sám Alex. Nakonec se zarostlá cesta sveze do úzkého údolíčka, kde po chvíli ostře zabočí kolem vyvýšeniny, za níž se údolíčko na jedné straně rozšiřuje.
Paní Powellová s dětským nadšením zatleská.
V jakési úžlabině tu nedaleko malého lesíka stojí polorozbo-řená svatyně. Vlastně to je spíš jen řada omlácených, počasím vybělených sloupů, mezi nimiž se zhruba do výše kolen vrší zídka z neopracovaných, ničím nestmelených kamenů, zarostlých bylím. Porost kolem zdí sice udržují králíci nízký, nicméně černobílá mozaiková podlaha, jíž je svatyně známa (ačkoli se do těchto míst od přelomu století neodvážil jediný turista), je přesto zarostlá dlouhou travou. Na jedné straně obklopuje stavbu holá skalnatá stěna, na druhé strmý, zalesněný svah.
Jakmile trojice vstoupí do zříceniny, na opačném konci mezi pobořenými sloupy z ní cosi vyrazí. Alex zahlédne, jak se v pruhu slunečního světla mihne bílý jelen. Katrina hned shodí ze zad batoh, ale Alex ji zarazí, ať nechá zvíře běžet.
"Možná je to jeden z těch jejich. Víš přece, jak dopadl Ak-taión."
"Prosím tě, s těmahle kecama na mě nechoď," ohradí se Katrina. "Tak jako tak budeme potřebovat nějakou obětinu. Ten malej hajzlík mi dal naprosto přesný instrukce."
Paní Powellová na ni ostře pohlédne, ale raději neřekne nic.
"Což je jedině důkaz toho, že to s náma myslí dobře," prohlásí Alex a posadí se na placatý kámen.
Po dlouhé procházce sotva popadá dech a celý se koupe v potu. Drobné potůčky mu stékají po vlasech a po obočí, takže musí neustále mrkat, aby mu kapičky nezůstávaly na řasách. Kolena má ochablá únavou a cítí, jak mu vzadu za očima pulzuje krev. Na podobná dobrodružství je už přece jen trochu starý a hlavně příliš při těle. Měl by tu místo něj být štíhlý a čilý Max, zatímco on, Alex, by se prohánět po Síti. Jenže Max by nikdy nepřipustil zásah do svého imunitního systému. Přes veškeré afektované pohrdání vlastním tělem, přes všechna ta prohlášení, jak maso jen tíží jejich mysl, jsou všichni hackeři, jakmile dojde na nějaké genetické úpravy, překvapivě choulostiví.
"Navzdory válce je tady v okolí jelenů spousta," ozve se Katrina. "Nebo možná právě proto, protože lidi teď místo zvířat lověj zas jen lidi. Taky jsou tu divočáci a kamzíci. Takže nebude problém sehnat, co potřebujeme."
"Snad jsem s sebou raději měla vzít oslíka," podotkne pan! Powellová. "Ačkoli si myslím, že ten by byl tuhý i pro lecjakého vlkodlaka."
"Něco určitě sehnat musíme," prohlásí Alex, "a rozhodně by to mělo být větší než králík."
"Jak si přejete, šéfe," odpoví Katrina a už se prodírá stromy na protějším svahu.
Paní Powellová si sundá slamák a důkladně si osuší čelo bílým kapesníčkem. "Jsem vám vděčná, že jste mne vzal s sebou. Myslím, že vám mohu být k užitku."
"Možná," přitaká Alex.
"Zkusím o tomhle místu něco najít," rozhodne se paní Powellová, pohodlně se usadí mezi zarostlé kameny a počne listovat kapesním průvodcem.
Alex si zapálí cigaretu, nechá postarší badatelku odejít hledat pozůstatky oltáře a pramínek, který má vyvěrat ze skály za svatyní. Sám se natáhne na svěžím, sluncem zalitém trávníku, a s trhnutím se probudí teprve ve chvíli, kdy se paní Powellová vrací z průzkumu.
"Průvodce tvrdí, že toto místo je zasvěceno Asklépiovi, bohu ilyrijského pobřežního města Butrini," vykládá paní Po-
wellová. "Nádherné město, pane Sharkey. Určitě byste ho měl navštívit. Já jsem tam byla protestovat proti využívání otrockých pracovních sil v docích."
Alex si zapálí další cigaretu a podotkne: "Já vás vážně ob-divuju, paní Powellová."
"Jednou už to byla inteligentní stvoření," pokračuje paní Powellová, "ale ti řezníci v Butrini víly přeměnili zpátky v loutky. Dokonce v něco horšího než loutky, protože v tamních podmínkách nesmírně trpěly a přežívaly jen velmi krátce. Co jiného jsem měla dělat?"
"Ale co má Butrini společnýho s touhle svatyní? " zeptá se Alex.

"Butrini bylo římskou kolonií," odpoví paní Powellová, "k jejímž nejzazším výspám patřilo přibližně před dvěma tisíci lety právě toto místo. Byly tu silné vibrace, chápete? A ty, pokud nejsou něčím narušeny, přetrvají věky. Dnes jsou už mnohem slabší, přesto však dosud dobře znatelné."
"A ještě předtím to tu bylo zasvěceno trojjediné bohyni," dodá Alex. "O kus dál byste narazila na hájek vavřínů, posvát-nýho stromu bohyně Dafné."
"Ráda vidím, že se zajímáte o staré příběhy." Paní Powellová se ožene po hejnu mušek, které jí tančí kolem hlavy. "Takových je dnes už málo."
Alex je potěšen, že může předvést výsledky svého pátrání. "Ve skutečnosti se jmenovala Daphoene, Krvavá. Menády, její kněžky, žvýkaly vavřínové listy, aby na sebe přivolaly orgiastic-ké sny. V Africe jí říkali Ngame; v Libyi Neith. Taky je známá jako Hekaté, nebo Gravesova Bílá bohyně Pelionu, Keatsova Belle Dame sans Merci, či Mab, Královna vil Thomase Ver-šotepce. Apollón se ji pokusil znásilnit, a když se před ním proměnila ve vavřín, upletl si pro útěchu aspoň věnec z jeho listů. To si každé čtyři roky připomínáme dodneška; ale asi jsme zapomněli, že ona sama nikdy nezemřela." Pohlédne na paní Powellovou. "Doufám, že se hodně brzo setkáme s někým, kdo si činí nárok na její místo."
"Tušila jsem to," odvětí paní Powellová. "Musím říct, že mi svou rolí připomínáte černého koně, pane Sharkey. Ale koho vlastně čekáte, že tu najdete? Nikdy jste mi to neprozradil."
"Ti lidé, co nás převáželi přes hranice, byli pořádně nervózní a chtěli íojet co nejdál, ještě než se setmí. Člověk tu vládne
jen ve dne. Tohle místo je doslova a do písmene země nikoho."
"Ano, říkali mi, že je to tu nebezpečné," odpoví paní Po-wellová. "Pan Avramites také naznačoval něco v tom smyslu, že se zajímáte o Dětskou křížovou výpravu."
"Pan Avramites bohužel naznačoval příliš mnoho věcí, což mu moc neprospělo."
"Také říkal, že Dětským křižákům nebude povoleno překročit hranice."
"Ale bude. V tom je právě ten problém. Přesunou se z Albánie do neutrální zóny, jenže jestli mám ve všem pravdu, tak k překročení hranic z neutrální zóny do Řecka už se nedostanou. Proto se s nima musíme setkat co nejdřív. Mám dojem, že Glassova manželka po nich něco chce, takže se naskýtá skvělá příležitost k vyjednávání, totiž mezi ní a mnou."
"Takže to skutečně je ta žena, s níž jste se setkal před všemi těmi lety," zvolá paní Powellová s bystrostí, která Alexe až zaskočí. "Nechtěl byste mi toho o ní prozradit víc? Začínáte se mi jevit jako chrabrý a šlechetný rytíř, který pátrá po své ztracené lásce."
Alex se usměje. Právě si totiž uvědomil, jak šťastný se cítí na tomto místě, mezi tichými, prastarými ruinami.
"Ptáte se, kdo to je?" prohodí. "Přála by si, aby se na ni pohlíželo jako na přímého potomka Daphoene, jako na lovkyni Měsíce, trojjedinou bohyni vzduchu, země a tajemných vod smrti. Je vcelku symbolické, že ty kameny tady kolem navršili na znamení svého triumfu muži, a to na místě, které bylo původně zasvěceno jen ženám. Dobyli svatyni, zabili Pýthie a posvátné koně bohyně zapřáhli do svých bojových vozů. Taky porazili vavříny, ale ty za čas vyrostly na témže místě znovu."
"Ach ano," zamumlá paní Powellová s přivřenýma očima. "Zní to velice pravdivě."
Ale Alex už s novým-zápalem pokračuje: "Věk Rozumu se trojjediné bohyni málem stal osudným, jenže jak se ukazuje, přichází s jeho koncem její znovu vzkříšení. Už minulé století bylo svědkem sesazení Boha Otce, jenž kdysi obsadil trůn po Diovi, trůn, který ještě předtím patřil jí. Na Západě už pomalu odeznívalVěk Teokracie, když u nás teprve Cromwell násilím zamítl ceremonie, jež zahalovaly Boha před obyčejným člověkem. Ve své době ovšem ještě nemohl tušit, že Věk Rozumu, v němž bude každému člověku dáno umět číst a samostatně
J interpretovat Písmo, s sebou přinese i zánik samotné myšlenky Boha Otce. Na Jeho místo povstal bůh vědy a rozumu, Apollón, s Plutém a Merkurem po boku. V mládí jsem uctíval Apollóna s Merkurem, ale teď začíná žezlo přebírat Pluto. Pluto, chamtivec, bůh podivínů uzavřených do svého vlastního světa, bůh všech lidí, kteří se ukrývají v pásových arkokultu-rách a virtualitách, žárlí na mládí a popírají smrt, protože jinak by si museli připustit ztrátu všeho, co si stačili nakřečkovat.
Podle mě si ale Apollón nenechá ujít příležitost k pomstě. Poslední technologická exploze zplodila loutky, otroky bez ducha, pololidská zvířata. Ta žena, kterou hledám - ačkoli tehdy to byla jen neskutečně inteligentní malá dívka - jim pomohla povstat, darovala jim duši. A mám dojem, že teď po nich chce, aby ji za to uctívaly. Věří, že v její osobě se vrátila trojjediná bohyně. V katolických zemích nikdy vlastně dočista nezmizela, ačkoli kult Panny Marie je jen hodně slabým odvarem. Kdysi v Británii vzkřísili její příběh znovu k životu křižáci a z Marie se záhy stala Mariana, družka Robina Hooda. Přesto stále čeká na svůj den, jako semeno zasazené do neúrodné země."
"Mnozí z nás nikdy neztratí svou víru," poznamená paní Powellová.
"Jistě. Na konci dvacátého století už se myslelo, že povstala nová bohyně: Gaia, sama Matka Země. Jenže Gaia je svět sám
0 sobě, ne idea tohoto světa. Gaia tu byla před námi, a bude tu
1 dlouho po nás. Nepotřebuje, abychom ji uctívali, protože jsme beztak její nedílnou součástí. A je to právě trojjediná bohyně, kdo za nás u Gaiy oroduje. Byla to ona, kdo dal řád životům našich předků. Bez ní by se nebylo obětovalo světským králům; bez ní by nebylo léta, nebylo by sklizní. A teď přichází znovu, převtělená do samozvané královny vil. Poznačila si mne, víte. Tehdy, ještě před stvořením první víly. Od té doby se ji snažím pochopit. A myslím, že teď ji konečně chápat začínám. Myslím, že vím, po návratu jakých časů touží, a nelíbí se mi to, nebo aspoň způsob, jakým se toho snaží dosáhnout.
Myslím, že jejím úplně prvním krokem byli právě Dětští křižáci. Tíhová zkouška, jestli se jí podaří rozšířit náboženskou pairf»?ovou infekci. Jenže mezitím se jí vymkly z rukou víly. Přerostly jí přes hlavu a ona nad nimi ztratila kontrolu. Ty

příšerné věci tady kolem neožívají jen čistě díky válce, ožívají prostě proto, že v dnešní době ožívat mohou. Víly je dokáží proměňovat podle svých přání. Dokáží bezprostředně ovládat femboty, které jim kolují krví. Věřím, že Glass chce tyto schopnosti využít k vlastním cílům, a právě proto nabídl Dětským křižákům útočiště. Ale myslím, že to od něj nebyl zrovna nejlepší tah. Podle mě na to nemá právo."
"Vážně máme mnoho společného," podotkne paní Powello-vá.
"Ve skutečnosti ne," opáčí Alex. "Vy věříte, že to všechno je doslovná, skutečná pravda. Ale já věřím, že je to jen metafora, s níž si moje temná paní pohrává. Jedině proto, že se jí teď věci vymkly z rukou, musela hledat pomoc u toho technokrata."
"A vy chcete, takhle sám, vyhlásit Křížové výpravě válku? V tom případě vám přece musím nabídnout pomoc. Vždyť existence Dětských křižáků se využívá jako záminky, jako ospravedlnění honu na víly a jejich pobíjení."
"Já chci Křižáky jen rozehnat, ne je zničit. Lidská složka samotná není důležitá, důležité je to, co je proměnilo. Pomoc už mám zajištěnou. Proto jsme tady. Ale možná nám stejně budete užitečná."
"Před chvílí se mi zdálo, že jsem něco zahlédla," řekne paní Powellová. "Sledovalo nás to zpoza tamtěch sloupů."
Alex se na to místo pozorně zadívá, ale sluneční světlo tančí mezi hustě olistěnými větvemi dubů a oslňuje ho. Sdělí paní Powellové, že má zřejmě lepší zrak než on.
"Koupila jsem si asi před pěti lety na šedém trhu nové rohovky," vysvětlí paní Powellová. "Vzhledem k penězům, které jsem za ně dala, bych, doufám, neměla vidět žádné přeludy."
Chvíli ještě v ostrých slunečních paprscích mžourá na řadu pobořených sloupů, které stojí mezi zarostlými kamennými zídkami. Pak se obrátí k Alexovi a otáže se: "Jestliže ona chce být královnou vil, co jste potom vy, pane Sharkey?"
"Jednou mě nazvala svým Merlinem. To jsme byli mnohem mladší, nicméně možná v tom zrnko pravdy bude. Jenže pokud skutečně jsem Merlinem, pak ona musí být Nimue. Dal jsem jí všechna svoje tajemství a ona mě nechala zamčeného v jeskyni mé vlastní lebky. Předpokládám, že mě sem nalákala, aby mě z toho zajetí osvobodila, ale to neznamená, že jsem sem přišel bez svých schopností nebo bez spojenců. Jsem plně odhodlaný vyváznout živý, i když to asi nebude úplně nejlehčí."
"Snažíte se mi naznačit, že bych měla raději odejít. Myslíte
to dobře, ale mě nesmírně láká tu zůstat, pane Sharkey. Udělám, co bude v mých silách. Zkusím z tohoto místa ještě něco vyčíst. Úplně cítím, jak to tady kypí energií."
Alex vybalí počítačový terminál, a zatímco se připravuje železitanová anténa, spořádá tabulku čokolády a vykouří další cigaretu. Pak pošle krátkou zprávu Maxovi. Potvrdí v ní, že je vše v pořádku, a zkontroluje postup Dětské křížové výpravy. Nachází se přesně tam, kde předpokládal, severně od Corovody, ani ne dva dny ostrého pochodu od hranice. Může se teď dát jen jedinou cestou, totiž nahoru Vjoseským údolím na opuštěné město Leskoviku a pak přes divoké pohoří Grammos. Katrinu z toho klepne: Paprsek měl naprostou pravdu.
Paní Powellová se zatím zabývá sestavováním sady prout-kařského náčiní - jsou to kousky drátu na koncích spletené dohromady a zatížené křišťálovou kapičkou na niti - a laserovým difraktometrem se snaží změřit pohyby krystalu. Alex si v teplých slunečních paprscích pozdního odpoledne chvíli zdřímne. Zdá se mu o Mileně, o dívence, jak ji kdysi poznal, ačkoli v tom snu ji pronásleduje troskami Království magie a jemu samotnému jsou v patách víly s modrou pletí a rudýma očima. Je to pošetilý, triviální sen, přesto působí jeho klaustrofobická naléhavost až nepříjemně skutečně.
Čas běží.

6
ZASE V PRŮŠVIHU

TODD HART SE S BOLESTÍ HLAVY A VYPRAHLÝMI ústy probere v dusné temnotě vyplněné hlukem a otřesy motorů. Z jejich namáhavého bručení a sklonu žebrované ocelové podlahy pod sebou usoudí, že je v nějakém voze, který právě stoupá do pozvolného svahu. Zřejmě hory - jenže které? V samotné Albánii je jich spousta a mnoha dalšími je tato země navíc obklopena. Kriste pane, jestli ho převezli přes hranice, znamená to, že je buď totálně v hajzlu, nebo naopak na cestě za životní reportáží. Ať tak či onak, cítí se, jako by ho právě shodili ze skály.
Pak udělá tu obrovskou chybu, že se posadí. Okamžitě mu připadá, že mu někdo musel odříznout vršek hlavy, a pak ho přibít nazpět přinejmenším devítipalcovými hřebíky. Nedokáže potlačit zasténání. Kousek od něj se ze tmy ozve do lomozu motorů povědomě pesimistický, skřípavý hlas. "Vítej u tý nej-pojebanější taxislužby na světě."
Je to Spike Weaver. S pistolemi v rukou ho prý vyvedli z hotelu a naložili do obrněného přepravního náklaďáku, na jehož podlaze už ležel v bezvědomí Todd. Má s sebou hodinky; je chvíli po deváté večer. Na cestě jsou tedy téměř dvě hodiny.
Todd zkontroluje obsah kapes bundy a s rostoucí panikou zjistí, že mu chybí nejen peněženka s doklady a akreditací, ale i diář, v němž má uložena všechna potřebná data, a navíc zmizel i překladač expertních systémů s historickým a turistickým průvodcem. Kromě toho všeho přišel o klobouk a jednu botu - připomene si přestřelku v úzké uličce a úpornou snahu vyprostit se zpod těla mrtvého vojáka. Vypoví Spikovi, co se po jeho rozhovoru s Antoinettou seběhlo. Spike odvětí, že většinu z toho už si stačil domyslet sám.
"Problém je v tom, že ani pořádně nevím, jestli to vážně byla ona," uvažuje Todd. Musí křičet, aby ho v rachotu motorů vůbec bylo slyšet, což jeho bolesti hlavy zrovna neprospívá. "Mohl to být kdokoli upravený morphingem do její podoby. No, hádám, že jsme zase v pořádným průšvihu."
Spike zavrčí na souhlas. "A to v pořádně hustým průšvihu. Jediný, co mi trochu zvedá náladu je, že mám naši kameru."
"Výborně. Musíme zůstat v klidu a snad se nám nic nestane. Navíc z toho můžeme vytřískat slušnou reportáž. Co kdybychom si tu zatím trochu posvítili?"
"Šetřil jsem baterky," odvětí Spike, nicméně nakáže naváděcí kameře, ať rozsvítí jednu žárovku, ovšem na co nejmenší výkon.

Jsou v jakési ocelové kleci. Žebrovaná ocelová podlaha, přepážky z nanýtované oceli, vyztužený strop z ocelových plátů ve výšce přibližně sto padesáti centimetrů nad podlahou.
"Sakra," hlesne Spike s pohledem upřeným na Todda, "zřídili tě teda slušně."
Předek Toddovy bundy je celý potřísněný zaschlou krví. "Mě ne," odvětí Todd a bundu si svleče. "Mě jen sundal sršeň." Spike má tržnou ránu na tváři a vzadu na hlavě bouli. Nejednali s ním zrovna v rukavičkách. "Na moři se stávají i horší věci," komentuje to tajemně. Dokonce se zdá, že z toho všeho má svým způsobem radost. Plně se tím totiž potvrzuje jeho názor, že celý svět je jen jednou ohromnou kupkou hnoje a štěstí v něm člověk nalezne jen v těch chvílích, kdy mu nikdo zrovna nekydá nic na hlavu.
Když se Todd zmíní o své bolesti, vykouzlí Spike ze zazipo-vané kapsy své neprůstřelné vesty, kterou po celý den nesundá ani na chvíli - a Todd ho podezřívá, že v ní snad i spí - dva pa-racetamoly. V rohu klece stojí chemická toaleta s kohoutkem a ocelovým hrnkem zavěšeným na řetízku. Voda je zvětralá, teplá a chutná po kovu, nicméně paracetamol začne za chvíli zabírat a Todd se hned cítí lépe, dokonce se v něm probudí nepatrná naděje. Možná ho vážně vezou za jeho vysněným, exkluzivním sólokaprem.
Sf!iKe si tím zdaleka není tak jistý, takže se ho Todd pokusí trochu uklidnit. "Ona mi věří," prohlásí nakonec. "A o to tu jde. Sama si mě vybrala. Už díky tomu jsme naprosto v bezpečí, chápeš?"
"Byl jsi jediným mimoevropským novinářem ve městě, a je-dinej, kterej se pídí po Glassovi. Je proto pochopitelný, že si vybrala právě tebe. Navíc máš dobrou reputaci. Třeba je dokonce tvoje fanynka."
"Máme před sebou skvělou reportáž, Špiku, já to cítím. Zkus se na to dívat pozitivně."
Todd Spika přiměje natočit pár záběrů, stručné, dojemné vysvětlení, proč byl uvězněn v této ocelové rakvi přepravního nákladáku, který se právě šine nějakým bohem zapomenutým pohořím k neznámému cíli. Světlo, které se odráží od namodralé oceli, rachot motorů a kolébavý pohyb vozu dodají záběrům dojem primitivní, křiklavé realističnosti. Todd se navíc hlasem snaží zdůraznit naléhavost a naopak potlačit vlastní strach, a zvládne celou sekvenci hned na první pokus.
"Nebylo to špatný," ohodnotí ho Spike. Chvíli se marně pokouší napíchnout do systémů vozu, až si parazitní kabel kamery skutečně najde jedno místo, kudy se může připojit k vnitřnímu navigačnímu systému a přes něj pak i na navigační družici. O deset vteřin později už je reportáž na Síti v podobě kódovaného souboru, který si provrtává cestu od jednoho uzlu ke druhému, aby se nakonec samočinně nahrál do terminálu Toddova šéfredaktora.
Spike zhasne světlo a okolí se opět ponoří do lomozící, kolébavé tmy. Spike si zapálí cigaretu. Větrání nestíhá štiplavý kouř odsávat, když si však Todd pokusí postěžovat, Spike mu jen navrhne, aby si dal taky jednu. "Člověk je hned klidnější. A vedle těch nadranejch idiotů s prstem neustále na spoušti je fakt lepší, když jsi v klidu."
"Já bych radši mluvil s někým, kdo to tu má na povel."
"Pokud někdo takovej vůbec je."
"Sakra, někdo nás přece chce, Špiku. Na tom musíme stavět."
"Já jim jen radím, aby se nedotýkali mejch věcí. Ostatní je mi fuk."
Kameraman potáhne z cigarety. Rozžhavený konec na okamžik ozáří Spikův od alkoholu zarudlý nos a zasadí drobné hvězdičky do psích očí. Do kodrcání a temného řevu motorů pak začne vysvětlovat svou teorii, že dokud má s sebou kameru, je v podstatě nezranitelný.
"Starej dobrej Isherwood měl v tomhle naprostou pravdu. Z člověka se stane jen nezúčastněnej přihlížitel. Jako kdyby vůbec nebyl součástí toho, co se kolem něj děje. Do hajzlu to
s ním jde jen v případě, že se přestane soustřeďovat na práci. Je to stejný jako třeba se zenovým buddhismem."
"Dej mi jednu tu cigaretu."
"Jak je libo," kývne Spike, krátkým záblekem plamene zapálí rovnou dvě a jednu podá Toddovi. "Vůbec nejde o to, že z kouření můžeš chytnout rakovinu. Hlavní věc je, že v podobně vypjatejch situacích, jako je tahle, se tím člověk aspoň trochu uklidní."
Na chladné ocelové podlaze a v hlukem vyplněné temnotě to však není právě snadné. Ještě chvíli poté, co auto konečně zastaví a vypne motory, slyší Todd obrátky dál v hlavě. Je to, jako by se sám stal součástí stroje. Stroje, který nikdy neutichá.
Náhle se s hydraulickým lupnutím otevřou dvířka a trojice přerostlých adolescentních vojáků vyžene Todda se Špikem ven. Spike na ně začne pokřikovat, ať je ani nenapadne nedotýkat se kamery, že prvnímu sráči, kterej na tu kameru hrábne, rozseká držku. Obrněný nákladák se krčí pod řadou obloukových lamp jako nějaká obrovská hranatá ropucha a černý povrch kapoty pohlcuje veškeré světlo. Nocí se nese svištění větru v korunách zkroucených stromů. Také je slyšet neustálý, rytmický hřmot - Todd si pozvolna uvědomuje, že to je hluk příboje.
Ty stromy jsou olivy. Nákladák parkuje na silnici ohraničené z jedné strany olivovými háji a z druhé vysokým útesem, který spadá kolmo dolů k moři. Tu a tam stojí další vozy, jejich reflektory společně prozařují temnotu noci. Vysoko po obloze pluje jasný půlměsíc. Robustní vojáci odvádějí Spika a Todda, jemuž chybí jedna bota a proto pokulhává, pryč od nákladáku. Jakmile projdou kolem džípu se symbolem OSN na kapotě, spatří Todd vojáky v modrých baretech a začne na ně volat.
"Američan! Já jsem Američan!"
Jeden z vojáků OSN, důstojník, se otočí. Ve světle obloukových lamp se zaleskne jeho mahagonová pleť.
"Americký reportér! Unesli rně!" Únosci se Todda okamžitě j5*>!tusí umlčet tvrdými štulci pěstí a odtáhnout, ale Todd se neonroženě brání. "Americký reportér! CNN. ABC. CBS, sakra!"
Důstojník však jen podotkne: "Jak jsem vyrozuměl, jedná se tu o nějaký místní problém."
Todd poprvé pocítí bodnutí skutečného strachu. Spojené
národy mají přece chránit lidi a on právě teď ochranu potřebuje. "Já jsem reportér! CNN! Řekněte jim, ať mě nechají jít!"

Ale důstojník OSN jen zavrtí hlavou a odejde. Todd ho vyprovází nadávkami, kterými však jen rozesměje vysoké vojáky. Očividně jsou dobře obeznámeni s americkými vulgarismy. "Ten muž nebýt dobrý. Vy zůstat s námi. Dát nám cigarety."
"OSN nesmí překročit pravomoce, který tu dostala," podotkne Spike. "Co jsi čekal?"
"Zapni světlo. Chci okamžitě natočit hlášení o tom, co se tady děje."
"Jdi se bodnout. Tihle hoši jsou už tak dost nervózní. Nech to plavat."
"Ten všivák Marku. Podrazil mě!"
"Jasně, že tě podrazil," odvětí Spike, "mně to ale nevyčí-tej."
Jeden voják, který zřejmě umí trochu anglicky, si přejede prstem po hrdle. "My zabít Marku k smrti. On zkusit nás zradit. My zabít ho k smrti. My postarat se o vás."
Todd vztekle skopne zbývající botu. "Pracujete pro Antoi-nettu?" zeptá se.
Voják pokrčí rameny.
"Pro tu ženu, co jsem s ní mluvil? Kdo vám nařídil, abyste nás unesli?"
Spike nechá kolovat cigarety. "Kam nás, hoši, vlastně vezete?"
Vojáci se jen ušklíbají a pošťuchují se navzájem lokty, štěstím bez sebe, že mohou kouřit tyhle skvělé, dovezené camel-ky. Připomínají dychtivé, energické hřebce, pleť jim poškubává vnitřním napětím, oči těkají po směru zvuků, které Todd nedokáže zaslechnout. Ruce ani na okamžik nesundají ze svých kalašnikovů typu V. Odulými prsty s okousanými nehty poklepávají na pažby omotané lepicí páskou, na omlácené chrániče upilovaných spouští. Co chvíli zdvihají pohledy k černému nočnímu nebi.
"No tak," vybídne je Todd, "vždyť je to úplně neškodná otázka. Kdo je váš šéf?"
Voják, který ovládá angličtinu, natáhne ruku a Spike mu do ní vloží zbytek cigaret. "Bohatá Řek nás koupit. Na jeden den. Přivést vás sem. Teď vy být tady. My dobří."
Glass " vydechne Todd. Pocítí značnou úlevu "Takže je to Glaí Viďíš říkal jsem ti to, Špiku. Byla s mm nejaka zena?
Ale vojáČ! už ho neposlouchají. Todd vzhlédne a spatří, jak se k nim nocí pomalu snáší vrtulník.
7
ZLOSTNÍ
ALEX SE KONEČNĚ PROBUDÍ. UŽ SE POMALU STMÍVÁ a ochlazuje se. Jsou přibližně patnáct set metrů nad hladinou moře, vysoko v prastarém pohoří, kdysi nazývaném Illyria, a letní noci tu bývají chladné. Alex zkontroluje hodinky, obyčejnou tečku se dvěma čárkami generovanými čipem, jenž má implantovaný pod kůží zápěstí. Účinky uspávacího plynu vypršely zhruba před hodinou, takže Glassova ochranka už měla dostatek času dorazit po jejich stopě až ke svatyni. A nejsou tady. Alex doslova cítí, jak z něj spadlo napětí. Nejspíš nasedli do džípu a vypařili se. Začíná to vypadat, že by všechno nakonec ještě mohlo vyjít.
Po Katrině zatím není nikde ani památky, ale to Alexe nijak netrápí. Ta se o sebe dokáže postarat. Paní Powellová sedí zády opřená o ubohé pozůstatky jedné ze zdí a tiše hovoří se svým průvodcem. U nohou jí tiká laserový difraktometr, který při každé otočce vysílá nitky červeného světla k virguli. Jakmile se Alex pohne, paní Powellová vzhlédne a sdělí mu, že svatyně je doslova nabitá energií.
"Přitom je tu takový klid. Nejspíš tohle místo po dlouhou dobu nikdo ničím nenarušil."
Alex vykročí k pramínku, aby si opláchl obličej, když tu k němu zpoza nízké rozbořené zídky vystoupí víla.
Je to První paprsek vycházejícího slunce. Sluší mu to, jako vždy. Je oblečený do nové maskáčové bundy s hlubokým výstřihem a zazipovanými kapsami, poseté zelenohnědými skvrnami, které neustále mění tvar. Celý se navíc leskne spoustou talismanů a k opasku má připevněné pouzdro s velkou pistolí.
"Dlouho jsme se neviděli," řekne.
Alex k němu natáhne pravou ruku a Paprsek do ní plácne. Ostré vílí nehty poškrábou Alexovi dlaň.
"Tak jste těm ničemům vážně uprchlí," podotkne Paprsek. "Věděl jsem, že to zvládnete."
"Byli to Glassovi muži?"
"Je na tobě, abys to zjistil, velikáne."
"Možná jsme radši měli jít s tebou."
"Potřeboval jsem si ještě něco zařídit."
"A jakou jsi měl cestu?"
Paprsek pokrčí rameny, až se na něm všechny talismany rozcinkají. "Předevčírem mě celý den pronásledovali vlci. Schoval jsem se v jednom stromě. Žádný problém. Vymočil jsem se jim na čenichy a hned odtáhli."
"Vážně?"
Paprsek se ušklíbne svým zubatým úsměvem. "Byli to vlkodlaci vlci, velikáne. Vlci s tělem člověka a instinkty vojáka. Infikoval jsem je něčím, co jim zablokovalo čipy."
"Na skutečný lidi by sis ale měl dávat pozor." Alex poklekne a cákne si na obličej trochu studené vody, která stéká po kluzké skále.
Paprsek ho pozoruje. "Troufáš si, velikáne. Tohle je posvátný pramen."
"Hloupost, posvátnej pramen už dávno zmizel. Ztratil se při jednom zemětřesení, a další pak kousek vedle otevřelo tenhle."
"Všechno, co leží na posvátné půdě, je samo posvátné. Měl by sis dávat pozor." Paprsek vycení zuby. Jsou všechny stejně velké, vybroušené do ostrých špiček. Neztratil za tu dobu nic ze svého čilého smyslu pro škodolibé darebnosti.
"Co je zač ta stará ochechule? Snad ne obětina? Viděl jsem ji toulat se po lesích kolem Gjirokastry. Musel jsem přemluvit jednoho trolla, aby ji nesežral."
"Upřímně věří ve víly. Bude nadšená, až se s tebou setká, ale ne aby ti to stouplo do hlavy. A jak se vůbec máš,

Paprsku? Ani jsme se tenkrát v Paříži nestihli pořádně rozloučit."
"Pěkně jsem vás tehdy napálil," prohlásí Paprsek s úsměvem.
"Jo, to jo. Hrál jsi na obě strany a rozeštvával je proti sobě." ",f»že i já se nechal napálit. Zahrávala si se mnou, stejně jako srzahrávala s vámi. Zneužila mě, ale já jí utekl. Kdyby mohla, udělala by si z nás všech svoje otroky."
Alexovi leží v hlavě ještě jedna otázka, na niž by si zoufale přál znát odpověď, ale zatím nepřišla příhodná doba, aby ji mohl položit. Kdyby se na Milenu zeptal už teď, Paprsek by mu buď zalhal, nebo všechno obrátil v žert. Díky silnému pudu
sebezáchovy a křehkému egu propadají víly často i po nepatrné provokaci záchvatům nekontrolovatelného vzteku. Jejich pojetí svědomí je naprosto odlišné od lidského. Je velice snadno zranitelné, postavené na základech vedlejších osobností generovaných implantovanými čipy, které se vzájemně ovlivňují prostřednictvím husté neuronové sítě. Navíc tyto rozdílné vedlejší osobnosti nesdílejí společné vzpomínky, ty jsou pro každou osobnost individuální a samostatné - dlouhý zauzlovaný provaz, který Paprsek nosí ovázaný kolem pasu, je jakýmsi ztělesněním souhrnu vzpomínek, jež navzájem svazují všechny jeho osobnosti. Je to takové jeho záchranné lano. Víly sice dokáží zpracovávat nesmírné množství údajů, nicméně postrádají momenty náhlého osvícení, tak běžné u lidí, které proto pokládají za nebezpečně nevypočitatelná, ničím nespoutaná stvoření.
"Inu, tak jsme se zase dali dohromady," pronese Alex namísto otázky.
"Věděli jsme, že na naši návnadu zaberete, velikáne." Jedno z Paprskových velkých, špičatých uší sebou zacuká. "Už se vrací," dodá ještě a odběhne.
O několik okamžiků později se ozve zdušený výkřik. Paní Powellová spatřila první skutečnou divokou vílu v životě. Když Alex projde v Paprskových stopách ruinami, nalezne ji, jak nepohnutě sedí s rukama sepnutýma před ústy a hledí na Paprska. Rozevřený průvodce jí leží u nohou jako poraněný pták a nesrozumitelně si pro sebe cosi brblá.
Na opačné straně pobořené svatyně se mezi stromy vynoří Katrina. Na zádech nese téměř bezhlavé sele divokého prasete s lesklou srstí. Nezdá se nijak překvapená, že tu vidí Paprska. Složí kořist na trávník a prohlásí: "Jakmile šlo o to sem tuhle mrchu donést, tak ten podělanej modrej skrček radši zdrhnul."
"Beze mě bys nic neulovila," opáčí Paprsek. Zadupe po trávě, ohlédne se přes rameno na Katrinu a ušklíbne se: "Máš moc pomalé nohy."
"Zato ale mám tuhle šikovnou poloautomatickou pistoli typu Glock, která pálí rovnou stovku Glaserových nábojů za minutu. Bez ní bys byl ztracenej, nepomohlo by ti ani to tvý švihlý stopování, ani ten kanón, co nosíš pod bundou."
"Je to dobrá pistole," hájí Paprsek svou zbraň a zamává jí ve vzduchu.
"Doufám, že ten krám nemáš odjištěnej," zvolá Katrina.
"Co je to zač, Paprsku?" optá se Alex.
"Výborná americká bouchačka. Kolt 'Python .357'. Podívej."
Paprsek mu zbraň pyšně podá. Na hlavni má vyryté složité, do sebe propletené vílí entoptické symboly.
"Střílí kouzelné kulky," chlubí se Paprsek.
"Ještě že tak," podotkne Katrina, "protože ty sám bys trefil úplný hovno."
"Zato ona tomu seleti, co jsme přinesli, rovnou ustřelila celou hlavu," stěžuje si Paprsek Alexovi. "Museli jsme ho nechat vykrvácet, prý aby ho mohla nést. To není žádný lov. Divoké víly loví jeleny tak, že je pronásleduj! a upíjejí jim krev tak dlouho, dokud zvíře nepadne vyčerpáním. To je potom lov. A ze všeho nejzábavnější je lovit lidi, ale o tom vám radši nic vyprávět nebudu. Jednoho dne si možná usmyslím ulovit i vás."
"Kéž by sis prokousnul jazyk a sám vykrvácel k smrti," popřeje mu Katrina.
"Neměj strach, pokud na to skutečně jednou přijde, zabiju tě rychle," slíbí jí Paprsek. "A ty jsi v bezpečí, velikáne. Tvoje krev chutná po octu a moči, takže by nikdo neměl chuť ji pít."
"Možná ji jednou budeš muset vypít," opáčí Alex.
"Já vím. Proto bys měl jíst víc cukru, aby aspoň trochu zesládla."
Ani žertovný tón však nedokáže zakrýt Paprskovo hluboké znechucení. Víly si navzájem pijí krev například při pohlavním styku, kdy si tímto způsobem vyměňují kmeny fembotů, nebo po boji, kdy si vítěz bere svůj právoplatný podíl od poraženého. Proto, kdyby Paprsek skutečně Alexe jednou zabil, musel by se jeho krve napít, přestože je to pro něj značně zvrhlá představa.
Vtom se zvedne paní Powellová a prohlásí: "Myslím, že byste nás měl představit, pane Sharkey."
"Jo, jistě. Paní Powellová, toto je První paprsek vycházejícího slunce. Paprsku, dej pryč tu pistoli a seznam se, prosím, s paní Powellovou. Myslím, že později, až na to bude víc času, na tebe bude mít spoustu otázek."
"S trochou štěstí ten čas nebude," zamručí Katrina.
"Kdy si pro nás přijdou?" zeptá se Alex Paprska.
Paprsek se ušklíbne. Vychutnává si situaci. "Možná brzy. Možná ne."
Katrina začne stahovat selátko.
"Měli bychom dojít pro dřevo," obrátí se Alex k paní Po-wellové.
Jakmile jsou dost daleko v lese, aby je nezaslechl ani Paprsek, dodá Alex: "Paprsek není jako většina divokých vil."
"Nemusíte ho omlouvat," odvětí paní Powellová.
"To nebyla omluva, ale varování. Paprsek je přetvářka sama. Je to malej parchant s neúměrně velkým egem, kterej si rád hraje na nejtvrdšího nezávislýho agenta široko daleko. Jednou už se pořádně spálil, protože se pokusil hrát na obě strany, a teď dělá všechno pro to, aby se za to pokoření pomstil. Toho my můžeme využít ve svůj prospěch a on nám rád pomůže, ale ostatní divoký víly nemají ani zdaleka tak lidský chování jako on. Dejte si pozor, abyste žádnou z nich nerozzuřila. Paprsek sice často mluví o zabíjení lidí, ale myslím, že u něj jsou to spíš jen řeči. Zato ostatní víly by se na vás vrhly bez mrknutí oka, kdyby jim připadalo, že jste se něčím dotkla jejich cti. Na cti si totiž hrozně zakládají. Jenom

přesvědčit je, aby s náma spolupracovaly, mě stálo nesmírnou námahu. Všechny si myslí, že jsou mnohem víc než my lidé."
"Možná skutečně jsou," odvětí paní Powellová.
"Za chvíli bude tma, takže bychom měli to dříví nasbírat co nejdřív. Musíme jim něco obětovat. Je to zdvořilost. A jedině zdvořilost nás snad může zachránit."
Nasbírají plné náruče suchých pokroucených větví a opatrně je složí vedle mělké jámy, kterou Katrina zatím vyhloubila mezi drny loveckým tesákem. Paprsek donese pár větviček divokého rozmarýnu. Katrina je vloží do dutiny v hrudníku vyvrženého selete a obalí zvěřinu vrstvou jílu.
Jakmile je zažehnut oheň, začne jíl na seleti pozvolna praskat. Vytékají z něj malé žluté kapičky tuku, jež se lesknou v plamenech. Alex pro jistotu ještě rozpráší do kouře celou sprejovou plechovku feromonů. Vůně pečeného masa mu vhání sliny do úst. Poučí ostatní, že v Itálii se pečenému vepřovému s rozmarýnem říká aristo. "Jí se hlavně na pohřebních hostinách."
"Rozmarýn na věčnou paměť," poznamená paní Powellová.
Společně sedí kolem ohně. Nad hlavami jim bzučí malé kousavé mušky. Paní Powellová nechá kolovat repelent. Paprsek k němu jen čichne a musí si odkýchnout, jako kočka. Alex ospale zírá do plamenů a ukusuje z tabulky příliš sladké čo-, kolády pro přežití, Katrina pozoruje temný les. Ačkoli se snaží předstírat nevzrušený klid, je celá napjatá. Alex jí raději nic neříká. Všichni jen tak sedí a čekají.
Konečně Paprsek zvolá:
"Přicházejí!"
Víly je slyšet dávno předtím, než se první dostanou na dohled. Halekají v temnotě jedna na druhou. Vysoké hlásky splývají v jednolitý chorál, při němž tuhne krev v žilách.
Euan! Euan! Eu-oi-oi-oi!
Katrina vyskočí, automatickou pistoli v ruce. Alex jí okamžitě nakáže, ať zbraň schová. Katrina zaváhá, ale nakonec ji skutečně zastrčí pod koženou bundu. Pak se obrátí na Paprska: "Ty malej smrade. To jsi nám neřekl, že to budou Zlostní, koho nám přivedeš."
"Neptali jste se," namítne Paprsek a zazubí se na ni.
"Je to jen jedna z písní, jaké zpívali opilí horští ovčáci," vysvětlí paní Powellová. "Nic víc."
"Doufejme," odpoví Alex. Snaží se nedat najevo, že má strach. Paprsek jim slíbil, že svolá divoké a samotářské víly, které obývají tento kraj. Zlostní jsou něco dočista jiného.
"Nicméně," dodá paní Powellová s jistou pochybností, "je to skutečně velice stará píseň." Poprvé za celou tu dobu jako by její nezkrotná touha po poznání poněkud ochabovala.
"Divoký víly si pro vlastní potřebu půjčují, co se jim zrovna hodí," prohlásí Alex. "Zlostní jsou požitkáři, žijí jen pro zábavu, ze dne na den. Jsou jako na nikdy nekončícím tripu. Kdyby se ale chtěli pokládat za tradiční následovníky Bakcha jako třeba ta skupinka, co kdysi zabila Orfea, museli by se správně opíjet buďto vínem nebo pivem s příměsí břečťanu, nebo jíst syrovou Amanita muscaria, podle toho, který přesvědčení by vyznávali. Jenže Zlostní se místo toho infikují nanoefektory, který mají za úkol zvyšovat produkci psychoaktivních chemikálií v určitých neuronech. Svým způsobem mě ovšem těší, že si zvolili právě tuhle metodu, protože jsem sám..."
"Doufejme, že už o nás slyšeli," přeruší ho Katrina. "Doufejme, že se jim doneslo, co jsme dokázali v Amsterodamu. Protože jestli jo, snadno si u nich získáme respekt."
"Jen žádný zabíjení," napomene ji Alex. "Slíbila jsi mi to. Jinak to můžeme rovnou zabalit."
"Jenže to jsem nevěděla, že na nás ten zmetek zas ušije
takovou svinskou boudu," sykne Katrina. "Vylákal nás sem a zas nás prodal. Už podruhy, parchant."
Z Katrininých hrubých výrazů lze poznat, jak je rozrušená - anglicky se naučila víceméně z virtuálních střílečeк. Ve světle plamenů, které jí ozařují tvář, vypadá mladě, divoce a ostražitě; v černé kožené bundě, vysokých motorkářských botách s přezkami a černých legínách připomíná válečnici ze starých ság. K dokonalosti už jí chybí jen zrcadlovky.
"Pokaždé vás napálím," pošklebuje se Paprsek.
"Tentokrát jsi napálil sám sebe," odvětí Katrina. "Zlostní nám v tyhle záležitosti nejsou vůbec nic platný. Kde jsou ostatní divoký víly? I dvě nebo tří takový by nám pomohly víc než tahle smečka."
"Tahle záležitost je záležitostí vil," prohlásí Paprsek s vy-ceněnými zuby. "Proto je rozhodování jen na nás."
Z mihotavých stínů na okraji kruhu světla kolem ohně se začínají vynořovat postavy. Paní Powellová se ohlíží po vysokých vílích hlasech, jež se ozývají hned z jedné strany mýtiny, hned z druhé. Katrina si nemilosrdným pohledem měří Papr-ska. Alex zírá přímo před sebe, srdce mu divoce bije. Klepou se mu ruce. Nedokáže ten třas nijak zastavit, takže si je nakonec sevře mezi stehny.
V chvějivé temnotě se nečekaně objevují a zase ztrácejí tváře. Ostré liščí tváře, tváře s prasečími rypáky, tváře s protáhlými nosy koní. Víly mají tváře zakryté maskami, jinak jsou téměř nahé. Pohrdají oblečením jako pouhou lidskou přetvářkou, ačkoli některé z nich jsou oděny do zvířecích kůží, přehozených přes ramena a kolem pasu svázaných. Mnohé si do dlouhých vlasů vpletly břečťanové ratolesti. Jiné mají holou modrou pleť pokropenou červenými tečkami - šťáva z břečťanu smíšená s močí vytvoří červené barvivo. V záři ohně vypadají tečky černě.
Paměťové infekce, napadne Alexe. Milena je sice pohřbila hodně hluboko, ale za příhodných okolností vždycky vyplavou na povrch. Tyhle divoké víly zdaleka nejsou tak svobodné a nespoutané, jak si asi samy myslí. Psychoaktivní femboty vyvolávají na svět dávné vzpomínky, uzamčené v jejich hlavách.
Jedna z vil, s maskou tragické lidské tváře, nese v náručí malé medvídě, sotva dost staré na to, aby otevřelo oči. Zastaví se před lidmi, a zatímco je nehnutě pozoruje, její bratři se

pomalu stahují kolem ohně s opékajícím se seletem.
Katrina nenápadně zasune ruku pod bundu, ale Alex zašeptá: "Hlavně klid."
V náhlém chvatu strhnou víly sele z ohně, oklepou z něj jílový povlak, rozporcují maso noži a stáhnou se do tmy, aby si pochutnaly na soustech, která se jim podařilo ukořistit. Ve tmě lze spatřit obrysy nějakého mohutného tvora. Je to malý mamut, ne větší než obyčejný kůň, zato však mnohem silnější, porostlý hrubou srstí dlouhých rudých chlupů. Mezi zahnutými kly s ocelovými špičkami se mu klátí chobot, jímž tvor čenichá ve vzduchu. Na zádech nese dřevěnou desku s jednoduchým kusem dřeva vyřezaným do tvaru sedačky.
Alex vstane. Paní Powellová vytáhla kameru, ale jedna z vil jí přístroj okamžitě vytrhla z rukou. Ostatní pozorují průhledy v maskách Paprska, jak pomalu přechází k mamutovi a pleská ho po chobotu. Zvíře poklekne a zvedne chobot vysoko nad oblou hlavu. Paprsek se otočí a triumfálním tónem zvolá na trojici lidí: "Nadešel čas!"
8
VÍTEJTE V CHRÁMU RADOSTI
VRTULNÍK SE VYHOUPNE NAD MOŘE A OLIVOVÉ HÁJE za obloukovými lampami se začnou pozvolna vzdalovat. Pilot má útlou, doslova dětskou postavu, na hlavě nasazenou matnou skleněnou přilbu a celý vězí v efektorovém kokonu. Buď nechce, nebo nemůže odpovídat na Toddovy otázky; a stejně tak ani jediný voják, jenž letí s nimi, vysoký chlapec, který si musí přitáhnout kolena až skoro k hlavě, aby se vůbec na rozkládací sedačku v nevelké kabině vrtulníku vtěsnal. Nervózně těká očima a poklepává na hlaveň svého kalašnikova, na jehož řemenu visí připevněný malý plyšový medvídek. Je to skutečně válka dětí.
Vrtulník je rychlý, lehký a snadno ovladatelný. Dlouhým obloukem zakrouží nad mořskou hladinou, na níž se v měsíčním svitu lesknou bílé pěnové čepičky, a zamíří zpět k tmavému pobřeží. Náhle se vznáší bezmála metr nad korunami stromů, stoupá a klesá jako při nekonečné jízdě na horské dráze.
"Ten hajzl snad ani není člověk," prohodí Spike. Myslí tím pochopitelně pilota.
černý les se ztratí v dáli. Před nimi se objeví jezero, které v měsíčním světle připomíná lesklý stříbrný štít a na protějším břehu je lemováno náhrdelníkem bezstarostně rozprostřených světel. Jak se k nim vrtulník blíží, uvědomí si Todd, že jsou to rozsvícená okna nějaké podlouhlé, nízké stavby. Ta sestává z množství navzájem propojených jednopatrových pětiúhelníků a šestiúhelníků, vystavěných z dekorativního stromatolitu na skalnatém břehu jezera. Jedná se pravděpodobně o pomník arizonským stavbám, které v poslední křeči svého tvůrčího ducha navrhl Prank Lloyd Wright. Stovky úzkých oken ozařují široké okolí. Když se pak vrtulník nad jednou plochou střechou otáčí kolem své osy, aby mohl zlehka přistát přesně uprostřed kříže vyznačeného červenými žárovkami, zaslechne Todd přes hukot vrtulí slabě zřetelný rytmus marockého popu.
Jakýsi muž v dokonalém úboru majordoma - černém kajzr-roku a šedých kalhotách, naškrobené bílé košili, motýlku a bílých rukavičkách - otevře dveře vrtulníku a přistaví k nim schůdky. Voják hbitě rozplete klubko údů a seskočí ven, aby mohl Todda se Špikem držet v šachu, zatímco se oba škrábou za ním.
"To není nutné," pronese majordomus. Vysoký voják na něj zůstane zírat s doširoka otevřenýma očima. Majordomus si povzdechne a řekne mu cosi albánsky, načež voják pokrčí rameny, usměje se a skloní zbraň k zemi.
"Tak je to lepší," pochválí ho majordomus. Je to asi tak šedesátiletý muž s dlouhými šedými vlasy staženými do ohonu, který mu spadá až do poloviny zad. "Doufám, že jste měli příjemnou cestu," obrátí se na Todda. "Loutky jsou jako piloti zajisté velmi schopné, nicméně sám bych se žádné z nich do rukou asi nesvěřil. Teď mne, prosím, následujte."
Spike si přehodí přes rameno řemen kamery a společně sejdou po točitých schodech na širokou terasu nepravidelného tvaru posetou květináči s pelargoniemi, jež pod ostrými světly lamp působí poněkud chladným a přízračným dojmem.
"Jsem tu, abych se setkal s Glassem," řekne Todd majordomovi.
"Ale samozřejmě, pane."
"Nebo s Antoinettou. Už jsem s ní mluvil, i když ne naživo."
"I ona tu jistě někde je. Po pravdě řečeno, řešíme zde právě drobnou krizi. Menší nesrovnalosti s jistými bývalými zaměstnanci."
"Celou cestu nás ti vaši hoši ohrožovali se zbraní v ruce," ozve se Spike. Pravděpodobně ho rozčiluje mužův povýšený tón. Todda napadne, že je to nejspíš nutná součást chování vyšších britských společenských vrstev.
"Dovoluji si poznamenat, že cestou k tomu byl také závažný důvod," odvětí majordomus, "zatímco nyní už není podobných věcí třeba. Toto místo je ze všech stran velice dobře střeženo."
"Řekl bych, že mě Antoinetta očekává." V této chvíli je Todd už na padesát procent přesvědčen, že to skutečně byla Antoinetta, s níž na onom malém zaprášeném dvorku v Tiraně mluvil.
"Potom vás jistě sama vyhledá, pane."
Spike se zasměje.
"To je přece pošuk, tenhle chlap. Odkud jste, příteli? Vsadim se, že s tímhle debilním, skřehotavým přízvukem jste se nenarodil."
"Jmenuji se Ralph," řekne jen majordomus.
Schodiště na konci terasy se svažuje ke štěrkové cestičce, jež se vine kaktusovou zahradou. Vysoké saguary i sudovité mammillarie osvětlují tlumená skrytá světla. Todd našlapuje velice opatrně; přes slabou látku hedvábných ponožek cítí každý ostřejší kamínek. Je tu tepleji než u moře. Cvrčkové pro-tkávají noc rytmem hmyzích melodií. Za kaktusovou zahradou je slyšet hluk nějakého večírku: švitoření nespočtu hlasů za doprovodu slabé popové muziky.
"Tato část komplexu slouží jako dům pro veřejnost," podotkne majordomus Ralph. "Radím vám nezačínat hovory o politických záležitostech. Zdejší lidé se o ně pramálo starají. Jinak vám přeji, ať se příjemně bavíte."
"Nemějte starost," odvětí Spike.
Dlouhými kroky se vrhne do dveří - čumák naváděcí kamery mu vykukuje přes rameno - a ztratí se v davu. Většina

mužů i žen má na šatech výrazné vzory přesně podle letošní módy, oslnivé, proměnlivé červené, zelené a zlaté plochy, které jako by se svými neustálými přesuny snažily vyřešit neodbytné problémy na mapě světa. Většina zúčastněných patrně věkem ještě převyšuje majordoma.
Spike se po chvíli vrátí a podá Toddovi orosenou plechovku ve tvaru ženské postavy s pivem Asahi. Todd si ledově studeného nápoje s příchutí malin usrkne a rozhlédne se. Uhlazený šedovlasý majordomus i mladý voják zatím někam zmizeli.
"Dneska mám šťastný den," řekne Spikovi. "Nenatočíme tu kratičký šot? Jinak tomu nikdo neuvěří. Vždyť jsme podle všeho někde uprostřed neutrální zóny."
"Bylo by neprofesionální narušovat tak skvělou párty," namítne Spike. "Támhle vzadu je jídlo."
Suši, žlutý, červený a černý kaviár, nazdobené plátky uzeného lososa, to všechno rozložené na drceném ledu kolem pomalu roztávající ledové sochy ryby, jež stojí na stočeném ocase. Zatímco se Spike láduje kaviárem, pozoruje Todd dav, který pomalu proplouvá kolem něj. Všichni jsou zřejmě narozeni ve znamení silných ročníků minulého století, dnes už je jim hodně přes šedesát, nicméně díky fembotovým kúrám, hormonálním výměnám a mikrochirurgii vypadají tak na polovinu svého sku-
tečného věku. Todd zahlédne ženu, kterou si matně pamatuje z nějakého reklamního trháku; prodírá se davem v doprovodu vysokého bělovlasého muže ve večerním obleku, sama má na sobě múmu a z černých vlasů vyčesaných do věže jí po stranách trčí barevné, světélkující jehlice. Na opačné straně terasy se na velkých obrazovkách donekonečna cyklicky střídají záběry ze satelitních kanálů: krátké pětivteřinové útržky, které problikávají neskutečným, mihotavým osvětlením. Mezi lidmi se proplétají loutky v saténových, broskvově zbarvených uniformách a s podnosy plnými nápojů; jedna loutka má bezvlasou hlavu vytvarovanou do podoby kovadliny a na plochém modrém temeni lze spatřit proužky bílého prášku. Co chvíli se k ní někdo skloní a šlehne si. Spike nahlas rozjímá, jestli si tu loutku tak vypěstovali, nebo je to výsledek chirurgie.
"Tohle je výstřední místo, Špiku," poznamená Todd. "Hluboce, hrozivě výstřední."
"Ale mají tu dobrej kaviár. Měl bys ochutnat, dokud je ještě co."
Todd si tedy nabere trochu měkkých zrnek na palec. Vážně je to dobrý kaviár. "Jdu se poptat kolem," řekne. "Možná bychom mohli natočit pár záběrů, až to tady skončí. Schovej mi trochu toho kaviáru."
"Spolehni se," ujistí ho Spike.
Většina lidí, jež Todd osloví, buď neumí nebo se nechce bavit anglicky. Dýchá z nich podivná strnulost. Mnozí se dokonce tváří, jako by Todda vůbec neslyšeli.
Nakonec se mu přece jen podaří objevit muže, který ho zdvořile vyslechne a poté mu vysvětlí, že celá ta párty se pořádá kvůli Glassovi.
"Jsme tu, abychom ho pobavili. A je to skvostný večírek, co říkáte?"
"Jistě, je to tu skvělé."
Muž díky své opálené, popraskané tváři, prošedivělým vlasům a šarlatovému, zlatem lemovanému rouchu připomíná nějakého pirátského krále. "Vím, že to možná vyzní staromódně," podotkne, "ale už to, že jsme sem byli pozváni, pro nás všechny moc znamená. Je to důkazem, že se s námi stále ještě počítá."
"Potřebuju si s Glassem něco vyřídit. I s Antoinettou."
"Jistě nás odněkud všechny pozoruje a užívá si večírek stejně jako my." Muž si náhle povšimne Toddovy krví potřísněné bundy a bosých nohou. "Odkud jste sem přijel, mladý muži?"
"Z Albánie."
"Pak jste měl ovšem velké štěstí, že jste se sem vůbec dostal."
"Upřímně řečeno, spíš mě tak trochu unesli. Je Glass vážně
někde tady?"
"Všichni jsme sem přišli jen kvůli němu," odpoví muž. Na okamžik jako by se mu rozostřil pohled, pak zamrká a zeptá se: "O čem že jsme se to bavili?"
Todd zpozoruje, že muž se od něj chce odvrátit, proto se rychle otáže: "Jak se to vlastně má mezi Glassem a Antoi-nettou?"
Podařilo se mu tím dotazem zřejmě znovu upoutat mužovu pozornost. Ten se totiž usměje a odpoví: "Řekněme to tak: kdyby on byl John F. Kennedy, pak ona by musela být Marilyn Monroe."
"Až na to, že tohle je jednadvacáté století," přitočí se k nim další osoba. Je to hubený muž přibližně Toddova stáří, s nezdravě bledou pletí nějakého jeskynního tvora.
"Přesně tak," přitaká stařec. "Nádherná doba k životu, nemyslíte? Teď se však musím věnovat jisté přítelkyni, která by mi nikdy neodpustila, pokud bych ji ještě chvíli přehlížel. Omluvte mne, prosím, pane... eh..."
"Hart. Todd Hart."
Ale muž už je k Toddovi obrácen zády. Na jeho místě se octne vysoký sinalý přízrak, oděný od hlavy až k patě do černého, s bílou umrlčí tváří a hustou hřívou bílých vlasů. Oči má zakryté malými kulatými zrcadlovkami, pomalovanými obrazem krajiny. Tenhle přízrak se teď na Todda usměje, čímž odhalí bezbarvé zuby, křivě zasazené do bledých dásní.
"Nevšímejte si, prosím, způsobu, jakým jsem se sem dostal, museli jsme se napíchnout na Eurotrash, jinak to nešlo," řekne a napřáhne k Toddovi ruku. Na všech prstech má paměťové prsteny - ten typ, jenž se prostřednictvím fembotů napojuje skrz epi-derm přímo na sekundární nervový systém.
"Jmenuji se Prodo. Frodo McHale. Nemůžu mluvit dlouho. Mají tu sice překvapivě ubohou bezpečnostní síť, ale nakonec na můj morphingový program určitě narazí, a pak sbohem, pane Neviditelný."
Todd potřese Frodu McHaleovi rukou. "Glass má podivné přátele. Co jsou všichni zač?"
"O ty se nestarejte. Už stejně tak trochu vyšli z módy, a i kdyby ne, vždycky to byly jen vyhaslé vykopávky z minulého

tisíciletí. Stále žijí v domnění, že majetek znamená první poslední, a peníze jsou pro ně ta největší modla. Chtěli by žít navždy, zamrznout v ideální představě sebe sama. Odmítají změnu, odmítají rozmanitost, odmítají svobodu. Nikdy nepochopí, co se jim Glass snaží vysvětlit."
"A co je zač on sám?"
"Glass je záhada. Je to chodící hádanka zahalená tajemstvím. Je jen sám sebou. To je třeba si uvědomit. Částečně dobrý i špatný, jako každý člověk. To je nutná dualita rozštěpených lidských mozků, jež jsou vystavěny na základech zvířecích pudů. Ale naše práce tohle všechno překoná."
"Podívejte, myslel jsem, že mě sem s puškami v rukou přitáhli proto, abych si promluvil s Antoinettou..."
"Ta děvka," přeruší ho vyrovnaným hlasem Frodo McHale. "Nemáte představu, co se tu všechno seběhlo. Dočista Glasse obalamutila, znemožnila nám s ním mluvit, vyštípala nás z projektu. Ale my se vrátíme. Jen tu chvíli vydržte a uvidíte. Uvidíte dřív, než by se ona sama nadálá. A pak je s jejími plány konec, to mi věřte. Přišel jsem vlastně, abych vás varoval."
"Můžete mi říct, kde bych ji našel?" zeptá se Todd. "Nebo jak se dostat ke Glassovi? Upřímně řečeno, nemám zrovna moc náladu debatovat s vámi o posthumánní etice." Docela by ho však zajímalo, jakou práci, o níž se před chvílí zmiňoval, tady tenhle virtuální krasavec mohl zastávat. Těžko velel vojákům při rozcvičce. Nejspíš připravoval nějaké propagační materiály. Každý povstalecký gang nebo skupina bojovníků za svobodu, dokonce i tak malá a podivná jako je ta Glassova -obzvláště tak malá a podivná jako je ta Glassova - má vždycky pro média v záloze pár souborů dat, která jsou v kterémkoli okamžiku připraveni vypustit na Síť. Naléhavé a bombastické doprovodné komentáře v nich bývají přednášeny lámanou angličtinou a mladíci, zachycení na pomalých, nezaostřených záběrech, mají téměř všichni tváře zakryté šátky.
Frodo McHale vycení zkažené zuby. Jeden řezák má úplně zelený. "Stačí, abyste mluvil, však on vás uslyší. Tohle místo je jako jeho kůže. Je tu všude. Antoinetta mu sice učarovala
svými kouzly, ale on je chytřejší, než si ona myslí. Zatím se dobře rozhlížejte, dokud můžete. Už brzy si spolu promluvíme víc. Já teď musím zmizet, přerušit spojení a vrátit se ke svým. Ven, věřil byste tomu, po tom všem, co jsme tu dokázali? Ale však ona nás venku neudrží navždy."
Prodo McHale se otočí a začne se prodírat davem. Todd se vydá opačným směrem. Napadne ho, že by vůbec nebylo od věci podniknout menší průzkum okolí. Vezme s sebou láhev Metaxy a vyrazí na procházku okolními otevřenými, navzájem propojenými místnostmi. Všechny jsou nádherně zařízené, nicméně všechny neobydlené. V rohu jednoho pokoje nalezne na sekretáři z doby Ludvíka XV. počítačový terminál. V jedné křehce vyhlížející zásuvce je k dispozici dokonce i sada VR brýlí s rukavicemi na jedno použití.
Todd se připojí a přihlásí se do editační místnosti zdejší sítě. Okamžitě se ocitne uvnitř, ale všechny okolní terminály jsou zhasnuté a když se chce pokusit zanechat alespoň zprávu na vysvětlenou, kde se právě nachází, poznámkový blok ani telefon nefungují. Nechá svého virtuálního dvojníka přejít k dalšímu terminálu - totéž. A co je ještě podivnější, počítač mu nedovolí vstoupit ani do žádné jiné místnosti.
Koutkem oka zahlédne záblesk pohybu, a když se otočí, spatří na druhém konci místnosti stát hořícího muže. V prvním okamžiku se mu zdá, že je to jen postava zahalená do namodralých plamenů, jako by ji někdo polil brandy a zapálil. Pak si však uvědomí, že je tímto zjevením vidět - hořící muž je sám o sobě složen z plamenů, je to čistý oheň ve tvaru lidského těla. Jen tam tak stojí a pozoruje Todda.
Todd přiměje svého dvojníka přeskočit celou editační místnost jediným dlouhým skokem, ale hořící muž zatím zmizí. Todd si sundá brýle s rukavicemi a hodí je do odpadkového koše, tvarovaného jako sloní noha. Celý pokoj je zahalen v šero. Hluk večírku sem doléhá jen jako vzdálený příboj. Po stěnách visí africké masky, na pohovkách leží lví kůže vypěstované v živných kádích, po zemi jsou koberce z falešných kůží zeber. Tedy, Todd aspoň předpokládá, že jsou všechny tyhle věci falešné, ale v dnešní době člověk neví, padělek od originálu rozeznáte jen těžko. Dlouhým douškem se napije Metaxy a celý se otřese. Cítí se na téhle cizí půdě nadobro ztracen a zdá se, že na tahu jsou teď únosci.
9
URPUTNÝ BOJ
JAKMILE SE ALEX PROBUDÍ, SPATŘÍ PAPRSKA, JAK MU stojí rozkročený nad hrudí. V měsíčním světle připomínají malé, blízko u sebe posazené vílí oči temné otvory v masce. "Našli nás," oznámí mu víla.
"Kdo nás našel?"
"Máme velký problém," odvětí Paprsek a Alex si povšimne, že je skutečně vystrašený.
"Tak dobře, už vstávám," snaží se vílu uklidnit, ale Paprsek mu sevře obličej do dlaní. Ostré vílí nehty se Alexovi zaryjí do čelistí.
"Poslouchej," sykne víla.
Z daleka z temného lesa sem doléhá tón protáhlého, tklivého troubení, jež pozvolna stoupá a zároveň se vytrácí v tichu.
"Už to začalo," a víla odběhne, aby probudila paní Powello-vou.
Rozvaliny svatyně září v měsíčním svitu jako vybělené kosti. Nebe je lán posetý hvězdami. Všichni Zlostní se někam vypařili. Obětní oheň je uhašen. Na opačné straně mýtiny přešlapuje netrpělivě z nohy na nohu trpasličí mamut.
Tklivý troubivý tón se ozve podruhé - a trpasličí mamut zvedne chobot, aby odpověděl.
Paprsek se ušklíbne na Alexe. "Myslel sis, že existuje jen tenhle jeden? Tohle je domov nejstarší populace divokých vil na světě, velikáne. Přebývají tu od samotného počátku. Jejich děti jsou často velice podivné a žije jich v lese nespočet."
Víly za své potomky považují stejně tak loutky, které proměnily v sestry, jako ostatní tvory, které jen nějak geneticky upravily.

"Ty máš strach, Paprsku, viď?" zeptá se Alex. "Řekni mi pravdu."
"Teď není čas na hry, velikáne," odvětí víla. "Obklíčili nás. Jsou v přesile a mají s sebou minimálně jednoho vlkodlaka. Nejspíš mají i víc zbraní než my. Zdejší divoké víly sice seberou, co najdou, a nacházejí toho hodně, protože lidé nepřestávají vést boje, jenže dodávky střeliva jsou hodně sporadické, a ti druzí si s sebou přinesli zásoby z venku. Nedopadne to dobře."
Zatravněnou uličkou mezi troskami svatyně k nim kdosi běží. Katrina. Svlékla se jen do trička a kožených kalhot, tvář a holé ruce má potřené maskovací barvou. Kolem loktů a kolen má připnuté vyztužené chrániče. Na hlaveň automatické pistole si přišroubovala nevelkou infračervenou pochodeň a na čele jí sedí brýle pro noční vidění.
"Už prorazili," oznámí jim. "S trochou štěstí by to mohla bejt jen výzvědná skupina, ale nemám nejmenší představu, kolik jich tam venku dohromady je. Ty zmrdy na nás určitě poslal ten podělanej Avramites, to se vsaďte."
"Je tě slyšet na míle daleko," podotkne Paprsek.
"Potřebujeme aspoň jednoho z nich," řekne Katrině Alex. "Živýho nebo mrtvýho, na tom nesejde. A kdyby se ti nepovedlo získat celý tělo, stačí nám v podstatě i čip a pár mililitrů krve, ale tělo by bylo lepší."
"Očarují nás," strachuje se Paprsek. "Mají silná kouzla."
"Tebe, Paprsku, neočaruje nikdo," snaží se ho uklidnit Alex. "Tvoje kouzlo je stejně silný jako jejich."
"To je pravda," usměje se Paprsek a vytáhne pistoli. "Vždyť mám svoje kouzelné kulky."
"Když dostanu ten čip a trochu krve, možná bysme mohli očarovat spíš my je. Nebo je aspoň odrovnat."
"Během dvou minut je máme na dohled," prohlásí Katrina a sehnutá, za neustálého rozhlížení, vyrazí směrem, ze kterého přišla. Pár okamžiků poté, co se ztratí v lese, se ozve krátká dávka z automatické pistole. Drsný zvuk se ozvěnou odrazí od skalisek nad svatyní.
"čím mohu pomoci, pane Sharkey?" ptá se paní Powellová. "Mohla bych vám být užitečná, na to nezapomínejte. Pokud dojde k boji, mám s sebou první pomoc. Kdysi jsem v Africe působila jako létající doktor."
"Tak si začněte připravovat obvazy," odvětí Alex.
Přitáhne si k sobě svůj batoh a vyndá z něj noční brýle. Měsíčním svitem zaplavená mýtina se před ním zabarví do matoucího šerosvitu. Mezi stromy na protějším svahu vidí přebíhat bílé postavy, ale ani při maximálním barevném rozlišení
nedokáže rozpoznat, které z nich jsou Zlostní a které nepřátelé. Výstřelů se ozývá jen málo; víly raději bojují tváří v tvář a lidmi vyrobené zbraně si šetří až pro skutečně zoufalé situace. Je to tak asi lepší, protože většina vílích nábojů je dutá a vyplněná femboty, které se oběti vyrojí do krevního řečiště a prožerou jí hlavní žíly. Občasné výstřely tedy pocházejí nejspíš z Katrininy zbraně.
Alex vytáhne z batohu dvě vzduchové pistole a nabije je dutými fléchetty s drobnými peříčky.
"Jsem také dobrá střelkyně, pane Sharkey," nabídne se paní Powellová.
Alex jí podá jednu z pistolí. "To je jedině dobře, protože já naopak střílím prachbídně. Jedna rána složí vílu, dvě člověka nebo vlkodlaka, tucet třeba i támhletoho mamuta. Ale kdyby to bylo možný, potřeboval bych dostat něco živýho. V žádným případě nemiřte na hlavu. Pokud se mi podaří získat čip, možná dokážu přijít na blokovací kód. Většinou se čipy dají odrovnat i nějakým vizuálním podnětem - správná sekvence světelných záblesků je jednoduše vyřadí z funkce. Ale zůstaňte tady. Pokusím se něco ulovit nejdřív sám."
Paní Powellová se na něj upřeně zahledí. Zalesněný svah mezitím osvětlí několik výstřelů, ale ona při nich nehne ani brvou.
"Nepřežila byste tam ani minutu," trvá na svém Alex.
"Já dobře vím, co tam na nás čeká, pane Sharkey."
"Ne, to právě nevíte. To přesně nevím ani já sám. Víly dokáží dokonale instruovat femboty, jak mají pozměnit genoplazmu tvorů, které infikují. Příkladem je támhleten trpasličí mamut nebo ten troll, co jste ho kdysi potkala."
"Vím hodně o jejich magii. Poznala jsem všechny tvory, kteří přežívají ve zdejších lesích. Věnovala jsem se jejich pozorování opravdu dlouhou dobu. Například vím, že se jim podařilo vyšlechtit opravdové draky."
"V bojích, jako je tenhle, draky nikdo nepoužívá. Až to bude všechno za námi, vysvětlím vám proč. Nenechte se překvapit ničím, co se na vás vrhne. Bez meškání to zastřelte. A dobře hlídejte ten batoh. Mám v něm všechna svoje kouzla."
Zatímco se Alex opatrně propracovává mezi zkroucenými duby k místům, kde se hbitě míhají a navzájem srážejí bílé stíny, dožene ho Paprsek. Alex se cítí silný, rychlý a vzrušený.
Připadá si, jako by plachtil v ostrém nočním větru. Nejděsivější na celé vílí bitvě je to, jak málo je kolem ní hluku. Žádné pokřikování nebo vytí bolestí: jen pár řídkých výstřelů, dupot nohou a v zárodku zadušované výkřiky překvapení.
Paprsek ho zatahá za ruku, Alex se otočí a vedle trsu suchého kapradí spatří ležet mrtvou vílu.
"Jeden ze Zlostných," zašeptá Paprsek.
Pak tělo něžně obrátí. Oči jsou zalepené hustým slizem; hrdlo roztržené. Paprsek se rozhlédne a prohlásí: „Támhle jsou tři další."
Všechno jsou to však Zlostní.
Alex Paprskovi navrhne, aby počkali, až se k nim boj přiblíží. Usadí se v úkrytu mezi kořeny vyvráceného dubu. Brýle pro noční vidění mu v nepřirozených barvách odhalují detaily, které by obyčejnému lidskému zraku zcela jistě unikly. Asi o sto metrů dál se jeden světlý stín prožene v patách druhému hustým ostružinovým houštím. Následuje krátký zmatený vír a přibližně po minutovém tichu vyběhne z houštiny jediná shrbená postava. Než ji Alex zaměří v hledáčku své pistole, je už tvor z dostřelu a čile se ztratí mezi stromy na svahu.
Paprsek netrpělivě podnikne krátkou válečnou výpravu z jedné strany Alexova úkrytu, ale po chvíli se s nepořízenou vrátí, aby to zkusil druhým směrem. Tam je během chvilky napaden.

Vrhne se na něj cosi dlouhého a mrštného a společně se v jediném klubku svalí k zemi. Alex jednou vypálí do vzduchu. Tím na okamžik odvede pozornost útočníka a Paprsek má čas se mu vykroutit. Vyskočí a vystřelí ze své velké pistole, až ho zpětný náraz odhodí na záda. Ta věc se na něj vrhne znovu, ale tentokrát ji dostal na mušku Alex. Tvor se svalí na zem, zahryzne se sám sobě do slabin a zdechne.
Je to liška, ovšem liška s ohromnými slechy a vráscitým, prodlouženým čenichem. Kolem spodní čelisti lze spatřit naběhlé, zduřelé žlázy - jedové váčky, odhadne Alex, ale Paprsek zavrtí hlavou a rozhrne zvířeti pysky, aby odhalil přední duté zuby. Je to upír, schopný ze žlaznatých zásobních váčků vystři-kovat femboty.
"Polovina mého lidu byla přeměněna tvory, jako je tenhle," vysvětlí Paprsek.
Alex si natáhne tenké gumové rukavice a podkožním vpi-
chem vysaje upíří lišce z váčků mléčnou tekutinu. Pak stříkačku zasune do testovací soupravy, na níž se okamžitě rozsvítí červená kontrolka, indikující přítomnost fembotů. Dalších testů není třeba - pokud má Paprsek pravdu, Alex už předem ví, s jakým druhem fembotů má tu čest: s největší pravděpodobností se jedná o nějaký kmen podobný - pokud ne dokonce tentýž - těm, jaké používají Dětští křižáci. Liška má drobná očka, zapečetěná silnou vrstvou zatvrdlé kůže; není ovládána žádným čipem.
"Můžeme využít aspoň její krev," prohlásí Alex.
Paprsek zvedne hlavu. Velké uši mu zacukají. Alex koutkem oka zahlédne, jak se cosi hbitě přikrčilo v úkrytu za mohutným kmenem prastarého dubu. V barevném odstínu, který odpovídá teplotě příkrovu lesní půdy, si pak povšimne světlejší skvrny. Plíží se tam nějaký živý tvor. Alex do toho místa pošle šipku a ze spadaného listí vyrazí víla.
Druhým výstřelem Alex bohužel mine, ale jakmile se otočí zpět, spatří ani ne dvacet metrů daleko dalšího nepřítele. Tahle víla je neobvykle vysoká a štíhlá, a když podivným vlnivým pohybem trhne hlavou, zaslepí Alexovy brýle chuchvalec slin - pokusí se jej setřít, ale látka mu popálí prsty.
Zatímco si Alex stahuje brýle, ozve se výstřel z Paprskový pistole. Plivající víla zmizí, ale dokonce i v obyčejném měsíčním světle Alex zahlédne několik dalších, jak se k nim kradou mezi stromy. Stojí mezi nimi i jedna lidská postava. Vypadá to, že má na hlavě jelení paroží, díky němuž dosahuje snad třímetrové výšky.
Alex s Paprskem se musí stáhnout. Tělo upíří lišky nechají ležet na místě. Alex pálí šipky, kamkoli mu Paprsek ukáže, ale přestože má při návratu ke svatyni už prázdný zásobník, je přesvědčen, že vůbec nic netrefil.
Katrina se zbytkem Zlostných už tu na ně čekají. Nepřežilo jich mnoho. Paní Powellová právě balí jednomu z nich hlavu do obvazů - v jedné chvíli po ní tvor rafne, ale ona ho jen pleskne přes tvář a v klidu dokončí práci.
Katrina, která oddychuje tak hluboce, že z toho musí bezmála trpěo překysličením krve, sdělí Alexovi, že se jí podařilo dva nepřátele skolit, ale jednoho kamsi odtáhli jeho druzi a druhého bohužel zasáhla do hlavy.
"Ale přinesla jsi ho i tak, doufám."
"Leží támhle."
Je to podsaditý tvor, nahý a částečně porostlý peřím, s dlouhými svalnatými pažemi, které, když byl ještě naživu, musely dosahovat až na zem, i když stál zpříma. Jeho kůže je tlustá jako jezevčí, takže Alex má potíže vůbec napíchnout žílu. Když se mu to podaří, otestuje nejprve krev na přítomnost fembotů, pak ji přelije do malého plastikového pohárku a jedním lokem ji vypije. Je studená a chutná odporně, ale přestože se mu z ní zvedá žaludek, dokáže ji v sobě udržet.
"Jak dlouho? " ptá se Paprsek. "Jak dlouho, než se přeměníš?"
"Půl dne. I když spíš míň," odpoví Alex. Chvíli je mu zima, chvíli hrozné vedro. Vystavuje se velkému nebezpečí. Vílí femboty mu teď proniknou sliznicemi do klidných vod kapilár, odkud si prorazí cestu do žil a následně až do srdce. Během několika minut by jejich přítomnost měla aktivovat Alexův modifikovaný imunitní systém.
Nebo aspoň takový je plán.
Náhle cosi prorazí temným baldachýnem korun stromů a vybuchne jim nad hlavami v namodralé záři, která zaplaví rozvaliny svatyně světlem plným pohyblivých stínů. Všichni vzhlédnou.
"Tak tohle už není žádná výzvědná skupinka," pronese Kat-rina. "To je hlavní voj."
Paprsek přeběhne k trpasličímu mamutovi, cosi mu pošeptá, pak se vrátí a rozrušeně řekne Alexovi: "Musíme zmizet, s ostatními se sejdeme později. Ty pojedeš napřed, velikáne. Stačí mu říct, co má dělat. Jmenuje se Hannibal. Nemusíš mít strach, je na lidi zvyklý."
Mamut to potvrdí sám tím, že když se k němu Alex přiblíží, nebojácně k němu nakročí jednou přední nohou. S jistými obtížemi, kdy musí silně potlačovat nutkání zavěsit se na tvorovy dlouhé, hrubé chlupy, se Alexovi podaří vydrápat na dřevěné vyřezávané sedátko na mamutových zádech. Když se na tomto sedle či spíše malé stoličce uvelebí a chytne se postranních kožených řemenů, připadá si najednou hrozně vysoko nad zemí.
Paprsek mu podá batoh a poradí mu: "Natáhni si nohy před sebe, je to tak mnohem pohodlnější. A neměj obavy, Hannibal zná cestu dobře." Pak přistoupí co nejblíž k Alexovi a šeptem dodá: "Tu starou ochechuli tady necháme, ne? Nemá na kos-
tech už mnoho masa, ale nepřítel bude vděčný za cokoli, co tu najde."
Modrá světlice pomalu klesá a pohasíná. Šíří se z ní mračno sladce páchnoucího dýmu. V odumírajícím světle vrhá Paprsková postava stín přes celou mýtinu.
"Půjdeme všichni společně," namítne Alex. "Sám nikam nejedu."
"Ne, Paprsek má pravdu," vloží se mezi ně Katrina. "Jsi jedinej z nás, kdo dokáže zneškodnit Křižáky. Musíš okamžitě do bezpečí, my tě časem doženeme."
"To mám jet na tomhle chlupatým slonovi přes třicet kilometrů neznámým krajem, zatímco se ve mně budou prohánět vílí femboty?"
"Ráno se zase setkáme," ujistí ho pevně Katrina. "A dost keců, koukej odsud okamžitě vypadnout, Sharkey, ať si zachráníš tu svou tlustou prdel."

Alex se ještě obrátí na Paprska: "Dohlídni na paní Powello-vou. A myslím to vážně."
"Jistě, velikáne. Postarám se, aby ti ji nikdo nesnědl."
"A taky dohlídni, ať se Kat nepouští na žádnou hrdinskou výpravu a nenechá se zabít."
Z temného lesa se ozve zavytí. Zpod stromů vyběhne do měsíčního světla svalnatý polonahý muž. Okamžitě se na něj vrhne asi půl tuctu Zlostných, aby ho srazili k zemi, ale on je odrazí ranami dlouhou holí. Ta je poseta malými kovovými hroty, z nichž srší blesky, které zažíhají v suché trávě malé ohýnky.
"Vlkodlak," vyjekne Paprsek. Vmžiku sedí na zádech trpasličího mamuta a schovává se za Alexe. Muž znovu zavyje a doširoka rozpřáhne paže v triumfálním gestu. Katrina udělá krok a chladně ho střelí do hlavy. Vlkodlak se složí na záda, ale v témže okamžiku se na mýtinu snesou dvě stvoření velikosti vil na rozložitých, blanitých křídlech. Výstřel ze země jedno z nich zneškodní; druhé opíše půlkruh a zapadne někam mezi stíny pod korunami stromů. Paprsek poplácá Hannibala po chlupatém boku a s válečným pokřikem seskočí na zem.
Trpasličí mamut vyrazí překvapivou rychlostí a vyrovnaným krokem. Je to jako sedět v člunu uhánějícím po zčeřené mořské hladině; představu vln tvoří svaly, které pracují pod mamutovou srstí. Alex se křečovitě přidržuje kožených řemenů
po obou stranách sedačky tak dlouho, dokud Hannibal nezvolní do klusu. Z těla zvířete stoupá silné, zatuchlé teplo. Alex nafouklými tvářemi ztěžka popadá dech. Uuuf! Připadá mu, jako by běžel minimálně stejně rychle jako sám mamut. Pak, zrovna když mamut kluše pod rozložitými větvemi jednoho dubu, seskočí na Alexe ze zálohy víla.
Dopadne mu přímo za záda, chytne ho za vlasy a zvrátí mu hlavu natolik, aby mu mohla položit ostří nože na krk. Chápavými prsty na nohou stiskne Alexovi boky. Potřásá hlavou na dlouhém krku a šklebí se mu do tváře. V úzkých čelistech má snad až příliš mnoho špičatých zubů, oči vypadají ve světle měsíce pod vystouplým valem čela jako pouhé černé otvory.
"Vzdej se," vyzve Alexe.
"Zaveď mě ke svému vůdci," odpoví zvolna Alex, pociťuje ostří nože při každé slabice.
Víla se rozesměje prskavým, klokotavým smíchem, který připomíná naprázdno vařící čajovou konvici. "Zloduchu," zasyčí. "S-š-š-špehu."
"Ne!" zvolá Alex v domnění, že mu ta věc, snad čistě pro zábavu, skutečně podřízne hrdlo. Víla se znovu zasměje - pak se kolem nich náhle rozjasní mnoha barvami. Řítí se na ně muž celý v černém, ruce s děsivými pařáty zdvižené nad hlavu, černý plášť lemovaný krvavě rudým hedvábím za ním jen vlaje. Má bílou tvář a plamenné oči. Je to onen duch, kterého tu Katrina nastražila, aby vyděsil každého, kdo by je chtěl pronásledovat.
Hannibal, vyděšený tím zjevením, se dá opět do trysku. Alex popadne vílu za ruku. Je mrštná a obratná, ale Alex je přece jen o mnoho větší, těžší a dokáže vyvinout více síly. Nůž jí upadne. Víla se za ním hbitě sehne a Alex toho využije, aby jí pustil ruku a udeřil ji do krku.
I jako mrtvá na něm víla zůstane viset; sekundární nervový systém protkaný femboty jí zablokoval svalstvo. Zatímco se Alex snaží uvolnit z vílina sevření, pocítí, že femboty, které polkl, na něm začínají pracovat. Poznenáhlu, jako když se rozehřívá nějaká zastaralá televize, začíná se mu do pohledu vkrádat nová vrstva reality. Ovzduší ožívá zářivým zrněním, jež se snáší nocí jako sněhové vločky. Působí to dojmem, jako by byl každý strom, každá větev i každý jednotlivý list zahalen v jinovatku fotonů. Odkudsi zpředu sem doléhá překrásná, dokonale harmonická melodie.
"Vítej v naší říši," zaskřehotá víla. Hlava se jí houpe na
zlomeném krku. Její oči jsou tečkami rudého plamene. Linky zlatavého světla jí pod modrou kůží vykreslují tajuplné mapy.
Alex nemá strach. Připadá mu, jako by do něj jakousi podivuhodnou, rafinovanou proměnou opět vstoupilo ono dítě, které kdysi stálo s matkou na ošuntělém balkonu komunálního bytu ve vysokém paneláku a pozorovalo spleť londýnských světel, jako by toto dítě znovu hledělo jeho očima.
Ve chvíli, kdy Hannibal vstoupí na paseku u ohybu zarostlé cesty, docela zřetelně zaslechne Lexis, jak mu říká: "Podívej, Říše vil."
Všechno je tak průzračné, tak jasné. Po nebeské klenbě se táhne záplava obrovských, rozostřených hvězd. Záře půlměsíce, který visí nad obrysem korun stromů, jako by se koncentrovala do podoby podivného chrámu, jenž se v mlžném oparu tyčí uprostřed cesty. V centru tohoto zhuštěného světla sedí na trůnech s vysokými a špičatými zadními opěradly, sestavenými z drobných bílých částeček, které by snad mohly být kůstkami dávno vyhynulých ptáků, dvě postavy, obklopené početnou družinou vil a jiných stvoření.
Jedna víla popoběhne, navlékne Hannibalovi na kel smyčku ze stříbrné niti a dovede jej před obě sedící postavy.
"Mé Paní," pronese víla za Alexovými zády nevýrazným, mrtvým hlasem. "Zde vám ho konečně vedu."
Pak jí svaly konečně povolí a víla se sesune k zemi. Jediným pohybem vzhlédnou obě postavy k Alexovi, tváře jim zaplaví bledé měsíční světlo a on si šokované uvědomí, že obě mají obličej Mileny, jak vypadala, když se s ní kdysi setkal poprvé.

10
ANTOINETTA
ZA OSVITU OBJEVÍ SPIKE TODDA. SPÍ NA LEHÁTKU NA
okraji trojúhelníkové terasy, která vybíhá kus nad jezero. Vodní hladina se pod pozvolna modrajícím nebem rozbíhá do dáli. Kus od břehu se na příjemných vlnkách pohupuje motorový člun, obsazený dvěma loutkami.
Jakmile mu Spike zatřese ramenem, Todd sebou škubne a probere se z noční můry plné honiček ponurými uličkami. Hlava ho dosud bolí, a proto vděčně uvítá Spikovu nabídku plechovky s pivem.
"čím ses oddělal, tím se taky naprav," prohlásí Spike. "Mimochodem, máš díru na ponožce. Na levý."

"Můžeš mi říkat Bosonohý Joe."
Todd vyžahne pivo dvěma doušky, zmačká umělohmotnou plechovku a odhodí ji do květináče s pelargóniemi, jimž v nechutném ranním vedru pomalu začínají opadávat červené okvětní lístky.
"Ach, bože. Potřeboval bych si dát syrový vejce. S kapkou tabasca." Todd si promne dlaněmi oči. "Zdolal jsem úplně sám celou tu flašku Metaxy a mám dojem, že jsem nakonec spolknul červa."
"Nic jinýho než pivo jsem nenašel," řekne omluvným tónem Spike. Opírá se o kovové zábradlí a hledí na jezero. "Bavil jsem se včera v noci s jedním netovým kovbojem. Tvrdil mi, že pracoval pro Glasse, ale přišel mi celej takovej nějakej divnej. To když jsem byl kdysi v Afghánistánu -"
Z otevřeného francouzského okna vyjde na terasu majordo-mus Ralph. Převlékl se z lokajského úboru do čistě vykartá-čovaného velurového saka a modrých džínsů. U boku mu visí pouzdro s pistolí. Má zrcadlovky a v uchu sluchátko. Těsně v patách se mu kolébá půl tuctu loutek s pulzními puškami typu M10 s mohutnými hlavněmi v rukou.
"Špiku -" začne Todd.
"- tak tam jsem potkal podobný kovboje, jako byl tenhle chlápek. Kuli zrovna nějaký pikle -" "Špiku, hlavně -"
"- jak položit moskevskou burzu. Moc dobře se na ně pa-matuju, jeden se jmenoval Mudžahaddin. No, v každým případě..."
"- nezapomeň vzít tu svou zatracenou kameru, jasný? " "To nebude třeba, pánové," namítne Ralph. "Všechno je zde zaznamenáváno automaticky."
Zatleská a další loutky přinesou na terasu stůl s těžkým plátěným ubrusem. Za ním pak křesílka a nablýskané stříbrné příbory. Na jeden konec stolu je postavena širokoúhlá televizní obrazovka. Pak začnou loutky servírovat ovoce a bylinkové čaje, jen je trochu zaskočí, když Todd požádá o kávu. Vychytralé modré obličejíky vykukují zpod napudrovaných paruk. Mají bílé rukavičky, hedvábná broskvová sáčka, široké kalhoty a přez-katé střevíce z lesklé lakové kůže.
Jakmile jsou Todd se Špikem usazeni, rozsvítí se obrazovka televize. "Omlouvám se, že jsem se s vámi nemohla minulou noc setkat," pozdraví je Antoinetta. "Věci se právě blíží k vyvrcholení."
Stojí v bílém pokoji. Za ní proudí dovnitř oknem sluneční světlo. Je oděna do bílé hedvábné róby, jež se jí rozprostírá na podlaze kolem nohou, jak je dlouhá. Vlasy má vyčesané do asymetrického mnohovrstvého kužele drobných, uhlově černých kudrlinek, stažených jasně bílou stuhou.
"Nemá to všechno něco společného s chlápkem jménem Fro-do McHale?" zeptá se Todd.
"To je ten kovboj, co jsem ti o něm před chvílí povídal," ozve se Spike. "Tvrdil mi..."
"Sklapni, Špiku," umlčí ho Todd.
"Když jsme se poprvé potkali, bylo pořádání permanentních koktejlových dýchánků Glassovým způsobem, jak mi dokázat, že i on umí proměňovat srdce a mysl lidí," řekne Antoinetta. "Možná to bude znít jako špatný vtip, ale já ho skutečně hluboce miluji a nikdy jsem neměla to srdce nechat ty lidi odejít. Teď vyspávají, jako ostatně většina upírů. V noci se jejich vykonstruované fembotové osobnosti probudí a oni opět ožijí. Tohle místo se pomalu začíná stávat tak trochu mauzoleem. Glass se snažil nalézt..."
"Určitě to mělo něco společného s omezeností existence ve virtuální realitě," skočí jí do řeči Todd.
Antoinetta přejde na obrazovce k sluncem zalitému oknu. Lehký vánek kolem ní rozvíří bílé závěsy. "Glass toužil po nesmrtelnosti," pokračuje. "Když jsem ho poznala, měl už třetí srdce a druhý pár plic a byl poněkud unavený vlastním tělem. Bažil po tom stát se prvním člověkem, který překročí bariéru myslícího stroje. Ale to vše už víte, pane Harte. Dovolili jsme vám se to dozvědět."
"Jo tak vy jste mi to dovolili? Tak poslouchejte, jestli si tady chcete hrát na tiskovku, tak na to jdete, upřímně řečeno, úplně špatně. Možná bych měl radši..."
"Zůstaňte sedět," poručí mu majordomus Ralph.
"Fajn. Vy máte pistoli, vy tady poroučíte. Vy a tihle malí modří zmetkové. Mimochodem, je vůbec loutkám povoleno nosit zbraň? Měl jsem dojem, že o tom existuje nějaké ustanovení OSN."
"Tady jsme v neutrální zóně," odvětí Ralph. "Kromě toho, nejsou to tak úplně loutky."
Todd se nakloní nad stůl a opře se lokty mezi hromadami průhledného porcelánu a příborů z tepaného stříbra. "Povězte mi něco víc o tom vašem zázračném experimentu. Fungovalo to?"
Obraz v televizi zaostří zblízka na Antoinettu, jak vrací Toddovi upřený pohled. Ženiny zorničky mají barvu mědi.
"Glass byl přepsán před šesti měsíci. Všechny jeho funkce jsou aktivní, jen nemůže mluvit. Ale to se změní."
"A všechny počítače má tady."
"Toto místo slouží jako jeho výzkumné středisko, srdce systému, který Glass nazývá Knihovna snů. Ale on sám tu tak docela není. Je všude a zároveň nikde."
"Zdá se, že jste zaškrtla kolonku 'nepublikovat', viďte?"
Antoinetta zamžiká.
"Chci říct, že jsem se tu toho zatím moc nedozvěděl. Dokonce jsem se s vámi zatím ani nesetkal naživo."
"Jsem přesvědčená, že Knihovnu snů už jste navštívil, pane Harte. Včera jste použil jeden z našich terminálů. Z nich je přístup pouze do Knihovny."
"Snažil jsem se spojit se svou redakcí. Už se po mně určitě shánějí."
"Byli uvědomeni, že jste se vydal na průzkum do terénu. Ta virtuální místnost, v níž jste se octl, nebyl skutečný internetový uzel, jen jeho simulace. Kromě jiného, přenesla do sebe Knihovna snů kopii celé Sítě, pro své vlastní účely. Přestože totiž se Sítí těsně sousedí, není s ní nijak topologicky propojena."
"Simulace Sítě? Jakou hardwarovou základnu vůbec Glass má?"
"Knihovna snů není simulací Sítě. Bere si z ní jen to, co potřebuje, a využívá to ke generování světa, v němž Glass po

přepsání poprvé procitl. Je to takový malý kapesní vesmír."
"Počkat, někoho jsem tam viděl," vzpomene si náhle Todd. "Hořícího muže, postavu v plamenech. Nebo z plamenů. To byl Glass?"
"Ne, to, co jste viděl, nebyl Glass. Tohle stvoření má původ v Dětské křížové výpravě. To, co nazýváte hořícím mužem, je virtuálním obrazem rohatého krále z našeho, skutečného světa. Jeho nervový systém byl přestavěn Prodem McHalem a jeho pomocníky. Možná by se o něm dalo říct, že je to první skutečný průzkumník Sítě. Nebo by byl, kdyby se mu podařilo uprchnout z Knihovny snů. S Frodem McHalem jste ostatně minulou noc měl tu čest se setkat. Myslím, že se jen chtěl pojistit, abych se dověděla, že se vrátil."
"Vy ho nemáte zrovna v lásce, že?"
"Chce mne zabít, pane Harte."
"Najal si žoldáky," podotkne majordomus. "Přede dvěma dny dosáhli protějšího břehu jezera."
"Předpokládám, že vás sledují i teď při snídani," dodá Antoinetta. "Frodo McHale chce využít Křížovou výpravu k uskutečnění vlastních plánů. My s Glassem ji chceme neutralizovat."
"Neutralizovat? To je silně emotivní výraz. Má to vážně znamenat to, co tím naznačujete?"
"Ano. Kromě toho také toužím zničit víly, které Dětské křižáky stvořily. Překvapuje vás to?"
"Myslel jsem, že ty už byly dávno zničeny. Přece ta záležitost tehdy u Paříže..."
"Mírová policie sice tvrdí, že problém s vílami vyřešila, ale přestože smetli Království magie z povrchu zemského, přežívá svým způsobem dál. Frodo McHale chce Dětskou křížovou výpravu pro sebe, ale já ji chci zneškodnit. Vymkla se kontrole.
Existuje reálná hrozba, že se stvoření podobná hořícímu muži rozšíří po celé Síti, a to nemohu připustit."
Todd si nečekaně vzpomene, koho mu Antoinetta s bílou stuhou ve vlasech připomíná. Elsu Lanchesterovou. Franken-steinovu nevěstu.
"Tyhle věci už vyšly z módy," řekne Todd. "Na tom nemůžu postavit pořádnou reportáž. Nikdo nestojí o to poslouchat děsivé historky o Frankensteinovi, jak se utrhl ze řetězu a pobíhá teď někde kolem."
"Monstrum," podotkne Spike.
Todd na něj nechápavě pohlédne.
"Monstrum," opakuje Spike. Ukousne si sousto sladkého pečiva a vysvětlí Toddovi: "Uteklo Frankensteinovo monstrum, ne Frankenstein, to byl jen vědec, kterej ho stvořil. To monstrum nemělo jméno."
"V dnešní době jsou monstra a vědci, tvůrci i stvoření, často jedno a totéž," řekne Antoinetta. " Jistě chápete, pane Harte, můj problém. Neumím vyprávět příběhy. Nejsem novinář."
"A proto chcete, abych váš příběh vypověděl já. Fajn, musím vám říct, že by z toho vážně mohla být pořádná bomba."
"Snažila jsem se uniknout před vším, čím jsem byla dřív, ale ztratila jsem zároveň kontrolu nad tím, co jsem stvořila. Teď po Knihovně snů volně pobíhá hořící muž a brzy se možná dostane na Síť, on a stovky jemu podobných. Zamoří Síť vílími infekcemi. Možná nám dokonce k Síti odříznou přístup. A co pak?"
"Proč je to pro vás tak důležité?"
"Protože se hodlám připojit ke svému drahému milenci a žít navždy. Byl jste jediný americký novinář, kterého jsem mohla sehnat. Glass je také připraven vyprávět svůj příběh, a protože je dosud občanem USA, bude nejlepší, když jej vypoví právě publiku Spojených států. Sedmdesát procent světových počítačových sil je, koneckonců, umístěno ve Státech."
Televizní obrazovka zabliká a zabere Antoinettu ze střední vzdálenosti. Natahuje ruce, jako by je chtěla prostrčit sklem obrazovky, a ptá se: "Mohu vám důvěřovat, pane Harte?"
Spike se zasměje.
"Zmlkni, Špiku," okřikne ho Todd.
Za jezerem se ozve nějaký hluk. Duté bouchání minometu.
Todd je vmžiku na nohou, nerozhodný, zda se dát na útěk, nebo se vrhnout pod stůl. Motorový člun střelhbitě vyrazí ke břehu; snaží se cestou kličkovat. Pronásleduje ho malá, pomalá naváděcí raketa. Když se člun pokouší o poslední zoufalý obrat, motory se rozeřvou. Raketa dostihne cíl a člun zmizí v mohutném gejzíru zpěněných vod. Spike popadne Todda za ruku a ukáže k obloze. Přes jezero letí další raketa a míří k jižnímu křídlu komplexu. Štíhlý trup a plochá stabilizační křídla pokrývá červenobílá šachovnice, takže je raketa proti modré vodě zřetelně patrná.
Na obrazovce televize na stole lze v této chvíli vidět jen statické zrnění. Majordomus stojí ve skleněných dveřích a vpouští loutky do domu. "Právě mi vypršela smlouva," poznamená. "Hodně štěstí, pánové."
Pak vstoupí sám dovnitř a dveře za sebou zavře.

11
HOREČKA
VE TMĚ, VE TMĚ V KLECI, VE TMĚ V KLECI POD STRO-my začne horečka Alexe pomalu opouštět. V těle mu proběhla krátká válka, která se teď zvolna chýlí ke konci.
Alexův modifikovaný imunitní systém vyprodukoval miliony mikroskopických predátorů, aby se všemi proudy i zátoči-nami krevního řečiště pustili do pronásledování vílích fembotů. Každý predator byl vybaven nepatrně odlišnými čidly, tak aby se na každý z útočících fembotů navázal alespoň jeden z nich a mohl ho znehybnit. Při zneškodnění vetřelce navíc predator vždy vyšle signál, kterým stimuluje produkci dalších predátorů téhož typu. Na rozdíl od ostatních totipotentních imunitních systémů, které lidský organismus pouze ochraňují, dokáží Alexovi predátoři extrahovat z útočníků jejich kódy a následně je ukládat do assemblerových knihoven v morku dlouhých kostí. Nicméně nejsou schopni kódy pozměňovat o nic víc než mění svou vlastní DNA. Využít knihoven k tvorbě protilátek proti

paměťovým infekcím Křižáků jsou schopné jen divoké víly.
Kopie knihovny s kódem vílího fembotů jsou posléze přepisovány do složitých mikromolekulových řetězců, jež jsou pak v proteinových obalech, odvozených od modifikovaného viru HIV, přepravovány do Alexových T-lymfocytů.
Pomalu se začíná z vílí horečky uzdravovat.
Jeho krev se stává knihou.
Mříže klece přestávají připomínat oživlé hady a proměňují se v obyčejné zelené větve, pevně svázané kusy tenkého paměťového kabelu do podoby obráceného koše. Klec je sotva větší než Alex sám, takže mu nezbývá než v ní buď sedět na bobku, nebo shrbeně stát a neustále se při tom vrtět, jak se snaží ulevit svým ubohým bolavým kloubům a vyhnout se bodáni neosekaných větví.
Zářivá stvoření, jež stojí za Alexovou klecí, se zvolna rozplývají v obyčejné víly, které se nijak neliší od loutek, jimiž kdysi
skutečně byly. Téměř v ničem se nepodobají divokým vílám s ostrými, hezky tvarovanými tvářemi a mrštnými těly; naopak, jsou to podsadití tvorové s malýma očkama, která se jim lesknou pod vystouplými čely. Navíc jsou téměř nahé a ozbrojené pouze noži. Jak Alexova horečka opadá, jsou v předjitřním šeru paradoxně stále hůře viditelné, protože jak tak cupitají sem a tam, přestávají kolem sebe rozsévat proudy jiskřících zrnek.
O kus dál postává smečka geneticky upravených vlků s ostnatými límci z uhlíkových vláken, plecemi tak přehnaně svalnatými, až se jim na zádech tvoří hrb, a s protáhlými krokodýlími čelistmi plnými trojúhelníkových žralocích zubů. Jsou uvázáni tak, aby na sebe navzájem nedosáhli. Odpočívají s hlavou položenou na silných předních tlapách a přivřenýma žlutýma očima pozorují své vílí pány. Trpasličí mamut Hannibal je připoután na opačné straně mýtiny. Pokyvuje chobotem a čas od času škubne železným řetězem na své pravé přední noze.
Podle luminiscenčních teček, které má Alex vytetované na zápěstí, zbývá do úsvitu přibližně hodina (napadne ho, jestli vůbec může svým hodinkám ještě důvěřovat - existují kmeny fembotů, které dokáží podobné biomechanismy snadno poškodit). Mechanické hodinky i veškeré kousky kovu, včetně zipů na kalhotách a bundě, mu víly odebraly.
Prohledaly mu dokonce i ústa. Nepochybně ho také testovaly na přítomnost podpůrného fembotového nervového systému, jenže Alex má assemblery ukryté v buňkách kostní dřeně a predátoři sami o sobě jsou stěží rozpoznatelní od fembotů, jaké má v krvi každý, kdo prošel kúrou pro tvorbu běžného totipotentního imunitního systému.
Musí se teď obrnit trpělivostí. Vydal se nepřátelům do rukou. Až nadejde příhodný čas, přijdou za ním sami.
Alex si proto na chvíli zdřímne, a když se probudí, celý malátný nedostatkem spánku a cukrů, spatří, že ho pozoruje neznámý muž. Je vysoký a statný a dřepí na patách v bezpečné vzdálenosti od klece. Mezi větvovím stromů už prosvítají cáry šedé oblohy. Zatímco v tomto mdlém osvětlení Alexe pozoruje, drbe muž mimovolně za ušima jednoho z geneticky upravených vlků - zvíře se k muži lísá jako kočka, rudý jazyk vyplazený mezi hrozivými čelistmi, jimiž by mu jediným rafnutím bylo schopno ukousnout ruku.
Alex muži vrátí pohled. Z mužových spánků vyrůstají roz-
větvené parohy z paměťových kabelů pro úschovu mikromole-kulárních dat, z lebeční báze trčí vousy uhlíkových antén a celé tělo je vyztuženo buď dodatečným naroubovaným svalstvem nebo nějakým podkožním pancířem - možná obojím. Alexe by zajímalo, k čemu muž ony mimolebeční doplňky využívá, ale neodvažuje se zeptat.
Náhle se za ním ozve mladý dívčí hlas: "My už jsme se potkali." Když se Alex v kleci otočí, je okamžitě zasažen zmatenou směsí zoufalství a naděje.
Jeho první myšlenkou je, že má před sebou Milenu.
Hned druhá mu však napoví, že ta dívka je na to příliš mladá.
Musí si ji prohlédnout opravdu pořádně, aby se o tom skutečně ujistil, protože podvědomě očekával, že se tu se svou starou láskou konečně opět setká. Ale to není ona. Poznal by ji kdekoli, ať by se jakkoli zamaskovala, jakkoli změnila či byla změněna.
Pak zpoza dívky vystoupí její sestra. Alex je obě viděl už minulé noci, avšak až do této chvíle se domníval, že šlo jen o horečnatý sen. Jsou to identická dvojčata, oděná do ustřižených maskáčů. Přestože mají obě modrou pleť a vyholené hlavy, jsou skutečně úžasně podobné Mileně - jejich bezstarostné pózy s vystrčeným bokem naprosto přesně souhlasí s Alexovými živými, hýčkanými vzpomínkami na onu fantastickou, šílenou dívenku, která mu rozvrátila celý život a pak ho opustila, která v něm zanechala pocit prázdna, jenž dosud přetrvává, společně s nevyléčenou vzpomínkou na bílý pokoj, v němž se s ním cosi podivného stalo, cosi nádherného i hrozného zároveň. Tato malá dvojčata nejsou o mnoho mladší, než byla Milena tenkrát, uvědomí si Alex. Jsou to ty dívenky z Království magie.
Dvojčata hledí na Alexe se zlomyslnou směsí pobavení a opovržení. Modrá barva, kterou mají na tvářích, je jen nějaké líčidlo.
"Ty jsi ten, co pomáhal rozbít -"
"- pomáhal zničit -"
"- naše hnízdo."
Obě se rozesmějí. Není to právě příjemný zvuk.
"Cekal jsem, že vás najdu spíš s Dětskou křížovou výpravou."
Alex se snaží zachovat klid. Nic proti nim stejně nezmůže. A pokud by se nechal vyvést z míry, mohl by tím ohrozit veškeré své plány.
"Ach, ta už je nedaleko -"
"- ale my jsme ještě blíž -"
"- blíž, než si myslíš."
"Jenže se začíná rozpadat," namítne Alex. "Štěpí se na jednotlivce. Tak to chodí s každým hnutím. Dokonce i s těma, co je pohromadě drží nějaká vílí paměťová infekce."

Dvojčata se opět usmějí, vychytrale, pobaveně a vědoucně, ale pak se jejich dvojitý úsměv náhle vytratí.
"Domníváš se, že změny jsou špatné -"
"- že je to špatná věc. Ale to se pleteš -"
"- moc pleteš."
"Zlobíte se kvůli pádu Království magie, já vás chápu."
Dvojčata v maskáčových bundách, nadměrně velkých na jejich postavy, jen pokrčí rameny. Kolik jim tak může být? Osm? Devět? Víc jistě ne. Mileně se musel hned potom, co tehdy uprchlá s první vílou, podařit naprostý partenogenetický zázrak. Jak daleko už od té doby události dospěly! Alex na sobě pocítí ohromnou tíhu vzpomínek.
Dvojčata však pokračují: "Království magie byl jen žert -"
"- chvilkové rozptýlení -"
"— rozptýlení, o němž jsme věděly, že dlouho nevydrží. Byla to exponenciální záležitost -"
"- potřebovala růst a růst. Lidé kolem -"
"- ti, co bažili po hračkách, které náš Národ vyráběl -"
"- se stali příliš chamtivými."
"Víte vůbec, proč jsem tady?"
"Zatím jsi ve své kleci sám, Alexi -"
"- přesně tak totiž zní tvé jméno -"
"- ale my ti brzy přineseme hlavy tvých přátel, jednu po druhé -"
"- jednu po druhé. A nabodáme je na kůly -"
"- na kůly kolem tvé klece -"
"- nakrmíme tě manou vílí říše a ty s nimi budeš moci hovořit -"
"- budeš moci hovořit, ale nebude se ti líbit, co uslyšíš. Mrtví nelžou -"
"- a oni budou dočista dočista mrtví."
"Můžu vám pomoct."
"Ale jistě, že můžeš, a pomůžeš -"
"- i ta žena, až ji chytíme -"
"- Katrina si říká -"
"- Katrina, ale ve skutečnosti se jmenuje Dania -"
"- Dania Haessigová. Ach, tys to nevěděl -"
"- my věděly -"
"- ale on ne."
"Na jménech nezáleží. Kde je Milena?"
"Na jménech záleží, Alexi. Potřebujeme vědět, kým kdo je-"
"- potřebujeme znát jeho jméno -"
"- než ho smíme zabít."
Obě modře nalíčené dívenky pronášejí hrozivé věci s mrazivou věcností. Pak se jedna vesele zeptá: "Jak se ti líbí náš král?"
"Vypadá zajímavě. Mnohem komplikováněji než tehdy ten vlkodlak."
"Pan Mike pro nás má stále svou cenu -"
"- ale náš král je něco jiného."
"Určitě musí mít fantastickou kapacitu. Doufám, že jste ho zatím celýho nezaplnily."
"Jeho čas ještě přijde -"
"- protože s ním máme -"
"- máme s ním své plány."
"Kde je Milena? Nebo jak si dneska vlastně říká?"
"Překážela," odpoví Dvojčata unisono. Zdají se náhle nečekaně rozhořčená.
"Opustila nás -"
"- nechala nás o samotě -"
"- a pak se vrátila a začala nám překážet. Ale my už máme -"
"- už máme jiné přátele -"
"- přátele, kteří nám nosí dary."
Pak se Dvojčata otočí a odkráčí. "Na dary od Řeků si dejte pozor," zavolá za nimi Alex, ale ani jedno z nich se neotočí. Rohatý muž je následuje mezi stromy.
Po dlouhou dobu za Alexem nikdo další nepřijde.
Zvolna se začíná rozednívat. Slunce vykoukne nad vrcholky stromů; dusné, vlhké ovzduší je prosyceno vůní borovicové smůly. Alex brzy vzdá boj proti muškám, které na něj usedají,
aby se napily jeho potu. Co chvíli mění v těsné kleci polohu: dává odpočinout jedné noze, pak zas druhé. Kolem procházejí víly. Jedna odvede vlky. Další polije klec kbelíkem vody a zmáčí tak Alexe až na kůži. Vyždíme si trochu vody z košile a vypije ji, ale žízeň se zanedlouho vrátí. Žaludek má prázdný hlady a strachem - cítí, že brzy bude potřebovat na velkou.
Pak si znenáhla uvědomí, že jej pozoruje nějaký člověk. Je to muž, celý oděný do černého. Špičky nablýskaných střevíců má tak dlouhé, že musí být drženy ve vzpřímené poloze řetízky, obtočenými kolem mužových kotníků. Jakmile neznámý zjistí, že si ho Alex všiml, vykročí k němu. Je vysoký a hubený, tvář pod rozcuchanými špinavými blond vlasy je bledá jako papír. Na očích má malé kulaté zrcadlovky, takový ten typ, co dokáže skrýt před ostatními váš pohled za

obrazem předpotopních marsovských dun nebo korálové sluje. V úctyhodné vzdálenosti od klece si dřepne na paty a zeptá se Alexe, jak se mu vede.
"Moc dobře zrovna ne. Můžete mě pustit?"
Muže ten nápad pobaví. "No to se povedlo. To se vážně povedlo."
Alex si olízne rty. Má pekelnou žízeň, ale když požádá o vodu, muž jen zavrtí hlavou.
"Přál bych si, abych to pro vás mohl udělat. Ale musíte si to protrpět se vším všudy."
"Přišel jsem, abych se setkal s Milenou."
Muž pokrčí rameny.
"Matkou těch dvou malých dívenek."
"Ony mají matku? Těžko uvěřit."
Poslední věty pronese muž až přehnaně lhostejným tónem. Takže ví, inu, to je jedině dobře. Je to netový kovboj, o tom není pochyb, a existuje jediný důvod, proč by se takový člověk vydával do divokých lesů.
"Vy jste někdo z Glassových lidí?" zeptá se Alex. "Ze by i ten přešel na stranu vil?"
"Nikdy nepřešel. Byl podveden. Jeho mysl byla zatemněna a on obrácen nesprávným směrem. Ale v konečném stádiu na tom stejně nebude záležet. Ocitl se teď mimo veškeré tahanice mezi dobrem a zlem. Mimo veškeré strany. Tam, kde je, na podobných věcech nesejde."
"Ale tam, kde jsem já, na podobných věcech sejde, to mi věřte. Vezmete mě za ním?"
"To vážně nemohu, příteli. Podívejte, my dva se ještě pořád pohybujeme ve skutečném světě, zatímco pro Glasse už je skutečný svět jen vzpomínkou. Příroda, evoluce, to všechno se blíží svému konci. Je to pryč. Jen za posledních padesát let vyhynulo víc druhů než za celou dobu od chvíle, kdy kometa zničila dinosaury. Na Zemi není jediné místo, kterého by se člověk nedotkl. Žádná příroda už v podstatě ani neexistuje. Dávno jsme překročili její hranice. Teď hledáme, kam udělat další krok."
"To tvrdí Glass?"
"To tvrdím já."
"Jsou to kecy."
Muž vážně přikývne. "Zatím jste tedy neztratil smysl pro humor. To je dobře. Moc dobře. Budete ho potřebovat."
"Když si nemůžu promluvit s Glassem, možná bych mohl mluvit aspoň s Milenou," navrhne Alex.
Muž se dotkne ukazováčkem rtů. Má na něm navlečený stříbrný prsten ve tvaru lebky, s rubínovými tečkami místo očí.
"Měl byste být opatrný, příteli," poradí Alexovi. "Pronést správné jméno na nesprávném místě by mohlo být nebezpečné. Ovšem pokud spoléháte na pomoc té děvky, pak jste v mnohem větším průšvihu, než si asi myslíte. Vyřadili jsme ji ze hry. Všechno teď patří mně. Až budete mít chuť bavit se o možných obchodech nebo budete potřebovat pomoc, zavolejte mě. Jsem všude v tomto lese."
"Jak se jmenujete?"
"Frodo. ProdoMcHale."
Muž vstane a odejde. Alex má spoustu času popřemýšlet o všem, co mu řekl. Zajímalo by ho, jaké plány může Prodo McHale s vílami a s Mileninými dcerami mít. Zajímalo by ho, jaké plány může mít Frodo McHale s ním.

12
V ZÁJMU VAŠI VLASTNÍ BEZPEČNOSTI

DŘÍVÉ NEŽ JSOU TODD SE ŠPIKEM PŘEDVEDENI K VE-liteli žoldáků, kapitánu Spiromilovi, jsou přinuceni se svléknout a osprchovat. Mladík s vlasy ostříhanými na ježka, v jednodílné kožené kombinéze, rozepnuté po celé délce trojúhelníkového kulturistického hrudníku, který na ně dohlíží, jim vysvětlí, že kapitán Spiromilos je, co se fembotové kontaminace týče, poněkud paranoidní. Pak se začne špičkou nože šťourat mezi zuby a pozorovat Todda se Špikem, jak si oblékají špatně padnoucí oranžové výsadkářské kombinézy a omývají pod vodou sandály, jak jim bylo nařízeno. Dohlížitel se jmenuje Kemmel. "Kapitán Spiromilos si totiž myslí, že mu Antoinetta chce nějakým radikálním způsobem poplést hlavu," dodá ještě.
"O tom jsme slyšeli," odvětí Todd. Odhrne si mokré vlasy z tváře. "Máte z ní všichni nahnáno, že? No, ani se vám zas až tolik nedivím. Ta dáma vážně nahání hrůzu."
"Kdepak, ta nás nemůže nijak ohrozit, to mi věřte," ohradí se Kemmel.
Natáhne si latexové rukavice na jedno použití a přinutí Todda i Spika propíchnout si skalpelem polštářek palce a od-kápnout trochu krve do umělohmotných tubiček. Ty pak vloží do analyzátoru a přezkoumá výsledky testu.
"My tohle podstupujeme každej den," vysvětlí jim Kemmel. "Je to něco jako test loajality. Jste oba čistí. Teď teprve můžete ke kapitánovi."
Kapitán Spiromilos si zařídil velitelské stanoviště v nejvýše položené části rozlehlého komplexu, hned vedle přistávací rampy pro vrtulníky. Zatímco Todd se Špikem kráčejí za Kemme-lem, neunikne jim, že ze zničeného jižního křídla se stále ještě valí oblaka kouře. Nad ožehlou jámou od naváděcí rakety přesto dosdd visí hrozen satelitních disků. Žoldáci zatím nepřestávají pročesávat komplex a pátrat po Antoinette. Celý
útok se setkal s nápadně malým odporem. Na okraji kaktusové zahrady leží půl tuctu těl loutek a dalších dvacet jich v broskvových saténových uniformách poslušně sedí opodál pod dohledem znuděného žoldáka.
Kapitán Spiromilos se ve stínu černé helikoptéry rozvaluje v lehátku z plachtoviny a sleduje soustavu televizních obrazovek. Je to už od pohledu nepříjemný, vysoký muž něco po čtyřicítce s podivně uzavřeným, nevyzpytatelným obličejem. Přesně jeden z těch týpků, pomyslí si Todd, co jsou sešněrovaní konvencemi a v každé volné chvilce přepočítávají drobáky. Přes nažehlený bluzon a červenou kravatu, která mu vykukuje u krku, má oblečenou neprůstřelnou vestu. Rukávy bluzonu má vyhrnuté až nad lokty; levé předloktí mu zdobí vytetovaný modrý orel.
Kousek od okraje střechy stojí jakýsi mladík v širokých modrých džínsech a pomačkaném nátělníku, připojený k

nevelkému terminálu, který má zavěšený u štíhlého boku. Buší do vzduchu pěstmi ve VR rukavicích: působí to dojmem, jako by se zavázanýma očima trénoval karate. VR brýle mu zpola zakrývá vodopád nemytých vlasů. Z vrtulníku vyskočí další chlapec a prohlásí, že je s pilotem hotový, ale nic z něj nedostal.
"Jestli se pleteš, bude tě to stát krk," řekne kapitán Spiromilos.
"Polib mi, kámo. Svoji práci zvládám, jasný?" Mladík má na sobě volný červený nátělník a jasně červené legíny. Roztržený šev na jednom stehně odhaluje pruh bílé kůže. Zahledí se na Todda se Špikem. "Co tu chtěj ti pitomci v tom oranžovým? Mám se na ně taky mrknout?"
"Jsou čistí," vmísí se Kemmel.
"Navíc jsou to mí hosti," dodá kapitán Spiromilos.
"Jo tak," odvětí chlapec a vyšplhá se zpět do vrtulníku, "novináři."
Oběma mužům je zatím nabídnuto něco k pití. Spike si vybere Chivas Regal; Todd Jacka Danielse. Kapitán Spiromilos vyjádří politování nad tím, že je oba musel držet po tak dlouhou dobu jako vězně.
"Bylo to v zájmu vaší vlastní bezpečnosti, pánové. Nicméně už se nám podařilo tohle místo vyčistit a jsme připraveni vyrazit dál."
Kapitán Spiromilos má příjemný hlas, jen si trochu šlape
na jazyk. I tak je jeho angličtina velice dobrá.
Todd usrkne Jacka Danielse. Dostal ho sice bez ledu, ale ve válečné zóně nemůže chtít člověk všechno. Nemá ani v nejmenším v úmyslu začít si stěžovat na skutečnost, že ho skoro celý den drželi pod zámkem. Kapitán Spiromilos jim jistě, až přijde ta správná chvíle, sám vypoví, oč tu vlastně běží. Ale lidé jako on rádi člověka trochu napínají. Těší je, když před vámi mají nějaký ten náskok - dokonce i v případě, že z toho pro ně neplyne vůbec žádný užitek.
"Očekával jsem, že se tu setkám s Frodem McHalem," prohodí Todd. "Myslel jsem, že pracujete pro něj."
"Jen jsme spolu uzavřeli jistou dohodu."
"Počítá se do ní i snaha o zabití Antoinetty?"
"Jsme přesvědčeni, že už se zabila sama."
"Tomu nevěřím. Mluvil jsem s ní ještě několik okamžiků před zahájením vašeho útoku."
Mládenec na okraji rampy sekne rukama do vzduchu a prohlásí: "Ne doopravdy mrtvá, ty troubo. Jen se nechala přepsat. Podstoupila definitivní hack."
"Tomu měli zabránit civilisti," zavrčí kapitán Spiromilos. "Jenže selhali."
Toddovi konečně dojde, o čem oba mluví. "Pro Krista. Ona odešla za Glassem. Na druhou stranu."
"Přesně tak, ale to je naše nejmenší starost," pokrčí rameny kapitán Spiromilos.
"Vás to ani trochu neznepokojuje?"
Mládenec si zdvihne brýle na čelo a stáhne si rukavice. Oči má bledé jako mléko. "Stejně ji dostaneme, troubo. Může se schovávat jak chce, my ji vyšťáráme. A nebude to ani žádnej velkej problém."
"Předpokládám, že s vámi mluvila o Říši vil," nadhodí kapitán Spiromilos.
"Čirou náhodou nemluvila. Co má být vůbec tohle zač, výslech, nebo co? Fajn. Zajímá vás, co všechno vím, kapitáne? Nic, vůbec nic než to, co mi řeknete vy sám."
V Toddovi začíná hlodat podezření, že s ním Antoinetta ještě tak docela neskončila. Přece by si nedávala všechnu tu práci a nedopravila by ho sem jen proto, aby ho tu nechala padnout-do rukou žoldáků. Nebo že by právě tohle chtěla? Proč by je jinak oba nechala zamčené na terase?
"Bereme vás jako přátele," odvětí kapitán Spiromilos. "Dáte si ještě drink, pánové? Odpočiňte si. Máme před sebou dlouhou cestu."
"V pití se s vámi měřit vážně nehodlám, kapitáne. Podle přízvuku bych vás zařadil někam do okolí Bostonu a odtamtud máte určitě mnohem lepší trénink než já."
"Vážně? Myslel jsem, že už jsem se toho přízvuku zbavil."
"Musel byste se nejdřív taky zbavit toho tetování. Kdo jiný by mohl mít na ruce tenhle znak námořnictva než Američan?"
"Tuším, pane Harte, že jste to byl právě vy, tenkrát v Atlante, když tam ti pobožnůstkáři shodili atomovku, že?" zeptá se kapitán Spiromilos. "To bylo asi jejich nejznámější zvěrstvo, ale nebylo jediné. Já sloužil u předvoje, co měl obsadit Des Moines. Našli jsme tam padesát tisíc mrtvých. Masová sebevražda. Vy novináři jste tam obcházeli s šátky namočenými ve whisky přes nos a pusu a natáčeli ty napuchlé mrtvoly. V té chvíli jsem si prvně uvědomil, že Amerika je vyřízená. Nikdy jsem nelitoval, že jsem odtud vypadl.
Můj dědeček emigroval do Států na konci druhé světové války, když v Albánii převzali moc komunisti. Pocházel z Himary, malého městečka asi sto kilometrů odsud, kde měla moje rodina značný vliv. Podle dědického práva jsem archigós, vůdce Rady starších v Himaře. Má rodina se nikdy nevzdala naděje, že jednou získáme svou zemi zpět. To je teď můj úkol."
"Toužíte po vlastní zemi?"
"A taky ji dostanu," kývne kapitán Spiromilos. "Komunisti ji sebrali, ale já si ji vezmu."
"To je nářez, co?" ozve se mladík. "Není to sice nic velkýho, obyčejná rybářská osada, ale ten kraj je prostě jak ze starejch časů. Vládnout nějakýmu kraji je sice zastaralej pojem z deva-tenáctýho století, ale člověk si pak může dovolit věci, na jaký si netroufne ani žádná velká společnost. Odsuzovat lidi k smrti, tisknout peníze, zakládat datapřístavy a podobný věci."
"Proto máte v úmyslu naverbovat Dětské křižáky? Aby vám v tomhle pomohli?"
"Jsem křesťan a věřím, že víly jsou jen tvorové bez duše,
to mi nikdo nevymluví. Tím, že Křižáci přistoupili na jejich

vyznání, připravili o duši i sami sebe. Když je využiju ke svým
účelům, jak vy to stavíte, mohl bych je ve skutečnosti spasit."
"Ale vyrozuměl jsem, že pro vás nějaké víly taky pracují."
"Ty jsou dekontaminovány. Po albánském způsobu. Řídíme je jako obyčejné loutky z velícího počítače. A jakmile dosáhneme svého, tak je vyřadíme. V podstatě neděláme nic jiného než Mírová policie po celé EU. Tohle je válka proti šířícímu se moru a já hodlám přispět svou troškou do mlýna a pomoct tak našemu konečnému vítězství."
"Kapitán chce svoje, my chceme taky svoje a tohle je prostě způsob, jak oba dostaneme, o co nám každýmu jde. Šikovně vymyšlený, ne?" prohodí mladík.
"To jo, my riskujeme krk a oni si tu jen hrají s těmi svými hračkami," odvětí kapitán Spiromilos.
"Inu, nikdo neříká, že život je spravedlivej," namítne mladík. "A Frodo..."
"Prodo McHale má vlastní starosti."
Je zajímavé sledovat, jak se kapitán Spiromilos snaží potlačit přirozené nutkání popadnout toho klučinu pod špinavým, hubeným krkem.
Obrátí se na Todda a prohlásí: "Budete jako první informovat o znovunastolení himarské svrchovanosti. Zbytek svých materiálů dostanete do toho předraženého hotelu, teprve až se tahle reportáž octne na Síti. Ještě mi za to jednou poděkujete."
Dostanou zpět oblečení a Spike kameru. Začíná se stmívat. Z kaktusové zahrady září světlomety, jak tam dvojice žoldáků prochází mezi řadami Antoinettiných služebných loutek a střílí je jednu po druhé do hlavy. Zatímco předstírá, že kontroluje funkčnost kamery, podaří se Spikovi natočit pár několikavteřinových záběrů tohoto masakru.
"V boji bysme je stejně nijak nevyužili," podotkne Kemmel.
Todda napadne, co se asi stane s těmi zombiemi z Glassova permanentního večírku, ale na podobně choulostivé dotazy teď není ten správný čas.
Vrtulník se zatím zvedne ze země a zamíří k západu. Jak jim kapitán Spiromilos vysvětlí, má tam nabrat nějaké Antoi-nettiny komplice. V části komplexu vymezené pro služebnictvo nastupuje do přepravního nákladáku zastup vil. Vypadají ve vojenských uniformách docela jako modře nalíčené, vyhladovělé děti. Mají ostré, špičaté zuby - jedné dokonce zpod horního rtu vyčnívají malé kly. Většina z nich není vyšší než metr. Vyzbrojeny jsou plastikovými puškami s dvěma krátkými hlav-
němi nad sebou, jaké se vyrábějí v Palestině a pálí gumové, infrazvukové projektily.
"Jó, kdysi to byly víly," podívá se na ně Kemmel. "Ale to už je dávno. Kapku jsme je..." Žoldák si výmluvně šmikne rukou v rozkroku.
Kapitán Spiromilos sezve své muže ke krátké modlitbě. Zoldáci obnaží hlavy a pokorně skloní šíje, pak se rozejdou k vozům. Todd se Špikem jsou naloženi do džípu, který řídí vyholený muž, jenž se při spatření oranžových kombinéz ušklíbne. Kemmel se kolem prožene na motorce, aby zaujal místo v před-voji. Kdosi zatroubí na plechovou trubku a celý konvoj se dá s rozsvícenými předními reflektory do pohybu, nejprve po cestě podél jezera a následně pak na západ k lesům.

13
ŽÁDNÁ ZÁCHRANA
ALEX SE PROBUDÍ S POCITEM, ŽE HO COSI PÍCHÁ DO břicha. Je už skoro tma. Vzhlédne s očekáváním, že před sebou spatří nějakou vílu, místo toho ho však osloví důvěrně známý hlas: "Ach bože, pane Sharkey. Vy tu ale máte svinčík."
"Paní Powellová."
Alexe její přítomnost vlastně ani nijak zvlášť nepřekvapuje. Ohledně paní Powellové ho nemůže překvapit snad vůbec nic. Jako by byla sama zosobněná nepředvídatelnost.
Paní Powellová se usměje. Účes má neupravený, pramínky šedých vlasů se jí kroutí kolem zardělé tváře jako hadi Medúze, ale jinak vypadá, jako by se vydala jen tak na krátkou procházku. Dýchá z ní silná vůně jasmínového parfému. Samozřejmě si nese svůj slunečník - jím ho také probudila - a teď ho ře-mínkem připevňuje na vršek torny.
"Udivujete mě, paní Powellová. Doufám, že vás taky nezajaly? Nebo jste snad přešla ke druhý straně?"
"Takhle nemluvte, pane Sharkey. Je vidět, že pobyt v této kleci vám příliš nálady nepřidal."
"To vážně ne. Vy u sebe asi nebudete mít cigaretu, co?"
Paní Powellová odvětí: "První paprsek vycházejícího slunce věděl, že vás tu najdeme. A co se dopravy týče, dostali jsme se sem na mezcích. Trvalo nám to skoro celý den. Musím říct, že mne to poněkud zklamalo. Očekávala jsem něco..." "Exotičtějšího?"
"Romantičtějšího. Jsme nedaleko hranice, pane Sharkey. Dětská křížová výprava se už blíží. Připadá mi, že se tam uvnitř musíte cítit značně nepohodlně. Celý takhle zkroucený a stěs-naný."
"Navíc už jsem v tý kleci pořádně dlouho, paní Powellová."
Před r/ir hodinami už Alex nedokázal poručit střevům;
a přestože zaházel výkaly hlínou, zápach z nich je příšerný. Ale
nehodlá se takovými nesnázemi nechat uvést do jakýchkoli rozpaků. Nikdy si nestěžoval ani na svou váhu, ani na svůj život. Jakmile by totiž jednou začal, je přesvědčený, že by už nedokázal přestat. Kromě toho, jednou se omluvte paní Powellové, a ta už vás na to nikdy nenechá zapomenout.
Paní Powellová si natáhne popruhy torny přes ramena. Rukojeť slunečníku jí trčí na jedné straně za hlavou.
"Byla to příšerná bitva a porazili nás v ní na hlavu," dodá ještě v zasněném vytržení. "Přesto jsem se chtěla zúčastnit boje. A byla bych to udělala, nemít tolik starostí se zraněnými."

"Očarovaly vás," usoudí Alex. Zajímalo by ho, čím ji tak mohly infikovat. Skoda, že nemá databázi fembotových kmenů, které divoké víly vyrábějí. Tu ovšem nemá nikdo, ani nemůže mít. Změny v téhle oblasti postupují příliš rychlým tempem. Protože divoké víly, stejně jako Dětští křižáci, pěstují femboty spíše evoluční metodou, než aby je navrhovaly, nedají se výsledky nikdy přesně odhadnout a jediný problém se nezřídka dočká hned několika radikálně odlišných řešení.
"Ale stejně je to báječné dobrodružství," prohlásí paní Powellová.
"Jestli k tomu budete přistupovat takhle, necháte se při nejbližší příležitosti zabít."
"Chtěla jsem jen říct, jak statečně se vaši přátelé bili," odvětí paní Powellová.
"Zlostní i zbytek divokých vil bojují s těmi věcmi, co stvořili Dětští křižáci, o přežití. O nás se ani jedna strana moc nestará. Nejsou zákeřní, ale ani laskaví nebo šlechetní. To všechno jsou čistě lidský vlastnosti."
"Škoda, že jste musel odjet tak brzy, pane Sharkey. Přišel jste o to největší drama."
"To je možný, ale mně by teď vážně moc pomohlo, kdybyste mě odsud dostala ven. Ty větve jsou sice svázaný paměťovým kabelem, ale kdyby se vám podařilo najít můj batoh, mám v jedny postranní kapse schovanou svítilnu. Je vybavená rubínovým laserem. Stačí nastavit ohnisko a jsem přesvědčen, že v baterii zůstalo dost šťávy na takový tři čtyři vysokoenerge-tický pulzy. Dost, abyste mě odsud vysekala."
"Jenže já nemám nejmenší ponětí, kde bych měla začít hledat váš batoh, pane Sharkey."
"A kde je Kat? Ta má taky jednu svítilnu."
"Jsem přesvědčena, že mě vaše společnice nemá moc ráda, pane Sharkey. Přesto jsem ji obvázala, jak nejlépe dovedu. Nemějte, prosím, starost, bylo to jen povrchové zranění."
"Kousnutí?"
"Ne, řezná rána nožem. Žádná infekce se jí do toho nedostala, zato já měla možnost rozšířit si slovník značně barvitými výrazy. Pokud se někdy dostanu do Německa, jistě bych jimi tamější spořádané občany dokázala silně šokovat."
"Podívejte, paní Powellová, já se odtud vážně potřebuju dostat. Možná jste si toho ještě nevšimla, ale jsme přímo uprostřed nepřátelskýho tábora. Záchrana není žádná záchrana, dokud někoho skutečně neosvobodíte."
"Ale tady v okolí nikdo není," namítne paní Powellová. "Až na jednu ubohou stráž. Ještě jsem se z toho zabití tak docela nesebrala, víte. Jedna rána do hlavy by úplně stačila, ale..."
"Dostaňte mě ven!"
Paní Powellová ukáže prstem kamsi za Alexe a prohlásí: "Nebuďte netrpělivý. Pomoc je na cestě."
Alex se nemotorně otočí. Rozšlápne přitom patou boty hromádku svých výkalů. Ve zbytcích denního světla spatří malou postavičku, jak se snaží vytrhnout ze země kolík, k němuž je upoután trpasličí mamut. Je to Paprsek. Alexovo srdce při tom pohledu zaplesá. "Kde přesně je Kat? " zeptá se ještě paní Powellové.
"Na cestě na schůzku. Nebo aspoň tak mi to řekl Paprsek. Se mnou se vůbec nehodlala bavit, ať jsem naléhala jakkoli. Snad vás neurazí, když řeknu, že ta dáma má velice neotesané způsoby."
"Ona už je prostě taková, paní Powellová."
Konečně se Paprsek vyhoupne trpasličímu mamutovi na záda a předkloní se, aby mu zašeptal cosi do ucha. Hannibal se pomalu přeloudá přes paseku a opatrně zasune zahnuté kly do mřížoví klece. Pak trhne hlavou. Vyškubne tím okraj klece ze země, přičemž Alexe celého zasype hlínou.
Paprsek hned seskočí a začne Alexovi pomáhat protlačit se vzniklým otvorem. V té chvíli se po celém obvodu mýtiny rozsvítí světla. Jsou to bioluminiscenční lampy, které svírá v rukou víc než stovka vil. V zelenavém jasu lamp dostává modrá vílí pleť nepřirozený odstín. V pozadí se tyčí lidožravý obr, který postavou třikrát převyšuje víly. Jeho čelisti s kly pravidelně
pracují. Hannibal neklidně přešlápne z místa na místo.
"Ach bože," vydechne paní Powellová.
Alex na okamžik zamžourá do zelenavé záře lamp, pak se obrátí na Paprska.
Víla na něj vycení špičaté zuby. "Kdepak, to nejsou naši, velikáne."
"Předpokládám," šeptne paní Powellová vzrušeně, "že probojovat si cestu ven nepřipadá v úvahu."
"Je snad šílená?" zeptá se Paprsek.
"Jak to vidíš ty, Paprsku?"
"Myslím, že jsem se o tebe radši neměl starat."
"V jak velkém průšvihu jsme, pane Sharkey? " otáže se paní Powellová.
"To kdybych věděl."
Alex je tím, že byl zneužit jako návnada, dočista zdrcený. Jestliže Katrina skutečně unikla, je sice ještě jistá naděje, že by Dětská křížová výprava mohla být zastavena, ale bez knihovny v jeho kostech a bez spojení s Maxem je tato naděje velice nepatrná.
Do kruhu světla vystoupí tři lidské postavy: Dvojčata a ne-tový kovboj, Frodo McHal. Pak se víly rozestoupí, aby uvolnily cestu ještě svému rohatému králi. Vousy uhlíkových antén mu kolem hlavy vytvářejí jakousi koronu. Na bradě se mu lesknou sliny.
"Ach bože," vydechne paní Powellová znovu.
Na noční obloze, kdesi za okruhem světel, je slyšet přistávající vrtulník.
14
V JINÉ ČÁSTI LESA
ÚZKÉ ÚDOLÍČKO SE STRMÝMI SRÁZY, V NĚMŽ VÍLY ZE zálohy napadnou žoldáky kapitána Spiromila, je obrostlé růžemi. Tisíce ohromných bílých květů, velkých téměř jako hlávky zelí, korunují trnité stonky, jež tvoří neproniknutelný val mezi borovicemi po obou stranách cesty. Teplé noční ovzduší je prosyceno vůní.

Už od soumraku se v temných lesích objevují pohyblivá, mihotavá světélka, z nichž některá držela s konvojem krok třeba i celý kilometr. Když po nich žoldáci začali nazdařbůh pálit, nechal se kapitán Spiromilos slyšet, ať si raději šetří munici na později; světélka byla jistě součástí nepřítelovy taktiky na odvrácení pozornosti. Jakmile se však konvoj začne šplhat ven z růžového údolí, objeví se na křivolakém okraji stráně nad hlavami vojáků těchto světélek celý zástup.
Todd se v džípu, který celý konvoj uzavírá, rozhlíží vypůjčenými nočními brýlemi a zřetelně jimi vidí, že světélka jsou nesena spoustou překvapivě čilých dětských postaviček. Všechny jsou však nějakým způsobem znetvořené. Jedny mají rohy, jiné ostny na loktech a kolenou, další kly či vějířovité uši. Jejich jednání se však nezdá nepřátelské, dokonce ani nijak zaměřené proti konvoji. Todd má dokonce nesporný, znepokojivý dojem, že ty postavy tančí.
Pak nespočet světel exploduje přímo v nočním ovzduší nad konvojem samotným. Ze stromů a růžových keřů se snese krupobití třísek. Vysoké borovice, uťaté těsně nad kořeny, jsou s praštěním svrženy přes cestu. Nákladní vozy i džípy zvolna zastaví v dlouhém, jiskřivém náhrdelníku brzdových světel.
Okamžik nato se ozvou zbraně žoldáků a začnou kropit vršek svahu záplavami stopovek - jenže postavy už se mezitím spouštějí dolů po srázech ke konvoji. Většina z nich je pokosena během prvních pěti minut. Růžovými keři proráží těžká dělostřelba, všude kolem sněží bílé okvětní lístky. Na vrcholu svahu se náhle objeví postava dvojnásobně větší než obyčejný člověk; v jedné ruce mává granátometem, zatímco druhou se buší v prsa. Okamžitě ji v oblaku čadivých rudých plamenů smete myšlenkově naváděná miniraketa.
Po chvíli už je slyšet jen sem tam nějaký výstřel, jak se ostrostřelci vybavení infračervenými zaměřovači a detektory pohybu vypořádávají s přeživšími útočníky. Během deseti minut je po všem - tak rychle, že Spike dosud ani nepřestal proklínat řidiče džípu, který mu nedovolil použít jeho naváděcí kameru. Bitva byla tak jednostrannou záležitostí, že lze spíše mluvit o masakru než o boji. Hrozné na tom všem je i to, jak jsou žoldáci svým snadným vítězstvím opojeni. Hulákají a pokřikují, nechávají kolovat láhve i omamné ampule a pálí stopovkami do nebes jako při oslavách Prvního máje, dokud se kapitán Spiromilos nedostane k tlampači a hromovým, doslova božským hlasem jim nepřikáže, ať koukají nechat toho vysilování a raději zprůjezdní silnici.
Zatímco se žoldáci pouštějí do práce s řetězovými pilami, jimiž si chtějí proklestit cestu poraženými stromy, vydá se kapitán Spiromilos na obchůzku podél dlouhé řady vozidel. Vykračuje si jako na přehlídce, pomyslí si Todd. S několika svými muži si dokonce vymění zasalutování. Když dorazí na konec konvoje, culí se jako halloweenská dýně.
"Jak se vám to líbilo, pane Harte?"
"Nedali jste jim šanci. Byl snad právě to důvod, proč jste nám nedovolili natáčet?"
"K využití kamery dostanete ještě spoustu příležitostí, ale domnívám se, že uprostřed boje byste se o natáčení pokoušet neměli. Někdo by si vaši naváděcí kameru mohl splést s nepřátelskou zbraní."
"To máme brát jako výhrůžku? " ozve se Spike.
"Zmlkni, Špiku," okřikne ho Todd. Nechce si Spiromila nijak znepřátelit. Ten chlápek by si klidně mohl najednou vzít do hlavy, že je oba na místě odstřelí a o vlastní publicitu se postará prostřednictvím někoho jiného.
"Berte to jako čistě praktické varování," odvětí kapitán Spiromilos. "Jestli máte zájem, můžeme vám spoustu zajímavých záběrů dodat sami. Pochopte prostě, že nějaká porážka vil nehraje v celém tomhle podniku žádnou roli."
"To je fajn," opáčí Todd, "jenže žádná agentura by se materiálu, který není zakódován hodnověrným klíčem, ani nedotkla. Dneska je totiž až moc snadné zajistit si jakékoli padělky."
Kapitán Spiromilos si jeho slov nevšímá. Vytáhne z kapsy malý monitor a prohlásí: "Ukážu vám, kam máme namířeno. Včera jsme natočili pár snímků vlastní kamerou."
Todd se zahledí na montáž leteckých záběrů nevelkého pobořeného městečka. Je utopené uprostřed hustých lesů, jen na jedné straně hraničí s širokým jezerem nepravidelného tvaru, jehož hladina se třpytí jako pokrytá ledem.
"Už jsme jen asi kilometr daleko," vysvětlí kapitán Spiromilos. "Křižáci tudy potáhnou zítra za úsvitu. V té době už budeme mít město pod kontrolou. Je to bezbožné místo plné vlkodlaků i horších stvůr, ale ty naštěstí postrádají jakoukoli disciplínu."
"Se silami, jakými vládnete, mě překvapuje, že se rovnou nepokusíte o vymítání ďábla."
"I na to jednou dojde, pane Harte." Z hlasu kapitána Spiromila zazní poněkud jedovatý podtón. "Až nastane vhodná doba, očistíme tuhle zemi, jak si zaslouží a jak to potřebuje."
"Jak to myslíte?"
"Kdysi v tomhle městě pěstovali nádherné hrozny, z těch dělali víno a brandy, a co vyrobili, to taky vypili. Nic víc neměli zapotřebí. Pak jim ale Řekové těsně před první světovou válkou zabrali půdu. Začali tu pěstovat geneticky upravené slunečnice. Jejich semínka byla bohatá na opium a zásobila se jimi polovina evropských trhů s heroinem. Konkurenční kartel ale v poslední občanské válce, těsně předtím, než tu Spojené národy ustanovily neutrální zónu, vybombardoval místní pole."
"Nevypadá to tu jako po bombardování."
"Taky to bylo fembotické bombardování," odvětí kapitán Spiromilos. "Proto se země na východ od toho města tak leskne. Jsou to pozůstatky tisíců hektarů rostlin. Jejich celulóza se přeměnila na polymer, který zaplavil pole, a předtím, než natrvalo ztuhl, vytvořil hluboké jezero. Pravda je ta, že náš nepřítel od té doby město hodně změnil, ale nic, co by se dalo nazvat aspoň jakous takous obranou, zatím nevybudoval. Prorazíme bez problémů. Křižáci přijdou po staré silnici, směrem k soutěsce, a tam si na ně počkáme."
Podél konvoje se na motorce blíží Spiromilův turecký po-
bočník Kemmel. Za sebou veze bledookého netového kovboje. Jakmile Kemmel stroj zastaví, pronese kovboj: "Nikde známka života."
Todd mrkne na Spika a navrhne: "Co abychom vyšplhali nahoru na ten sráz a udělali pár záběrů konvoje?"

"Máme tu víc než stovku poloautonomních kamer," utrousí kovboj. "Stačí, aby si tam nějakej brouk prdnul, a hned to máme nahraný. A stereo."
Todd se znovu pustí do vysvětlování, že své vlastní snímky potřebuje mít zakódované klíčem agentury.
"Kámo," namítne mladík, "jestli jde vážně jen o obyčejný kódování palcovejch bitmapovejch obrázků, tak do toho se ti nabourám, než se stačíš ohlídnout, a pak tímtéž klíčem zakó-duju, co si budeš přát. Měl bys tyhle nuly propustit, Spiro, bez problémů ti můžu dodat všechno, co oni."
Kapitán Spiromilos se na mladíka dlouze zahledí. Pak prohlásí: "Možná má ten novinář pravdu." Obrátí se na Todda: "Postarám se, abyste dostali všechno, co potřebujete. Myslím, že z toho bude užitek nejen pro mne, ale i pro vás. Během dvaceti minut musíme ale vyrazit. Kemmele, vyvez je v tomhle džípu nahoru a dohlédni, ať se nedostanou do nějakých potíží."
Džíp je inteligentní, rychlý a hbitý. Velká článkovaná kola má nezávisle zavěšena na otočných kloubech a každé pohání oddělený motor, řízený napevno zabudovaným nervovým systémem. Kemmel džíp nechá, ať si najde nejvhodnější cestu sám, a ten se pustí po kamenitém svahu jako štěnice, když leze po sítu; proplétá se mezi stromy a prodírá se růžovými keři.
Spike už vypustil svou naváděcí kameru, která teď následuje džíp podobna mořskému pilotu pruhovanému, jenž se s oblibou prohání ve zčeřené vodní brázdě za velrybou. Červená žárovka nad objektivem klidně pomrkává. Kemmel se do něj usměje a ukáže pěst se zdviženým palcem. Připadá si nejspíš jako nějaká filmová hvězda a je z toho štěstím bez sebe.
Todd se přidrží opěradla, nakloní se a poznamená: "Vás to nějak rozjařilo. A to to ani nebyl pořádný boj."
"Jo, ta pravá akce teprve přijde," odvětí Kemmel. "Ve městě je sice klid, ale to vůbec neznamená, že by bylo neobydlený. Myslím, že už tam na nás čekají."
"Doufám, že jsem se sem netáhl jen proto, abych natáčel nějakou bezvýznamnou přestřelku nebo ještě bezvýznamnější masakr."
"Však vy už to, co natočíte, určitě nějak udáte." V tom má žoldák bohužel pravdu, i když si to Todd nehodlá připustit.
"Vy víte, jak se věci mají, Kemmele. A já taky nejsem zrovna včerejší. Proč mi, jako chlap chlapovi, neřeknete, co z toho vlastně budete mít?"
"Dostanu zaplaceno. Uvidím pořádnou akci. Zmydlím tolik těch opičáků, kolik budu moct. Nebo proč si myslíte, že tu jsem?"
"Nehrajte si na idiota, Kemmele. Spiromilos je blázen, to víme oba."
"Možná, ale i tak dokáže zařídit pořádnej cvrkot." "Dřív nebo později mu přestane přát štěstí." Kemmel pokrčí rameny. "Zatím mu přeje. Stačí vám to takhle vysoko?"
Džíp se mezitím vynořil z lesa a teď se s tvrdohlavým odhodláním škrábe a podkluzuje na úpatí příkrého štěrkového svahu. Dole lze mezi temnými siluetami stromů zahlédnout světla konvoje. Pronikavý jekot řetězových pil doléhá až sem. "Sejmi ho, Špiku!" zvolá Todd.
Kamera náhle prudce změní směr a vyrazí. Kemmel spatří, co se děje, a než do něj kamera narazí, stihne ještě zdvihnout ruku před obličej. Přesto narazí hlavou do předního okna džípu takovou silou, až sklo popraská.
Džíp zaregistruje poškození a zastaví. Todd se Špikem společnými silami složí Kemmela na štěrk. Žoldákova tvář se sice celá topí v krvi, ale muž dosud dýchá.
Todd zrovna promýšlí, jak vyzrát na UI jejich vozu, když náhle cosi přistane na kapotě a on hledí do ústí pistole. "Jsem Američan! Americký novinář!" vykřikne, než si všimne, že ta věc na kapotě je loutka - ne, víla v rozepnutém maskáčovém kompletu a s odhalenou hrudí, s ozdobnými kroužky v bradavkách a ústy plnými špičatých zubů. Tvářemi jí prorůstá pár zahnutých klů, žlutých jako skutečná slonovina a opatřených ocelovými hroty.
"Jestli chcete žít," osloví je stvoření zastřeným hlasem, "pojďte se mnou."
15
POSLEDNÍ MILENIN DAR
"TOHLE JSME ZABAVILI TÉ VAŠÍ TEMNÉ PANÍ," ŘÍKÁ Prodo McHale. "Takže teď se můžete k bitvě dostavit ve velkém stylu, a hlavně na vítězné straně."
Kovboj stojí s maniakálním úsměvem ve vrtulníku, v uličce nepříliš rozměrného oddělení pro pasažéry. Rukama se drží madel na sedadlech, k nimž jsou připoutáni Alex a paní Po-wellová. Jeho malé, kulaté brýle vypadají v protáhlé tváři jako černé otvory. Další kovboj, mladík v červeném, se hrbí vpředu. Má nasazené VR brýle i rukavice a přenosný terminál napojený do pilotova kokonu. Vedle pilota leží Paprsek se zápěstími připoutanými ke kotníkům na nohou. Oči má doširoka otevřené, nepřítomně upřené do nekonečna. Leží tak nehnutě, že by klidně mohl být mrtvý.
Zatímco vrtulník stoupá, pozoruje Alex, jak se pod nimi pomalu ztrácí zeleně osvětlená paseka. Helikoptéra zapne reflektor, zašátrá jím v šeru a pomalu se otočí k severu, k opuštěnému městu Leskoviku. Mají se tam setkat se žoldáky, s nimiž kovbojové Froda McHala uzavřeli spojenectví, a pak se postavit Dětským křižákům.
"Jak by asi řekla vaše přítelkyně Katrina, pro vás válka skončila," poznamená Frodo McHale k Alexovi. "I když ona pro vás vlastně nikdy ani nezačala, že? Nemohli jsme do své malé léčky sice polapit všechny, ale přinejmenším máme vůdce divokých vil."
"Vy toho o divokejch vílách moc nevíte, co?"
Frodo McHale jako by ho neposlouchal. "Jakmile z jeho krve dostaneme všechno, co potřebujeme, budeme ho samozřejmě muset zabít. Vy byste tak dopadnout nemusel, Alexi, ale je třeba, abyste spolupracoval."
"Především nechtě jít paní Powellovou. Ta s tímhle vším nemá nic společnýho."
"Myslíte tuhle stařenku? A vlastně, proč ne? Je neškodná. Až bude po všem, klidně ji pustíme. Nechceme přece, aby britská ambasáda dělala nějaký rozruch, že ano?"

"Zato já kolem toho rozruch dělat budu, na to se spolehněte, mladý muži," ozve se paní Powellová.
Frodo McHale si jí nevšímá. Nakloní se k Alexovi a zašeptá mu: "Mimochodem, Alexi, je tu jedna věc, kterou byste o své temné paní asi měl vědět. Ona..."
V té chvíli se vrtulník nakloní na stranu. VR brýle mladíka v kokpitu se náhle rozzáří, on vykřikne a strhne si je z tváře. Vrtulník se okamžitě převrátí na opačný bok. Čumák stroje se skloní k zemi a Frodo McHale díky tomu upadne na záda. Jakmile se začne zvedat, přetáhne ho paní Powellová přes hlavu zahnutou rukojetí slunečníku. Frodo podklesne a zdvihne ruku, aby se chránil. Když ho paní Powellová udeří znovu, zaslechne Alex zřetelně, jak se kovbojovi zlomily nějaké kůstky v prstech. Zůstane ležet jako ryba na suchu. V tom okamžiku se vymrští Paprsek a zahryzne se mu do hrdla.
"Nezabíjej ho!" zvolá Alex, zatímco se odepíná z bezpečnostních pásů sedadla. Celá vibrující helikoptéra se ostře odchyluje od kurzu. Jak se vrtulník propadá baldachýnem korun stromů, za sklem pilotní kabiny se dá v kuželu světla z reflektoru spatřit smršť větví a odseknutých kusů dřeva.
Přestože jde o řízené havarijní přistání, náraz srazí Alexe k zemi. Frodo McHale se prohne do oblouku, takže celá váha jeho těla spočine na patách a zátylku. Rukama si svírá hrdlo, z něhož prýští krev.
Paprsek odvrátí hlavu a vyplivne na podlahu krvavý chuchvalec. "Už ani slovo," pronese zastřeným hlasem.
Frodo naposled vykopne a ochabne. Celý černý oblek má nasáklý krví.
"Myslím, že při nás stojí nějaký strážný anděl," usoudí paní Powellová.
Vedle pilotova kokonu se krčí onen mladý kovboj, mne si slzící oči a skučí, že oslepl. Tvář má zespoda ozářenou světlem z VR brýlí, které před chvílí odhodil.
Náhle začne světlo pulzovat.
"To je ona," řekne Paprsek. "Chce s tebou mluvit, velikáne."
Oslepený kovboj nepřestává naříkat, proto mu dá paní Po-wellová injekci na uklidnění a vyvede ho ven. Alex připojí do pilotova kokonu vlastní terminál. Natáhne si rukavice, na oči nasadí brýle, zhluboka se nadechne a na klávesnici, která se před ním právě zhmotnila, stiskne mezerník.
Oči má okamžitě zaplaveny bílým světlem.
Postupně, jako při vyvolávání fotografie, začínají ze světla vystupovat jednotlivé obrysy a perspektiva. Je to pokoj, bíle vymalovaný pokoj s naleštěnými jasanovými parketami na podlaze. Bílé rolety v oknech prozařuje sluneční světlo. Mezi okny zpívá v kleci z plných plic žlutý kanárek. Přestože ve skutečném světě to byla jen mechanická hračka, zde ve virtua-litě se zdá živý, očka se mu lesknou, zaklání hlavičku a žlutý hrudníček se nadouvá, jak mu z hrdla vychází kaskáda trylků.
Chvíli to vypadá, že kanárek je jediným barevným bodem v místnosti, pak se však u stěny cosi pohne a Alex si všimne, že tam stojí žena v dlouhé bílé róbě. Záplavou bílých vlasů, které jí zahalují tvář, se propalují dvě černé oči.
Alex si okamžitě vzpomene na virtuální duchy v dámském kuřáckém salonku hotelu Grand Midland na St. Pancrasu, protože tato žena skutečně je duch. Je to Nanny Greystokeová. Pak se náhle promění v Milenu, jak si ji Alex pamatuje, malou dívenku s klidnou moudrou tváří a s hustými černými vlasy spletenými do copu. Má na sobě stejné bílé tričko a zelené šortky, jež si Alex pamatuje z jejich druhé schůzky v Pizza Expressu v Soho.
Alex se postaví a Paprsek se ho hned zeptá, co se děje. On si však víly nevšímá. Syrový zápach krve Prodá McHala, štiplavý odér hořícího oleje z havarovaného vrtulníku, zvuky, které stroj vydává, jak se usazuje na šikmém lůžku z rozdrcených větví: to vše se ztrácí kdesi v dáli. Alex se noří hluboko do virtuality, vnímá jen to, co vidí a slyší prostřednictvím kabelů.
"Má být tohle simulace toho, co se stalo, když jsem ti zazvonil u dveří? Toho, na co jsem si nikdy nedokázal vzpomenout?" zeptá se.
"Ne, nemá, Alexi. Vadí to?"
"Všechny ty roky..."
"Ty jsi mne celou tu dobu hledal jen proto, abys..." Jednolitá linka Milenina obočí se uprostřed nepatrně prohne. Pak se dívka rozesměje. "Ach, Alexi! Ty jsi takový romantik!"
"Nikdy jsi nám ostatním lidem příliš nerozuměla."
"Nikdy jsem se nezajímala o detaily. Ale pokud víš, kde hledat, Alexi, pak není nic ztraceno."
Po podlaze jsou rozházené hračky. Dvě závodní auta se v kruzích navzájem objíždějí, načež se jako na povel rozprchnou do opačných rohů bílého pokoje. Klaun tluče na buben a vojáček v červeném kabátci troubí na maličkou plechovou trubku. K Mileně se neobratně batolí plyšový medvídek, zastaví se a v mlčenlivé, naléhavé prosbě k ní vztáhne ruce. Ona ho zvedne ze země a pochová v náručí.
"Ty ses vrátila," osloví ji medvídek svým chraplavým, na-říkavým hlasem. "Věděl jsem, že se vrátíš."
"Tuhle místnost jsem objevila v archívech společnosti, která mne vlastnila," vysvětlí Milena. "Ohledně nahrávek okolností mého zmizení byli skutečně velmi pečliví."
"Pamatuju se na to, jako by to bylo dneska. Škoda, že jsem tehdy v Paříži našel jen tvoje dcery, Mileno. Tys mi unikla."
"Nejsou to mé dcery. To víš přece sám, Alexi." "Jistě, nakloňovala jsi sama sebe, ale kdy? Určitě hodně brzo potom, co jsi opustila Londýn, vid?"
"Pomohl mi doktor Luther. Nerad, přestože jsem mu darovala techniku - ukradla jsem ji své společnosti - kterou využíval k výrobě svých sexuálních hraček."
"Doktora Luthera jsem potkal loni, ale o tomhle mi nic neřekl."
Alexovi připadá, že jsou teď jako dva staří, dávní milenci, kteří spolu vzpomínají na někdejší časy a ztracené přátele.
"Navzdory svým zájmům, nebo snad právě díky nim, má doktor Luther velmi viktoriánský smysl pro čest," podotkne Milena. "Dal mi své slovo, že za žádných okolností nevyzradí, co pro mne udělal. Těší mne, že dokázal dodržet, co slíbil.

Zato ty, Alexi. Ty jsi mne trochu zklamal. Našel sis špatnou společnost. Co ta neobyčejně krutá rváčka a ta pomatená stařenka s romantickými nápady? A stavět se na stranu divokých vil, to se ti vůbec nepodobá. Myslela jsem si, že jsi chytřejší." "Chytrost není všechno."
"Ne?" Milena postaví medvídka na podlahu a ten se společně s ostatními hračkami ztratí. "Jsem tu..."
"Prosím tě, Alexi. Ušetři mne svých proslovů. Já přece vím, proč tu jsi."
"Divoký víly..."
"Vymkly se mi z rukou, přiznávám, ale už jsem zařídila vše potřebné."
Roleta na jednom okně se smotá a pokoj zaplaví sluneční světlo. Je tak ostré, až se zdá, že se v něm Milena doslova rozpustila. Její hlas řekne: "Stvořila jsem vílí říši. Podívej."
Aniž by udělal jediný pohyb, stojí Alex náhle před oknem. Venku však není ona zastrčená ulička - její jméno už zapomněl, přestože si stále pamatuje dvojitou žlutou čáru na rozpáleném asfaltu, vysoké cihlové zdi a vchody pro obchodní dodavatele - ale svěže zelená letní krajina. Zelené kopečky se pod čistým modrým nebem táhnou až k obzoru, na němž se jako bouřková mračna či jako cimburí městských hradeb rýsuje rozlehlý les. Jsou tu louky poseté vlčími máky a sem tam mlází mladých buků a jilmů. Nedaleko, na trávníku plném sedmikrásek, kdosi vztyčil malý stan s bočními stěnami z jemného hedvábí a růžovou, kuželovitou stříškou. Hned vedle něj se pase bílý kůň. Z čela mu vyrůstá šroubovitý perleťový roh, bezmála tak dlouhý jako lidská paže.
"Říše vil," zašeptá Antoinetta.
Alex není její proměnou nijak překvapen. Překvapen je spíš tím, že vidí Antoinettu nahou, s čerstvými stehy kolem dokola temena souměrné, hladce vyholené hlavy. "Upřímně řečeno, je to pro mě tak trochu antiklimax."
K oknu se vznese nádherně zbarvená sýkorka, úplně jako od Disneye. Hnědýma, lidskýma očima s ostýchavě třepetavý-mi, dlouhými řasami se zahledí přímo do Alexových. Pak jen zašvitoří veselou písničku a rozletí se přes slunná luka.
"Může vypadat, jakkoli se ti zlíbí," prohlásí Antoinetta. "Tohle okno je ve své podstatě jen metafora jistého speciálního bufferu. Nevidíš jím totéž, co jím vidí třeba víly. Ani totéž co já, Alexi."
"Smím se jen tak mimochodem zeptat, kdo ti dělal tělo? Předpokládám, že doktor Luther to nebyl."
"Ach, má ve zvyku zveličovat u svých sexuálních hraček určité rysy, že? Je silně ovlivněn vírou ve význam lordózy, proto tak přehnaně zdůrazňuje všechny druhotné pohlavní znaky. Inu, podrobila jsem se několika zákrokům v Thajsku, ale
značné části jsem dosáhla postaru, dietami a cvičením. Byl to Glassův nápad a moc nás bavilo všechno to dopředu plánovat. Vymysleli jsme pro sebe celý vedlejší život, tajně jsme se vetřeli do konkurzu InScapu a upravili výsledky. Dokonce jsme stvořili i agenta, který za nás po telefonu uzavíral veškeré obchody. Značně to všechno zjednodušilo můj přepis, protože InScape měl veškeré mé fyzické a reaktivní profily už hotové, a navíc jsem samozřejmě získala přístup k zadním dvířkům jejich virtuálních enginů. K vystavění základů Knihovny snů jsme si vypůjčili spoustu jejich kódů."
"Ty stehy na hlavě mají být módní doplněk, nebo nějaká další metafora? Připravuješ se následovat Glasse? Abys nebyla zklamaná. Ještě to neskončilo, Mileno. Ne, dokud Křižáci nepřekročí hranici."
"Příliš pozdě, drahý Alexi. Dokázal jsi odhalit spoustu věcí, ale byl jsi příliš pomalý."
"Ještě je pořád můžeme zastavit," namítne Alex, ale není si tím už tak docela jistý. Zaplaví ho pocit jako při volném pádu, protože si uvědomí, že Milena na něj opět vyzrála.
"Jistě. Ale jen s mou pomocí. A ničemu dalšímu už zabránit nedokážeš."
Alex pochopí. Ty stehy. Celá ta její hravost. Nikdy by nečekal, že by Milena mohla být takhle hravá, ve skutečném světě rozhodně ne. "Ty už jsi to udělala, vid?" zeptá se.
"Před třemi dny. Frodo McHale proti mně sice uzavřel spojenectví, ale já jsem ho předstihla." "Před chvílí zemřel."
"Já vím. Váš pilot přece patřil odjakživa mně, Alexi." "Můžeš se ještě vrátit?"
"Kartáčový robot s milionem fembotických skenovacích a nahrávacích ramen mi neuron po neuronu sloupal mozkovou kůru. Netrvalo to ani celé dvě minuty, na konci byl však můj originál mrtev. Nejsem kopie, jsem simulací tohoto originálu, sestavenou podle záznamů kartáčového robota a šestiměsíčního sledování a nahrávání mé mozkové aktivity. Vše, co si pamatuji ze života vlastního originálu, bylo přepsáno do odkazové databáze a heuristický program dělá, co je v jeho silách, aby zaplnil vzniklé mezery. Upřímně řečeno, problém není v nahrávce a simulaci myšlení samotného, ale v uvedení této simulace do harmonie s okolím."
"Ale takhle tě někdo může kdykoli vypnout."
"Nemůže, nejsem už v Knihovně snů. Byla mi užitečná, to ano, ale teď jsem se rozšířila dál. Jsem roztažená po celé Síti, Alexi. Využívám maximálně nula celá nula nula nula pět procent její kapacity, a to ještě jen když právě propočítávám parametry pro Říši vil - a k tomu došlo naposledy, když se před tebou odhrnula tahle roleta. Kdybys mi chtěl nějak ublížit, musel bys nejdřív povypínat propastnou část Sítě. Nejsem na žádném jednotlivém místě, jsem všude. Zatímco ty se stále musíš motat s těmi směšnými VR brýlemi, musíš se připojovat, já jsem přímo tady..."
"A jaký to je? Po pravdě. Chtěl bych to vědět."
"Bolí to. Cítím toho tolik najednou, až to bolí. Využívám veškeré receptory, jež byly z mého těla zmapovány, a polovina z nich jsou receptory bolesti. Ale bylo mi řečeno, že to přejde. Přizpůsobím se. Vstupy receptorů časem transformují jejich výstupy."
"A když ne?"
"Pak jistě dokážu přijmout bolest jako součást sebe sama."
Alex si to pokusí představit. Být stažen zaživa z kůže v jediném okamžiku - až na to, že ten okamžik trvá věčnost, vrcholná intenzita syrové, doběla rozžhavené agónie bolesti se nikdy neotupí.

"Tak nějak si já představuju Peklo, Mileno," podotkne.
"Budu žít navždy, Alexi. Co je proti tomu trocha bolesti?"
"Vůbec ses nezměnila. Vždycky jsi... měla svou hlavu."
"Věděla jsem, že mi porozumíš, Alexi. Po Glassovi jsi mi vždy rozuměl nejlépe právě ty."
"Být mladší, bral bych to jako kompliment. Kde je vlastně Glass teď?"
Antoinetta podá Alexovi malý mosazný skládací dalekohled. Dokáže jím prohlédnout stěnami hedvábného stanu a spatřit starce, jenž tam spí ve skleněné rakvi.
"Nechal se přepsat ještě předtím, než jsme získali kódy odvozené od Dětských křižáků. Brzy ho probudím. Pak budeme navždy spolu."
"Miluješ ho, vid?"
"Neřekla bych, že je to láska, Alexi."
"Ale určitě je to víc než jen porozumění."
"Glass je téměř tak geniální jako já, Alexi. I tak osamělý. Bylo nám předurčeno stát se buďto milenci, nebo nepřáteli na život a na smrt."
"Celou tu dobu jsi Dětský křižáky zneužívala ke svým plánům, že je to tak? Dokonce i potom, co se tvoje dcery obrátily proti tobě."
"Připouštím, že jisté stránky věci se mi vymkly z rukou, ale u projektu těchto rozměrů jsou vedlejší účinky nevyhnutelné. Dcery se mi připletly do cesty, to je pravda. Nadělaly mi spousty problémů, jenže ony si v podstatě neuvědomovaly, že se dopouštějí něčeho špatného. Kromě toho, svět lehce oželí několik malých děvčátek, která by tak jako tak vyrostla jen proto, aby následně zahynula buďto násilnou smrtí, nebo, po zplození dalších svého druhu, na nějakou smrtelnou chorobu. Svým způsobem to všechno byly mé pravé dcery, víš."
"Vím jen, že nejsi člověk jako my, Mileno. Ale to neznamená, že ze sebe hned musíš dělat stvůru. Taková přece nejsi."
"Zároveň už také nejsem tou Milenou, kterou jsi znával. Přepis pochopitelně nemůže být naprosto dokonalý. Ale na tom nezáleží, nikdo nezůstává beze změny. Všichni vlastně neustále přepisujeme sebe sama."
"A já zas nepřišel, abych zničil Dětskou křížovou výpravu, Mileno. To jsem neměl nikdy v úmyslu."
"Právě proto říkám, že jsi blázen, Alexi. Mé dcery budou chtít Křižáky využít k ovládnutí světa, což jsem zase neměla nikdy v úmyslu já. Křížová výprava mi sloužila jen jako pokusná laboratoř. Využívala jsem ji jako sarnoorganizační systém pro vývoj fembotových kmenů umělou evolucí, řízenou požadavkem přeložit co nejúčinněji vílí entoptiku. Kódy, které tyto femboty využívaly, otevírají jedinou možnou přímou cestu k harmonii s virtualitou..."
Hlas zeslábne a Alex se k ní proto otočí. Je z ní opět Milena, malá dívenka s lesklými černými vlasy, bílým tričkem a krátkými zelenými kalhotami. "Ty jsi tu ještě?" prohodí jen.
"Právě jsi mi vysvětlovala, jak jsi to všechno provedla. Proto jsi mě sem taky pozvala, nebo ne?"
"Jistě, ale myslím, že jsem ti to všechno vysvětlila dostatečně jasně."
"Jsem jen člověk, Mileno. Dokážu zpracovávat jen jeden bit informace za druhým."
"Ale já nejsem o nic rychlejší, Alexi. Veškeré mé sub-osob-nosti musí být neustále paralelně přepočítávány, jinak by některá mohla začít získávat nad ostatními navrch. Trpěla bych pak psychózou."
"Takže jsi využívala Křižáky..." připomene jí Alex, o čem se bavili.
"Ano, jako svou laboratoř, místo pro vývoj fembotových rozhraní. Jejich evoluci usměrňovala snaha přeložit vílí entop-tiku. Víly totiž dokáží žít i ve virtualitě, která není zakódovaná do obrazů. Dokáží si v ní vytvářet své vlastní světy, protože jejich entoptika je stejná jako entoptika celého informačního vesmíru. Vím to - sama jsem je tak navrhla. Dětští křižáci, kteří teď pochodují k neutrální zóně, jsou jen malým zlomkem všech, kdo byli vílami infikováni. Jen v nich se však díky pseudopohlavnímu množení a rekombinaci nejúčinnějších assemblerových kódů vytvořilo to, co nejblíž odpovídá mým záměrům. Vlastně už skutečnost, že poslechli mé volání, je jasným důkazem, jak silně se jejich kódy blíží mým ideálům. Ostatní lidi infikované křižáckými femboty jsem osvobodila.
Tenhle zbytek je však velice nebezpečný, protože to, co v sobě nese, by snadno mohlo být někým zneužito. Já jsem v nich našla, co jsem potřebovala, a vzala jsem si to. Assemblery z jejich krve dokáží velmi rychle a velmi účinně harmonizovat lidský nervový systém s umělými realitami. Vyzkoušela jsem přes tisíc různých vzorků, než jsem sestavila knihovnu zdrojového kódu pro rozhraní, které mi umožňuje zanořit se hluboko do samotné virtuality. Tu knihovnu jsem mimochodem dokončila v Paříži, zatímco ty ses prohrabával útrobami toho nudného zábavního parku. Copak sis vážně myslel, že bych tak cenný náklad nechala, aby se po vlastních nohou prodíral válečnou zónou? Ve skutečnosti jsem doufala, že se takhle daleko vůbec nedostanou. Ušetřilo by nám to starosti s jejich zneškodněním. Křižáci vlastně dospěli k vlastnímu konci dávno předtím, než se vůbec vydali na poslední pochod."
Alexovi se v hlavě vynoří vzpomínka, jak byla jako malá dívenka zaujata u-životem. "Naplánovala sis to skvěle, Mileno."
"Hodlám žít navždy a už kdysi dávno jsem se od pavouků naučila umění trpělivosti. Když jsem se tehdy poznala s tebou, měla jsem útěk naplánovaný už několik let, a toto zbožštění
jsem připravovala bezmála stejně dlouho. Stanu se totiž svatou, víš? Svatou pro netové kovboje. Setřásla jsem břemeno vlastního těla a po ničem jiném oni přece netouží! Až na to, že oni, ubožáčci, toho nikdy nedosáhnou. Leda by se od začátku pustili do celého mého díla."
"Takže chceš zničit Křížovou výpravu a divoký i všechny ostatní víly jen proto, že by kovbojové mohli využít jejich krev k tomu, aby tě následovali? Na to přece nemáš právo, Mileno."
"Loutky, tisíce a tisíce loutek jsou vlastními tvůrci zabíjeny každý den. A víly jsou svým způsobem ještě méně než loutky - existují jen díky radikálním neurochirurgickým zákrokům. Vrať jim jejich čipy a stanou se ještě neužitečnějšími, než byly jako loutky."

"Ale je to něco nového, Mileno. Možná jsi je stvořila, ale zřejmě si neuvědomuješ, co jsi vlastně stvořila."
"To si uvědomuji naprosto přesně, Alexi. Vždycky jsem věděla, co dělám, každý krok jsem měla dokonale promyšlený. Mé dcery byly snad až příliš jako já. Proto přišly na způsob, jak ovládnout zbytky Dětských křižáků. Jistě už víš o hořícím muži. Ale i tenhle nepatrný problém se zahladí. A to i navzdory všem tvým snahám, mohla bych dodat."
"Ale uznej, že to nebyla součást tvých plánů."
Milena se usměje. "Možná byla, možná ne. Připusť však, že v podstatě nám oběma jde o stejnou věc. Chceme zneškodnit Křížovou výpravu. Oba jsme si vědomi toho, zeje příliš nebezpečná, než abychom ji nechali pokračovat v cestě, obzvláště pokud by měla padnout do rukou Frodu McHalovi a jeho žoldákům. Pokud chceš zachránit divoké víly, nemáš jinou možnost, než mi pomoci."
"Já je vážně chci zachránit. A to je ten rozdíl mezí ná-ma. Ty chceš víly zničit, protože máš strach, že by tě mohly následovat."
"Na světě existuje spousta sil, které se mnou nemají nic společného, a přesto si také přejí víly zničit, Alexi. Doba vil už je pryč, protože lidé zjistili, že víly mohou měnit je, stejně jako oni mění víly. Já sama vlastně ani už nic dělat nemusím. Pokud doufáš v opak, pak je pochopitelné, že mi nechceš věřit."
"Neseš za ně přece morální zodpovědnost. A nejen za víly, ale i za ty lidi, co jsi přeměnila. Lidi z Křížový výpravy, který jsi využila jako inkubátory."
"Většinu jsem už také od kouzla, jež je svazovalo, osvobodila. Ale ten zbytek, ta nepatrná menšina, je příliš nebezpečný, aby směl zůstat naživu. Sám to víš. Ne proto, čím jsou, ale proto, co nesou v krvi. Protože právě v nich se kódy vyvinuly nejúspěšněji. Dokonce i Spojené národy si uvědomily, jak jsou Křižáci nebezpeční. A ty sám jsi bezmála stejně nebezpečný, Alexi. Tím, že ses záměrně infikoval, tím, že ses proměnil v jakousi živnou půdu... Jsi tlustý, já vím, ale přesto bys neměl své tělo takhle zneužívat."
"Upřímně řečeno, nepředstavoval jsem si, že se můj život vydá tímhle směrem."
"Chápu tě. Někdy si přeji, abych tě mohla litovat."
Milena pomalu přejde k druhému oknu. Začíná se vytrácet. Alex už skrz ni vidí bíle natřený klasicistní krb. "Ještě je tu jedna věc," Milena přízračným prstem vytáhne na okně roletu. Nebo se snad i sama roleta rozplynula, stala se pouhým přízrakem rolety. Oknem dovnitř dopadne žluté světlo Jupitera. Vede totiž do Maxovy virtuální Domovské místnosti. Pohled na Jupiterova mračna připadá Alexovi mnohem reálnější než celý bílý pokoj, který se stejně jako sama Milena pozvolna vytrácí.
"Pojď sem," vyzve ho dívka.
A Alex je tam.
"Dám ti svůj poslední dar," pokračuje Milena. "Pokud se rozhodneš ho použít, pomůže ti zneškodnit Křížovou výpravu."
Dívčin přízračný obrys se náhle zhroutí sám do sebe; tím znovu nabude na ostrosti, jasnosti a hmatatelnosti. Kromě Alexe a dvou oken, jednoho s výhledem na Říši vil, druhého na Jupiter, je Milena poslední skutečnou věcí, která z pokoje v této chvíli zbyla. Vznáší se ve vzduchu, drobná jako motýlek, s tenkými křidélky, šaty ve tvaru zavřeného tulipánu a blyštivými stříbrnými vlasy spletenými do splihlého copu. Pokrčí drzý nosánek, zasype Alexe mlžným vodopádem třpytivého prachu a odletí pryč, přízračným sklem okna do Říše vil. Vznese se vysoko k rozlehlé, dokonale modré obloze a za sebou zanechává jasnou stopu světélkujícího prachu.
Pak se okno náhle ztratí.
Zůstane jen to s výhledem na Jupiter. V Alexovi vzkypí pocit prázdna a nicoty, který jako by ho postrkoval do zad. Mohl by si teď samozřejmě sundat VR brýle, ale místo toho udělá krok a ocitne se v Maxově Domovské místnosti, kde se
k němu s překvapeným, zmateným pohledem otočí sám Max. "Co to má ksakru znamenat? Myslel jsem, že o tomhle zadním vchodu vím jenom já." "Měl jsem pomoc."
"Nemá to náhodou něco společnýho s těma kódama, co mi před chvílí někdo hodil do bufferu, že ne? A co je na tom všem to nejpodivnější, povedlo se mi právě najít cestu k hořícímu muži."
Max se natáhne a otevře ve vzduchu datové okno. "Ty kódy nepoužívej," zadrží ho Alex. "Je to její dar. Jsou od Mileny."
"Musíme ho přece zničit."
"To jo, ale ne teď. Podstoupila definitivní hack, Maxi. Společně s Glassem. Teď za sebou chce zabouchnout dveře, jenže hořící muž znamená k těm dveřím klíč. Zároveň nám otevírá cestu ke Křižákům."
Max se zahledí na okrová mračna Jupitera. Světlo hustých řádek kódu, jež září v datovém okně, jako by mu protkávalo vlasy proužky mosazi. Nakonec prohlásí: "Buď Síť, nebo ona. Kolem zadních dvířek do Knihovny snů začíná čmuchat spousta slídilů. Poslal jsem tam filtrbota, jenže ti hajzlové tu adresu rozesílají rychlejc, než se s ní můj filtrbot dokáže vypořádat. Kromě toho nemůžu nijak zabránit, aby si ji nesdělovali ústně. Musíme ty dvířka zavřít, Alexi, nebo se do nich někdo naboural a nechá je natrvalo otevřený."
"V tomhle je třeba, abys mi věřil, Maxi. Potřebujeme hořícího muže k zastavení Křížový výpravy."
"Na co jsi zase přišel?" zeptá se vyzývavě Max. "Koukej mi to vysvětlit."
"Chytily mě víly, Maxi. Tytéž, co dřív žily v Království magie. Daly se do spolku s partičkou Glassových hackerů..."
"Jo, to vím. Navíc jsou v tom ti žoldáci, neslíbil jsem snad, že ti o nich něco najdu? Vede je jistej -" Max otevře další okno "- kapitán Spiromilos. Kdysi sloužil u amerického námořnictva. Prohlašuje o sobě, že je archigós z Himary, ať to má sakra znamenat cokoli. Před touhle akcí pracoval pro Špehy, naháněl divoký víly kdesi na Slovensku. Tam jsem ostatně taky získal nejvíc informací."
"Můžeš mi je nahrát? Myslím hned teď?"

"Jako by se stalo. Mimochodem, proč jsi v tom vrtulníku?"
"To je dlouhá historie. Nejdůležitější je, že Milena chce využít hořícího muže k zastavení pochodu Křižáků. Tvrdila mi, že je to jedinej možnej způsob, a já jí pomalu začínám věřit. Takže ho nesmíme zničit, aspoň zatím ne. Ne, dokud nezneškodníme Dětskou křížovou výpravu, protože pokud se nám ji nepodaří zastavit, jak bychom mohli začít s léčením Křižáků? A musíme je vyléčit dřív, než se dostanou k žoldákům a hackerům Froda McHala."
"Dokázal bych ho zničit třeba hned teď, Alexi," prohlásí Max a Alexe zaplaví pocit ohromné úlevy, jako nápoj čiré chladivé vody, protože si je jist, že to Max neudělá. Rozhodně ne teď.
"Žádám jen o kratičkou prodlevu."
"Vsadím se, že ta ženská určitě hraje šachy. Tohle je klasický vidlicový napadnutí jezdcem. Musíme si vybrat, protože nemáme čas pronásledovat Milenu a zároveň se snažit zastavit Křížovou výpravu. A protože Křížovou výpravu zastavit musíme, abysme mohli vyléčit Křižáky, musíme si zase vybrat, jestli hořícího muže zničíme, nebo se ho pokusíme využít k nalezení přístupu do míst, kam Milena odešla, čímž ovšem zároveň riskujeme, že se jeho kopie rozšíří po celý Síti. Víc než tu kratičkou prodlevu ti ale dát nemůžu. Křižáci už jsou stejně skoro na hranici. Běží to na polovině zpravodajskejch kanálů."
Datové okno se rozvlní kaskádou leteckých záběrů dlouhého zástupu lidí, jež pochodují po lesní cestě.
"OSN je chce nechat projít," podotkne Max. "Hranici by měli překročit zítra. A jakmile se to stane, odpojím toho pla-mennýho parchanta ze zásuvky."
"Křižáků je víc než tisíc. Nemůžeme je přece pobít, Maxi, aspoň ne všechny. Potřebujeme..."
"Jak jsem řekl, Alexi. Už teď mě začínají svrbět prsty."
"Svrbět prsty?"
"Abych tu svini odpojil. Hodně štěstí, kámo."
Místnost se ztratí a Alex, zrak i sluch zaplněny bílým šumem, málem přepadne na záda, než si uvědomí, že by si měl sundat VR brýle.
Kabinu vrtulníku zaplavuje zelené světlo. Do otevřených dveří strčí hlavu Paprsek a řekne: "Dohnali nás."
Na okraji hromady polámaných zelených větví, usekaných
strmým sestupem vrtulníku, stojí Dvojčata. Za nimi se tyčí rohatý muž. Mezi temnými stromy prosvítá rozptýlená konstelace zelených vílích světel.
Paní Powellová stojí vedle vrtulníku s rukama na ramenou oslepeného kovboje.
Alex se ji pokusí uklidnit. "Musím si teď s nima o něčem promluvit. Myslím, že se s nima dokážu dohodnout."
"Kéž by tě zabily, ty tlustej hajzle," ozve se oslepený kovboj.
"Stačí jediné slovo, velikáne, a vysaju mu krev," nabídne
se Paprsek.
"Jen ho nech," namítne Alex. "Nikdy nebyl nijak zvlášť důležitej, a teď je to už naprostá nula."
Pravda je však taková, že je Alexovi mladého kovboje líto -je to další člověk, který naletěl Mileně. Mohli by pomalu založit klub, a Alex by se stal předsedou.
Teď se zdviženýma rukama zamíří k Dvojčatům. Pozorují ho zpod svých zubatě zastřižených ofin. "Nechala vás tady," začne Alex neurčitě, protože neví, jak tyhle dvě Mileně vlastně říkají. Matka určitě ne, přinejmenším tím si může být jistý. "Můžu vám pomoct, ale jedině, když i vy pomůžete mně. Jinak vyhraje ona a vám nezůstane vůbec nic."
"My už máme přátele -"
"- přátele, kteří nám mohou pomoci víc než ty."
"Tihle mladíci vám nejsou k ničemu," namítne Alex. "Jsou to najatý žoldáci, a žoldáci všechny víly radši pobijou, než aby jim sloužili. Během minuty vám to dokážu. Zapomeňte na všechny sliby, co jste dostaly. Mě přece znáte. Víte, co jsem dokázal v Amsterodamu. Nabízím vám spojenectví."
Dvojčata pohlédnou na sebe, pak zpět na Alexe.
"Ale ty nás neznáš -"
"- nerozumíš nám -"
"- nikdy nám nebudeš schopen porozumět."
„Já vím. Ani jí jsem nikdy tak docela nerozuměl, už od začátku."
"Zato my o tobě víme všechno, tlouštíku -"
"- o tom, jak jsi miloval -"
"- jak zoufale jsi miloval -"
"- a jak jsi ztratil a nikdy nevyhrál -"
"- nikdy nemohl vyhrát."
"Na začátku jsem jí pomáhal, to je pravda. Jenže teď odešla. Opustila vás. Vy to přece víte. Proč odmítáte mou pomoc? Dala mi šanci zničit vašeho krále. Až doteď jsem ho šetřil."
"Nech je být, velikáne," ozve se Paprsek.
Alex si ho nevšímá, ani když mu víla zaryje ostré nehty do zápěstí.
Dvojčata na sebe opět pohlédnou. "Ty po nás chceš, abychom pomohly -"
"- pomohly jim -"
"- pomohly divokým vílám?"
"Vy i divoký víly chcete přece totéž. Pokud nebudete spolupracovat, prohrajete tentýž boj. Frodo McHale a ostatní kovbojové si najali žoldáky, co se předtím živili tím, že lovili víly. Zůstanou s váma ve spolku jen tak dlouho, dokud vás budou potřebovat. Potom vás zničí."
"Dokaž to," prohlásí Dvojčata sborově a Alex si uvědomí, že má vyhráno.

16
LESKOVIKU
VYSOKO NA NOČNÍM NEBI SE ROZPRSKNOU SVĚTLI-ce. Todd se Špikem se lopotí za svým vílím průvodcem přes polymerové jezero a ruiny Leskoviku před nimi jsou náhle ozářeny chladným bílým světlem. Celé městečko je přestavěno fembo-ty. Ze skořápek budov, prožraných do tvaru kamenných krajek, se zdvíhají hrozny fantastických, na první pohled organických věží. Zebra a páteře, kůrou pokryté stěny a žlábkové střechy, spletité a barevné jako nějaký korálový útes, nic nepřipomínají víc než postapokalyptické organické útvary na dekalkomaniál-ních obrazech Maxe Ernsta.
Nad hlavami jim tohle všechno zabírá Spikova naváděcí kamera. Spike nepřetržitě natáčí od chvíle, kdy sestoupili na druhé straně hřebenu a vydali se přes polymerové jezero. Protože Spike k ovládání kamery používá rukavice a teleprezenční brýle, musí mu Todd po sklovitém povrchu pomáhat.
Polymer je hrbolatý a zvlněný, doslova jako v jediném okamžiku ztuhlé jezero. Záře světlic se v něm láme kolem předmětů pohřbených uvnitř. Některé z těchto předmětů jsou těla bývalých obyvatel města, polapených vlnou vlastní transformované úrody. Ze vzdálenosti jen několika centimetrů pod hladinou na Todda náhle vykoukne obličej vousatého muže. Celé jeho tělo je dokonale konzervováno, jako nějaký hmyz v kapce jantaru, jen jedna paže vystupuje na povrch: celá dlaň je pryč, nezůstaly z ní ani kosti.
"Přidejte!" popohání je víla. "Nebo vás na místě zabiju." Tenhle refrén opakuje každou chvíli.
"Na čí straně vlastně jsi? " zeptá se Todd přinejmenším podvacáté, ale víla na něj jen na okamžik upřeně pohlédne a cupitá
dál.
Jednolitá záře světlic klesá pod padáčky stále níž a níž, až se zanoří za vrcholky věží; v pohyblivých stínech jako by všechno měnilo tvar a roztávalo. Spike poklepe Toddovi na
rameno a ukáže rukou. Naváděcí kamera nad nimi se natočí tímtéž směrem.
Dvě, deset, dvacet postav se postupně vynořuje na jehlovi-tých hrotech nejvyššího shluku věží, pak se odrážejí a na blani-tých křídlech plachtí v bílé záři a pohyblivých stínech světlic. Vzhledem připomínají netopýry, ale musí být mnohem větší než průměrný člověk. Tři z nich náhle v jediném okamžiku vzplanou rudým světlem a zřítí se k zemi. Zároveň praskne roztavený sloup jedné věže a špička se sesune mezi hořící trosky. Někdo právě použil vysokoenergetický fúzní laser. Z hřebenu nad městem se na podivné letce začne snášet krupobití stopovek, takže se rychle ukryjí v ruinách.
Žoldáci kapitána Spiromila dorazili.
Jakmile Todd se Špikem doklopýtají na okraj začarovaného města, uzavře se za nimi jako opona dlouhá linie hučících plamenů a okolí zaplaví žár a narudlé světlo. Jazyky plamenů jsou deset metrů vysoké a stoupá z nich černý dým smíšený se štiplavým zápachem petroleje.
Toddovi křupou pod botami nevelké hrboly shnilého betonu, vykotlaného femboty a křehkého jako sněhová krusta nebo termity vyžrané dřevo. Oba muži zanechávají řadu centimetr hlubokých otisků.
Jejich průvodce, povšimne si Todd, naopak nenechává otisky žádné. Kolem se míhají další víly, pobíhají z místa na místo a náhodně střílejí do plamenů kamsi ke konvoji žoldáků. Některé povykují nebo cosi nesrozumitelně brebentí, poskakují po pobořených zdech a pálí výstřel za výstřelem; jiné vybíhají daleko k nepříteli, vyšlou krátkou dávku, padnou a jejich místa jsou hned obsazena dalšími. Kolem panuje příšerný rámus. Ohnivá opona hučí a hučí: žár a světlo dostávají doslova apokalyptický nádech.
Todd si přidřepne vedle Spika, který v poklidu natáčí, kolik jen stíhá. Na zlatavém povrchu teleprezenčních brýlí se mu odrážejí plameny; on sám divoce gestikuluje rukama ve vzduchu. Vysoko nad polymerovým jezerem se podle jeho pokynů otáčí naváděcí kamera a zachycuje celou okolní scenérii.
"Je to fantastický, co?" zvolá Spike nadšeně.
"Ještě pět minut. Pak si jdeme hledat nějaký úkryt."
"Na to kašlu! Mám odsud geniální rozhled!"
Žoldáci se podle všeho roztáhli nad městem po celé délce pahorku a opětují palbu. Navzdory žáru, který mu spaluje kůži, cítí Todd, jak mu běhá mráz po zádech. Vlna adrenalinu opadává. Okolní události jako by všechny probíhaly v samostatných intervalech, nezávisle na sobě: nočním ovzduším se s děsivou přesností přežene prudký liják stopovek; filigránová fasáda na zdi jednoho z domů na okraji města se pomalu zřítí k zemi; z opačné strany ohnivé stěny vyšlehne žlutý jazyk požáru; na polymerové jezero vyběhne dlouhými plavnými skoky víla, záhy je zasažena a malátně, jakoby překvapena náhlou smrtí, se zhroutí.
"Žůžo," pochvaluje si Spike na půl úst. Pak dodá: "Kriste pane," protože po celé rozloze transformovaných ruin se rozsvítí světla. Řetězy a smyčky a šňůry světel, žlutých, zelených, modrých, červených, a všechna pomrkávají, mihotají se a pulzují.
Jakmile se Todd otočí, aby si to všechno prohlédl, namíří na něj zbraň nahá mrštná víla s modrou pletí, zalitou potem. Nic podobného Todd dosud neviděl: zbraň má širokou hlaveň, avšak jen s uzounkým otvorem, a pod ní cosi, co připomíná válec se stlačeným vzduchem. Víla není větší než obyčejné dítě. Ušklíbne se a vycení dokonale pravidelné zuby, ostré jako břitva. Velké, špičaté uši má ozdobené spoustou zlatých náušnic.
Todd zvedne ruce nad hlavu a zvolá: "Jsem americký novinář! Americký novinář!"
"Nech ho na pokoji, ty malej spratku," ozve se ženský hlas.
Víla jen vyplázne dlouhý černý špičatý jazyk, a je pryč. Žena se přikrčí vedle Todda a zapálí si cigaretu. Může jí být tak kolem čtyřiceti, v kožené bundě a kalhotách působí mohutným dojmem. Temeno vyholené hlavy jí zdobí proužek leopardí prsti, takže vypadá jako nakrátko ostříhaný pankáč. V ruce drží automatickou pistoli se světelným tlumičem.

"Vy to tu máte na povel?" zeptá se Todd. "Já jsem Američan, americký reportér. Tohle je můj kameraman. Měla byste ty své vojáčky držet trochu na uzdě. Klidně by člověka odpráskli."
"Někdo vám co nejdřív odpráskne tu kameru, jestli ji tam nahoře necháte ještě chvíli," odvětí žena. Má silný německý přízvuk. Šíří se kolem ní pronikavý zápach kouře smíšeného se starým potem.
"Ani omylem," opáčí bez ohlédnutí Spike.
"Potřebujeme to všechno natočit," dodá na vysvětlenou Todd. "Vy to tu máte na povel?"
Žena se rozesměje. "Na povel? Tady to nemá na povel nikdo."
Todd začne vysvětlovat, že uprchl žoldákům kapitána Spi-romila, ale žena ho hned v úvodu přeruší a zeptá se: "Má s sebou ten Spiromilos nějaký vězně?"
"Já si žádných nevšiml."
Žena se pak představí jako Katrina; je jediným člověkem, který bojuje na téhle straně. "Pojďte za mnou, ukážu vám bezpečný místo."
Provede je středem městečka kolem vysokých věží, podpěr a pilířů. Staré dláždění se rozpadá jako pemza, femboty z něj vytěžily všechen materiál, který potřebovaly k rekonstrukci zřícenin. Na druhé straně města vyšplhají Todd se Špikem za Katrinou po femboty nedotčeném schodišti. Na konci naleznou podlouhlou místnost s podlahou posetou stalagmitovými výrůstky a zdmi pokrytými žilnatými kamennými deskami, které připomínají skutečné zkamenělé tepny. Todd se přikrčí u okna a zjistí, že odsud dokáže prohlédnout oponou plamenů až na polymerové jezero a terasovitý svah, který se zvedá až k okraji lesa, kde si zřídili tábor žoldáci.
Katrina se obrátí na Spika: "Mohli byste konečně stáhnout tu kameru? Přitahuje palbu!"
Todd už necítí žádný strach, přestože v ústech má vyprahlo, srdce mu buší a svaly ve stehnech se mu škubou. "Ani za nic nepřestávej natáčet," nakáže Spikovi.
"Spiromilos po ní určitě střílet nebude," prohodí Spike, nicméně trochu kameru přece jen stáhne.
Po celém návrší nad městem se rozléhá štěkot střelných zbraní. Náhle se vzduchem nese dunění, jako by kolem projížděl nákladní vlak. Todd už se pohyboval v tolika válečných zónách, že bezpečně pozná těžké dělostřelectvo a rychle se přikrčí, zatímco vodorovný ohnivý břit přetne v půli dvě z křehkých věží. Horní části staveb se v plamenech zřítí přímo dolů, avšak rozpadnou se v prach dřív, než dopadnou na zem.
"TDX," poznamená Katrina. "Gravitačně polarizovaná výbušnina."
"Síly stejně nejsou moc vyrovnané," Todd jako by o tom chtěl sám sebe ujistit. "Víly mají pořádnou přesilu."
Katrina přikývne. "Jenže nic jiného než víly nemáme. No jen na ty pitomce koukněte."
Poslední výbuch probudil ve vílách novou vlnu činorodosti. Obíhají konce ohnivé opony, zběsile se řítí k okraji polymerového jezera, pálí do pozic žoldáků a rychle se zase stahují ke svým druhům.
"Viděli jsme některé z nich dokonce létat," podotkne Todd.
"Letci nám můžou přinést stejně tolik dobrýho jako zlýho," odvětí Katrina. "Jsou podobně jako vlkodlaci přesvědčený, že tohle místo patří jen jim. Nejsou to naši spojenci. Jeden z důvodů, proč víly založily ten oheň, je snaha zabránit vlkodlakům, aby se vrátili z lesa a vpadli jim do zad."
"Navíc to asi skvěle ruší detektory tepla, ne?"
Katrina pokrčí rameny. "Pochybuju, že by je tohle napadlo."
"Vy o vílách moc vysoké mínění nemáte, co?"
"Tohle jsou divoký víly. Zlostní. Bojujou o přežití. Vážně nevíte nic o tom, že by měl Spiromilos nějakýho zajatce? A co Glass, nebo třeba jeho žena? Jmenuje se Alex Sharkey. A nejspíš by s ním byla taková postarší žena a jedna víla."
"Spiromilos sem s sebou bral jen nás. Nikoho dalšího."
"Pak je buď po smrti, nebo ho mají Dvojčata," povzdechne si Katrina. "V tom případě jsme prohráli. Jenže Zlostní mi to nejspíš asi nebudou chtít věřit. Budou bojovat až do konce."
Salva z minometů porazí další vysokou věž. Ta se skácí na bok jako podťatý strom, přičemž s sebou strhne i několik menších věží v okolí. Zvuk pádu, který připomíná spíš tříštění skla než rachot kamení, je nesnesitelně hlasitý.
"Zlostní objevili zásoby paliva," pokračuje Katrina. "Vykopali strouhu, zalili ji benzínem a zapálili. Na budovy vysadili pohyblivý světla. Takový věci trochu podobný broukům. Rozprostřou se po určitým prostoru a vysílají si navzájem světelný signály. Nevím, jaký další šílený nápady ještě víly mají, ale jsem přesvědčená, že o vedení války nemají ani ponětí."
"Vy je vážně nemáte ráda."
"Nedokážou racionálně uvažovat."
Náhle Spike ukáže do dáli a zvolá: "Spiromilos nasadil do boje loutky."
"Možná to nebyl Spiromilos," odvětí Todd. "Jsem přesvědčený, že ti netoví kovbojové je navádějí pomocí nějakých tele-prezenčních ovladačů. Co se jich týče, je pro ně tohle všechno jen jako nějaká zatracená počítačová hra."
Loutky sestupují v roztažené rojnici, pobíhají však zmateně a bez disciplíny, takže se jejich počáteční formace brzy rozpadne na jednotlivce. Jsou ozbrojeny umělohmotnými brokovnicemi a za běhu kolem sebe pálí krátké dávky.
Víly, které brání rozbořené město, vyběhnou loutkám naproti. Obě nesouvislé řady se setkají uprostřed rozlehlého polymerového jezera a rozptýlí se ve změti bojujících hloučků. Todd zaraženě celou scénu sleduje. Ve skutečné válce sotva zahlédnete, kdo proti vám vlastně na druhé straně stojí; jedinou příležitostí, kdy pěchota používá pušky a příruční zbraně, jsou případy, kdy pronásleduje civilisty. Dokonce i v Somálsku a Mozambiku se dnes už používají minomety, tanky a bojové vrtulníky. Tady lze naopak spatřit pouze vzdálené postavy, jak pobíhají a útočí na sebe na lesklé, ploché planině. Vypadá to bezmála přesně jako klasické bojové střílečky, jaké si můžete zahrát v rotterdamských arénách.
Zničehonic se všechny loutky otočí a začnou utíkat. Víly se pustí do pronásledování a ženou se za nimi tak dlouho,

dokud žoldáci nezahájí krycí palbu, která kosí stejným dílem víly i loutky jako obilí. Víly se roztančí triumfálním tancem po vzoru lidských opicích předků. Ostrá rudá záře ohnivé stěny, kterou mají v zádech, vrhá křepčící stíny daleko po hladině polymerového jezera.
"Zlostní jsou šílený mrchy," prohlásí Katrina. "Život pro ně nemá žádnou cenu. Ani jejich, ani ten náš. Narodili se do světa plnýho nepochopení, takže nemají proč mít strach ze smrti."
"Až se to tu trochu utiší, tak mi to zopakujete, platí? Použijeme to v naší reportáži," navrhne Todd.
"Na tohle šílenství se stejně nikdo nebude chtít dívat," odvětí Katrina.
"Tak to byste byla fakt překvapená," ozve se Spike.
"Podle mě bychom to mohli dostat tak na padesát až šedesát předplatitelských zpravodajských kanálů," přidá se Todd. "Když nám pomůžete, necháme vám, řekněme, dvě procenta honoráře."
Katrina mu věnuje ostrý pohled.
"Dobře, dobře, tak tři procenta. Nezní to jako moc, ale potenciální obecenstvo je vážně obrovské."
"Myslím, že jste pořádně nepochopili, proč tady vůbec jsem."
"No dobře, vždyť říkám, že to s vámi natočíme později. Poslyšte, nás přece nezabijí. Jsou tu proto, aby zlikvidovali víly, to je jejich práce, ale ne nás."
"Tím si nebuďte tak jistej," uzavře Katrina a otočí se, aby sledovala bitvu.
Spiromilovi muži opět zahájili bombardování.
Doprostřed rozvalin městečka dopadne půl tuctu minomet-ných salv, z nichž poslední přinese množství malých proudových pum, které vybuchnou v gejzírech bílých plamenů a rozmetají bezmála všechny zbylé vysoké věže.
Todd klečí, téměř oslepený, téměř hluchý. Má popáleniny na obličeji. Na okamžik mu připadá, že se znovu ocitl ve vy-bombardované Atlante. Všechno to tehdy byl ve skutečnosti hloupý omyl, nebo spíš hloupá šťastná náhoda. Jeho řidič špatně přečetl mapu, takže skončili o dva kilometry blíž nulovému výbuchu, než měli, přímo na okraji předměstí Pekla. Řidič s kameramanem chtěli okamžitě otočit zpět, jenže Todd, tehdy mladý blázen, je přesvědčil, že z toho bude trhák desetiletí. Nasadili si proto dýchací masky, oblékli ochranné oděvy a jeli tak daleko, jak jen to šlo. Jejich služební vůz značky Blazer se kymácel v nesmírných náporech větru, který stále silněji rozdmýchával pož;'j:y roztažené od jednoho obzoru k druhému. Todd do kamery nepřetržitě komentoval okolní dění, aniž by přitom věděl, zdá jsou do éteru přenášeni nebo ne. Zastavili až na mostu před budovami Interstatu, pod sebou řady obyčejných domů v jediném plameni. Teprve když blazeru praskly vlivem nesmírného žáru pneumatiky, přinutilo je to otočit k návratu. Byli okamžitě zatčeni a umístěni do nemocnice na dekontaminační kúru; Todd právě podstupoval druhou krevní transfúzi během čtyřiadvaceti hodin, když jeho šéfredaktor konečně pustil reportáž do světa. Toddovo zpravodajství o agónii Atlanty okamžitě obsadilo první místo na všech kabelových sítích, odsunulo z obrazovek všechny plánované programy. Stal se slavným.
Katrina křičí Toddovi do tváře, ptá se, jestli ji vidí, jestli ji slyší. Todd otevře oči. Podlouhlá místnost je plná prachu; propadla se část stropu. Navzájem se všichni tři snaží udusit na sobě doutnající úlomky, které se jim usadily na oblečení. Spike dosud nepřestal navádět kameru; pohybuje se teď v maximální dosažitelné výšce nad západním okrajem města, kde vyčkává na konečný útok žoldáků.
Po sérii výbuchů se však věci poněkud utišily. Opona z plamenů uhasla. Na nebi nad východním obzorem se začíná šířit šedavé světlo. Od Spiromilových pozic se teď v nepravidelných intervalech ozývají už jen ojedinělé výstřely.
Spike stáhne kameru a jde se vyspat.
Todd musel na chvíli usnout také, protože když se teď probudí, spatří vílu, jak se mu kření do obličeje. Když zpozoruje, že je Todd vzhůru, obrátí se na Katrinu a vybídne ji: "Řekni mu, že jsme vyhráli. Řekni mu, že se chtějí vzdát."
"Vždyť chtějí, abyste se vzdali vy," namítne se znavenou nechutí Katrina. V nastalém světle lze jasně rozeznat otlačeniny, která má kolem očí.
Víla jen pokrčí rameny. "Všechny je pobijeme. Ubijeme je k smrti. Jakmile sejdou dolů, jsou mrtví."
Je vyšší a statnější než většina ostatních. Modrou kůži jí na ramenou a na hrudi zdob! krvavé šrámy po drápech. Přes pravé rameno má přehozený jakýsi opasek či nábojový pás se spoustou přivázaných uší. Vypadají jako masité listy, všechny přinejmenším tak velké jako Toddova dlaň.
"Spíš byste měli prchnout do hor," řekne Katrina.
"To nejde, jsme přece Zlostní!"
"A co to znamená?" zeptá se Todd.
"Že spolu berou drogy," vysvětlí Katrina.
"Že sdílíme společnou krev." Víla se prsty dotkne zauzlo-vaného provazu, který má omotaný kolem pasu. "Všichni jsme jedno. Nepřítel ví, že nás nemůže porazit. Nepřítel chce vyjednávat." Ukáže na Todda. "Vyjednávat s tebou."
Víly vlastní krátkovlnnou vysílačku. Po oné explozi jejím prostřednictvím pokřikovaly na žoldáky posměšné výzvy, ale když je to omrzelo, promluvil k nim kapitán Spiromilos. Víla, jež se prý jmenuje Pojídač slunce, Todda ujistí, že nemusí mít obavy, že ho nikdo nezastřelí, přesto jakmile se Todd ve své ožehlé oranžové kombinéze a koupacích sandálech vydá přes polymerové jezero, z uctivé vzdálenosti následovaný naváděcí
kamerou, naskočí mu po celém těle husí kůže. Nadávkoval se ^ sice tabletou Serenity, ale příliš mu to nepomáhá.
Po celé lesklé, zvlněné hladině jezera jsou poházena těla vil a loutek. Jen pár je jich ještě naživu. Kousek opodál dosud zápasí loutka, jež je, jak se zdá, schopna používat jen jednu ruku, s vílou s krvavými otvory na místě, kde kdysi měla oči. Jako dva červi se svíjejí v malé prohlubenině, zaplněné jejich vlastní smíšenou krví.
Jak kolem nich Todd prochází, pocítí podivnou netečnost, stejně jako tehdy v tom vypáleném kostele v malé horské vesničce v Somálsku na své první zahraniční misi. Celý kostelík byl plný zuhelnatělých dětských těl. Některé byly zastřeleny, ale většina upálena zaživa. Stál tam v tom hrozném zápachu a vedru, kolem hlasitě bzučely velké, bronzové

mouchy. Byl zmučený neustálým nutkáním vyzvracet obsah dávno prázd-J. ného žaludku, přesto však natáčel a natáčel. Nic víc se po něm * nežádá. Jen natáčet. Ukazovat svět z druhé stránky, zapome-; nutou, přehlíženou smrt. Smrt rozsévanou lidmi, kteří na nic jiného než na smrt nemyslí.
Na konci polymerového jezera, vedle telegrafního sloupu, který v ostrém úhlu protíná lesklou hladinu, se Todd zastaví. i Je teplo a z východu vane příjemný ranní větřík. Todd slyší j slabý šelest, jenž tento větřík vyvolává v korunách stromů na vrcholku hřebenu, za nímž jsou skryti žoldáci.
Za okamžik se zpod stromů vynoří Kemmel na motocyklu a pustí s. dolů po zerodovaném terasovitém svahu. Zabrzdí vedle Todda elegantním smykem, kterým vyryje do polymeru mělkou rýhu. čelo má jednu velkou podlitinu, nos zahalený v obvazech.
"Přešel jste na špatnou stranu, pane novinář," řekne. "Nejsem na ničí straně." "Kapitánu Spiromilovi to tak nepřipadá."
"Nikdy to nebyl skutečný kapitán, Kemmele. Jmenoval se do té hodnosti sám. K čertu s ním. Bavíte se tu dobře? Omlouvám se, že jsme vás tam se Špikem tak odrovnali."
"Dokážu si představit lepší zábavu než tenhle bordel, ale oslabili jsme tím nepřítele. Moc jich naživu nezůstalo, co?"
"Pořád je jich dost na to, aby si Spiromilos mohl dovolit frontální útok. Jinak bych se tu s vámi teď taky nevybavoval."
Kemmel pohlédne na Todda se zdařilou imitací opovržení. "Tak až se vrátíte, doporučuju vám zahrabat se do nějaký pořádně hluboký díry. Nebo ještě lip, radši se odsud úplně zdejchnout."
"Ale mám pravdu, že? Spiromilos víly podcenil."
"Však my se jim dostaneme na kobylku."
"A to má být všechno, co jste mi chtěli říct?"
"Ne, ne," odvětí Kemmel a vycení bílé zuby. "Povězte těm modrejm smradům, ať okamžitě vypadnou, nebo se postavěj svým stvořitelům tváří v tvář."
"Neřekl bych, že mají v úmyslu vypadnout."
"Jestli zůstanou, tak je zabijeme. Ne, že by mi to nějak zvlášť vadilo, ale kdyby utekly, odbydeme si jen to, proč jsme sem přišli, a necháme je na pokoji."
"Těšíte se na to, Kemmele? Postřílet tisícovku lidí jako hliněné holuby?"
"Ale my je nechceme postřílet," namítne Kemmel. "My je chceme podrobit soudu. To je rozdíl. Je to nutná věc."
"To vám nakukal Spiromilos? A vy tomu věříte? Ať tomu říkáte jakkoli, je to pořád masová vražda."
"Radši už se vraťte k tý svý straně," odsekne Kemmel. "Přinuťte víly odtáhnout a kapitán Spiromilos k vám možná bude o něco přátelštější."
"Mě víly neposlechnou."
"Aby bylo jasno, pane reportére, víly jsou v podstatě jen loutky se změněným kontrolním čipem. Byly vyrobený tak, aby poslouchaly lidi. Když s nima budete mluvit správným způsobem, tak vás poslechnou. Jestli ne, bude to pro ně velká smůla, a ještě větší pro vás."
Kemmel nahodí motor, objede těsným obloukem Todda a zavolá: "A teď radši zdrhej, ty svině. Mám dojem, že by tě Spiromilos nejradši vlastnoručně zaškrtil. A já bych se s radostí přidal."
Pak zmizí v oblaku modravého kouře. Motorka zanechá v kluzkém polymeru hlubokou brázdu, nabere tah a vyrazí po svahu vzhůru.
Todd se vrací. Navzájem propletená dvojice víly s loutkou jako by zatím zapadla ještě hlouběji pod hladinu polymeru. Nohy oslepené víly jsou omotány krvavými cáry. Zuby má zaťaté do hrdla své jednoruké soupeřky, ale zdá se příliš zesláblá, aby dokázala skousnutí dokončit.
Todd zvedne nohu v koupacím sandálu, pak druhou, zamračí se a vyrazí dál, jak nejrychleji stačí, s naváděcí kamerou stále v patách. Mine vyhořelou strouhu a vstoupí mezi zčernalé ruiny městečka, kde mu pod nohama hned začnou křupat výsledky práce fembotů.
Spike s Katrinou a zbytkem vil - přežilo jich kolem padesáti - se uchýlili na opačnou stranu města, na okraj prašných, zaple-velených polí. Rozesadili se kolem kráteru, který tu vyhloubil jeden zabloudivší minometný granát. Ze začazeného dna kráteru dosud stoupá dým a štiplavé výpary dráždí Todda v krku po celou dobu, co Pojídači slunce a Katrině opakuje Kemmelova slova.
"Potom tedy zemřeme," řekne Pojídač slunce. Nezdá se tím nijak zvlášť zklamaný.
Katrina navrhne Toddovi, že pokud chce, může beze všeho odejít. "Nikdo vás tu nechce držet."
"Co ty na to, Špiku?" zeptá se Todd.
"Ty zůstáváš, vid? No, přece tě tu nenechám samotnýho. Nikdy ses o sebe nedokázal sám postarat."
Nad zubatou linií lesa se pomalu rozjasňuje modré nebe. Znatelně se otepluje. "Je ten polymer termostabilní? " otáže se Todd.
Katrina pokrčí rameny.
"Kemmelova motorka zanechala brázdu. Po mně taky zůstávaly stopy, i když se hned zalily."
Ani Katrina, ani Spike ho však neposlouchají. Hledí k západu, na zarostlou cestu, jež vede ven z města. Také všechny víly se dívají tím směrem, velké, zahrocené uši našpicované.
Naváděcí kamera stoupá vzhůru. Jak se ve vzduchu otáčí, zaleskne se objektiv ve slunci. Spike podá Toddovi kapesní monitor a řekne: "Je tam vidět lidi. Spoustu lidí."
Konečně Todd cosi zaslechne, slabě, přesto však zřetelně. Zvuk lidských hlasů, slitých do harmonického nápěvu. Dětská křížová výprava se blíží.

17

ROHATÝ MUŽ

"TO JE DĚTSKÁ KŘÍŽOVÁ VÝPRAVA," ŘEKNE KDOSI.
A někdo další dodá: "Podívejte se na město! Chtějí zničit Říši vil."
Alex se kolébá na dřevěné stoličce na zádech trpasličího mamuta. Spaluje ho horečka. Jakmile trochu poleví v bedlivém soustředění, začnou se mu věci před očima rozplývat. Jeho přenosný terminál vysunul skrz hrubou srst na Hannibalo-vých bocích anténu. Její vlákna připomínají pavučinu a jako by se neustále chvěla a jiskřila. Alex tupě pozoruje, jak se víly rozbíhají do všech směrů a ztrácejí se v lese. Rohatý muž se nemotorně štrachá za nimi a Dvojčata ho frustrovaným voláním neustále pobízejí ke spěchu. Rohatý muž zatím není úplně vyléčený - Alex dosud potřebuje jeho hardware - nicméně už dávno není pod naprostým vlivem Dvojčat.
Paprsek, který vede Hannibala, znovu opakuje: "Dětští křižáci. Poslouchejte. Já už je slyším."
Těsně za Paprskem kráčí paní Powellová. Přestože jí v očích stojí slzy, celou prostou, dočervena opálenou tvář má prodchnutou napětím. "Jak se cítíte, pane Sharkey?"
"Na hovno. Myslím, že jsem tý krve vypil až moc."
Vzadu na hřebenu nad městem vyletí cosi obloukem nad koruny stromů. Zanechá to ve vzduchu stopu hustého bílého dýmu a zanoří se to do malého městečka, kde se okamžitě v troskách zhroutí poslední trs křehkých věží, jež se dosud tyčily k nebesům. Ve stejném okamžiku, kdy k Alexovi dolehne zvuk exploze jako prásknutí dveří, zvedne se v městečku vlna prachu.
"Všechno je to rozbořené. Musíme něco udělat, pane Sharkey," zvolá paní Powellová.
Alex se snaží sebrat myšlenky. Jako by měl hlavu vycpanou vatou. Ústa a nosní dutinu mu spaluje horečnatý žár. Nakonec ze sebe vypraví: "Město není důležitý."
Ale paní Powellovou tím nijak neuklidnil. Vyhlíží Říši vil už tak dlouho a teď, když spatřila Leskoviku, přeměněné femboty do podoby pohádkového hradu se zářícími věžemi a minarety tak křehkými, jako by byly z cukru, má být toto město vybom-bardováno žoldáky kapitána Spiromila?
Zatímco se mračno prachu šíří nad hladinou hlubokého polymerového jezera, které leží v místě někdejších drogových plantáží, zahajují žoldáci palbu z ručních střelných zbraní.
"Když budou chtít, můžou město kdykoli postavit znov\i," uklidňuje Alex paní Powellovou. "Jen ať Spiromilos mrhá časem na jeho devastování."
Dvojčata se vrací, vedou rohatého muže hustým kapradím na okraji lesa. Rohatý muž klopýtá, obě ruce přitisknuté ke spánkům, a když se pak v jednu chvíli natáhne jak široký tak rUouhý, začnou do něj Dvojčata vzteky kopat.
Paní Powellová je zažene slunečníkem.
"Trapičky jedny!"
Dvojčata před vztekem té staré dámy prchnou, ale v bezpečné vzdálenosti se otočí a začnou na ni pokřikovat.
"Jsi stará hloupá žena -"
"- moc hloupá moc pošetilá -"
"- měla bys být tam dole -"
"- tam dole a pochodovat na porážku -"
"- pochodovat s písní v srdci -"
"- s písní v srdci a prázdnou hlavou."
"Však vás proměnila taky," odvětí paní Powellová. Pomůže rohatému muži se posadit, otočí mu hlavu, a zatímco muž zvrací řídké zbytky ovesné kaše, hladí ho po čele.
Rohatý muž se jmenuje Thodhorakis, víc si toho o sobě pamatuje jen málo. Modifikace na jeho lebce zabíhají hluboko pod povrch a jak se zdá, vymazaly mu téměř celou paměť. Snad je to voják nebo bandita chycený při nějakém nájezdu do neutrální zóny, možná jen nevinný ovčák. Nedokáže si vzpomenout. Výlety do vnitřního světa Knihovny snů se mu zdají mnohem živější než vzpomínky na život, který vedl před svou proměnou.
Rohatý muž Thodhorakis zvedne hlavu a řekne: "Špatně vidím."
Paní Powellová se nesměle dotkne vousů uhlíkových antén, jež mu nepoddajně trčí ze ztvrdlé kůže u lebeční báze. "Pokud
mu můžete tyhle věci odstranit, pane Sharkey," otočí se na Alexe, "měl byste to udělat co nejdřív."
"Zatím jeho hardware potřebujeme," namítne Alex. "Ale mohl by jet se mnou tady nahoře."
"To půjdu raději po svých," odvětí Thodhorakis.
"Tím lépe! Doufám, že se vás nijak nedotknu, pane Sharkey," dodá paní Powellová, "když řeknu, že úplně stačí, když musíte dávat pozor sám na sebe."
"Brzy budu mít připravenou další krev," odvětí Alex.
Vypil už díl krve od obou Dvojčat i od rohatého muže. Jakmile jeho modifikovaný imunitní systém zpracoval všechny exotické femboty, odebrala mu paní Powellová litr jeho vlastní krve, aby jej pak rozdělila mezi víly Dvojčat. Jedné z nich se pak polibkem podařilo částečně uzdravit rohatého muže. Zlostní, kteří až dosud přežili, budou také potřebovat ochutnat Alexovu krev, vstřebat T-lymfocyty s knihovnami kódů křižáckých fembotů a využít je ke stavbě fembotických parazitů, kteří budou schopni odstranit Dětským křižákům z nervového systému nepřátelské assemblery a femboty.
Dvojčata udělají několik nejistých kroků k paní Powellové. Očima pátrají v její tváři, snaží se odhadnout, zda jí mohou důvěřovat, nebo zda se mají pokusit ji obelhat.
"Dej ho nám -"
"- my mu pomůžeme -"
"- my víme, jak mu pomoci."
Alexovi je Dvojčat líto. Milena je silně zneužila. Přestože jsou stejně inteligentní jako ona sama, byly na ní její dcery

vždycky závislé. A ona zatím přišla na způsob jak získat užitek dokonce i z jejich vzpoury. Neuvědomují si sice, že jsou poraženy, najisto už však vědí, že hrály hru, která má jiná pravidla, než se domnívaly. Byla to pro ně velká rána.
"Už brzo bude po všem, ať to dopadne dobře nebo špatně," prohlásí Alex. "Můžete nám buď pomoct, nebo jít."
Dvojčata na sebe pohlédnou, pak se s rukama kolem rame-nou skrčí mezi kapradinami. Stále víc a víc připomínají obyčejné, vystrašené holčičky.
Střelba žoldáků odezní do ztracena. V nastalém tichu lze v podrostu zaslechnout zpěv, kaskádu tónů, která stoupá z lidských hrdel. Alex spatří na mechem porostlém kameni nedaleko Hannibaia sedět malou ještěrku. Je obalená střapatým peřím,
má hubený, protáhlý krk a odulé břicho. Paprsek se k ní pokusí připlížit, ale ještěrka po něm plivne ohnivou slinu a ztratí se v kapradí.
"To jsem měl na mysli, když jsem mluvil o dracích," řekne Alex paní Powellové. "Jsou většinou takhle malí a žijí v dírách v zemi. Nechávají ve voleti zkvasit potravu a v hrdelních váčcích ukládají vodík. Používají ho ale jen na obranu."
Avšak paní Powellová ho neposlouchá. Snad si Alex v horečce jen představoval, že k ní mluví. Místo toho se paní Powellová zvedá a jako socha Svobody ukazuje k městečku. Pak zvolá: "Jsou tu! Ach, už jsou tu!"
Paprsek se postaví vedle ní, pohlédne přes rameno na Alexe a vycení na něj zuby. Je připravený k boji.
Po silnici pochoduje k městečku zástup lidí. Z téhle vzdálenosti vypadá jako jednolitý organismus, jako obrovský had, který se nejistě natahuje hned na jednu, hned na druhou stranu.
Prsty ochromenými horečkou si Alex nasadí na oči VR brýle a do ucha zasadí pěnové sluchátko. Bílý šum, šedé světlo. Pak se ho zeptá Maxův hlas: "Nemůžeš mi sem hodit obraz?"
Alex zjistí, že se vznáší ve vzduchu. Cítí nutkání zvracet, jako by měl každým okamžikem vypadnout z Maxovy křišťálové kupole ven a zřítit se do oceánu jedovatých mračen Jupitera.
"Nepotřebuješ nic vidět," odpoví Maxovi. "Už je skoro čas."
"Vlastně bych si ten obraz možná mohl stáhnout i sám," prohlásí Max. Sedí se zkříženýma nohama ve vzduchu před datovým oknem. Prsty mu kmitají po přízračné klávesnici, jež se vznáší přímo před ním.
"Ten chudák je už dočista oddělanej. Sebral jsi mu zrak, takže se nám málem zřítil ze skály."
"Rád bych si tu ten obraz otevřel," vede si svou Max.
"Jsi doufám připravenej to spustit, nebo ne?"
"Chci jen vidět, o co tam jde, jako všichni."
"Především potřebujeme zastavit Křižáky."
Alex přiměje své virtuální já k zamračení a Max mu konečně věnuje pozornost. "Neměj strach, všechno je připravený," ujistí ho.
"Jak připravený?"
"Viděl jsi mě na tom makat, ne? Jakmile jsem se mu dostal do záložní paměti, nebylo to nic těžkýho. Pomáhá mi patnáct stovek kovbojů a jinejch nadšenců. Navíc na tom dělá polovina Virtuálních laboratoří v MIT. Využíváme na řešení tohohle problému ohromně široký vlnový pásmo. Víc než polovinu z toho jen na maskování před monitorovacíma programama Sítě. Hlavně neztrať spojení, jinak budu muset znovu nahazovat ce-lej systém, a to zabere strašně času. Funguje to?"
Alex si sundá brýle.
"Funguje," pronese do prázdna.
Paprsek k němu vzhlédne a řekne: "Teď patří nám. Náš čas nadešel."
"Nech nás, ať se s tím vypořádáme sami..."
Dvojčata se rozesmějí.
"Tohle je náš kraj," trvá na svém Paprsek. "A nadešel náš čas. Tohle místo je jako uzel. A my ho rozetneme."
Na vzdáleném návrší se v té chvíli rozezní střelba a řev startovaných motorů.

18
MOUDRÁ KREV

"DOKÁZAL TO," ZVOLÁ KATRINA. PŘITISKNE SI KA-pesní monitor na prsa a zhoupne se na patách motorkářských bot. "Ten tlustej všivák jim zdrhnul a vážně to dokázal."
"O co jde?" zajímá se Todd. Něco se stalo, cítí to ve vzduchu, jen nedokáže přijít na to, co to je.
Pojídač slunce, s pásem svých děsivých trofejí zavěšeným přes hrudník, vyběhne na jednu rozbořenou zeď. Prožrané kamenné zdivo se mu rozpadá pod drápatýma nohama. Když stane na vrcholku, vztyčí se v celé své výšce a zabuší si do prsou. Cosi prosviští vzduchem a Katrina na něj křikne, ať radši sleze, ale víla místo toho nafoukne tváře a z plna hrdla vykřičí do světa svůj vzdor.
Spike, jehož kamera se právě vznáší daleko nad Dětskou křížovou výpravou, náhle zvolá: "No doprdele!"
"Co se děje?" chce vědět Todd. "Spiromilos -"
"Na Spiromilovi teď nesejde."
"- napadl Křižáky?"
"Nic takovýho," odvětí Spike. "Jde spíš o to, že se najednou zastavili."
Todd se rozběhne. Spike ho volá zpátky, ale on běží dál přes vyprahlá, plevelem zarostlá pole ke staré silnici a Dětským křižákům.
Silnice, která nedaleko odsud vybíhá z lesa ven, se na pozvolně stoupajícím náspu zvedá nad úroveň polí. Dlouhé procesí Dětské křížové výpravy se zastavilo v půli cesty mezi lesem a městečkem. A rozpadá se. Stále víc a víc lidí se odděluje od davu a odchází do polí. Pohybují se s pomalou, nejistou obezřetností náměsíčných, doširoka otevřené oči se jim lesknou neuroněnými slzami. Někteří se buší pěstmi do čela; jiní si tisknou polštářky dlaní do očí: všichni však

mají ve tvářích tentýž přihlouplý, udivený úsměv.
Todd pobíhá od postavy k postavě, mává rukama a volá na ně, snaží se upoutat jejich pozornost. Od té doby, co je viděl naposledy, zažili krušné časy. Poztráceli nebo snad někde zanechali tábornické potřeby, motorové tříkolky a skútry na sluneční pohon. Jsou vyzáblí hladem a mají oči zarudlé nedostatkem spánku, potrhané šaty jsou ztěžklé špínou a prachem. Jeden mladík nese na zádech stařenu. Další drží v náručích malé děti. Mnozí jdou bosí, kamenitá zem jim rozedrala chodidla a oni teď mezi povadlým plevelem zanechávají krvavé šlápoty.
Zatímco se rozptylují po polích, Todd mezi nimi neustále běhá. Nikdo mu však nevěnuje jediný pohled. Všichni naslouchají něčemu, co dokáží zaslechnout jen oni sami, hledí skrz něj na jakousi neviditelnou nádheru.
Fantastická reportáž se Toddovi rozpadá přímo před očima, hroutí se jako elegantní křižník, který během plavby k řetězu exotických přístavů náhle najel na nezmapovaný korálový útes. Když do něj v té chvíli narazí malá holčička, úplně nahá až na stejnoměrnou vrstvu prachu v barvě talku po celém těle, popadne ji, zatřese s ní a křikne jí do tváře: "Co to je? Pověz mi, co vidíš!"
Holčička zamrká a pronese: "Říši vil." Pak mu nečekaně položí paže kolem krku a políbí ho na rty.
Todd, elektrizovaný strachem, ji odstrčí. Odplivne si, chce plivnout ještě jednou, ale zalkne se, ústa plná prachu. Všude kolem něj nehybně stojí Dětští křižáci. Hledí všichni jedním směrem, stáčejí zrak ke hřebenu za městem, stejně jako se slunečnice natahují za sluncem. Všichni začínají tiše mumlat tatáž slova, stále znovu a znovu - říše vil, říše vil, říše vil -a v jediném okamžiku je všechny zasáhne stejný nápad. Podél cesty, podél náspu, na hnědých, zaplevelených polích, všichni najednou usedají.
Během minuty je Todd jedinou stojící osobou široko daleko. Frustrovaně a sklesle se vydá na zpáteční cestu, vrací se, odkud přišel.
"Myslí si, že dorazili na místo," vysvětluje Katrina.
Todd si vykloktá ústa hltem vody a vyplivne ji. Bojí se, že ho ta malá holčička infikovala. Ve vlasech má plno prachu a píchá ho v boku. Otře si hřbetem ruky rty a zeptá se: "A kam si vlastně mysleli, že to celou tu dobu jdou?"
"Do Říše vil, pochopitelně. Nebo tomu aspoň věřili. Ve skutečnosti šli vstříc vlastní smrti, ačkoli doufám, že o tom neměli tušení. A jestli měli, tak k nim byla ještě krutější, než jsem si myslela. Ale my jsme je zachránili!"
"Tohle všechno má na svědomí Antoinetta? " nechápe Todd.
"Jo, teď si tak říká. Dřív si říkala Milena, ale ani to nebylo její skutečný jméno. Nikdy jsme se nedozvěděli, jak se vlastně jmenuje, Max to nedokázal nikdy vyšťárat..."
"Copak na jméně tolik záleží?"
"Ve jménu je síla. Ale přestože dovedla Křížovou výpravu až sem, někdo jinej ji zastavil."
Katrina se otočí a zahledí se polním dalekohledem na návrší nad troskami městečka. "Mám dojem, že nahoře se něco vetřelo do žoldáckejch linií. Pošlete tam ten svůj krám, tu lítací kameru."
"Udělej to, Špiku," nařídí Todd.
"Aby nám ji sestřelili?"
"Najednou z toho máš strach."
Spike navede kameru do maximální výšky dvou set metrů. Pohled na kapesním monitoru je křišťálově čistý, nákladní vozy a džípy se v záběru řadí jeden za druhý. Mezi nimi se sem tam zaleskne ústí střelné zbraně a zarachotí výstřel. Po trhavém zaostření lze spatřit nahé modré postavy, jak se míhají mezi stromy a hustými trsy suchých kapradin na okraji lesa.
Todd zahlédne Kemmelovu motorku, jak se přehoupne přes vrcholek hřebenu. Džípy a nákladní vozy ji v nevyrovnané řadě následují. Zatímco zrychlují a míří k městečku, zapaluje jedna část žoldáků dýmovnice a druhá naslepo pálí hustým bílým kouřem, který už se válí po celém terasovitém svahu. Pak v dýmové cloně třeskne poslední oranžový záblesk, vozy vyjedou ven a pustí se přes polymerové jezero... a náhle začnou zpomalovat.
Katrina triumfálně povykuje na celé kolo a všude kolem ní hulákají a bubnují přeživší víly.
Vozy žoldáků se potápějí.
Těžké náklaďáky se noří čumákem napřed. Džípy se snaží otočit, ale nahuštěné pneumatiky jen rozstřikují sprškypolo-tekutého polymeru a propadají se o to rychleji. Během několik minut je po všem. Někteří žoldáci střílejí až do úplného konce. Pár jedincům se podaří vyškrábat na střechy nákladních vozů,
ale ty se pak překotí na bok a oni stejně skončí v rozteklém polymeru.
Nakonec po nich zůstane jen bílý dým, který se do svítání rána rozptyluje nad jezerem. Na vzdáleném svahu stojí víly a volají na své druhy v rozvalinách městečka.
Spike má dosud nasazené teleprezenční brýle, nepřestává natáčet. "Někdo tam zrovna jede na takovým malým chlupatým slonovi," informuje Katrinu. "Není to čirou náhodou ten váš přítel?"

19
ŘÍŠE VÍL

"JEŠTĚ DNEŠNÍ DEN A DNEŠNÍ NOC. PAK ODEJDETE. Všichni odejdete," říká jim Paprsek.
"Jsi nevděčnej malej zmrd," oboří se na něj Katrina.
Paprsek k ní vzhlédne a zaujme vyzývavou pózu. "Mohl bych ti za to hodně nepříjemně ublížit, ale neudělám to. Poděkuj mi."
"Alex za tebe málem obětoval život. Já taky. Kurva, jsi na světě jen díky tomu, že někdo vyndal čip jedny bezcenný pracovní loutce."
"Ty jsi snad mohla nějak ovlivnit vlastní narození?"
Paprsek se na ni zašklebí a Katrina raději o krok couvne.
Alex se nadzvedne a prohlásí: "Já byl vždycky vděčnej svý matce, Paprsku. Otce, teda otce jsem nikdy nepoznal, ale o

to víc jsem poznal mámu."
Alex leží na prohnutých nosítkách z borových větví. Horečka, která se mu propalovala tělem po většinu dne, je už na ústupu. Cítí se unavený a těžký, tak těžký, jako by byl na Jupiteru, a navzdory stříbřité dece paní Powellové, navzdory horkému sladkému čaji, který mu uvařila, navzdory výživné a sladké čokoládě, jíž spořádal skoro půl kila, se třese zimou. Srdce se mu v hrudi zmítá; má strach, aby najednou neprasklo.
Daroval další litr krve bohaté na T-lymfocyty. Zbylí Zlostní přicházejí jeden za druhým, nabírají si ze společné misky jeho krev do dlaně, vypijí, olížou si prsty a odvrátí se. Jen se napijte té krve, mé krve. Mé moudré, oživlé krve. Víly využijí knihovny kódů ukryté v T-lymfocytech ke stavbě kmenů an-tikřižáckých parazitů a předají je polibkem všem zbývajícím nevyléčeným Dětským křižákům, kteří posedávají nebo pole-hávají na zarostlých polích západně od rozbořeného města.
Víly z doprovodu Dvojčat přeměňování lidí velice rychle omrzelo, takže se někam vypařily. Dvojčata se ztratila s nimi. Alex se musel zeptat Paprska, aby se dověděl, co se s těmi dvěma děvčátky stalo. Najednou je na Paprskoví značně závislý. Všichni jsou. Většina divokých vil se s lidmi odmítá bavit a většina těch zbylých jen plácá nesmysly. Je tu třeba jedna, vysoká, ověšená spoustou děsivých trofejí, která s lidmi mluví stylem, jako by byli nějaká domácí zvířata nebo otroci. Katrina by byla schopna ji zastřelit, kdyby Paprsek včas nezasáhl.
Těch pár Zlostných, kteří přežili, tu zatím zůstává, bubnují mezi rozbombardovanými rozvalinami na své bubínky, bubnují a bubnují, a samotářské divoké víly se k nim pozvolna trousí z lesa. Některé přinášejí jídlo, kýtu z jelena či divokého kance nebo zajíce, vyvržené a stažené z kůže. Omámení Křižáci přijímají tyto štědré dary jako jakýsi splacený dluh a opékají si maso na malých ohníčcích, jež zahalují celé neuspořádané tábořiště do modrého dýmu.
Paprsek vysvětluje Alexovi, že Dvojčata neznají jiný život než život v Říši vil. Bylo by proto kruté je z tohoto světa vytrhnout. Tvrdí, že Dvojčata budou divokým vílám pomáhat. Lidských agentů bude vždy třeba. Alexe napadne, že Paprsek vůbec nepomýšlí na nebezpečí, že by se Dvojčata po čase mohla znovu pokusit zneužít divoké víly ke svým vlastním záměrům, ale s Paprskem i s kteroukoli jinou vílou se dá těžko mluvit o tom, co by se jednou možná mohlo stát. Pro ně existuje jen to, co je právě nyní, okamžitá přítomnost naplněná minulostí.
Paprsek právě prohlašuje: "Mou matkou byla chovná loutka. Věc. Mým otcem žena, která si přála, abych se stal jejím dítětem. Opustil jsem ji už dávno a daleko odsud."
"Ty si pamatuješ, kdo tě oživil?" zeptá se Alex. Zajímá ho to, Paprsek před ním nikdy o své minulosti nemluvil.
Víla si pohrává se smyčkami zauzlovaného provazu, jenž má omotaný kolem pasu, a vypráví své zakódované vzpomínky. Po chvíli se s pokrčením ramen zarazí: "Tenhle uzel jsem přeřízl."
"Měl byste si odpočinout, pane Sharkey," vloží se mezi ně paní Powellová. "Prospat se a o tyhle věci starat až zítra."
"Nejsem přece marod, paní Powellová. Jen mě to všechno nějak vyčerpalo."
"Jste nemocný, pane Sharkey, jen jste příliš tvrdohlavý, abyste si to připustil."
Paní Powellová se také stará o jediného přeživšího žoldáka. Je to žena, která nemluví anglicky ani francouzsky, řecky nebo
německy. Museli ji vyříznout z tuhnoucího polymeru, utrpěla mnoho několikanásobných zlomenin na obou nohách. Chomáče ztuhlého polymeru, jež se jí přilepily na kůži, budou muset být odstraněny chirurgickým zákrokem. Je hotovým uzlíčkem bolesti. Paní Powellová jí dala injekci morfia a teď dává pozor, aby žena neupadla do stavu šoku.
Všichni ostatní žoldáci jsou utopeni a pohřbeni, uvězněni v polymeru, jehož skupenství víly přeměnily vlastní moudrou krví.
"Ještě dnešní den a dnešní noc, a pak odejdete," opakuje Paprsek.
Alex si zdřímne. Když se probudí, je už tma. Divoké víly stále bubnují. Také sem doléhá praštění tuhnoucího polymerového jezera a slabounké, nepatrné vrzání a skřípot, jež se ozývá s frekvencí snad miliardkrát za vteřinu, jak jsou molekulu po molekule myriádami mikroskopických neúnavných dělníků znovu budovány špičaté věže, minarety a oblouky městečka. Drobná světélka mihotavě ozařují obrysy zbytků věží, které přežily bombardování. Světélka se pomalu plazí jedno kolem druhého jako roztříštěné zlomky měsíců, které tvoří Saturnovy prstence.
"Říše vil," zašeptá Alex a na okamžik pocítí čiré, intenzívní štěst;, jak do něj vstoupila jistá naivní, dětská část jeho já, pohřbené smítko vzpomínky, které v tu chvíli zazáří s prchavou silou meteoru.
Říše vil.
"Je všude kolem tebe, Alexi," ozve se hlas Lexis. "Stačí, aby ses díval otevřenýma očima."
Ucítí ve vzduchu ostrou, sladkou vůni marihuany - ale Lexis je mrtvá, zemřela loňského roku. Teprve šest měsíců po pohřbu se k němu dostal dopis od Leroye. Poste restante. Vzpomíná si, jak na hlavní poště v Tiraně zůstal stát s vytřeštěným výrazem ve tváři a zmuchlaným kouskem modrého papíru s adresou, zpola nečitelnou pod nánosem úředních razítek a známek, který svíral v ruce.
Paní Powellová mu podá joint a Alex zhluboka natáhne do plic voňavý doušek.
"Přírodní analgetikum," řekne paní Powellová. "Zkuste ještě usnout, pane Sharkey."
"Připadá mi, že od tý doby, co jsem odjel z Gjirokastry, spím neustále."
Katrina pravidelně oddechuje, kameraman také; lesklá černá naváděcí kamera se vznáší asi tři metry nad ním, teplou nocí se ozývá slabé vrčení jejího větráku. Ten americký novinář, Todd Hart, má nasazené VR brýle s rukavicemi a prostřednictvím Alexova terminálu je napojený na svou tiskovou agenturu. O kus dál přešlapuje přivázaný Hannibal, pohupuje chobotem mezi zahnutými kly. Očividně je celý nesvůj z vílího bubnování, občasných výkřiků a vzájemných hádek.
"Podívejte," zvolá náhle paní Powellová, "támhle je jeden letec."
Společně ho sledují, jak přeletí přes tvář zapadajícího měsíce kamsi do noci.
"Teď už mohu spokojené zemřít," prohlásí paní Powellová, "přestože je mi líto, že tu nemohu zůstat ještě o trochu

déle."
"V tom by nebyl žádnej problém, stačí, abyste se nechala vyléčit. Můžu říct Paprskovi, aby se o to na místě postaral."
"Ach ne, pane Sharkey," odvětí paní Powellová. "To by nebylo správné. Chci si to prožít se vším všudy, se vší nádherou i veškerým smutkem."
"Překvapujete mě, paní Powellová."
"Jsem jen obyčejná žena, pane Sharkey," přizná paní Powellová. "Mám spoustu snů, to je pravda, ale kdo je v dnešní těžké době nemá?"
"Většina lidí vašeho věku se dávno usadila v pásových arko-kulturách u multimediálních linek. Kvůli bezpečí a prodloužení života."
"Jenže takoví," namítne paní Powellová, "jsou už předem mrtví, i když si to sami neuvědomují. Kromě toho, jsou pouze nepatrným zlomkem celého lidstva. Byla jsem v Africe, víte, a přestože i tam, v Jihoafrické republice nebo v Egyptě, mají pásové arkokultury, většina lidí tam zůstává naprosto nedotčená nanotechnologickou revolucí. Na Zemi je stále pár míst s divokou přírodou."
Todd Hart zřejmě zaslechl jejich hlasy, takže se k nim přijde posadit. Má za sebou pernou práci se svým šéfredaktorem. Všechny reportáže, které měl uskladněné v hotelu v Tiraně, vcucla simulace místnosti tiskové agentury v Knihovně snů, čili je musel všechny předělávat. První část právě pustili do éteru, stručný úryvek o nenadálém konci Dětské křížové výpravy, který okamžitě převzala většina světových zpravodajských ka-
nálů. Další, větší části reportáže, o Glassovu a Antoinettině zbožštění a obraně města Leskoviku, jsou dosud zpracovávány pro speciální vydání zpravodajských pořadů.
"Konspiračním teoretikům konečně nastanou klidný časy," řekne Alex Toddovi a myslí na Maxe.
Todd si šlukne z jointu paní Powellové. "OSN čeká na Křižáky na hranici neutrální zóny. Toho jejich důstojníka jsem viděl už tuhle, když mě unesli, a mám takový dojem, že Spojené národy jsou do toho všeho taky nějak zapletené. Na místě jako je tohle může člověk odkrývat stále nové a nové vrstvy a přece se nikdy nedostane až na úplné dno. Seběhlo se to všechno vážně jen díky Antoinette? Já bych o tom silně pochyboval."
"Inu, mě by to ani nijak nepřekvapilo. Myslím, že většinu měla naplánovanou už dávno předem. My jsme jen volný konce, se kterýma se nepotřebovala zatěžovat. Což je jediný štěstí pro divoký víly, protože jinak by je zničila. Prostřednictvím Dvojčat ovládala jak netový kovboje, tak žoldáky, na to dám krk."
"Mám známé na administratuře Sítě," poznamená Todd, "a ti tvrdí, že nezaznamenali žádné narušení. Možná se jí to nakonec nepovedlo a zemřela."
"Rád byste tomu věřil, protože se vám nelíbí pomyšlení, že váma někdo manipuloval, co? Já vás chápu. Kdo jinej taky, když ne já? Ale nemyslím, že je po smrti. Je to hrozně zvláštní. Prostě se rozšířila po celým světě."
Todd znovu potáhne z jointu a vrátí ho paní Powellové. Pak vyfoukne velký oblak dýmu a zeptá se: "Udělali byste to taky? Kdybyste měli šanci?"
Alex si vzpomene na bílý pokoj. Zavrtí hlavou.
"Rozhodně ne," přidá se paní Powellová.
"Ale no tak, ani za cenu, že byste tím unikli smrti? Řekl bych, že většina lidí by do toho šla."
"Myslím, že značná část lidí mé generace už tam zpola je," podotkne paní Powellová, "ale to ještě není důvod, abych se k nim přidávala."
"Doufal jsem, že se s Dětskou křížovou výpravou ještě stane něco velkého, ale tohle..." zamyslí se Todd. "Musíte se mnou udělat interview, Alexi. Vážně. Svět by se měl dozvědět, jak to vlastně bylo."
"Začínám litovat, že jsem vás do všeho zasvětil," opáčí Alex.
"Je to fantastický příběh. Je vaší povinností ho světu převyprávět. Můžu pro vás vyjednat vážně vysoký honorář, nebo si můžete najmout agenta a poslat ho se mnou, jestli mi nedůvěřujete. Vždyť vy z toho všeho vycházíte s prázdnou kapsou, nemám pravdu?"
"Jsem strašně utahanej."
"Dobře, promluvíme si ráno," kývne Todd Hart. "Musíme si promluvit."
Alex se odvrátí a novinář po chvíli odejde.
"Dobrou noc, pane Sharkey," zašeptá paní Powellová "Sladké sny."
Paprsek pozoruje spící lidi. Velká zvířata, jež se neustále převracejí a otáčejí. Nesmyslně mumlají a chrápou. Zorničky jim cukají pod víčky. Jeho vlastní sny bývají prosté. Sny o věcech, místech. Bez pohybu, bez života, bez problémů. A když se pak probudí, vždycky ty věci chápe o něco lépe. Lidé stále jen hledají spojitosti. Tkají pavučinu myšlenek tak dlouho, až se do ní nakonec sami chytí. Paprsek však může uzly svých vzpomínek jednoduše rozvázat a jsou pryč. Kdykoli ho něco trápí, tak to udělá. Začne od začátku.
Mnoho divokých vil to tak chce udělat právě teď. Některé by však rády lidi pobily, proto nad nimi musí Paprsek zatím bdít. Cítí k Alexovi jistou oddanost, a ještě větší ke Katrině. Má Katrinu rád. Nikdy by to nahlas nepřiznal, ale je to tak. Její uzel nikdy nerozváže. Po paměti ho prsty vyhledá a pozoruje ji, jak spí, tvář s ostrými rysy zabořenou do ohnutého lokte.
Začne jí šeptat do ucha. Prochází se jejími sny, sdílí s ní hlasy, jež se mu ozývají v krvi.
A později, když nadejde den a lidé se mají vydat na cestu, přiběhne Paprsek ke Katrině a s naléhavostí, o níž ví, že jí Kat-rina nedokáže odolat, ji požádá: "Podej mi ruce, na znamení našeho přátelství."
Ona ho místo toho obejme, divoce a vší silou, a pohybem naznačí, jako by ho chtěla zdvihnout do vzduchu. Poplašený Paprsek však ten náznak převede do tance, do tance na kamenitém poli uprostřed špinavého, vystydlého popela z táborových ohňů.
Křižáci už odtáhli naproti záchranným týmům, které na ně čekají hned za hranicí - vlastně už ne Křižáci, jen obyčejní

mužové a ženy, kteří se vracejí ke svým životům, omámení jako by prospali celé roky. Což, svým způsobem, skutečně prospali.
"Všechno se zase spraví," řekne Paprsek Katrině, pak se jí natáhne k tváři, políbí ji a rychle uteče.
"Zmetek jeden malá," obrátí se Katrina na Alexe, který celému výjevu přihlížel s pobaveným, vědoucím úsměvem.
Katrina se usmívá také.
Po obou stranách kolem nich přebíhají víly, tiše a mrštně, modrá těla jsou pod stromy na okraji staré silnice téměř nepostřehnutelná. Snadno by člověk uvěřil, že jsou to jen stíny. Brzy už jim nikdo nevěnuje pozornost, dokonce ani paní Powellová.
Všechno se opravdu zase spraví. Během noci upravily assemblery v Paprskově krvi kódy vyňaté z křižáckých fembotů. Mezi lidmi se rozšíří nová paměťová infekce a oni zapomenou. Víly se stanou pouhou legendou a dávným příběhem, knihovny Sítě je zařadí někam k yettimu a podobným stvořením. Stanou se nevyřešenou hádankou, která se však zjevuje pouze ve snech, nikdy ve skutečném životě.
To je Paprskův dar. Je to vše, co svým přátelům může dát. Co se však jeho samotného týče, přivedl si sem z Paříže loutku. Ukradl ji u jednoho stánku rychlého občerstvení v časných ranních hodinách po pádu Království magie. Naučil se toho od lidí víc, než by si sami pomysleli. Nepotřebuje žádné kontrolní čipy ani směsi hormonů, aby tuhle loutku dokázal přeměnit. Už žádné chiméry zrozené z pouhých otroků, navždy závislé na lidském vlivu. Zatímco se lidé uzavřou ve svých snech, ovládnou svět nová statečná stvoření.
Paprsek schoval loutku na jedné rozbořené farmě bez střechy, opuštěné a ovládnuté lesem už před dávnými časy, a jak teď peláší mezi stromy, doufá, že mu zatím nikam neutekla nebo ji neulovil nějaký vlkodlak. Ale přikázal jí jasně, aby zůstala schovaná, a ona je natolik hloupá, že jistě nevystrčila ani nos. Zavolá ji a nechá ji ochutnat vlastní moudrou krev. Myriády mikroskopických dělníků jí protkají mozkovou kůru neurální sítí, v játrech vytvoří ostrůvky pro tvorbu hormonů, oživí její pohlavní orgány.
Bude to první z Paprskových dětí.